

IJA # 1615

ספר במדבר הרביעי לתורת האלוהים

Sefer Ba-Midbar ha-Revi`i le-Torat ha-Elohim

Vienna, 5627 (1882)

ספר
במדבר

הרביעי לתורת האלהים

עב

פירוש רש"י ותרגום אונקלוס ועם
ההפטרות ותפלות לכל שבחות השנה

וויז

אייאר אין בוטיק דיל פי יוסף שליווינגר אין ביזנה.

שנת תרכ"ז לפ"ק.

THEOL. TOM. IV

Wien 1882.

Josef Schönbacher's Buchhandlung.

ספר במדבר

Ⓜ

פירוש רש"י ותרגום אונקלוס

Tom IV.

117

במדבר א

וידבר יהוה אל משה במדבר סיני
באהל מועד באחד לחודש השני
בשנה השנית לצאתם מארץ מצרים
לאמר: (א) שאו את ראש כל עדת בני
ישראל למשפחתם לבית אבתם במספר
שמות כל זכר לגולתם: (ב) מבן עשרים
שנה ומעלה כל יצא צבא בישראל
תפקדו אתם לצבאתם אתה ואתה:
(ג) ואתכם יהיו איש איש למטה איש
ראש לבית אבתיו הוא: (ד) ואלה שמות
האנשים אשר יעמדו אתכם לראובן
אליעזר בן שדיאור: (ה) לשמעון שלמיה
בדגוריה שבי: (ו) ליהודה נחשון בן
עמינדב: (ז) ליששכר נתנאל בן צנוער:
(ח) לזבולן אליאב בן חלזן: (ט) לבני יוסף
לאפרים אלישמע בן עמיהוד למגשה
במליאל בן פנהצור: (י) לבנימין אבינו

במדבר א

במדבר א
במדבר א
במדבר א

תרומה

א (ב) ומליל ה עם משה במדברא וסיני במשכן וקמא
בחד לירחא תנעא בשמא תנעא למספרון מסדנא
רמזרים למסר: (ג) קבילו ית חושבן כל בני ישראל דבני
ישראל לזבעתחון לבית אבתחון במסנן ששקון קל דסנא
לגולתחון: (ד) מסר עשרון שנין ולעלא כל פסיק וקלא
בישראל תמטן וחרון לחוליתון את ואת: (ה) ושכחן וחרון
נקרא נקרא לשבטא נכר חוש לבית אבתחון הוא: (ו) ואלין
ישבת נבדרא די יקומן עמון לראובן אליעזר בן שדיאור:
(ז) לשמעון שלמיה בן צנוער: (ח) ליהודה נחשון בן
עמינדב: (ט) ליששכר נתנאל בן צנוער: (י) לזבולן אליאב
בן חלזן: (יא) לבני יוסף אלישמע בן עמיהוד למגשה
במליאל בן פנהצור: (יב) לבנימין אבינו בן גרעני: (יג) לרן

א (א) וידבר במדבר ביום כלחד למדס. מחוך סיבת
לכיו מוכס חותם כל ביה ככולאו מנלרים מנלן וכסנפלו
בנבל מנלן לידע מנין סנמתיס כסנבל לסנמות סבינתו עליס
מנלס כלחד בניהן סוקר סנמטן וכסנבל כליר מנלס:
(ב) למסנמחוס. דע מנין כל סנמ וסנמ: לבית סנמס.
מי סנמיו מנמט סנמ וסנמ מנמט סנמ יקוס על סנמ סכיו:
לנלנלנלס. יל ידי סקליס סנמ לנלנלול: (ג) כל יולס סנל
עניד סליו וולס סנל סנמות מן עסכיס: (ד) וסנמס סנ

(י) לא אשר פגעאל בך עברו: (י) לך
 אלקה בך דעאל: (ט) לנפתלי אחרע
 בך עין: (ט) אלה קרואי העדה נשיאי
 משות אבותם ראשי אלפי ישראל הם:
 (י) ויקח משה ואהרן את האנשים
 האלה אשר נקבו בשמות: (י) ואת
 כל העדה הקהילו באחד לחדש השני
 ותיקדו על משפחתם לבית אבתם
 במספר שמות מן עשרים שנה ומעלה
 לגוללתם: (י) באשר ענה יהוה את
 משה ויסקדם במדבר סיני: ס שני
 (י) ויהיו בני ראובן בכר ישראל תולדתם
 למשפחתם לבית אבתם במספר שמות
 לגוללתם כל זכר מן עשרים שנה
 ומעלה כל יצא צבא: (ט) פקדיהם למטה
 ראובן ששנה וארבעים אלה וחמש
 מאות: פ (כ) לבני שמעון תולדתם
 למשפחתם לבית אבתם פקדו במספר

שמות לגוללתם כל זכר מן עשרים
 שנה ומעלה כל יצא צבא: (כ) פקדיהם
 למטה שמעון תשעה וחמשים אלה

תרנום

אחזקו בר עמי שני: (י) לא אשר פגעאל בך עברו: (י) לך
 אלקה בך דעאל: (ט) לנפתלי אחרע פר עין: (ט) אל
 מערע בני שמא ררבי שבטי אבנתהון בישי אלפיא דישראי
 אינו: (י) דבר משה ואהרן ית ויקראי האלון דאתפרש
 בשמיהו: (י) ואת על בני שמא פניו פמד לך הא תנעא
 ואתקבש על דענתהון לבית אבנתהון במעון שמעון ספר
 עשרין שנין ולעלא לגוללתהון: (ט) פקא דפקדו ית
 משה ומעון במדבר סיני: (י) ויהו בני ראובן ביקרא דישראי
 תולדתהון לדענתהון לבית אבנתהון במעון שמעון לגוללתהון
 כל דכרא ספר עשרין שנין ולעלא כל פקדו חלא: (כ) מענתהון
 לשבטי ראובן ארבעין ושימא אלפיין וחמש מאה: (כ) לבני
 שמעון תולדתהון לדענתהון לבית אבנתהון סבעיה במעון
 שמעון לגוללתהון כל דכרא ספר עשרין שנין ולעלא פו
 פקדו חלא: (כ) מענתהון לשבטי שמעון חמשים ותשע

כסתפקדו אותם יהיו עותכם נשיל כל שבע ובעט: (כ) חלס
 קרואי סעדה. סקולאים לכל דבר משיבות סבעים: (י) סלכס
 סלסל. חת שנים עשר נשאים סללו: אשכ נקבו. לו כהן
 נשאות: (י) ויתלצו על משפחתם. סנילו ספרי יוספיס

והמש מאות: פ (לד) לבני מנשה תולדתם
 למשפחתם לבית אבתם במספר שמות
 מבין עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא:
 (לה) פקדיהם למטה מנשה שנים ושלשים
 אלה ומאות: פ (לו) לבני בנימן תולדתם
 למשפחתם לבית אבתם במספר שמות
 מבין עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא:
 (לז) פקדיהם למטה בנימן חמשה ושלשים
 אלה וארבע מאות: פ (לח) לבני דן תולדתם
 למשפחתם לבית אבתם במספר שמות
 מבין עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא:
 (לט) פקדיהם למטה דן שנים ושלשים אלה
 ושבע מאות: פ (מ) לבני אשר תולדתם
 למשפחתם לבית אבתם במספר שמות
 מבין עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא:
 (מא) פקדיהם למטה אשר אחד וארבעים
 אלה וחמש מאות: פ (מב) בני נפתלי
 תולדתם למשפחתם לבית אבתם

במספר שמות מבין עשרים שנה ומעלה
 כל יצא צבא: (מג) פקדיהם למטה נפתלי
 שלשה וחמשים אלה וארבע מאות: פ
 (מד) אלה הפקדים אשר פקד משה ואהרן
 ושיא ישראל שנים עשר איש איש

תרים

אלפין וחמש מאה: (נ) לבני מנשה תולדתהון לזרעהתהון
 לבית אבתהון במגן שמהן מבר עשרין שנין ולעילא כל
 נפיק חילא: (נא) מנעיהון לשבטא דמנשה תלתין ותרי
 אלפין ומאתן: (נב) לבני בנימן תולדתהון לזרעהתהון לבית
 אבתהון במגן שמהן מבר עשרין שנין ולעילא כל נפיק חילא:
 (נא) מנעיהון לשבטא דבנימן תלתין ותקשא אלפין וארבע
 מאה: (נז) לבני דן תולדתהון לזרעהתהון לבית אבתהון
 במגן שמהן מבר עשרין שנין ולעילא כל נפיק חילא:
 (נח) מנעיהון לשבטא דדן שתיין ותריין אלפין ושבע מאה:
 (נח) לבני אשר תולדתהון לזרעהתהון לבית אבתהון במגן
 שמהן מבר עשרין שנין ולעילא כל נפיק חילא: (נח) מנעיהון
 לשבטא דאשר ארבעין וחד אלפין וחמש מאה: (נח) בני
 נפתלי תולדתהון לזרעהתהון לבית אבתהון במגן שמהן מבר
 עשרין שנין ולעילא כל נפיק חילא: (נח) מנעיהון לשבטא
 דנפתלי חמשיין תלת אלפין וארבע מאה: (נח) אלפין מנעיא

אחד לבית אבותיו יהיו: (סח) ויהיו כל פקודי
 בני ישראל לבית אבותם מן עשרים
 שנה ומעלה כל-יגא צבא בישראל:
 (סח) ויהיו כל הפקדים שש מאות אלה
 ושלש מאות אלפים וחמש מאות וחמשים:
 (סח) והלויים למטה אבותם לא התפקדו
 בתוכם: פ (סח) וידבר יהוה אל משה
 לאמר: (סח) אך את-מטה לוי לא תפקד
 ואת-ראשם לא תשא בתוך בני ישראל:
 (סח) ואתה תפקד את-הלויים על-משכן
 העדת ועל כל-כליו ועל כל-אשר-לו
 המה ישאו את-המשכן ואת-כל-כליו
 והם ישאתהו וסביב למשכן יחנו:
 (סח) ובנסע המשכן יורידו אתו הלויים
 ובחנת המשכן יקימו אתו הלויים והנך
 תקרב יומת: (סח) וחנו בני ישראל איש
 על-מחנהו ואיש על-דגלו לצבאתם:
 (סח) והלויים יחנו סביב למשכן העדת

ד קמא משה ואהרן ודברו ישראל תר עשר וקרב וקרא
 דר לבית אבותיהו חו: (סח) ויהו כל מגיני בני ישראל לבית
 אבותיהו מפר עשרין שנין ולעלה כל נפיק חילא בישראל:
 (סח) ויהו כל מגינא שית מאה וחמא אלפין וחמש מאה
 וחסשין: (סח) וליצא לשבטא דאבותיהו לא אתמניא ביציהו:
 (סח) ומליל י עם משה למישרי: (סח) קום ית שבטא דלוי
 לא תמני ית הישבנהו לא תקבל בגו בני ישראל: (סח) ואת
 סח ית ליצא על משבנא דספרותא ועל כל מנהו ועל כל
 די ליה אינון ושלון ית משבנא ית כל מנהו ואינון ושמשיניה
 וסחור סחור למשבנא ישראל: (סח) ובמשל משבנא יפקדן
 יתיה ליצא ובמישרי משבנא יקומן יתיה ליצא וחילווי דקרב
 תקמיל: (סח) וישרון בני ישראל קבר על משהו וקבר על
 משבנא למליהו: (סח) וליצא ישראל סחור סחור למשבנא

(סח) אך את מטה לוי לא תפקד. כדאי הוא לגיון של מלך
 לסיוח נמנה לכדו. דבר אחר לפי סק"ה שעתידה לעמוד
 בזיכה על כל הנמנין וכן עשרים שנים ונעלה שישומו במדבר
 אומר אל יסיו חלו בכלל לפי שם שלי שלם טעו בעגל [במדבר
 ר' כ"ב קכ"ח]: (א) ואתה תפקד את הלויים. כהכוננו וחי
 לטון מנוי סכרה על דבר שהיה ממונה עליו כמו ויפקד
 המלך פקדנים [אסתר ז']: (א) ויורדו אורו. כהכוננו
 יפקדן כשחזין ליכע במדבר ונמסע לנמסע סיו מפקדן אורו
 ויפקדו ויטחין אורו עד וקום אשכ יסכו סס סעק ויסמו
 סס ומקיימן אורו: והזר סקכ. לעבודתם זו: ינמס. צידי
 סמים: (ב) ואיש על דגלו. כמו שהגלים סדורים בספר זס

ולא יהיה קצף על-עדת בני ישראל
 ושמרו הלויים את-משמרת משכן
 העדות: (נד) ויעשו בני ישראל ככל
 אשר צוה יהוה את-משה בן עשרי: פ
 שלישי ב (ס) וידבר יהוה אל-משה ואל-
 אהרן לאמר: (סא) איש על-הגלו באתת
 לבית אבתם יחנו בני ישראל ממנו
 סביב לאהל-מועד יחנו: (סב) והחנים
 קדמה מזרחה הגל מחנה יהודה
 לצבאתם ונשיא לבני יהודה נחשון בן
 עמינדב: (סג) ויצבאו ופקדיהם ארבעה
 ושבעים אלה ושש מאות: (סד) והחנים
 עליו משה יששכר ונשיא לבני יששכר
 נתנאל בן-צווער: (סה) ויצבאו ופקדיו
 ארבעה וחמשים אלה וארבע מאות:
 (סו) משה זבולן ונשיא לבני זבולן אליאב
 בן-חלף: (סז) ויצבאו ופקדיו שבעה

שלשה חמשים לכל דגל: (נב) ולא יהיה קצף. אם העשו

הפקודותא ולא יחזיקו על פני-ישראל ויפיו
 לנו ית משבת משמרת הפקודותא: (מ) ויעברו בני ישראל
 ככל די צוה יי ית משה בן עקרו:
 ב (ה) ומליל יי עם משה ועם אהרן למיסי: (ז) וקר על
 סוקסיה באתת לבית אבתהון ישרון בני ישראל
 מל-קביל סחור סחור למשכן ומאן ישרון: (ח) וישרון קדוקא
 מדיקתא סיבס משירת יהודה למל'הון גרמא לבני יהודה נחשון
 בר עמינדב: (ט) ותלי ומגעהון שקעון וארבעא אלפין ושיח
 קאח: (י) וישרון סמיכין עלהו שבמא ויששכר גרמא לבני
 יששכר נתנאל בר צווער: (יא) ותליה ומגעהו סקסין ושבמא
 אלפין וארבע קאח: (יב) שבמא זבולן גרמא לבני זבולן
 אליאב בר חלף: (יג) ותליה ומגעהו סקסין ושבמא אלפין

כמלוחי לא יסיי קלף ולא לאו סיכנכו זכים צענדלס זו יסיס
 קלף סמו סעלניו צענטס קרס כי ילא סקלף וגו' [ענדלך יז]:
 ב (ב) צלוסות. כל דגל יסיס לו סות עסס צענט פלריס זו.
 צענו סל זס לא כלצע סל זס צצע כל ססד כסון סצט
 סקענטס צסון ועסוך כך יכיכ כל ססד סח דגלו. דצד ססו
 צלוסות לבית צלוסות צלוס ססכר לסס יעקב סליכס סכטסלוסו
 ענדלריס סנלער ויעשו צניו לו כן פלסר לוס [צדלשית ל']
 יסודס ויעסכר וזולון יסלוסו מן ססזכס וזולון סענעון וגד
 מן סדכוס וכי' כדלסיס צסנפוטול צסכטס זו: ענגד. מרסוק
 מיל כמו סנלער ציסוסע [יסוסע ג'] סך רסוק יסיס צניכס
 וניינו כאלפסיס סעס סיוכלו לצס צצטס עסס וסכרן וצניו
 וסלריס סוניס צסעוך לו: (ט) קדעס. לפניס סקרייס קדס

והמשים אלה וארבע מאות: (ט) כל
הפקדים למחנה יהודה מאת אלה
ושמנים אלה וששת אלפים וארבע
מאות לצבאתם ראשנה יקעו: ס
(י) הנגל מחנה ראובן תימנה לצבאתם
ונשיא לבני ראובן אליצור בן שדיאור:
(יא) וצבאו ופקדיו ששה וארבעים אלה
וחמש מאות: (יב) והחוגם עליו מפתח שמעון
ונשיא לבני שמעון שלמיאל בן
צורישדי: (יג) וצבאו ופקדיהם תשעה
וחמשים אלה ושלוש מאות: (יד) ומפתח
גד ונשיא לבני גד אליסף בן דרעואל:
(טו) וצבאו ופקדיהם חמשה וארבעים אלה
ושש מאות וחמשים: (טז) כל הפקדים
למחנה ראובן מאת אלה ואחד וחמשים
אלה וארבע מאות וחמשים לצבאתם
ושגים יקעו: ס (יז) ונסע אהל מועד מחנה
הארץ בתוך המחנות באשר יתנו בן

ישעו איש על־ידו לדגליהם: ס (יח) הנגל
מחנה אפרים לצבאתם ימה ונשיא

תרגום

וארבע מאה: (ט) כל מעניא למשרית יהודה מאה וחמין
ושמא אלפין וארבע מאה לחליתון בקריתא ושליו: (י) שיקס
משרית ראובן דוקא לחליתון דבא לבני ראובן אליצור
בן שדיאור: (יא) ותלית ומעטו ארבעין ושמא אלפין וחמש
מאה: (יב) ודשרון קמבין עליו ירמא לשמעון דבא
לבני שמעון שלמיאל בן צורישדי: (יג) ותלית ומעטו
המשין חמש אלפין ותלת מאה: (יד) ושקמא דגד דבא
לבני גד אליסף בן דרעואל: (טו) ותלית ומעטו ארבעין
והמשין אלפין ושית מאה וחמשים: (טז) כל מעניא למשרית
ראובן מאה ותמשין דוד אלפין וארבע מאה ותמשין לחליתון
בתקיתא בגלן: (יז) גמיל משין ומא משרית ליוצי קט
כשריתא קמא דשרון בן גמלן דגד על ארביה לשקפתו:
(יח) שיקס משרית אפרים לחליתון מעקמא דבא לבני אפרים
וליוזי או חס מזכרית ושעכב כרוי סמוך: (יט) כלשונא
יסע. כלשולין סעק וממלך חוקעין סכסכים כחלכות
וטכע וסנס יסודס חסלס וכסולכין סולכין כדכך סכיתון
סלויים וסעגלות כעמע דגל יסודס כעזכס וסל כלוינ כדכוס
וסל סכריס כעעכב וסל דן כעסון: (יז) וסכע סכל וסכד.
לסכר סני דגליס סללו: כלסכר יסכו כן יסכו. ככו סכיסכתי
סכיסכס כסכיתסן כל דגל ססלך לכוס סכעסע לו: סל יסד.

לבני אפרים אלישמע בן עמיהוד:
 (ט) ויצבאו וסקדיהם ארבעים אלה וחמש
 מאות: (ט) ועלו מטה מנשה ונשיא לבני
 מנשה נמליאל בן פדהצור: (כא) ויצבאו
 וסקדיהם שנים ושלשים אלה ומאותים:
 (כב) ומטה בנימן ונשיא לבני בנימן אביהן
 בן גדעני: (כג) ויצבאו וסקדיהם חמשה
 ושלשים אלה וארבע מאות: (כד) כל
 הפקדים למחנה אפרים מאת אלה
 ושמת אלפים ומאה לצבאתם ושלשים
 יסעו: (כה) דגל מחנה בן צפורה
 לצבאתם ונשיא לבני דן אחיעזר בן
 עמישדי: (כו) ויצבאו וסקדיהם שנים
 ושלשים אלה ושבע מאות: (כז) ובהנים
 עליו מטה אשר ונשיא לבני אשר
 פגעאל בן עברן: (כח) ויצבאו וסקדיהם
 אחד וארבעים אלה וחמש מאות:
 (כט) ומטה נפתלי ונשיא לבני נפתלי

אחיעזר בן עזיגון: (ל) ויצבאו וסקדיהם
 שלשה וחמשים אלה וארבע מאות:
 (לא) כל הפקדים למחנה דן מאת אלה
 ישבעה וחמשים אלה ושש מאות

תרומם

אלישמע בר עמיהוד: (ט) וחליה ומגניהו ארבעין אלפין
 חמש מאה: (י) ודסמיון עלוהי שבטא דמנשה דרפא לבני
 מנשה נמליאל בר פדהצור: (כא) וחליה ומגניהו תלתין
 רבין אלפין ומאתן: (כב) ושבטא דבנימן דרפא לבני בנימן
 אבדן בר גדעני: (כג) וחליה ומגניהו תלתין וחמשיא אלפין
 וארבע מאה: (כד) כל מגניא למשרת אפרים מאה וחמין
 אלפין ומאה לחליותהו בתליותהו נמלין: (כה) טיבס משרית
 דן ציפוקא לשלוחו דרפא לבני דן אחיעזר בר עמישדי:
 (כו) וחליה ומגניהו שתין רבין אלפין ושבע מאה:
 (כז) וישירן סמיון עלוהי שבטא דאשר דרפא לבני אשר
 פגעאל בר עברן: (כח) וחליה ומגניהו ארבעין וחד אלפין
 חמש מאה: (כט) ושבטא דנפתלי דרפא לבני נפתלי אחיעזר
 בר עזיגון: (ל) וחליה ומגניהו חמשים ותלתא אלפין וארבע
 מאה: (לא) כל מגניא למשרית דן מאה וחמשים ושבעא

על מקומו ואין לטון די זו נמשמעו כוח כל לרו כרוי על
 ידו סמוכס לו לכל סומסס ידו סיליסון סיליסס כלעו
 (סיליסס טו וייטע): (כ) ועליו. כמדברו דסמיון טלסי:

לאחרנה יסעי לדגליהם: פילט אלה פקודי
 בני ישראל לבית אבתם פלפקודי
 הפחנת לצבאתם שש מאות אלה
 ושלושת אלפים וחמש מאות וחמשים:
 (ל) והלויים לא התפקדו בתוך בני ישראל
 כאשר צוה יהוה את משה: (מ) ויעשו
 בני ישראל ככל אשר צוה יהוה את
 משה בדהני לדגליהם וכן נסעו איש
 למשפחתו על בית אבתיו: פ רביע
 ג (ס) ואלה תולדות אהרן ומשה ביום דבר
 יהוה את משה בקר סיני: (ס) ואלה שמות
 בני אהרן הנכדו גרב ואביהוא אלעזר
 ואיתמר: (ס) אלה שמות בני אהרן הנביאים
 המשחים אשר מלא ידם לכהן: (י) וימת
 גרב ואביהוא לפני יהוה בהקרבת
 אש זרה לפני יהוה במדבר סיני ובנים
 לא יהיו להם ויהיו אלעזר ואיתמר על-
 פני אהרן אביהם: פ (י) וידבר יהוה אל-

משה לאמר: (י) הקרב את מטה לוי
 והעמדת אתו לפני אהרן הכהן ושדתו

תרומם

אלפין ושת מאה בבתיאם וטלין לשיקטיון: (כ) אלן
 מניני בני ישראל לבית אבתהון כל מניני משירתא לטילוחן
 שית מאה ותלתא אלפין וחמש מאה וחמשים: (כ) וליני
 לא איתמניאו בנו בני ישראל כמא די פקד יי ית משה:
 (כ) ועברו בני ישראל ככל די פקד יי ית משה בן ערו
 לשיקטיון וכן נטלין זכר לזרעיהם על בית אבתהון:

ג (כ) ואלן תולדות אהרן ומשה ביוםא דטליל יי עם משה
 בטרא דסיני: (כ) ואלן שמות בני אהרן בטרא גרב
 נאביהוא אלעזר ואיתמר: (ג) אלן שמות בני אהרן כמני
 דאיתביאו דאיתקרב קרבהון לשמשיא: (ד) וימת גרב
 נאביהוא קדם יי בקרובהון אשתא נבירתא קדם יי בטראדי
 דסיני ובני לא הוו להון ושמש אלעזר ואיתמר על פני
 אהרן אביהון: (ה) וטליל יי עם משה למימר: (ו) קרב
 ית שבטא דלוי ויקים יתיה קדם אהרן כהנא וישמשו יתיה:

ג (ז) ואלם חולדות אהרן ומשה: ולינו עזכיו אלם בני אהרן
 ונקאלו חולדות משה לפי שלמדן חוכה ונלמד סכל הפלמד
 אפ כן פזיכו חוכה ועלם עליו הכחוז כללו ילדו: זיום דכ
 ח' אה משה. כעשו אלו סחולדות שלו שלמדן מה שלמד משה
 סגזוס: (ד) כל פני אהרן אביהם. צמיו: וסכתו אמו.
 ועשו סחכות ופמרו אה: צמכתו לפי שמויכת סחקש עלה

אֶל־מִשְׁחָה בַּמִּדְבָּר סִינַי לְאֹמֶד׃ (טו) פָּקֶד
 אֶת־בְּנֵי לֵוִי לְבֵית אֲבֹתָם לְמִשְׁפַּחֹתָם
 כָּל־זָכָר מִבְּנֵי־חֹדֶשׁ וּמַעְלָה תִּפְקְדֵם׃
 (טז) וַיִּפְקֹד אֹתָם מִשְׁחָה עַל־פִּי יְהוָה בְּאֹשֶׁר
 נָאָה׃ (יז) וַיְהִי־וַאֲלֹהֵי בְנֵי־לֵוִי בְּשִׁמְתָם גְּרִשׁוֹן
 וְקַהַת וּמְרָרִי׃ (יח) וְאֵלֹהֵי שְׁמוֹת בְּנֵי־גְרִשׁוֹן
 לְמִשְׁפַּחֹתָם לִבְנֵי וְשִׁמְעִי׃ (יט) וּבְנֵי קַהַת
 לְמִשְׁפַּחֹתָם עַמְרָם וַיִּצְדָּר חֲכִירוֹן וְעִזִּיאֵל׃
 (כ) וּבְנֵי מְרָרִי לְמִשְׁפַּחֹתָם מַחְלִי וּמִוִּשִׁי
 אֵלֶּה הֵם מִשְׁפַּחֹת הַלְוִי לְבֵית אֲבֹתָם׃
 (כא) לְגְרִשׁוֹן מִשְׁפַּחַת הַלְבְּנִי וּמִשְׁפַּחַת
 הַשִּׁמְעִי אֵלֶּה הֵם מִשְׁפַּחַת הַגְּרִשִּׁי׃
 (כב) פָּקֻדֵיהֶם בְּמִסְפָּר כָּל־זָכָר מִבְּנֵי־חֹדֶשׁ
 וּמַעְלָה פָּקֻדֵיהֶם שִׁבְעַת אֲלָפִים וַחֲמִשָּׁ
 מֵאוֹת׃ (כג) מִשְׁפַּחַת הַגְּרִשִּׁי אֶחָד
 הַמְשֻׁבָּן יַחְזֵק יָמָה׃ (כד) וַיִּשְׂאֵל בֵּית־אָב
 אֲשֵׁרֹת שְׁלֵי עַל יְדֵי כַבֻּדֹת זִכְיָה צֶהַם וְלִקְחָסִים חַמוּדָה
 לְפִי שִׁיחָה כַּעֲבוּרָה כַּבְּרוֹת וּכְסֻפֹּתָיו צַעֲגַל נִסְכָּלוֹ וְהַלְוִיִּם
 עָלָה עֲבָדוֹ עֹלָה כַּחֲמֹרֹת סַחֲסִיָּה׃ (כו) עַתָּה מִדָּא יַעֲלֵי

מִשְׁחָה בַּמִּדְבָּר סִינַי לְמִסְפָּר׃ (טו) קַהַת לְבֵית
 אֲבֹתָהוֹן לְרַעֲתָהוֹן כָּל דְּכִרְיָא מִפּוּר יִרְחָא וְלַעֲלִיא תַמְעִינָן׃
 (טז) וּמִנְיָא יִתְהוֹן מִשְׁחָה עַל מִסְפָּרָא דִּי קְמָא דְאִתְפָּקֶד׃ (יז) וְהָיוּ
 אֲלֵין בְּנֵי לְוִי בְּשִׁמְתָהוֹן גְּרִשׁוֹן וְקַהַת וּמְרָרִי׃ (יח) וְאֲלֵין
 שְׁמֵחַת בְּנֵי גְרִשׁוֹן לְרַעֲתָהוֹן לִבְנֵי וְשִׁמְעִי׃ (יט) וּבְנֵי קַהַת
 לְרַעֲתָהוֹן עַמְרָם וְיִצְדָּר חֲכִירוֹן וְעִזִּיאֵל׃ (כ) וּבְנֵי מְרָרִי
 לְרַעֲתָהוֹן מַחְלִי וּמִוִּשִׁי אֲלֵין אֵינָן גְּרַעֲיָת לְבֵית אֲבֹתָהוֹן׃
 (כא) לְגְרִשׁוֹן גְּרַעֲיָת לִבְנֵי וְרַעֲיָת שִׁמְעִי אֲלֵין אֵינָן גְּרַעֲיָת
 גְּרִשׁוֹן׃ (כב) מִגְּרִיחוֹן חֲכִירוֹן מִפּוּר יִרְחָא וְלַעֲלִיא
 מִגְּרִיחוֹן שְׁבָעָא אֲלֵין וְתַמְשׁ מִנְיָה׃ (כג) גְּרַעֲיָת גְּרִשׁוֹן אֶחָד
 מִשְׁבָּנָא יִשְׂרוֹן מִעֲרָבָא׃ (כד) וְרַב בֵּית אָבָא לְבֵית גְּרִשׁוֹן
 אֲלֵרְחָא פּוּר לְאֵל׃ (כה) וּמִסְבָּת בְּנֵי גְרִשׁוֹן בְּמִשְׁבָּן וּמִנְיָא מִשְׁבָּנָא

וּנְשִׂיאָה וּכְלָל כַּלִּים הוּא נִמְנָה לִיקְרָא שׁוּמַר מִשְׁמַחַת סַקְדָּא.
 ח"ר יִסְוֵדָה כָּר' שְׁלוֹם לְמוֹד הוּא אוֹתוֹ סַסְנָס לְסִיּוֹת נִמְנָה מִן
 צַעֲגַל שְׁכַלְמָר אֲשֶׁר יִלְדֵס אוֹחָה לְלוֹי צַוּנְכִרִים [שס כ"ו] עִם
 כְּנִיסְחָה צַחַח וְנָלִים יִלְדֵס אוֹחָה וְנִוּנִית צַבְעִים כַּסְנוֹת
 סַכְסַחַס עוֹנֵה סַסְנוֹס לֹא סַוּלָס אֵלָה צַבְעִים סַכַר אַחַת
 הוּא סַלִימָה אַחַת סַוּנִין׃ (טו) עַל פִּי ס' אֶחָד מִשְׁחָה לְכַנִּי
 סַקְצָה סִיחָד אֲנִי נַכְסַם לְחִדָּח סַלִיסִס לְרַעֲיָת מִנִּין יוֹנְקִיסִס
 אֲלֵ סַקְצָה עִשָּׁס אַחַת סַלְך וְאִנִּי אַעֲשֵׂה סַלִי סַלְך מִשְׁס וְעַנְד
 עַל פַּחַס סַסְסֵל וְסַסְכִּי מִקְדָּחַת לְכַנִּי וְצַח קוֹל יוֹלָסֵס מִן
 סַסְסֵל וְאוֹמַרַת כֵּן וְכֵן מִיטְקוֹת יֵס צַלְסֵל זֵס לַכֵּך נִלְמַד עַל
 פִּי ס'׃ (כא) לְגַרְשׁוֹן מִשְׁפַּחַת הַלְבְּנִי. כְּלֹמַר לְגַרְשׁוֹן הִיוּ
 סַקְדִּים מִסַּסְסֵס סַלְבִי וְעַסְפַּחַת סַסְעִי סַקְדִּיסִס כֵּך וְכֵך׃

מִרְרֵי: (לו) וּפְקֻדֵיהֶם בְּמִסְפָּר כָּל-זָכָר
 מִבְּנֵי תְּדֹשׁ וּמַעְלָה שְׁשַׁת אֲלָפִים וּמֵאֲתָיִם:
 (לא) וּנְשֵׂי בֵית־אָבִי לַמִּשְׁפָּחַת מִרְרֵי
 צִוְיָאֵל בֶּן-אֲבִיחַיִל עַל-יַד הַמִּשְׁפָּן
 יָחֲנוּ צַפְנָה: (לב) וּפְקֻדַת מִשְׁמֶרֶת בְּנֵי
 מִרְרֵי קִרְשֵׁי הַמִּשְׁפָּן וּבְרִיחֵיו וְעַמְדָּיו
 וְאֲדָנָיו וְכָל-פְּלִיּוֹ וְכָל עֲבָדָתוֹ: (לג) וְעַמְדֵי
 הַחֲצֵר סָבִיב וְאֲדָגֵיהֶם וַיִּתְּתֵם וּמִיתְרֵיהֶם:
 (לד) וְהַחֲנִים לַפְּנֵי הַמִּשְׁפָּן קִדְמָה לַפְּנֵי
 אֹהֶל-מוֹעֵד | מִזְרְחָה מִשְׁעָה | וְאֶהְרֹן
 וּבָנָיו שְׂמֵרִים מִשְׁמֶרֶת הַמִּקְדָּשׁ
 לַמִּשְׁמֶרֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהַיָּד הַקְּרֵב
 יוֹמֵת: (לה) כָּל-פְּקוּדֵי הַלְוִיִּם אֲשֶׁר פָּקֵד
 מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל-פִּי יְהוָה לַמִּשְׁפָּחָתָם
 כָּל-זָכָר מִבְּנֵי תְּדֹשׁ וּמַעְלָה שְׁנַיִם וְעֶשְׂרִים
 אָלֶף: ס שְׁשֵׁי (ס) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה

ינקוד על אהרן

כלס. ועל מה סיל נסיונותו סקודם שומרי משמרת על יד
 סיל סקודם כלס: (לז) עשה וססכן ונניו. וסמכין כלס

סְרֵי: (ז) וּמַעְיָדוֹן קָמָן כָּל דְּכֻרָא מִבֵּר יִלְעִילָא
 שְׂתָא אֲלָפִין וּמֵאֲתָן: (ח) וְכָב בֵּית אָבִי לַנְּרֻעָה מִרְרֵי צִוְיָאֵל
 בֵּר אֲבִיחַיִל עַל צֵדָא דְמִשְׁפָּחָא יִשְׂרָאֵל צִיפָא: (ט) וְדָמְסוּ
 לַמִּשְׁפָּחָה בְּנֵי מִרְרֵי נְפִי מִשְׁפָּחָא וְעִבְרֻהוּ וְעִשְׂאִדְהוּ וְסִמְכֻהוּ
 וְכָל מַטְהוּ וְכָל פְּלֻתְגֵיהּ: (י) וְעַמְדֵי דְנִרְתָא סְחֹר סְחֹר
 וְסִמְכֵיהוֹן וְסִפִּיהוֹן וְאַפְגֵיהוֹן: (יא) וְדִישָׁרֹן קָרָם מִשְׁפָּחָא
 קְדוּמָא קָרָם מִשְׁפָּן זָמָא בְּרִנְחָא מִשְׁעָה וְאֶהְרֹן וּבְנָהוּ נְסִרִין
 מַסְרַת מִקְדָּשָׁא לַמִּסְרַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְחִילָנֵי דִיקָרָב יִתְקַסְלִי:
 (יב) כָּל מַנְעֵי לְוָאֵי דִי מָנָא מִשְׁעָה וְאֶהְרֹן עַל מִקְרָא דִּי
 לְנֻרְעָתָהוֹן כָּל דְּכֻרָא מִבֵּר יִרְתָא וְלִילְעִילָא עֲשָׂרִין וְתֵרִין אֲלָפִין:
 (יג) וְאָמַר יְיָ לַמִּשְׁעָה מַנִּי כָּל בּוֹכְרָא דְקִרְתָּא לְבֵנֵי יִשְׂרָאֵל מִבֵּר

דגל עמסה יסודס וסמנוי עליו יססככ וזכולון טוב לגדיק טוב
 לסככו לפי ססיו סכיוו סל עסס עוסכ סמורס נעסו גדולס
 סמורס סנלנכ יסודס עסוקקי (ססלס ס' ס') וננני יססככ
 יודעי זינסי (ד'ס ס' ז') ונר' ענללס כלסי סנכדכרלורל (זנמככ
 ל') ועזכולון מוסכסי סככ סוסכ [סופססי ס'] : (לס) לסכ
 סקד עסס וססכנ. נקוד על וססכנ לומר סלל יסי סננין
 סלרסי [זכורול ד'] : סניס ועסכסי סלך. וזככרנן לסכ עולל
 סלס עולול יכריס זני ככסן סנענל אלכסי וסנענ עולול. זני
 קכס סמורס אלכסי וסס עולול. זני מוכרי ססל אלכסי ועללסי.
 ולנסי לל כללן עס ססלכ וסדו לס הזכורול ולל סיו זקוקסי
 ססללסי וסזעסי ועללסי זכורול עורכסי על סננין לכדין
 סכרי זכורלטי זכככ [זכורול ז' ס'] לולן סלס עולול לרסי
 זכורול סיו ורסי ספיקעו ענלס מן סדין : (מ) סקד כל

פָּקֹד כָּל־בְּכוֹר זָכָר לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל מִבְּכֹר
 חֹדֶשׁ וּמַעְלָה וְשָׂא אֶת מִסְפָּר שְׂמֹתָם׃
 (מא) וְלָקַחְתָּ אֶת־הַלְוִיִּם לִי אֲנִי יְהוָה פִּתְחַת
 כָּל־בְּכוֹר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֵת בְּהֵמַת
 הַלְוִיִּם פִּתְחַת כָּל־בְּכוֹר בְּבֵהֶמְתָּ בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל׃ (מב) וַיִּפְקֹד מֹשֶׁה בְּאִשְׁרֵי צִנֹּה יְהוָה
 אֹתוֹ אֶת־כָּל־בְּכוֹר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ (מג) וַיְהִי
 כָּל־בְּכוֹר זָכָר בְּמִסְפָּר שְׂמֹת מִבְּנֵי חֹדֶשׁ
 וּמַעְלָה לַסִּקְדִּיָּהֶם שְׁנַיִם וָעֶשְׂרִים אֶלֶף
 שְׁלֹשָׁה וְשִׁבְעִים וּמֵאָתַיִם׃ פ (מד) וַיִּדְבַּר
 יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר׃ (מה) קַח אֶת־הַלְוִיִּם
 פִּתְחַת כָּל־בְּכוֹר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֵת־בְּהֵמַת
 הַלְוִיִּם פִּתְחַת בְּהֵמָתָם וְהִיָּדְלִי הַלְוִיִּם אֲנִי
 יְהוָה׃ (מו) וְאֵת פִּדְיוֹתֵי הַשְּׁלֵשָׁה וְהַשְּׁבַעִים
 וְהַמֵּאָתַיִם הָעֶדְסִים עַל־הַלְוִיִּם מִבְּכוֹר
 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ (מז) וְלָקַחְתָּ חֲמִשָּׁת חֲמִשָּׁת
 שֶׁקֶלִים לְלִלְגָלֶת בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ תִּקַּח
 עֶשְׂרִים גֵּרָה הַשֶּׁקֶל׃ (מח) וַנִּתְּתָה הַכֶּסֶף

לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו פִּדְיוֹתֵי הָעֶדְסִים בְּהֵמָת׃
 (מט) וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת כֶּסֶף הַפִּדְיוֹת מֵאֵת

תְּרוּמָה

יְהוָה וְלַעֲלֵא וְקָבַל יָת מִבְּנֵי שִׁשְׁבַּתָּהוּן׃ (מא) וַתִּקְרַב יָת
 לֵוְיָ קָדְשֵׁי אֲנָא׃ י תִּלָּךְ כָּל בִּיבְרָא בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יָת בְּעִרְא
 דְּלִוְיָ תִלָּךְ כָּל בִּיבְרָא בְּעִרְא דְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל׃ (מב) וַיָּבֵא
 מֹשֶׁה כֶּסֶף דִּי פִקְדֵי יָת יְהוָה כָּל בִּיבְרָא בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃
 (מג) וַהּוּ כָל בִּיבְרָא דְּבְרָיָא בְּבָנֵי שִׁשְׁבַּתָּהוּן מִבְּר דְּהָא וְלַעֲלֵא
 לְמַגְדִּיָּהוּן עֶשְׂרִין וַחֲרִין אֶלְפִין וּמֵאָתָן וְשִׁבְעִין וְהֶלְתָּא׃
 (מד) וַיִּלְלֵל יָת עִם מֹשֶׁה לְמִיָּרָ׃ (מה) קָרִיב יָת לִוְיָ תִלָּךְ
 כָּל בִּיבְרָא בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יָת בְּעִרְא דְּלִוְיָ תִלָּךְ בְּעִרְהוּן
 וַהּוּן טִשְׁמִשְׁשֵׁן קָדְשֵׁי לִוְיָ אֲנָא יָ׃ (מז) יָת פִּדְיוֹן טִאָּתָן
 וְשִׁבְעִין וְהֶלְתָּא דִּיתְרִין עַל לִוְיָ מִבִּיבְרָא דְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל׃
 (מח) וַחֲסֵב חֲמִשׁ חֲמִשׁ סֶלְעִין לְלִלְגָלֶתָא בְּסֶלְעֵי קֹדֶשׁא חֲסֵב
 עֶשְׂרִין מֵעִין סֶלְעָא׃ (מט) וַתִּתֵּן כֶּסֶף לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו מִבְּרָקָן
 דִּיתְרִין בְּהוּן׃ (מז) וַיִּסָּב מֹשֶׁה יָת כֶּסֶף בִּיבְרָהוּן מִן דִּיתְרִין

זכור זכר זכר חודש ומעלה. ותישאל וכלל ספק נעלים׃
 (מא) ואת ככמה הלוים וכו'. לא פדו ככמה הלוים את זכורי
 ככמה טעוה של ישראל אלא את פטרי חמוריים וזה אפד
 של בן לוי פטר ככמה פטרי חמוריים של ישראל מדע שכי
 מזה העודפים באלם ולא מזה העודפים בככמה׃ (מו) ואת
 פדויי השלם וכו'. ואת הככרות הככוכין להפדות ככמה אלו
 שלם והככים ומלמים העודפים ככמה יפרים על הלוים שש

הַעֲדָפִים עַל פְּדוּיֵי הַלְוִיִּם: (א) מֵאֵת בְּכוֹר
 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לָקַח אֶת־הַכֶּסֶף חֲמִשָּׁה
 וּשְׁשִׁים וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְאַלְפֵי בִשְׁקָל
 הַקֹּדֶשׁ: (בא) וַיִּתֵּן מֹשֶׁה אֶת־כֶּסֶף הַפְּדוּיִם
 לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו עַל־פִּי יְהוָה בְּאֲשֶׁר צִוָּה
 יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: פֶּשֶׁעֵד (א) וַיִּדְבֹּר יְהוָה
 אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר: (ג) נִשְׂא אֶת־
 רֹאשׁ בְּנֵי קָהָת מִתּוֹךְ בְּנֵי לֵוִי לְמִשְׁפַּחְתָּם
 לְבֵית אֲבֹתָם: (ד) מִבְּנֵי שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וּמֵעֵלָה
 גַּעַר בְּזֶחֳמָשִׁים שָׁנָה כָּל־כֶּבֶד לַעֲבָד
 לַעֲשׂוֹת מְלָאכָה בְּאֹהֶל מוֹעֵד: (ה) זֹאת
 עֲבַדְתָּ בְּגִירָהּ בְּאֹהֶל־מוֹעֵד קֹדֶשׁ
 הַקֹּדֶשִׁים: (ו) וּבָא אַהֲרֹן וּבָנָיו בְּנִסְעֵי הַמִּקְנֵה
 וַהֲזִירוּ אֶת פָּרְכָת הַמִּסָּד וּכְפֹרֶת אֶת
 אֲרֹן הָעֵדוּת: (ז) וַיִּתְּנוּ עָלָיו כְּסוּי עוֹר תַּחֲשׁ

הקס חמשה שקלים לנגלה כך היו נכרכו על יוקם עשרים
 כסף שהיה זכורה של כפל: (מט) העודמים על פדווי הלויים.
 על אותן פדווי הלויים זבוסן: (ג) חמשה וששים ושלש מאות
 חלף. כד פטום הפסוקן חמשה שקלים לנגלה. לעלמים

עַל פְּדוּיֵי לְוִיָּי: (ב) מִן בְּרִבְיָא דְבְנֵי יִשְׂרָאֵל נֹסִיב ית כֶּסֶפָא
 אֶלְפֵי וְחֹלְתָ מֵאָה וְשִׁיתֵין חֲמִשׁ סְלֵעִין בְּסֻלְעֵי קֹדֶשׁא:
 (ב) וְכֵב מִשָּׁה ית כֶּסֶף פְּרִיבְיָא לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו עַל מִסָּדָא
 דְּרִיבְיָא דְּרִי פִקְדֵי ית מִשָּׁה:

ד (א) וסליל י עם משה וְאַהֲרֹן לְמִסָּד: (ב) קבילו ית
 חוישבון בני קהת כגו בני לוי לְעֲצֻתָהוֹן לְבֵית אֲבֹתָהוֹן:
 (ג) מפר תלחין ישגין וְלַעֲלָא גַעַר פֶּר חֲמִשִׁין שְׁנֵין כָּל דְּרִבְיָא
 לְחִילָא לְמַעַבְד עֲבִידְתָא בְּמִשְׁעֵין וְזָנָא: (ד) דין פולחן בני
 קהת בְּמִשְׁעֵין וְזָנָא קֹדֶשׁ קֹדֶשׁא: (ה) ויעל אהרן וְבָנָיו
 כְּמִשְׁלַל מִשְׁרִיתָא וּסְרִיקוּן ית פְּרִיבְיָא דְּכֶסֶפָא וְכֶסֶפֶן בָּה ית
 אִיזָנָא דְּסִבְרִיתָא: (ו) דְּתַנּוּן עֲלוּהִי הוֹסַפָּה דְּמִשְׁפָּה סִסְפֻּנָא

זכרות חלף שקל. לשבעים זכורות שלש מאות וחמשים שקל.
 לשלש זכורות חמשה עשר שקל. [זמדכר ל' סכסדכין יז']
 אשר כינד אעשה זכור שאווד לו חן חמשה שקלים יאמר לי
 חני מעדווי הלויים מה עשה הביא שנים ועשרים חלף סחקין
 וכמע עליסם בן לוי ונחלים ושבעים ושלשם עמקין כמע
 עליסם ס' שקלים בללן וכמע בקלפי אשר להם זואו וסלו
 סחסיכס לפי הגורל:

ד (ב) טעל חל כלס וגו'. ונכס חס חל סכלווין לעבדות
 משל וסס מכן שלסים ועד בן חמשים טסס וססחמות משלסים
 לא נסמלס כסו ונכלן אנכור בן שלסים לכס וסיוחכ על בן
 חמשים כסו מנכיס חממס: (ד) קדס הקדסים. סעקודס
 סכורכן סכורן וססלסן וסמנכורס וסמנכורס וספכרס וכלי סכס:
 (ז) וכל סכרן ונכיו וגו'. יכסכו כל כלי וכלי לנכפכו סמנכורס

יִפְרְשׂוּ בְּגָדֵי-בָלִיל תְּכֵלֶת מִלְּמַעְלָה וְשָׂמוּ
 בְּדָיו: (א) וְעַל אֲשֶׁלְתָּן הַפְּנִים יִפְרְשׂוּ
 בְּגַד תְּכֵלֶת וְנָתַנוּ עָלָיו אֶת-הַקְּעָרֹת
 וְאֶת-הַכַּפָּת וְאֶת-הַמְּנַקִּית וְאֵת קִשּׁוֹת
 הַגִּסְדֹּךְ וְלַחֵם הַתַּמִּיד עָלָיו יִהְיֶה: (ב) וְיִפְרְשׂוּ
 עֲלֵיהֶם בְּגַד תּוֹלַעַת שָׁנִי וְכִסּוּ אֹתוֹ
 בַּמַּכְסָה עוֹר תַּחֲשׁ וְשָׂמוּ אֶת-בְּדָיו:
 (ג) וְלָקְחוּ אֶל-בְּגַד תְּכֵלֶת וְכִסּוּ אֶת-מִנְיַת
 הַמַּאֲזֹר וְאֶת-נֶרְתִיבָהּ וְאֶת-מִלְקָחֶיהָ וְאֶת-
 מַחְתֵּתֶיהָ וְאֵת כָּל-כְּלֵי שְׂמֵנָה אֲשֶׁר
 יִשְׁרֹתוּ-לָהּ בָּהֶם: (ד) וְנָתַנוּ אֹתָהּ וְאֵת-כָּל-
 כְּלֵיהָ אֶל-מַכְסָה עוֹר תַּחֲשׁ וְנָתַנוּ עַל-
 הַמּוֹט: (ה) וְעַל מִזְבַּח הַזֶּהָב יִפְרְשׂוּ בְּגַד
 תְּכֵלֶת וְכִסּוּ אֹתוֹ בַּמַּכְסָה עוֹר תַּחֲשׁ
 וְשָׂמוּ אֶת-בְּדָיו: (ו) וְלָקְחוּ אֶת-כָּל-כְּלֵי
 הַשְּׁרֹת אֲשֶׁר יִשְׁרֹתוּבָם בַּקֹּדֶשׁ וְנָתַנוּ
 אֶל-בְּגַד תְּכֵלֶת וְכִסּוּ אוֹתָם בַּמַּכְסָה עוֹר
 תַּחֲשׁ וְנָתַנוּ עַל-הַמּוֹט: (ז) וְדִשְׁנֵנוּ אֶת-

הַקֶּרֶסֶן לְבוֹשׁ נָמִיד תְּכֵלֶת טַלְעִילָא וְיִשּׁוּן אֲרִיחֹהִי: (א) וְעַל
 סְתוּרָא דְלַחֵם אִפְיָא יִקְרֶסֶן לְבוֹשׁ תְּכֵלֶת וְנָתַן עֲלוּהֵי יַת
 מַעֲטָא וְיַת בְּזוּיָא וְיַת מְבִלְתָּא וְיַת קַסּוֹת וְיַסְבָּא וְלַחֵם תְּדִירָא
 עֲלוּהֵי יַת: (ב) וְיִקְרֶסֶן עֲלוּהֵי לְבוֹשׁ צִבְעֹה וְהוֹרֵי וְיִסְבֹּן יַתָּה
 בְּחוֹפָאָה דְמִשְׁקֵה סַסְגֻּנָא וְיִשּׁוּן יַת אֲרִיחֹהִי: (ג) וְיִסְבֹּן לְבוֹשׁ
 תְּכֵלֶת וְיִסְבֹּן יַת מַעֲטָא דְאֲנִיחֹהִי וְיַת בּוּצִינְתָא וְיַת צִיבְתָּא
 וְיַת מַחְתֵּתָא וְיַת כָּל מְנִי מִשְׁמָא דִּי יִשְׁמֹשׁוּן לָהּ בְּהוֹן:
 (ד) וְנָתַן יַתָּה וְיַת כָּל מְנִיָּא לְחוֹפָאָה דְמִשְׁקֵה סַסְגֻּנָא וְנָתַן
 עַל אֲרִיחָא: (ה) וְעַל מַדְבָּחַא דְדֶהָבָא יִקְרֶסֶן לְבוֹשׁ תְּכֵלֶת
 וְיִסְבֹּן יַתָּה בְּחוֹפָאָה דְמִשְׁקֵה סַסְגֻּנָא וְיִשּׁוּן יַת אֲרִיחֹהִי:
 (ו) וְיִסְבֹּן יַת כָּל מְנִי שְׂמִינְיָא דִּי יִשְׁמֹשׁוּן בְּהוֹן בְּקִדְשָׁא
 וְנָתַן לְלְבוֹשׁ תְּכֵלֶת וְיִסְבֹּן יַתָּה בְּחוֹפָאָה דְמִשְׁקֵה סַסְגֻּנָא
 וְנָתַן עַל אֲרִיחָא: (ז) וְיִסְבֹּן יַת קִטְמָא דְמַדְבָּחַא וְיִסְבֹּן

לו בַּכֶּסֶף זו וְלֹא יִטְרַכּוּ הַלֵּוִים בְּנֵי קָהָל לֵאמֹר: בְּכֹסֶף
 הַנֶּחֱסֵה. כִּשְׁבָעֵן וְנִשְׁחַלְסֵן יוֹדְעֵין שִׁיבְעוּ: (א) קַעֲרוֹת
 וְכַסּוֹת וְקַסּוֹת וְנִקְיוֹת. כַּד פִּירְשִׁים בְּנִלְחַכְתּוּ מִסְכּוֹ
 סַבְדֵּן. סַכְסֵי לַשּׁוֹן ׀ נִסְךְ כְּדַכְחִיז אֲשֶׁר יוֹסֵךְ צֶסֶן: (ב) מִלְקָחֶיהָ
 כַּעֲיֵן לְצַח שְׁמוֹטֵךְ צֶס אֵת סַפְחִילֵה לְכָל לֹד שִׁירְלֵס: ׀ מַחְתֵּתֶיהָ
 כַּעֲיֵן כֶּף קַטְנֵה וְטוֹלֵים פַּסּוֹטֵין וְלֹא סַבְלָגִילִים וְאִין לֶס מַסִּילֵס
 לְפַנִּים לֵאלֹל מוֹלָדִים וְמוֹחֵס צֶס אֵת דֶּשֶׁן הַנְּדוֹת כַּסְּוִיטֵין:
 נְדוֹמִים. לוֹנִי"ש צִלְעוֹ (וּמִוּטֵין): שְׁנוֹתֵים צֶסן סַמְוֵן וְסַפְחִילוֹת.
 (א) אֵל מַכְסָה עוֹר חֲחַס. כַּעֲיֵן מוֹלוֹךְ (כְּלִים פִּ"כ ו"ב):
 (ב) אֵת כָּל כְּלֵי הַשְּׁרֹת אֲשֶׁר יִשְׁרֹתוּ צֶס נְקִישׁ. צְחוֹךְ סַמְסֵךְ
 סַפּוֹף קֶדֶשׁ וְיַת כָּלִי סַמְרַת שְׁמַעֲרַחֵךְ צֶסם צְמוֹצֵם סַפְחִינֵי

הַמִּזְבֵּחַ וּפָרְשׁוּ עָלָיו בְּגַד אַרְגָּמָן: (י) וְנָתַנּוּ
עָלָיו אֶת־כָּל־כְּלָיו אֲשֶׁר יִשְׁרְתוּ עָלָיו
בָּהֶם אֶת־הַמַּחֲתָת אֶת־הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת־
הַיָּעִים וְאֶת־הַמְּזוּרְקֹת כֹּל כְּלֵי הַמִּזְבֵּחַ
וּפָרְשׁוּ עָלָיו כְּסוּי עוֹר תַּחֲשׁ וְשָׂמוּ בָדָיו:
(טו) וְכִלְיָה אֲהַרֹן וּבְגָדָיו לְכַסֹּת אֶת־הַקֹּדֶשׁ
וְאֶת־כָּל־כְּלֵי הַקֹּדֶשׁ בְּגִסְעַת הַמַּחֲנֶה
וְאֶת־רִיכָן יָבִאוּ בְּגִי־קֹדֶת לְשֵׂאת וּלְאֹ-
יָגְעוּ אֶל־הַקֹּדֶשׁ וּמָתוּ אֵלֶּה מִשָּׂא בְּגִי־
קֹדֶת בְּאֵהֶל מוֹעֵד: (טז) וּפְקֻדַת אֲלֻעִזֶרֶבֶד
אַהֲרֹן הַכֹּהֵן שֹׁמֵן הַמְּאֹר וּקְמֻדַת הַסַּמִּים
וּמִנְחַת הַתָּמִיד וְשֹׁמֵן הַמִּשְׁחָה פְּקֻדַת
כָּל־הַמִּשְׁבָּן וְכָל־אֲשֶׁר־בּוֹ בְּקֹדֶשׁ
וּבְכָלֵיו: פ סָמָר (יז) וַיִּדְבֶּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר: (יח) אֶל־תִּכְרִיתוּ אֶת־
שִׁבְטֵי מִשְׁפַּחַת הַקְּהֹתֵי מִתּוֹךְ קְלָוִים:

(יז) דָּטָנו אַחַת הַמִּזְבֵּחַ. וְדָטָנו. יִטְלו אַחַת הַדָּטָנו
מִכָּלֵיו: וְדָטָנו עָלָיו כַּגַּד לְכַסּוֹת. וְאֵלֶּה שִׁירְתֵּם מִן הַשְּׂמִימִים כְּכֹלֵם
הַחֵם כַּבַּד כֹּלֵם הַמִּשְׁפָּחָה [וְעַם לֵא] וְלִיטו שִׁירְתֵּם

עֲלֹהֵי לְבוּשׁ אֲרָגוֹן: (י) וְנָתַנּוּ עָלָיו יָת כָּל מְזוּדֵי דִי יִשְׁמָשׁוּן
עָלָיו: דָּהֵן יָת מִחֲתָתָא יָת אֲיִנְוִרְתָא יָת מְרֹחֶפְתָא יָת
מְרֹקָא כֹּל מְזֵי מְרֹקָא וּפְרָסְתָּן עָלָיו הַפָּאָה דְּמִשְׁךְ סָמָר
וְיִשְׁוֹן אֲרִיזוֹתֵי: (טו) וְיִשְׂצֵי אֲרָן וּבְגִדֵי לְכַסּוֹת יָת קֹדֶשׁ
יָת כֹּל מְזֵי קֹדֶשׁא דְּמִשְׁל מִשְׁרִיתָא יָבֵת בְּנִי עָלָיו בְּנֵי קֹדֶת
לְמִטְל וְלֹא יִקְרִבוּן לְקֹדֶשׁא וְלֹא יִמְתוּן אֲלֵין מִטְל בְּנֵי קֹדֶת
דְּמִשְׁבָּן וְנָמָא: (טז) וְדָמְסִי לְאֲלֻעֵר בִּר אֲרָן פְּהֵגָא מִשְׁחָא
דְּאֲהִירִיתָא וְקֻמֻדַת בּוּסְמִיָא וּמִנְחַתָּא תְּרִידָא וּמִשְׁחָא דְּרִבְרוּתָא
מִשְׁרֵת כֹּל מִשְׁבָּנָא וְכָל דֵי בִיה בְּקֹדֶשׁא וְדָמְסוֹתֵי: (יז) וְעָלָיו
יָ עַם מִשְׁחָה וְלֹאֲהֲרֹן לְמִיטְר: (יח) לֹא תִשְׂצוּן יָת שִׁבְטָא
סָיו כּוֹפֵן עֲלִים סָכְתָּר עַל נַחֲשָׁה [עִירֻצִין ק"ז]:
(יט) וְנַחֲשֹׁת. סָכְסֵן סוֹחִים גַּבְלִים לְחַוּוֹתֵם הַדָּטָן שְׂעִימִים
כְּעִין וְנַחֲשָׁה סָלִין לֵט לֵלֵל שֵׁלֵם וְנִיחִיתֵם וְנַחֲשִׁים טוֹחֵת אַחַת
סַחֲלִים: וְנַחֲשֹׁת. לְטָרִיף עַל נַחֲשָׁה סָכְסֵן עִינִין בְּחֻבְרִישׁ
עַל הַמִּזְבֵּחַ לְסַפֵּן כֹּד. יִמְתַּעֲבֹלו יִפֵּס וְעַס: יַעִים. סַס
וְנַחֲשֹׁת וְכִלְעֵז וְדִלִּל (סוֹיִפֵּס) וְסֵן עַל נַחֲשָׁה וְסֵן עִיבְדִין
אַחַת הַדָּטָן וְעַל הַמִּזְבֵּחַ: (טז) לְכַסּוֹת אַחַת הַקֹּדֶשׁ. הַלְחָן
וְהַמִּזְבֵּחַ: וְאַחַת כָּלֵי הַקֹּדֶשׁ. הַמְּזוּרְקֵי וְכָלֵי סָרֵת: וְנַחֲשֹׁת.
סָלֵם יִגְעוּ מִיִּצִין וְיִמֵּת בִּידי שְׂמִימִים: (יז) וּפְקֻדַת אֲלֻעִזֶר.
סָוֹחַ וְנִוּוֹסֵת עֲלִים לְשֵׂאת אֹחֵם סָוֵן וּקְמֻדַת וְסִוֵן הַמִּשְׁחָה.
וְנַחֲשָׁה הַתָּמִיד עָלָיו וְעַל לְלוֹחַת וְלִזְרוֹ וְלִטְקִיבֵי צַעַם מִיִּתָּן:
פְּקֻדַת כָּל הַמִּשְׁבָּן. וְעוֹד סִים וְנִוּוֹסֵת עַל מִשְׁחָה בְּנֵי קֹסֵת
לְלוֹחַת אִישׁ עַל עֲזוֹדָתוֹ וְעַל עֲשָׂלוֹ וְסוֹחַ וְסוֹחַ מִמִּשְׁבָּן וְכָל אִשֶׁר צוֹ
לְלוֹחַת אִישׁ לְנַעֲלֵם בְּכַרְסָה זוֹ אֲבַל מִשְׁחָה בְּנֵי גִרְסוֹן וְנִכְרִישׁ סָלִים
וְקֹדֶשׁ הַקֹּדֶשִׁים עַל מִי אִימְתֵם סִים כְּעוֹ סָכְמוֹ בְּכַרְסָה מִשְׁחָה:

(ט) וְנָאֵת וַעֲשׂוּ לָהֶם וְחַיּוּ וְלֹא יִמְתּוּ בְּנִשְׁתָּם
 אֶת־קֹדֶשׁ הַקִּדְשִׁים אֲהָרָן וּבְנָיו יִבְאוּ
 וְשָׂמוּ אוֹתָם אִישׁ אִישׁ עַל־עַבְדָּתוֹ וְאֶל־
 מִשְׁאֵוֹ (י) וְלֹא־יָבֹאוּ לְרֵאוֹת בְּכַלְעֵ אֶת־
 הַקֹּדֶשׁ וּמְתוֹ: ס ס ס

ס ד ר נ ש א

(כא) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: (כב) נִשְׂא
 אֶת־רֹאשׁ בְּנֵי גֵרָשׁוֹן גַּם־הֵם לְבֵית
 אֲבֹתָם לְמִשְׁפַּחְתָּם: (כג) מִבֶּן שְׁלֹשִׁים
 שָׁנָה וּמֵעֵלָה עַד בֶּן־חַמְשִׁים שָׁנָה תִּפְקְדוּ
 אוֹתָם כָּל־הַבָּא לְצִבְאָ צִבְאָ לְעַבְדֹּת עַבְדָּה
 בְּאֶהֱל מוֹעֵד: (כד) וְנָאֵת עַבְדָּת מִשְׁפַּחַת
 הַגֵּרָשִׁי לְעַבְדֹּת וּלְמִשְׁאֵוֹ: (כה) וְנִשְׂאוּ אֶת־
 יְרֵיעֵהוּ הַמִּשְׁכָּן וְאֶת־אֶהֱל מוֹעֵד מִכְּסֵהוּ
 וּמִכְּסֵה הַתַּחֵשׁ אֲשֶׁר־עָלָיו מִלְּמַעְלָה
 וְאֶת־מִסְדֵּי פֶתַח אֶהֱל מוֹעֵד: (כו) וְאֶת־
 קַלְעֵי הַחֲצֵר וְאֶת־מִסְדֵּי פֶתַח | שַׁעַר
 הַחֲצֵר אֲשֶׁר עַל־הַמִּשְׁכָּן וְעַל־הַמִּזְבֵּחַ

וְנִשְׂאוּ אֶת־קֹדֶשׁ מִצֵּי לִיְהוָה: (ט) וְגַם עַבְדוֹ לְהוֹן וְהוֹן וְלֹא יִמְתּוּן
 בְּמִיִּקְבָּהוֹן לְקֹדֶשׁ קִדְשֵׁי אֲהָרָן וּבְנָיו יִעֲלֹן וּמִנֵּן תִּהְיוּן
 גַּבְרֵי גֵבֵר עַל פִּילִגְרִיָּה וְלִמְטִילֵיהֶם: (י) וְלֹא יִעֲלֹן לְמִחְנֵי פֶד
 כִּכְסֹן יָת מִנֵּי קִדְשֵׁי וְלֹא יִמְתּוּן: (כא) וּמִלִּיל יִי עִם מִשְׁכֵּה
 לְמִשְׁכֵּי: (כב) קַבִּיל יָת הַדְּשָׁבֵן פְּנֵי גֵרָשׁוֹן אִתָּה אֵינִן לְבֵית
 אֲבֹתֵהוֹן לְרַעַתְהוֹן: (כג) מִפֶּתַח תִּלְחֹן שָׁנִין וְלֵעֵלָה עַד בֶּן־
 חַמְשִׁין שָׁנִין חֲמִי יִתְהוֹן כָּל דְּרָתֵי לְחֵלָה חֵלָה לְמַפְלָה פִּילִגְרִיָּה
 בְּמִשְׁכָּן וּמִנֵּי: (כד) דִּין פִּילִגְרִיָּה וְרַעַת גֵּרָשׁוֹן לְמַפְלָה וְלִמְטִיל:
 (כה) וְיִפְלֹן יָת רַעַת מִשְׁכָּנֵי יָת מִשְׁכָּן וּמִנֵּי חוֹפְאֵה וְחוֹפְאֵי
 דְּסִבּוּנֵי דִי עֲלוּהֵי מְלַעֲלֵי יָת פֶּרְסָא דְּתַבַּע מִשְׁכָּן וּמִנֵּי:
 (ט) יָת סִבְרֵי דְרֵמָא יָת פֶּרְסָא דְּמַעֲלֵנָה דְּתַבַּע דְּרֵמָא דִי עַל
 מִשְׁכָּנָא וְעַל מִדְּפִתָא סְחִיר סְחִיר יָת אֲמוּנֵיהוֹן יָת כָּל מִנֵּי
 פִּילִגְרִיָּהוֹן יָת כָּל דְּיִתְמַסֵּר לְהוֹן וְיִפְלֹהוֹן: (ס) עַל מִיָּד אֲהָרָן

(יח) אֵל תַּכְרִיתוֹ. אֵל תַּנְכַּנּוּ לִסַּס שִׁיעוּמוֹ: (יט) וְלֹא יִבֹּא
 לְעֹרֹת כְּבֹלַע אֵת הַקֹּדֶשׁ. לְחֹךְ נִחְמַק שְׁלוּ כְמוּ שִׁיכַרְסֵת
 לְעֹלַם בְּפִרְסַס זוּ וּפְרַסְטוּ עֲלוּי בְּגַד פְּלוּי וּכְסֵי אֹרֹתוֹ בְּזִיכְסֵי
 פְּלוּיֹת וּבְלוּי שְׁלוּ סוּל כְּסוּי: חֲסֵלַת פְּרִשֵׁת בְּמִדְבַר סוּי:
 (כב) נִשָּׂא אֵת רֹאשׁ בְּנֵי גֵרָשׁוֹן גַּם־הֵם. כְּמוּ שְׁלוּיִחַךְ עַל בְּנֵי קִסַּת
 לְעֹרֹת כְּמוּ יֵשׁ סְבִיבֵי לְכָל עֲבוּדֵי: (כג) אֵת יְרֵיעוֹת הַמִּשְׁכָּן.
 עַד תַּסְתַּחוּתוֹ: וְאֵת אֶהֱל מוֹעֵד. יְרֵיעוֹת עוֹזִים שֶׁעוֹזוֹת לְאֶהֱל
 עֲלוּי: וּנְכִסְרוּ. עוֹדוֹת אֲלִים מְאֻדָּמִים: מִנְּךְ פֶּתַח. וּלְיוֹן הַמְּזוּכָרִים:
 (כד) אֲשֶׁר עַל הַמִּשְׁכָּן. כְּלוּיֹר סְקַלְעִים וְהַמְּנִיךְ עַל חֲצֵר הַסּוּכוֹתִים
 וּבְנֵינִים עַל הַמִּשְׁכָּן וְעַל מִזְבֵּחַ הַבְּחֻטָּה סְבִיב: וְאֵת כָּל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה
 לְסֹס. כְּתַנְנוּ יָת כָּל דִּיחַמְסַר לְסָן לְבֵנֵי גֵרָשׁוֹן: (כז) עַל פִּי אֲהָרָן

סכיב ואת מיתרקהם ואת כל כלי עבדתם
 ואת כל אשר עשה להם ועבדו: (כ) על פי
 אהרן ובניו תהיה כל עבדת בני הגרשני
 לכל משאם ולכל עבדתם ופקדתם
 עליהם במשמרת את כל משאם: (כח) ואת
 עבדת משפחת בני הגרשני באהל
 מועד ומשמרתם ביד איתמר בן אהרן
 הכהן: (כט) בני מררי למשפחתם לבית
 אבתם תפקד אתם: (ל) מבין שלשים שנה
 ומעלה ועד בן הששים שנה תפקדום
 בלהבא לצבא לעבד את עבדת אהל
 מועד: (לא) ואת משמרת משאם לכל
 עבדתם באהל מועד קרשי המשכן
 ובריהיו ועמדיו ואדניו: (לב) ועמדי החצר
 סכיב ואדניהם ויתדתם ומיתריהם לכל
 פליהם ולכל עבדתם ובשמרת תפקדו
 את כלי משמרת משאם: (לג) ואת עבדת
 משפחת בני מררי לכל עבדתם באהל

מועד ביד איתמר בן אהרן הכהן:
 (לד) ויפקדו משה ואהרן ונשיאי העדה את
 בני הקהתי למשפחתם ולבית אבתם:
 (לה) מבין שלשים שנה ומעלה ועד ביד

תרים

יבנהו תמי כל פולחן בני גרשון לכל פולחנהו
 ותמנו עליהו במשא ית כל פולחון: (ס) בין פולחן ובעת
 בני גרשון במשכן ומנא ומשפתהו בידא ואיתמר בר אהרן
 כהנא: (סא) בני מררי להעדתהו לבית אבתהו תמנו ותרון:
 (סב) מבר תלחין שנין ולעלא ועד בר תמשין שנין תמנינו
 כל דאתי לחלא למפלה ית פולחן משכן ומנא: (סג) ויד
 מקרת מטולחון לכל פולחנהו במשכן ומנא ופי משכנא
 ועבדוהו ועמדוהו וסכוהו: (סד) ועמדי ודמתא סחור סחור
 וסמיהו וספיריו ונאשיהו לכל פניהו ולכל פולחנהו וכל פולחנהו
 תמנו ית בני סמרת מטולחון: (סה) בין פולחן ובעת בני
 מררי לכל פולחנהו במשכן ומנא בידא ואיתמר בר אהרן
 כהנא: (סו) ומנא משה ואהרן ובקריהו קישא ית בני קהת
 להעדתהו ולבית אבתהו: (סז) מבר תלחין שנין ולעלא
 וכו'. וליז וסכנים ומוסע עליהם ביד איתמר בן אהרן כהן:
 (לב) ויתדותם ויתחריסם. טעל עמודים סכני יתדות ויתחי
 סקלע' כושל בני גהסן סיו ויתדות ויתחריס סיו ליריעות וקלע'
 עלנעס טלס הבזיסס סכוס. ויתדות ויתחריס סיו לעמודים סכני

חַמְשִׁים שָׁנָה כָּל־הַבָּא לְצַבָּא לְעַבְדָּהּ
 בְּאֵהָל מוֹעֵד: (ל) וַיְהִי פְקוּדֵיהֶם לְמִשְׁפַּחְתָּם
 אֲלֵפִים שִׁבְעַת מֵאוֹת וַחֲמִשִּׁים: (מ) אֵלֶּה
 פְּקוּדֵי מִשְׁפַּחַת הַזִּקְנָהּ כֹּל־הָעֶבֶד
 בְּאֵהָל מוֹעֵד אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן
 עַל־פִּי יְהוָה בְּיַד מֹשֶׁה: ס שְׁנֵי (סא) וּפְקוּדֵי
 בְּנֵי גֵרְשׁוֹן לְמִשְׁפַּחֹתָם וּלְבֵית אֲבֹתָם:
 (סב) מִבְּנֵי שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וּמַעְלָה וְעַד בֶּן־
 חַמְשִׁים שָׁנָה כָּל־הַבָּא לְצַבָּא לְעַבְדָּהּ
 בְּאֵהָל מוֹעֵד: (סג) וַיְהִי פְקוּדֵיהֶם לְמִשְׁפַּחְתָּם
 לְבֵית אֲבֹתָם אֲלֵפִים וְשֵׁשׁ מֵאוֹת
 וּשְׁלֹשִׁים: (סד) אֵלֶּה פְּקוּדֵי מִשְׁפַּחַת בְּנֵי
 גֵרְשׁוֹן כָּל־הָעֶבֶד בְּאֵהָל מוֹעֵד אֲשֶׁר
 פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל־פִּי יְהוָה: (סה) וּפְקוּדֵי
 מִשְׁפַּחַת בְּנֵי מְרָרִי לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית
 אֲבֹתָם: (סו) מִבְּנֵי שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וּמַעְלָה וְעַד
 בֶּן־חַמְשִׁים שָׁנָה כָּל־הַבָּא לְצַבָּא לְעַבְדָּהּ
 בְּאֵהָל מוֹעֵד: (סז) וַיְהִי פְקוּדֵיהֶם

לְמִשְׁפַּחְתָּם שְׁלֹשַׁת אֲלֵפִים וּמֵאוֹתָיִם:
 (סח) אֵלֶּה פְּקוּדֵי מִשְׁפַּחַת בְּנֵי מְרָרִי אֲשֶׁר
 פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל־פִּי יְהוָה בְּיַד־
 מֹשֶׁה: (סט) כָּל־הַפְּקוּדִים אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה
 וְאַהֲרֹן וּנְשֵׂאֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־קְלוֹנֵם

תרטם

ועד בר חמשין שנין כל דאמי לחילא לסולתנא במישון זמנא:
 (א) ותו מנניהון לזרעתהון תרין אלפין שבע מאה וחמשין:
 (ב) אלפין מננני זרעת קדתי כל דפלה במישון זמנא די מנא משה
 ואהרן על מיקרא די בידא דמשה: (ג) ומננני בני גרשון
 לזרעתהון ולבית אבתהון: (ד) מפר תלתין שנין ולעילא
 ועד בר חמשין שנין כל דאמי לחילא לסולתנא במישון זמנא:
 (ה) ותו מנניהון לזרעתהון לבית אבתהון תרין אלפין ושתי
 מאה תלתין: (ו) אלפין מננני זרעת בני גרשון כל דפלה
 במישון זמנא די מנא משה ואהרן על מיקרא די: (ז) ומננני
 זרעת בני מררי לזרעתהון לבית אבתהון: (ח) מפר תלתין
 שנין ולעילא ועד בר חמשין שנין כל דאמי לחילא לסולתנא
 במישון זמנא: (ט) ותו מנניהון לזרעתהון תלתא אלפין
 ומאתון: (י) אלפין מננני זרעת בני מררי די מנא משה ואהרן
 על מיקרא די בידא דמשה: (יא) כל מנננא די מנא משה
 ואהרן ונרבי ישראל יח לזמי לזרעתהון ולבית אבתהון:

למשפחתם ולבית אבותם: (מ) מבן
 שלשים שנה ומעלה ועד בןחמשים
 שנה פלהבא לעבד עבדת עבדה
 ועבדת משא באהל מועד: (מח) ויהיו
 פקדיהם ששנת אלפים וחמש מאות
 ושמונים: (מט) על פי יהוה פקד אותם ביד
 משה איש איש על עבדתו ועל משאו
 ופקדיו אשר צוה יהוה את משה: פ
 ילשי ה (א) וידבר יהוה אל משה לאמר:
 (ב) צו את בני ישראל וישלחו מן החמנה
 פל צרוע וכל זב וכל טמא לנפש:
 (ג) מזב עד נקבה תשלחו אל מחוץ
 למחנה תשלחום ולא יטמאו את
 מחניהם אשר אני שכן בתוכם: יהוה עשו
 כן בני ישראל וישלחו אותם אל מחוץ
 למחנה כאשר דבר יהוה אל משה בן
 לחות צסס הקלעים צפחה בעליוס צכלוקס וקאדסין
 כזו צפחיס צכלאכח צחשקן: (מז) עזרה עזרה. יא ססר
 צעלסס וכטר: יא יא עזרה לעזרה אכח: ועזרה טס.

(מ) ספר תלחין שנין ובעילא ועד פד תלשין שנין כל דאחי
 למסלה פולחן פולחנא ופולחן מסול במלשין זמנא: (מח) נח
 מנגיזון תמנא אלסין ותמש מאה ותמנן: (מט) על סקרא
 ביי מנא יהיון פידא דמשה צבר נבר על פולחניה ועל מסוליה
 ומנגיזו די פקד יי נת משה:
 ה (ה) ומליל יי עם משה למיטר: (צ) פקד נת בני ישראל
 וישלחו מן משריטא כל דסניר וכל דראב וכל דמסאב
 לסניי נפשא דאנשא: (צ) מדבר עד נקבא תשלחן למפרא
 למשריטא תשלחיון ולא יטמאו את משריטתו די שכינתו
 שריא ביניהון: (ז) עבדו בן בני ישראל וישלחו יהוה למפרא
 למשריטא פמא די מליל יי עם משה בן עבדו בני ישראל:
 כחמעו: (מט) ופקדויו אכר לזס ה' אה וטס. וזוהן ספקודיס
 סיו צמלוס וצן צלסס ססס ועד צן חנסיס סס:
 ה (ב) לו אה צני יסלל וגו'. פכסס זו נאזרה ציוס ססוקס
 סחשק וסעס סכסווס נאזרו צו ציוס כדליחא צנככח ביטין
 צפיק סניזקין: ויסלחו ון חנכס. סלס חכוח סיו סס צסכח
 סניוון חוך סקלעיס סיא חנכס סכיס. סניית סלויס סכיס
 סויו סנכוס צפכח צמדכ סניי סיא חנכס לזיס. וטס ועד
 סוף חנכס סדגלס לכל ארבע סכוחוס סיא חנכס יסלל.
 [פכסיס ס"ח] סלכז סחלס חוך לכוון סצ מוכר צמח.
 יסלל וטלולס ון סחסיס. וטול לנכס ווחר אף צלל לזיס
 וזינו וטולל סלל וטל סנייס וכל זס דכסו רכוחיני ון
 סעקללות צנככח פכסיס: טול לנכס. דמסל לטויו חסל
 דאכס לעור לזי סכוס לסן ענזוס סרס צלסון ארזי וסכס

עשו בני ישראל: פ (ה) וידבר יהוה אל
 משה לאמר: (ו) דבר אל-בני ישראל
 איש אוראשה כי יעשו מכל-הטאת
 האדם למעל מעל ביהוה ואשמה הנפש
 ההוא: (ז) והתירו את-הטאתם אשר עשו
 והשיב את-אשמו בראשו וקמישתו יסוף
 עליו ונתן לאשר אשם לו: (ח) ואם-אין
 לאיש גאל להשיב האשם אליו האשם
 המושב ליהוה לפהן מלבד איל הכפרים
 אשר יכפר בו עליו: (ט) וכל-תרומה לכל
 קדשי בני ישראל אשר יקריבו לפהן
 לו יהוה: (י) ואיש את-קדשיו לו יהוה
 איש אשר יתן לפהן לו יהוה: פ רביעי

יש צ"כ ארבעה עשר עמיק עמיק: (ו) לנעול
 מעל צ"כ. כפי חזק וכתב כלן פקעת גזל ונענע על שקר
 הוא האיומה פקעת וקרא (פ) ונעלם מעל צ"כ וכתב
 בעמיקו וגו' ונעמית כלן בעציל כפי דברים שנחמדו צ"כ
 האקד שכחם והחודו ליעד שליחו חייב שומע ואסע על פי עדים
 עד מידם צדק. וסמיו על גזל רב סהו נתון לכסנים:
 (ז) אם אסעו צדקו. סוף סקן ששכנע עליו [צ"ק י"ט]:

(א) וסליל יי עם משה למייד: (י) סליל עם בני ישראל
 גבר או אקתא אבי יעקבן סקל חובי אנשא לשקרא שקר
 קדם יי נחוב אנשא הדיא: (ז) וידון ית חביתון די עברו
 וקייב ית חביתת בריתיה וקמישתה יוסף עלהו ונתן לרוב
 ליה: (ט) ואם לית לגבר פריק לאתבא חוקתא ליה חוקתא
 דאחיתב קדם יי לכהנא בר מקבר פסוריא די יכפר ביה
 עלהו: (ט) וכל אשלישתא לכל קדשאי דבני ישראל די
 יקריבו לכהנא די ליה יתי: (י) וקבר ית מעשה קדשיה די

לאסר אסע לו. למי סתמייב לו [כתובות י"ט]: (ח) ואם
 אין לאים גואל. טעת החובע סתמייבו ואין לו יורשים:
 לכשיי האסע אליו. כשגולך זה לסחודם על עונו ואשרו
 כמותו וכי יש לך חלם ציטאל סלון לו גואלים או בן או אם
 או שר צטר סקוב ממשפחה אציו לנעלם עד יעקב אלא
 זה סגר טעת ואין לו יורשים: האסע המושב. זה סקן
 וסחומם: לס' לכסן. קנאו הסע ונתנו לכסן שנאמתו עשור:
 מלכד איל הכפורים. האשור צוקאל סהו לכוך לסגיא:
 (ט) וכל תרומה וגו'. אשר רבי יעמאל וכו' מפומה עקריבין
 לכסן והלא הוא המחזר אחרים לזית הברכות ומה מ"ל אשר
 יקריבו לכסן אלו הברכים שנאמר צמס תציס צית ס' אל-יך
 [טמות כ"ג] ולמי יודע מה יעשה צמס מ"ל לכסן לו יסיה צא
 הכבוד ולמד על הברכים סייסו מיחנין לכסן: (י) ואיש אם
 קדשיו לו יסיו. לפי שנאמרו מתנות כסונה ולויים יכול יבוא
 ויסלסו צדקת מ"ל ואיש אם קדשיו לו יסיו עניד טעות
 סנאמן לנעלים ועוד מדכשים רבסו דרשו צו פסרי. ומדכס
 צדקת ואיש אם קדשיו לו יסיו מי טעמכ מעשכותו וליט טופק

(יא) וידבר יהוה אל משה לאמר: (יב) דבר אל-בני ישראל ואמרת אליהם איש קרית שמה אשתו ומעלה בו מעל: (יג) ושכב איש אתה שכבת זרע ונגעלם מעיני אישה ונגסתרה והיא נטמאה ועד אין בה והוא לא נתפשה: (יד) ועבר עליו רוח-קנאה וקנא ארז-אשתו והוא נטמאה אז-עבר עליו רוח-קנאה וקנא את-אשתו והיא לא נטמאה: (טו) והביא האיש את-אשתו אל הכהן והביא את-קרבתה עליה עשירת האפה קמח שערים לא-יעק עליו שמן ולא-יתן עליו

לו יהיו הנושפות סוף שאין שדשו עושה אלא אחד ונעשה טהימה למדע לעשות: איש אשר יתן לכסן. ונחנות הכחיות לו: לו יהיה. ונזון הכבש: (יב) איש איש כי חשטה אשתו ויהי כחז למעלה מן הענין ואיש את קדשו לו יהיו אם אשה ונעבד מחנות הכסן מיד שתלמד לבא אללו להביא לו את הקוטה: איש איש. ללמדך שנועלה בשמים זאיש ונלחמה שלמעלה ואיש ונלחמה: כי חשטה אשתו. שנו כחותיו אין הנלחמין נולחמין עד שחכנס בסן רוח טהור דכתיב כי חשטה ונחמה לו נחמה אשה חקר לב (משלי ז') ונשופו של עקבא

ליה דון גבר וי יתן לכתוב די ליה דני: (יג) ומליל י עם משה למימי: (יד) מליל עם בני ישראל ותימר לדון גבר גבר צרי תסמי אתניה והשקר ביה ושקר: (טו) וישפוב גבר ויהי שכבת זרעא ויהא כסא מעיני בעלה ומטמא והיא מטמא וסהיד לית בה והיא לא אסתתת: (טז) ועבר עלוהי רוח קנאה וקני רח אפתיה והיא מטמא או עבר עלוהי רוח קנאה וקני רח אפתיה והיא לא מטמא: (טז) ויהי גברא רח אפתיה לנת פתגא ויהי רח קרבנה עליה חד מן עשרא פתלת קאין קמחא דישערין לא יריק עלוהי משתא ולא יתן

חשטס חס מדככי לניעות וחשטד צעיכו כמו טסה מעליו ועבור [משלי ד'] אל יטס אל דככיס לבך (סס ז'): ונעלה צו מעל. ומסו הנועל ושכס איש אומס: (יג) ושכס איש. פכס לקטן ומי שאינו איש [סוטס כ"ט]: אומס טכנס זרע. טכינתס פוסלת אומס ואין טכנס אומס פוסלת אומס יכנות ל"ח] כנעטס צטחי אסיות טהיו דוונט זו לזו: ונעלס מעיני איש. פכס לכונול [סוטס כ"ו] הו אס סיס כולס ונענעסס [ס"א ונעלס] אין כעיס נודקין אומס: ונכמס. שיעור טחמלס לטוונלח זיאס: ועד אין צס. אס יש צס אסילו עד אחד טלונר נטוונלח לל סימס טומס: ועד אין צס. צטוונלח אכל יש עדים לכתיס: נחפסס. נלונס כמו וחפסס ושכס עומס [דככיס כ"ג]: (יד) ועבר עליו. קודס לכתיס: רוח קנאס וקנא. סיכשו כחותיו לטון טחמלס טעמלס צס אל חקחתי עם איש טלוני: וסיס כטוונלח או עבר עליו ונזמר. כלומר סוה חכרס צס ועכס על החכמחו ואין ידוע אס נטמלס חס לח: (טז) קמח. טלח יכס מקלס: טעריס. וכל

לכנה קרמנתת קנאת הוא מנחת זקרון
 מזקרת עון: (ט) והקרב אתה הפה
 והעמדה לפני יהוה: (י) ולקה הפה
 מים קדשים בכלי חרש ומן העפר אשר
 יהיה בקרקע המשכן יקה הפה ונתן
 אל המים: (יא) והעמיד הפה את האשה
 לפני יהוה ופרע את ראש האשה ונתן
 על בפייה את מנחת הזקרון מנחת קנאת
 הוא וביד הפה יהיומי המרים המאורים:
 יש והשביע אתה הפה ואמר אל האשה
 אסלא שקב איש אתך ואסלא שמית
 שמאה פחת אישך הנקי ממי המרים

חטים היו עשמה ועשם בטהם וקרננה מאלל בטהם [קוטס
 י"ג]: לא יטון עליו טון. טלא יסא קרננה עוהדר טהטון
 קרוי אור וסיו עשמה בחסך: ולא יתן עליו לבונה. טהאטוח
 נקראו לבונה טלונר אל בצעת טלונר [טיר ד'] והיא
 טירטה מדרכיין [קוטס ט']: כי ונחת קלות הוא. הקטס
 הזה. קטס לטון וזר: נחת קלות. ועורכת עליה טמי
 קלות קלות הקוקס וקלות העל: (יז) מים קחטים.
 טקדשו בכיור לפי טעמה טעמה טעמה טעמה וזו טירטה
 מדרכיין טטי בצעות לצעליין בצלרים טתה טתה וזו

גלויה לבונקא אר טתה קנאת הוא טתה יהוה קדשת
 זקין: (ט) והקרב אתה פה ויקטניה קדם י: (י) ושב
 עבא טי כיר קטן דתסה וטן עקרא די יתו ביסודא דמשקטא
 זב עבא וטן לפיא: (יא) וקיס עבא ית אתתא קדם י
 נטרע ית רישא דאתתא וטן על דתא ית מנתה דיקנא
 טתה קנאתא היא ובידא דתקא יתו טיא מדידא מלטיטא:
 (יג) וטו יתה עבא ויטו לאתתא וט לא שטיב ובר יתך
 וט לא טתה לאתתא בר טעליה בר זקנה טטיא מדידא

קלקלה לאסר טדק זו [כחוצות ע"ג]: ככלי טכס. סיו
 טתה אה כולף יין טעונה בכוסות מאונסים לטיכך טתה
 פיס טנכים בטקס בזויה של טרכ [קוטס ז']: (יח) והעמיד
 כפתו ונו'. והלא ככר נאמר והעמידה לפני ה' אלה מטיעין
 סיו אוחה ועוקוס לעקס כדי לינעה. וטטרך דעתה וחודס:
 וטרע. קוטר אה קליעה טערה כדי לבזוחה וטלן לבזוח
 יטחל טגלי טחלש טגלי לטן [טס י"ד ספרי]: לפני ה'.
 טטער נקטר [ספרי] הוא טער העורה טנורטי דרך כל
 טנכסיס: ונתן על פסיה. לינעה אולי טטרך דעתה וחודס
 ולא יתסה טס טנורט על המים: הנורים. על טס טון
 טס טרים לה: טאלורים. טנחכרים אוחה ון טעולל לטון
 טלון ענאיר [יטחל כ"ח] ולא יתכן לפרט מים אכורים
 טטי קדושים טן ולא אכורים כחז הכחז אלא מאלרים אה
 אפרים וטף אונקלות לא חננס ליטייל אלא מלטיטא טענחות
 קללה בטוס של א: יוט) והטניע אוחה ונומר. ונה טטענה
 אס לא טכז טקי. אה אס טכז טקי (ט"א לא טקי) טנכלל
 לא אה טועט טן אלא טענה לטפוס בדיני טתה טתה

המאָררים האַלֶּה: (כ) ואתָּ כִּי שְׁמִית תַּחַת
 אִישׁוֹךְ וְכִי נִמְמָאת וַיִּתֵּן אִישׁ בְּךָ אֶת־
 שִׁכְבְּתוֹ מִבְּרָעַדְי אִישׁוֹךְ: (כא) וְהַשְׁפִּיעַ
 הַכֹּהֵן אֶת־הָאִשָּׁה בְּשִׁבְעַת הָאֱלֹהִים וְאָמַר
 הַכֹּהֵן לְאִשָּׁה יִתֵּן יְהוָה אוֹתְךָ לְאֱלֹהֵי
 וְלִשְׁבָעָה בְּתוֹךְ עִמָּךְ בַּתֵּת יְהוָה אֶת־
 יָדְךָ נִפְלֵת וְאֶת־בְּמִנְךָ צָבָה: (כב) וּבָאוּ
 הַיָּמִים הַמְאָרְרִים הָאֱלֹהִים בְּמַעֲדֶיךָ לְצַבּוֹת
 אָמֵן וְלִנְפֹל יָרָד וְאָמְרָה הָאִשָּׁה אָמֵן |
 אָמֵן: (כג) וּקְרַב אֶת־הָאֱלֹהִים הַכֹּהֵן
 בַּסֵּפֶר וּמַחֵה אֶל־מֵי הַמָּרִים: (כד) וְהִשְׁקֶה
 אֶת־הָאִשָּׁה אֶת־מֵי הַמָּרִים הַמְאָרְרִים וּבָאוּ
 בָּהּ הַיָּמִים הַמְאָרְרִים לְמָרִים: (כה) וְלָקַח

לְכֹסֶת: (כ) וְחַי כִּי שְׁמִית. כִּי וְנֹשֵׂאת בְּלִשׁוֹן אִם: (כא) בְּשִׁבְעַת
 הָאֱלֹהִים. שְׁבֻעַת שֵׁל קַלְלָה: יתֵּן ס' אוֹתָךְ לְאֱלֹהִים. שִׁיבֵן הַכֵּל
 מִקַּלְלֵיךְ בִּיד יִצְאֹךְ כַּדָּךְ שָׂא לְפָלוּיִת: וְלִשְׁבֻעַת. שִׁיבֵן
 הַכֵּל כַּעֲשֵׂיךְ בִּיד לֹא יִרְעֶה לִי כַּדָּךְ. שְׁאִירֵת לְפָלוּיִת [כֹּסֶת
 י"ח שְׁבֻעַת כ"ד] וְכֵן הוּא אוֹרֵךְ וְהַנְחִיטָה שֶׁמֶכֶּה לְשִׁבְעַת
 לְכַחֲרֵי [שְׁעִיִּים ס"ה] שֶׁהַדִּיקִים שֶׁנִּשְׁעִים בְּסוֹרְעוֹתָן שֵׁל
 רִשְׁעִים וְכֵן לַעֲבֹן הַכֹּכָבִים וְהַכֹּכָבִים וְגוֹעַר בָּן יִצְחָק יִשְׂרָאֵל לְחַתֵּךְ

מִלְכֻמֵּי הָאֱלֹהִים: (כ) ואתָּ צָרִי שְׁמִית בִּר מִבְּעִלְיָךְ וְאָרִי
 אֶתְחַבֵּת וְיִבֵּךְ וְכֵן בִּיד יֵת לְשִׁכְבֻּמִּית בִּר מִבְּעִלְיָךְ: (כא) וַיִּבְרַח
 בְּהֵנָה יֵת אֶתְחַבֵּת בְּמִוִּמְחָה דְלוֹטָא וְיִבֵּר בְּהֵנָה לְאֶתְחַבֵּת יֵת
 יֵת יֵת לְלוֹשׁ וְלִמְוִי בְּנֵי עִמָּדֶיךָ בְּדִמְוִי יֵת וְיִבְרַח מִבְּהֵנָה יֵת
 מִעֵבֵר בְּדִמְוִי: (כב) וַיִּשְׁלַח מִיָּד מִלְכֻמֵּי הָאֱלֹהִים בְּמַעֲדֵיךָ לְאֶתְחַבֵּת
 מִעֵבֵר וְלִאֲבִיבָה וְרָבִין וְחִיטָר אֶתְחַבֵּת אָמֵן אָמֵן: (כג) וְיִתְחַבֵּר
 יֵת לְשִׁיטָה הָאֱלֹהִים בְּהֵנָה בְּסִפְרָא וְיִמְחֹק לְמִיָּה מִרְדֵּיָא:
 (כד) וְיִשְׁקֵי יֵת אֶתְחַבֵּת יֵת מִיָּה מִרְדֵּיָא מִלְכֻמֵּי וַיִּשְׁלַח בְּהֵנָה

[בְּרִשְׁמִית י"ח טס כ"ג]: אֵת יִרְכָן. בְּקַלְלֵה הַקְּדִים יִכָּךְ לַעֲבֹן
 לְמֵי שֶׁכֶּה הַתְּחִילָה הַעֲבִירָה תְּחִילָה: לְכֹס. כַּתְּרוֹנוֹ נְשׂוּמָה:
 (כב) לְלִצּוֹת בְּעָן. כִּמוֹ לְלִצּוֹת בְּעָן זָכוֹ שְׁמוֹת שַׁחַשׁ סַחֲלוֹנִ"ד
 נְקוּדָה בּוֹ וְכֵן לְנֹחַסִּים הַדָּרָךְ [שְׁמוֹת י"ג] לְכַלּוֹתְכֶם בְּדָרָךְ זָכָר
 הַלְכוּ בַּס' [דְּנָרִים ח'] וְכֵן לְנִפְסֵיךְ יִכָּךְ לְהַכְפִּיל יִכָּךְ שְׁמֵיכֶם
 וְנִזְכִּים אֵת הַבְּעָן וְנִזְכִּים הַיִּכָּךְ: לְלִצּוֹת בְּעָן וְלַנְפִּיל יִכָּךְ.
 בְּעָנוֹ וְיִכָּךְ שֵׁל בְּעֵל אֹר אִינוֹ לֵאלֹהִים שֵׁל בְּעֵלְתָּ כַּשֵּׁהוּ אוֹרֵךְ
 אֵת יִרְכָן תְּפִלַּת וְחַי בְּעֵינֵי צִבָּה סִרִי שֵׁל בְּעֵלְתָּ לְאוֹר: אֵת
 אָמֵן. קִבְּלַת שְׁבֻעַת אָמֵן. עַל הַלֵּלִים. אָמֵן. עַל הַשְׁבֻעַת אָמֵן אֵת
 עֵלְיֵךְ זֶה אָמֵן אֵת אִשְׁרֵי אִשְׁרֵי אָמֵן שֵׁלָה בְּמִיָּה אִרוּכָה וְנִשְׂוֹמָה
 שׂוֹנֶהת יֵבֶס וְכֹסֶת: (כד) וְהַסְקָה אֵת הַסֵּפֶר. אֵין זֶה סֵפֶר
 הַנִּשְׁעָסָה בְּסִרֵי בַחֲסֵלֶה וְתִרְצִי וְנִשְׁעָסָה. שֵׁלָה הַכְּמוֹז וְנִשְׁעָרְךָ
 שֶׁשְׁשִׁימְקָה יִצְאוּ בַּה לְנִרְכִים לְמֵי שֶׁאֲלוֹרֵךְ בְּעָן וְיִכָּךְ וְנִינֵךְ לְשֵׁלָה
 כֵּל הַיִּכָּךְ הַלְעוּד לְאוֹר וְצִלוֹ צִבָּה אֵת כֵּן וְנֵס ח"ל בְּעָן
 וְיִכָּךְ לְמֵי שֶׁהֵן הַתְּחִילָה בְּעִבְרִית תְּחִילָה לְפִיכָךְ הַתְּחִיל וְנֵס
 הַסִּרְעוֹת: לְמָרִים. לְפִיכָךְ לֹא רַעִים וְחֹרִים: וְהַיִּכָּךְ. מוֹלֵךְ
 וְנִצִּיף וְנִעֲלֵה וְעוֹרִיד וְלֹךְ סִיף מִיִּשְׁפָּה עִמוֹ שִׁדָּה לְעֵבֶלֶה עִידוֹ

הבהן מיד האשה את סגנתה הקנאה
 והגיד את המנחה לפני יהוה והקריב
 אותה אל המזבח: (ט) וקמן הבהן מיד
 המנחה את אצרתה והקטיר המזבחה
 ואסר ישקה את האשה את המים:
 (י) והשקה את המים והיתה אם נטמאה
 ותמעל מעל באישה וקאו בה המים
 המאורים למרים וצבתה במנה וגמלה
 ירכה והיתה האשה לאלה במקרב עמה:
 (יט) ואם לא נטמאה האשה וטהרה הוא
 ונקתה וגזעה ורע: (כ) זאת תורת הקנאה
 אשר תשמה אשה תחת אישה ונטמאה:
 (כא) או איש אשר פעכו עליו רוח קנאה
 וקנא את אשתו והעמיד את האשה
 לפני יהוה ועשה לה הבהן את כל
 התורה הזאת: (כב) וגפה האיש מען
 של כסו: (כג) וקריב אותה ו סוף כנשמה נקין ודומה
 מעשיה של מזג קודש קמילה כשלה נשוא: (כד) ונשמה
 טול סקרון טול יי הקטרוו סננס נכל [אכרון נשום]

סוף קלסמא לקרדי: (ט) נשכ נקנא סדא דאחא ית
 סננת קנאמא נדס ית קנאמא קנא יי וקריב ית למדקמא:
 (ט) הקמוץ נקנא מן סננאמא ית ארשית בשק למדקמא
 וסר נן לשק ית אקמא ית סא: (ט) בלשקמא ית סא ותנא
 אם אקמאבת ושקתה שקר ובעלה בשלחנה סא קלסמא
 לקרדי גרדון קנא ותקמס ידקת יתו אקמא ללוקא קנא
 עמיו: (ט) ואם לא אקמאבת אקמא וקנא הוא וסוף וקנא
 וקנא עדי: (ט) דא אקמא דקנאמא ד תספי אקמא ד
 סננא ותקמאב: (ט) או קנא ד תעבר עלוהו ית וקנא
 דקנא ית אקמא בקס ית אקמא קס יי וקנא לה קנא ית
 על אקמא סא: (ט) דתי וקנא נקנא סוף וקנא
 תהא תקבל ית הוקב:

(כז) וסנסק סח המים לנשות טלס אמרה ליני שוחס ללמך
 ונשקס פנלס העכערין שוחס ומקין שוחס צבל ככסל סלס
 סח מן אמרה טעלה סני [כוסס כ"ז]: ולנשה כסנה ונשק. סף
 על מי טעללס סוכיכ ידך סמילה המיס סין נודקין סלס כדכך
 כניסמן כס: וסיהס סלסס סללס. כמ סמירס סיהס סכל סלך
 כס: סקרב עוס. ססנע יס כין סלס סמסכול כנקוס סוככ ללסס
 סמסכול כנקוס סלסס יוככ: (כח) וסס לל כמסלס סלסס.
 כסמירס זו: וססרס סיס. וסנקוס סלכ: ונקוס. ענרס
 סמלכרס וכל סר סלס וסכרס זכפ סס סיהס יולדת כלכר סלר
 כרסס סס סיהס יולדת ספורס יולדת לנניס [כוסס כ"ז]: (כ) או
 סיס. יני או סרפ [סמס כ"ס] כלומכ סס סיס קנלי סיס
 סף וספיר סס סלסס: וללס וקס סלסס סנן. סס כדקס

והאשה יהוא תשא את-עונה: פ
 ו (א) וידבר יהוה אל משה לאמר:
 (ב) דבר אל-בני ישראל ואמרת אליהם
 אש או אשה כי יפלא לנהו נדר
 נזיר להזיר ליהוה: (ג) מין ושכר
 יזיר חמין יזין וחמין שכר לא ישתה וכל-
 משבת ענבים לא ישתה וענבים לחים
 ויבשים לא יאכל: (ד) כל ימי נזרו מפל
 אשר יעשה מגפן היין מחרצנים ועד-זן
 לא יאכל: (ה) כל ימי נדר נזרו פער לא-
 יעבר על-ראשו עד-מלאות הימים אשר
 הזיר ליהוה קדש יהוה גדל פרע שער
 ראשו: (ו) כל-ימי הזירו ליהוה על-גפם
 מת לא יבא: (ז) לאביו ולאמו לאחיו
 ולאחותו לא ישמא להם במתם כי נזר
 אלהיו על-ראשו: (ח) כל ימי נזרו קדש
 שמים אל ידגו לומר סכתי בניחתה נקי הוא מן טעונת.
 דבר אשר נעישקה תסא אלנו ביהיה וקק אעין סכונת
 אפרה נבעל [מפרי]:

ו (ב) וכלל י עם משה למישר: (ג) כלל עם בני ישראל
 ומישר לחון זכר או אמתא ארי יפיש למדר גדר נזרא
 למזר קדם י: (ד) מחמר תרת נעתיק זר מל דחמר תרת ותל
 דחמר עתיק לא ישתו וכל מתרות ענבין לא ישתו וענבין רשביין
 ובישין לא יכול: (ה) כל ימי נזריה מפל דהתעביר מנפיקא
 דחמרא ספוד צנין ועד צעורין לא יכול: (ו) כל יומי נדר
 נזריה מספר לא יעבר על רישיה עד משלם זמנא דנזירו
 בקם י קדיש ימי קרבי פרע שער רישיה: (ז) כל יומין
 דנזרו קדם י על גפשא דמתא לא יעול: (ח) לאביו ולאמו
 לאחוריו לא ישתאבי לחון פמוחרון ארי נזרא
 דאלתיה על רישיה: (ט) על יומי נזריה קדיש הוא קדם י:

ו (ב) כי יפליא יפריש. למס כמכס סדסח כזיר לסדסח
 כוסס לומר לך סכל סכוס כוסס דקלקולס זזיר סלמו סן
 סין סכוס נכוס לזיר יליוק [כוסס ז]: דכר כזיר. סין כזירס
 ככל נקוס סלס סריסס חק כסן ספריסס מן סין: לסזיר לס.
 לסכדיל עלמו מן סין לסס סמיס: (ג) מין וסכר. כסכנושו
 וספער סדס ועמיק ססיין וססכר כסכוס יסן: וכל וססכר
 לסון כמיסס כמיסס וכל וססק וכלסון וססס יס סכסס סין סורין
 דיר וסמיסס כזיר סססס ססו כזין: (ד) מרלניס. סס סכרעסין
 [זזיר ל"ד]: זג. סס קליסות סנכמוץ סססרלניס כמוכן כעכס
 כזוג: (ה) קדוס יסיס. ססער סלו לכדל סכרע סל סער רלסו
 [ספרי]: סרע. נקוד ססס קסן לפי ססוס דזוק לסער רלסו
 סרע סל סער וסירוס סל סרע גדול סל סער וכן סל סלסו
 לס יסכר [ויקקס כ"א] וסין קכר סרע ססוס מל יוס:

חלת בלולת בשמן ורקיקי מצות משחים
 בשמן ומנתחם ונספיקם: (ט) והקריב
 הכהן לפני יהוה ועשה את חטאתו
 ואת עולתו: (י) ואת האיל יעשה ובה
 שלמים ליהוה על כל המצות ועשה
 הכהן את מנחתו ואת נסכו: (יא) ונלח
 הנזיר פתח אהל מועד את ראש נזרו
 ולקח את שער ראש נזרו ונתן על האש
 אשר תחת זבח השלמים: (יב) ולקח הכהן
 את הזרע בשלה מזה האיל וחלת מצה
 אחת מזה הפל ורקיק מצה אחד ונתן
 על פני הנזיר אחר התגלחו את נזרו:
 (יג) והניף אותם הכהן והתנופה לפני יהוה
 קדש הוא לפהו על הזה והתנופה ועל
 שוק התרומה ואחר ישתה הנזיר יין:
 (יד) זאת תורת הנזיר אשר יהי קרבנו

(טו) ונתחם ונספיקם: על עולה ושלמים למי שהיו בכלל
 ואלו לידון בדבר חסד שיטעו להם הסזיקן לכללן שיטעו
 נכריס כדן עולה ושלמים: סגות עמה רקיקי מוט עמד

חלתא קריבן דפלין בשמן אספוקי מצותן במשח
 ומנתחון ונספיקון: (ט) והקריב פתחא קדש וייעבד ית
 חטאתיה וית עלתיה: (י) וית וקרא יעבד נקת קדשא
 קדש יי על סלא דפסחא ויעבד פתחא ית סנתחיה וית
 נספיקה: (יא) ויעל זרעא פזרע משמן וקרא ית ריש קריה
 ויסב ית שער ריש קריה ויתן על אשמה דו תחום דקרא
 דנקסת קרי שא: (יב) ויסב פתחא ית דרעא בשלא סן דקרא
 דרעא פסחא חדא מן סלא ואספוקי פסחא חד ויתן על
 דו קרא פתר דגלח ית קריה: (יג) ודום קריה פתחא ארשא
 קדש יי קדשא הוא לכהנא על חדא דאשמתא ועל שפא
 דאשמתא וקמר פן ישתו קריה חטאת: (יד) דא אירשא

מכל זין [מנחת ע"ג]: (יז) זבם שלמים לה' על כל המנחות.
 זבסו חס שלמים על זבח קדש חס שלם: חס מנחתו
 וחס נכסו. כל איל: (יח) ובלם סזיק חסן חסל מעד. יכול
 יבלם דעזכס סכי זס דכן בזיון חלל ובלם סזיק לזכר שמיטת
 השלמים. סכחוב. זסן וזסו חסן. חסל מועד [ועקלס ג'
 סכרי]: חסך חסן. זס שלמים. חסן סדוד סכוד גזשגן
 זו למי שלמו סזיק סזו מתבטלן געזכס סזיקן ליעגל. סכסן
 סזוע זכר ענתבטל וזכיק למי ס': (יט) סזוכע זכסם.
 ללמד ענתבטלם: (כ) קדש סוד לכסן. ספסל וסזכיקן וזכוע
 סזוע סן לכסן: על סזס סכוכסס. מלכד סזס וסזק סכוכסס
 לו מכל שלמים וסוק על סלמי סזיק סזוע סזס לסי סזו
 סלמי סזיק זכלל וזללו לידון זככס סכסד לסכסד סזוע
 סזוכך לסזויכן לכללן לידון סך כסזס וסוק: (כא) מלכד

ליהוה על-גזרו מלבד אשר תשיג יד
 בפי גדרו אשר ידו בן יעשה על תורת
 גאוד: פ (כ) ודבר יהוה אל משה לאמר:
 (כ) דבר אל אהרן ואל בניו לאמר כד
 תברכו את בני ישראל אמור להם: פ
 כהו יברכה יהוה וישמרו: פ (כ) יאר
 יהוה | סגיו אליך יהוה: פ (כ) ישא
 יהוה | סגיו אליה וישם לה שלום: פ
 (כ) ושמו את שמי על בני ישראל ואני
 אברכם: פ חשי ו (א) ויהי ביום פלות
 משה להקים את המשכן ויטח אתו
 ויקבש אתו ואת קלבליו ואת המזבח

אשר חשי ידו. טלם אשר סגיו כויר על שם נגלם על מלא
 פולת ופל מלא סגיו כפי נדודו אשר ידו כן ישם וטק
 על מרח נדוד. על מרח סגיו וסוף ופל וטק טלם אשר
 סגיו כויר שמו נדודת על מנת נגלם על ג' סגרת סללו
 לין לפי קרל בו כספר ידו כן ישם: (כ) אשר לס. כו
 וזר אשר סלבו דים' כו (יחזקאל): אשר לס. סיסד כולם
 שומים [ספרי]: אשר. מלל לל חכמה כספיק ותכלת
 ללל כסונה וכלל טלם [כמד' כה]: (כ) יחכך. ש' חכמה
 כספיק: ויחכך. מלל ישו עליי חרדים ליהל מידו

ויהי ידו קרנה קרם י על גרתי כי סוסרדיק דיה
 כסום גרתי ידו קרנה על אורקא נקרא: (כ) וכלל
 י עם משה למסר: (כ) כלל עם אהרן וסם קנה לסיף
 קרן חכמת יד בני ישראל כי חישיו להו: (כ) יברכה
 וישרדו: (כ) אשר י שגרתה לוקח ודמם קח: (כ) יפ:
 י אשר לוקח וישו לך שלם: (כ) וישו יד גרתי אשר
 על גר ישראל וטא אהרדיטן:

ז (כ) וקח וקח וישו משה לאקמא יד טישקא דיה
 יתיה וקריש יתיה וית על סגיו וית סדקמא וית על סגיו

סהטות פתח לעבדו אינו יכול לשמוע מכל אדם וכיון שפיתח
 לקטים עליו ונוטלין פתח ונמו עש סלס יס לו כמתחם י
 חבל סקב' סוף סהטות סוף סהטות וסכנה ערסות דכחו בו
 כספיק: (כה) יאר ס' סגיו סליך. יכס לך פנים שחוקת
 פנים לסודות: ויחכך. יפ לך סן [ספרי]: (כ) ישל ס' סגיו
 סליך. יכנס כספו: וטו סח סגיו. יכנסו כסם סהטות
 [ספרי]: ולי אכרם. לישלל וספיקם סם כסגים. ד' סגיו
 אכרם לכסגים:

ז לא ויהי ביום כלות משה. כלות כחי (ל' כספ' וכל
 כלות כספ' ודוק) יס סקמ סוסטן יזו יטלל ככלס
 הכנסת לסופ' [כמד' כה]: כלות משה. כללל וסליפכ וכל
 סכס לב עשו סח כספיק ותללו סמוכ כמשה לפי סוסכ נפשו
 עליו כלות סגנית כל דבר ודבר כו סכסכו כה סהטות
 יעמי סמלסכ וכל סעה כסגנית ססה וכן שניט כדוד לפי
 סוסכ נפשו על כנין כיה סקקדס סל' וזכר ס' לוד סח כל
 סוסטו סכר טכע לב וטוור [ססלים קל'ג] לפיכך נכספ על

ואת כל בליו ומשחם ויקדש אתם
 (א) ויקריבו גשיאי ישראל ראשי בית
 אבתם הם גשיאי המזבח הם העמדים
 על הפקדים: (ב) ויביאו את קרבנם לפני
 יהוה שש עגלת צב ושני עשר בקר
 עגלה על שני הנשאים ושור לאחד
 ויקריבו אותם לפני המשכן: (ג) ויאמר
 יהוה אל משה לאמר: (ד) קח מאתם
 והיו לעבד את עבדת אהל מועד ונתתה
 אותם אר להלויים איש כפי עבדתו:
 (ה) ויקח משה את העגלות ואת הבקר
 ויתן אותם אלה הלויים: (ו) את שתי
 העגלות ואת ארבעת הבקר נתן לבני
 גרשון כפי עבדתם: (ז) ואת ארבע
 העגלות ואת שמנת הבקר נתן לבני
 מררי כפי עבדתם כד איתמר בראשית
 סגנו טאמר כלם ציחק דוד [והלכים ה' יצ'] כלום משה
 לבקיס. ולא נאמר צוים סקיס ונאמר טבל טבעת יצו הנלוים
 סיס טעה טעמידו ומטקו בטרם סיום טעמידו ולא פקו לכך

וביטוי וקדש יתרון: (א) וקריבו בקרבי ישראל ראשי בית
 אבתהון אינו בקרבי שבטיא אינו בקרבי על העבא:
 (ב) ואיחיו ית קורבנהו בקרם ה' שית עגלו פד טחפן ותר
 עשר חורין עגלתא על תרין בקרביא ותור לתד וקריבו יתרון
 לקרם משכנא: (ג) ואמר ה' למשה למימר: (ד) קביל מהון
 רחוק למפלגה ית פולחן משכן וקרא ותתן יתרון ללואי ובר
 קמיסת פולחניה: (ה) וקרב משה ית עגלתא ונת חורין ונת
 יתרון ללואי: (ו) ית פרצין עגלו ונת ארבעת חורין ונת
 לבני גרשון קמיסת פולחנהו: (ז) ונת ארבע עגלו ונת חמשה
 חורין ונת לבני מררי קמיסת פולחנהו כדא דאיתמר בראשית
 נאמר כלום משה לבקיס ארמו סיום כלו סקוטמו וכלם מלם
 ניסן סיס [ביטוי ס'] צטני סטרפס ספרס צטלטי סזו סזיס
 לסטוס וצטציעי גלמו: (ב) סס כסולי סעטות ססיו סוטרים
 עליסם צנולרים וסיו מוכיס עליסם [ספרי] סנאמר וכו
 סוטרי ישראל וגו' [טענות ס']: סס סעוטדים על ספקדים
 סעמוד עם משה וסבין כטענו סה יסכלל סנאמר וסחכס יסין
 וגו': (ג) סס עגלות צצ. סין צצ סלל מווסיס וכן צצציס
 וצפרדים [יסעיס ס'] עגלות מוכסות קצוות לציס: ויקריבו
 ארסם לפני כטשכן סלל קבל משה מידס עד סנאמר לו ממי
 סעקוס: אורר כזי פתן וס כלו סכסוליס לסמנדז כלן צחמלס
 וצנלכס כטשכן לל סמנדזו סחלס סלל כך סנרו סכסוליס
 יתנדזו לצור וס סיתנדזו וסס סעמסכן סנו מלעוין כין
 סלכו סססליו לצור. סח סכל סנמנדז וסמלכס סיסס דייס
 [טענות ס'] סנרו וסעס וס סנו לעסוס סנילו סצני
 ססוסס וסמלוליס לספור ולספן לכך סמנדזו כלן סחלס:

הפקו: (ט) ולבג קהת לא נתן קר
 עבדת הקדש עליהם בכתף שאו:
 (י) ויקריבו הנשאים את חגבת המזבח
 ביום המשח אתו ויקריבו הנשאים את
 קרבנם לפני המזבח: (יא) ויאמר יהוה אל
 משה נשיא אחד ליום נשיא אחד ליום
 יקריבו את קרבנם לחגבת המזבח: ס
 (יב) ויהי המקריב ביום הראשון את קרבנו
 גחשון דעמיגדב למטה יהודה: (יג) וקרבנו
 קצרת דקסי אחת שלשים ומאה
 משקלה מנתק אחד קספ שבעים שקל
 בשקל הקדש שניהם מלאים סלת
 בלוילה בשמן למנחה: (יד) בף אחת עשרה
 זהב מלאה המזרת: (טו) פך אחד בן בקר
 איל אחד פבש אחד בן שנתו לעלה:

(טז) כפי עבודתם. סעים אחד בני גרסון קל ושלל ויהי סעי
 שסעים סקסטים והעמוד: והלדנים: (יז) כי עבדת הקדש
 עליהם. משל דבר הקדושה הארון והסלמן ונועד לסיך ככתב
 סעי: (יח) ויקריבו סעוים את סנכת המזבח. לפטר מהמנדט

אחרון פקדא: (ט) ולבג קהת לא נתן קר
 עליהן בכתף נקליו: (י) ויקריבו בברבאי את חגבת מרפקא
 ביומא דרבי יציה וקריבו בברבאי את קרבניהן לקדם מרפקא:
 (יא) ויאמר ה' למשה רבא חד ליומא רבא חד ליומא וקריבו
 את קרבניהן לחגבת מרפקא: (יב) ויהוה דמקריב ביומא
 קרמאח את קרבניה גחשון פך עמיגדב לשקטא דיהודה:
 (יג) וקרבניה מנסתא דקספ חדא מאה חתלתין סלעין תהו
 מתקלה מרפקא חד דקספ מתקלה שבעין סלעין בסלעי קדושא
 פתריהון מלן סלתא דסילא במשח למנחתא: (יד) בוקא חדא
 מתקל עשר סלעין היא דרוב מלא קמזרת בוקמא: (טו) תור
 חד בר תנרי דבר חד אימר חד בר שפיה לעלתא: (טז) צפיר

העגלות והצקר לשאת העשק כסלו לבס לסחנדז קרצנות
 המזבח לטכנו: ויקריבו הסעוים את קרבנם לפני המזבח.
 כי לא קבל משס מידם עד שנאמר לו וספי סבזרה: (יז) ויקריבו
 את קרבנם לחנכת המזבח. ועדין לא היה יודע משס הילך
 לו וימי קצ'ס יקריבו למסעות איש יומו [זכאים כ"א]:
 (יח) ביום הראשון. אותו היום נטל עשר עעכות כחשון למעשה
 כזכאית כחשון לנעוים וכו' כדליתא בסדר עולט: ליהס
 יסודס. יסכו כחכוב על סצנו ולא סגבס ומסצנו וסקריב
 לו אינו לוונכ למעס יסודס חלא סגבס ומסצנו וסבילס ת"ל זה
 קרצן נסחון ומשלו סניס: (יט) סניסס מלאים קולת. למנחת
 דבס: (יד) עשרס זסס. כחכגונו ומשקל עשר שקלי סקדס
 סיה סס: מלאס קמרת. לא מלינו קמרת ליסוד ולא על מזבח

(מז) שיעיר עינים אֶחָד לַחֲמָאָתָא: (י) וּלְזָבֵחַ
הַשְּׁלָמִים בְּקָרְבָּן שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה
עֲתוּדִים חֲמִשָּׁה כִּבְשִׂים בְּנִי־שָׁנָה חֲמִשָּׁה
זֶה קָרְבַּן נִחְשׁוֹן בְּיַעֲמִינְדָב: פ (יח) בַּיּוֹם
הַשְּׁנִי הַקָּרִיב גִּתְנָאֵל בְּנֵי־צֹעֵר נְשִׂיא
יִשְׁשַׁכָּר: (יט) הַקָּרִיב אֶת־קָרְבָּנוֹ קִיעֶרֶת כֶּסֶף
אַחַת וְשִׁלְשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזָּבֶק אֶחָד
כֶּסֶף שְׁבַע־עִים שֶׁקֶל בַּשֶּׁקֶל הַקָּדֵשׁ שְׁנֵי־הֵם |
מִלֵּאֵינוֹ סֵלֶת בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן לַמִּנְחָה: (כ) כֶּף
אַחַת עֲשָׂרָה זָהָב מִלֵּאָה קִמְדָת: (כא) פֶּר
אֶחָד בְּנֵי־בָקָר אֵיל אֶחָד כִּבְשִׁ־אֶחָד בְּנֵי־

הַשִּׁיטוֹן אֶלָּא זו כַּבֵּד וְהוֹרַחַת שַׁעֵה הַיַּחַס: (מז) פֶּר אֶחָד.
מִיּוֹדֵד שׁוֹעֲדוֹ: (מח) שְׁעִיר עִזִּים אֶחָד לַסַּעֲלָה. לַכֹּהֵן עַל
כִּבְרֵה סַחֵס [עֵינִין כִּזְחֵס] שׁוֹעֲלָה סַקֵּ: (יח) הַקָּרִיב כַּחֲחַל
בְּנֵי לֹעֵר. הַקָּרִיב אֶחָד קִרְבָּנוֹ מֵהַל קִרְבָּנוֹ שֶׁבַע שֶׁל יִשְׁכַּר
מֵהַל לֹאֲמֵר כֹּלל הַכֹּהֵנִים לְפִי שֶׁבַע כְּלוּזֹן וְעַעֲכֵר וְאוֹמֵר
אֶחָד שֶׁקֶד אֲנִי יְהוּדָה אֲנִי אֶקְרִיב אֲנִי אֶחָדוֹ לֹאֲמֵר לוֹ מֵשֶׁה עֲפִי
הַבְּזוּרָה וְאוֹמֵר לִי שִׁקְרִיבוֹ כַּקֵּדֵר וְעַקְבוֹ לְדוֹגִילִים לִכְךָ אֶחָד
סַקְרָב אֶחָד קִרְבָּנוֹ וְהוּא חֶסֶר יו"ד שֶׁהוּא מֵשֻׁמֵעַ סַקְרָב לְשׁוֹן לֹאֲמֵר
שׁוֹמֵר יֵה יֵה לְשׁוֹם סַקְרָב וְהוּא סַקְרִיב סַקְרִיב שְׁנֵי פַעֲמִים

פֶּר עִזֵּי חֵד לַחֲמָאָתָא: (י) וּלְנִקְסַת קִדְשֵׁי־אֲתוּרִין תְּרִין דְּבָרִין
הַמְשִׁיא בְּרִי הַמְשִׁיא אִי־תִרִין פְּנֵי שְׂנָא חֲמִשָּׁה בֵּין קִרְבָּן נִחְשׁוֹן
פֶּר עֲמִינְדָב: (יח) בְּיוֹמָא תִּנְגָּא קָרִיב גִּתְנָאֵל פֶּר צִנְעֵר רַבָּא
שְׁבַע־אֵרֶשׁ שִׁשְׁכָר: (ט) קָרִיב ית קִרְבָּנָה מִקְסָמָא רַבָּא תְּרָא
מָאָה וְתַלְתֵּין סְלַעִין תְּרֵה מִתְקַלָּה מִזָּבֶקָא חֵד דְּכֶסֶף מִתְקַלָּה
שְׁבַעִין סְלַעִין בְּסַלְעֵי קִדְשֵׁי־אֲתוּרִין מִלֵּן סְלַמָּא דְּסִילָא בְּמִשְׁחָה
לַמִּנְחָתָא: (ט) בְּזֹבָא תְּרָא מִתְקַל עֵשֶׂר סְלַעִין הוּא דְּרַחֲב
מִלָּיא קְמוֹחַת בּוֹסְמִינָא: (כ) תוֹר חֵד פֶּר תוֹרֵי דְּבֵר חֵד אִי־מִד

כַּחֲחַל שְׁנֵי דְנָרִים זֹכֵה לַסַּקְרִיב שְׁנֵי לַשְּׁבַעִים אֶחָד שְׁנֵי
יּוֹדֵעִים כַּחֲחַר שְׁנֵי וּמִנֵּי יִשְׁכַּר יוֹדֵעֵי זֵינֵה לַעֲתִים [דְּכָרִי
הַיּוֹם א' י"ג] וְאֶחָד שְׁנֵי כַּחֲחַר עֵלֵה לְשִׁילִים לַסַּחֲנָדָב קִרְבָּנוֹ
הַלְלוּ. וְכִי־קוֹרֵ: עַל רַבִּי מֵשֶׁה הַדְרַסָּן מִלְּחֵי אֲוֵר רַבִּי פַּחֲסָן
בֵּן יֵאִיר כַּחֲחַל בֵּן לֹעֵר הַשִּׁיטוֹן עֵלֵה זו: (יט) קִיעֶרֶת כֶּסֶף.
מִיֵּין אֲחִיּוֹתֵי בְּגִיּוֹעַ' תַּח־קֵל כַּנְגַד שְׁטוּמֵי עַל אֶדָס הַכֹּלְשׁוֹן:
שְׁלֵשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ. עַל שֶׁ כַּסְעִיּוּד תּוֹלְדוֹת לְקִיּוֹם הַעוֹלָם
בֵּן ק"ל שָׁנָה הֵיךְ שְׁנֵי־אֲמָר וַיְמִי אֶדָס שְׁלֵשִׁים וּמֵאָה שָׁנָה וְיוֹלֵד
וְגוֹמֵר [כַּחֲחַמִּית ה']: מִזּוֹקֵק אֶחָד כֶּסֶף. בְּגִי' חֶקֶד עַל שֶׁ
כַּסְעִיּוּד תּוֹלְדוֹת בֵּן ח' סָנָה וְעַל שֶׁ עֲשָׂרִים שָׁנָה שְׁנֵי־אֲמָר
זֵכֶר הַמְּצוּל קוֹדֵשׁ תּוֹלְדוֹתֵי כַּוּוֹ שְׁמִירָשׁ' אֶלל וְהִיוּ יִמֵּי מֵאָה
וְעֲשָׂרִים שָׁנָה [שס ו'] לְפִיכָן נִאֲמַר מִזּוֹקֵק אֶחָד כֶּסֶף וְלֹא נִאֲמַר
מִזּוֹקֵק כֶּסֶף אֶחָד כַּוּוֹ שְׁנֵי־אֲמָר צִעֲקֵר' לֹוֹרֵר שֶׁלֶף אֲחִיּוֹת עַל
אֶחָד מִלְּסַרְסוֹת לְמִינֵין: שְׁבַעִים שֶׁקֶל. כַּנְגַד שְׁבַעִים אֲחִיּוֹת
שִׁילָאוֹ מִנֵּי: (כ) כֶּף אֶחָד. כַּנְגַד הַסַּחֲסָה שְׁנֵי־אֲמָר עִזֵּי עַל
סַקְרָב: עֲשָׂרִים זֹכֵר. כַּנְגַד עֲשָׂרֵה הַדְּבָרוֹת: מִלֵּאֵס קִיעֶרֶת.
גִּי־מִסְרִיא עַל קִיעֶרֶת חֲרִיב מֵאוֹם וְכַלְכַד שַׁחֲלִיף קו"ף כַּד"ח

שנתו לעלה: (כב) שעיר-עזים אחד
 לתמאת: (כג) ולזבח השלמים בקר שנים
 אילם חמשה עתודים חמשה בבעשים
 בגי-שנה חמשה זה קרבן נתנאל בן
 צוער: פ (כד) ביום השלישי נשוא לבני
 זבולן אליאב בן-חלן: (כה) קרבנו קערת-
 בסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק
 אחד בסף שבעים שקל בשקל הקדש
 שניהם | מלאים סלת בלולה בשמן
 למנחה: (כו) בף אחת עשרה זהב
 מלאה קמרת: (כז) פך אחד בן-בקר איל
 אחד בבעש-אחד בן-שנתו לעלה:
 (כח) שעיר-עזים אחד לתמאת: (כט) ולזבח
 השלמים בקר שנים אילם חמשה
 עתודים חמשה בבעשים בגי-שנה חמשה
 זה קרבן אליאב בן-חלן: פ (ל) ביום

על ידי ל"ח ז"ט ג"ר ק"ג: (כא) פך אחד כנגד ארבעה
 טאלאר צו ויקם בן צקר [בכרשים י"ס]: איל אחד. כנגד
 ילמק ויקם פח האיל וגומר [סס כ"ז]: כעש אחד. כנגד

חד בר שתייה לעלתא: (כ) צפור פד עזין חד לתמאתא:
 (כ) ולנקסת קודשאי תורין תרין דקרין חמשה גדי חמשה
 איקרין בני שגא חמשה דין קרבן נתנאל בר צוער:
 (מ) ביוקא תליתאה רבא לבני זבולן אליאב בר חלן:
 (כ) קרבניה מנסתא דכסף תדא מאה ותלתין סלעין
 תה מתקלה מזרקא חד דכסף מתקלה שבעין סלעין
 בסלעי קודשא תרודון מלן סלמא דסילא בישוח
 למנחמא: (כ) בוקא תדא מתקל עשר סלעין הוא דתב
 מליא קטורת בוסמיא: (כ) תוד חד בר תודי דקר חד אימי
 חד בר שתייה לעלתא: (כ) צפור פד עזין חד לתמאתא:
 (כ) ולנקסת קודשאי תורין תרין דקרין חמשה גדי חמשה
 איקרין בני שגא חמשה דין קרבן אליאב בר חלן. (ל) ביוקא
 רביעאה רבא לבני זבולן אליאב בר שדיאר: (ל) קרבניה

יעקב והכשנים הכריז יעקב [סס ל':] (כב) שעי עזים
 לכפר על מכירת יוסף טאלאר ושחטו שיער עזים [סב ל"ז]:
 (כג) ולזכר השלמים צקר שנים. כנגד משה וזבחן שנתו
 שלום בין ישראל לאביהם שבטונים: אילים כששים ועתדים.
 ג' מינים כנגד הכהנים ולוים וישראלים וכנגד תורה כזוים
 וכתובים שלש חמשות כנגד חמשה חומשין וחמשת הדברות
 הכתובין על לוח אחד וחמשת הכתובים על השני עד כאן
 ציודו של רבי משה הדקטן: (כד) ביום השלישי נשוא
 ביום השלישי הים הנשוא הנקריב לבני זבולן וכן כלם אינם
 צנתנאל טאלאר צו הקריב נתנאל טפל אחריו הלשון לומר
 נשוא ישכר לפי שכבר הזכיר שמו והקריבו וצפאר שלא נאמר

הרביעי נשיא לבני ראובן אליצור בן
 שדיאור: (לא) קרבנו קצרת-כסף אחת
 שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף
 שבעים שקל בשקל הקדש שניהם |
 מלאים סלת בלילה בשמן למנחה: (לב) כף
 אחת עשרה זהב מלאה קמחת: (לג) פר
 אחד בן-בקר איל אחד כבש-אחד בן
 שנתו לעלה: (לד) שעיר-עזים אחד
 לחמאת: (לה) ולזבח השלמים בקר
 שנים אילים חמשה עתדים חמשה
 כבשים בני-שנה חמשה זה קרבן אליצור
 בן-שדיאור: (לו) ביום החמישי נשיא
 לבני שמעון שלמיאל בן-צורישדי:
 (לי) קרבנו קצרת-כסף אחת שלשים
 ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים
 שקל בשקל הקדש שניהם | מלאים
 סלת בלילה בשמן למנחה: (לז) כף
 אחת עשרה זהב מלאה קמחת: (לח) פר

אחד בן-בקר איל אחד כבש-אחד בן
 שנתו לעלה: (ט) שעיר-עזים אחד
 לחמאת: (סא) ולזבח השלמים בקר שנים
 אילים חמשה עתדים חמשה כבשים

תרטם

מנסתא דכסף תרא מאה ותלתין סלעין הנה מתקלו מורקא
 חד דכסף מתקליה שבגין סלעין בסלעי קדשא תרניהון מלן
 סלתא דפילא במשח למנחתא: (סב) בוקא תרא מתקל עשר
 סלעין היא דהסב מליא קמחת בוסמיא: (סג) תורי חד בר
 תורי דבר חד אימר חד בר שמה לעלתא: (סד) צפיר בר עזין
 חד לחמאתא: (סה) ולנכסת קדשיא תרין תרין דברין חמשה
 גדי חמשה אימין בני שני חמשה רין קרבן אליצור בר
 שדיאור: (סו) בוקא חמשה רבא לבני שמעון שלמיאל
 בר צורישדי: (סז) קרבניה מנסתא דכסף תרא מאה ותלתין
 סלעין הנה מתקלה מורקא חד דכסף מתקליה שבגין סלעין
 בסלעי קדשא תרניהון מלן סלתא דפילא במשח למנחתא:
 (סח) בוקא תרא מתקל עשר סלעין היא דהסב מליא קמחת
 בוסמיא: (סט) תורי חד בר תורי דבר חד אימר חד בר שמה
 לעלתא: (סז) צפיר בר עזין חד לחמאתא: (סח) ולנכסת
 קדשיא תרין תרין דברין חמשה גדי חמשה אימין בני
 ססן חקריב נופל עליסין לשון זס נסיל לבני פלוני חסו חסו
 סיס הנסיל חקריב לשנס פלוני:

בְּגֵר־שֵׁנָה חֲמִשָּׁה זָה קִרְבָּן שְׁלֹמִיאל
 בְּדָדִי־שָׂדֵי: פ ששי (מג) בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי
 נָשִׂיא לִבְנֵי גֵר אֱלִיסָף בְּדָד־דְּעִוְאֵל:
 (מ) קִרְבָּנוּ קֵעֵר־תִּכְסֵף אַחַת שְׁלֹשִׁים
 וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרֵק אֶחָד נֶסֶף שִׁבְעִים
 שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם | מְלֵאִים
 סֵלֶת בְּלוּלָה בְשֵׁמֶן לְמִנְחָה: (מ) כֶּף אַחַת
 עֶשְׂרֵה זָהָב מְלֵאָה קִמְרָת: (מ) כֶּף אֶחָד
 בֶּן בָּקָר אֵיל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד בֶּן־שָׁנָתוֹ
 לְעֹלָה: (מ) שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לְחַטָּאת:
 (מ) וְלִזְבַּח הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנַיִם אֵילִם
 חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה כֶּבֶשִׁים בְּגֵר־שֵׁנָה
 חֲמִשָּׁה זָה קִרְבָּן אֱלִיסָף בְּדָד־דְּעִוְאֵל: פ
 (מ) בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי נָשִׂיא לִבְנֵי אֶפְרַיִם
 אֱלִיזָמֶע בְּדָעֲמִיהוּד: (מ) קִרְבָּנוּ קֵעֵר־תִּכְסֵף
 אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ
 מִזְרֵק אֶחָד נֶסֶף שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל
 הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם | מְלֵאִים סֵלֶת בְּלוּלָה

בְשֵׁמֶן לְמִנְחָה: (י) כֶּף אַחַת עֶשְׂרֵה זָהָב
 מְלֵאָה קִמְרָת: (יא) כֶּף אֶחָד בֶּן־בָּקָר
 אֵיל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד בֶּן־שָׁנָתוֹ לְעֹלָה:
 (יב) שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לְחַטָּאת: (יג) וְלִזְבַּח

תרנום

שָׂא חֲמִשָּׁה דִין קִרְבָּן שְׁלֹמִיאל כֶּף אֶחָד: (יג) בַּיּוֹם
 שְׁתֵּיתֵי־אָה רָבָא לִבְנֵי גֵר אֱלִיסָף כֶּף אֶחָד: (מ) קִרְבָּנֵיהּ
 מִנְסָא דְכֶסֶף תְּרֵא מֵאָה וְתַלְתִּין סְלַעִין תְּרֵי מִתְקַלָּה מִזְרָקָא
 חַד דְכֶסֶף מִתְקַלָּה שְׁבַעִין סְלַעִין בְּסַלְעֵי קִדְשָׁא תְרִוּוּן מְלֵן
 סֵלֶתָא דְסִילָא בְּמִשַׁח לְמִנְחָתָא: (מ) בְּזִבְא תְרֵא מִתְקַל עֵשֶׂר
 סְלַעִין הִיא דְרַבֵּי מְלֵאָה קִמְרָת בּוֹסְמָא: (מ) תוֹר דְּרַב כֶּף
 תוֹרֵי דְרַב חַד אֵימֵר חַד כֶּף שְׁתֵּיהּ לְעֹלָתָא: (מ) אֶפְסֵר כֶּף עִזִּין
 חַד לְחַטָּאתָא: (מ) וְלִנְכֶסֶת קִדְשָׁא תוֹרֵן תְּרִין דְּבָרִין חֲמִשָּׁה
 גֵרֵי חֲמִשָּׁה אֵימֵרִין כֶּף שָׂא חֲמִשָּׁה דִין קִרְבָּן אֱלִיסָף כֶּף
 דְּעִוְאֵל: (מ) בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי־אָה רָבָא לִבְנֵי אֶפְרַיִם אֱלִיזָמֶע כֶּף
 עֲמִיהוּד: (מ) קִרְבָּנֵיהּ מִנְסָא דְכֶסֶף תְּרֵא מֵאָה וְתַלְתִּין
 סְלַעִין תְּרֵי מִתְקַלָּה מִזְרָקָא חַד דְכֶסֶף מִתְקַלָּה שְׁבַעִין סְלַעִין
 בְּסַלְעֵי קִדְשָׁא תְרִוּוּן מְלֵן סֵלֶתָא דְסִילָא בְּמִשַׁח לְמִנְחָתָא:
 (י) בְּזִבְא תְרֵא מִתְקַל עֵשֶׂר סְלַעִין הִיא דְרַבֵּי מְלֵאָה קִמְרָת
 בּוֹסְמָא: (י) תוֹר חַד כֶּף תוֹרֵי דְרַב חַד אֵימֵר חַד כֶּף שְׁתֵּיהּ
 לְעֹלָתָא: (י) אֶפְסֵר כֶּף עִזִּין חַד לְחַטָּאתָא: (י) וְלִנְכֶסֶת

ענים אֶחָד לְחַטָּאת: (סח) וּלְזָכַח הַשְּׁלָמִים
 בָּקָר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה
 בָּבָשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן אֲבִירָן
 בְּיַד־עֲלִי: פ (סו) בַּיּוֹם הַיְעָשִׂירִי נָשִׂיא
 לְבָנֵי הוּן אַחֲזַעֲזֹר בֶּן־עַמִּישַׁדַּי: (סו) קָרְבָּנוֹ
 קֹעֶרֶת־כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ
 מִזֶּבֶק אֶחָד כֶּסֶף שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל
 הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם | מְלֵאִים סֶלֶת בְּלוּלָה
 בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה: (סח) כֶּף אַחַת עֶשְׂרֵה
 זָהָב מְלֵאָה קִמְדָת: (סט) כֶּף אֶחָד בֶּן־
 בָּקָר אֵיל אֶחָד בָּבָשׁ־אֶחָד בֶּן־שָׁנָתוֹ
 לַעֲלֹה: (ע) שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לְחַטָּאת:
 (עא) וּלְזָכַח הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנַיִם אֵילִם
 חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה בָּבָשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה
 חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן אַחֲזַעֲזֹר בֶּן־עַמִּישַׁדַּי: פ
 שְׁבִיעִי (עב) בַּיּוֹם עֲשִׂיתִי עֶשְׂרֹת יָזִים נָשִׂיא
 לְבָנֵי אֲשֶׁר פָּגְעִיאַל בְּדַעְכָּרְוֹ: (עג) קָרְבָּנוֹ
 קֹעֶרֶת־כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ

מִזֶּבֶק אֶחָד כֶּסֶף שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל
 הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם מְלֵאִים סֶלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן
 לְמִנְחָה: (עד) כֶּף אַחַת עֶשְׂרֵה זָהָב מְלֵאָה
 קִמְדָת: (עה) כֶּף אֶחָד בֶּן־בָּקָר אֵיל אֶחָד

תרומ

לַעֲלֹתָא: (סז) צִפּוּר בַּר עֲזִיר חָד לְחַטָּאתָא: (סז) וּלְנִסְכָּת
 קִדְשֵׁיא תּוֹרֵן תְּרִין דְּרָרִין חֲמִשָּׁא גְדִי חֲמִשָּׁא אִימְרִין בְּנֵי
 שְׁנָא חֲמִשָּׁא דִּין קוֹר בֶּן אֲבִירָן בַּר גְּדַעֲוִי: (סז) בְּיוֹמָא עֲשִׂירֵי־אָה
 רָבָא לְבָנֵי הוּן אַחֲזַעֲזֹר בֶּן עַמִּישַׁדַּי: (סז) קוֹרְבָּנֵיהּ מִנְסַחָא
 דְּכֶסֶף חֲדָא מֵאָה וְחֵלְתִין סְלַעִין הִוֵּה מִתְקַלָּה מִזְרָקָא חָד דְּכֶסֶף
 מִתְקַלָּיה שִׁבְעִין סְלַעִין כְּסֻלְעִי קִדְשָׁא תְּרִוּהוּן מְלֵן סֶלְתָּא
 דְּפִלְא בְּמִשְׁחָ לְמִנְחָתָא: (סז) בְּיוֹמָא חֲדָא מִתְקַל עֶשְׂרֹת סְלַעִין
 הִוֵּה דְרָזָב גְּלִיא קְטוֹרֶת בּוֹרְכִמָּא: (סז) תוֹר חָד בַּר תּוֹרִי
 דְּבַר חָד אִימַר חָד בַּר שְׁתִּיָּה לַעֲלֹתָא: (ט) צִפּוּר בַּר עֲזִיר חָד
 לְחַטָּאתָא: (טז) וּלְנִסְכָּת קִדְשֵׁיא תּוֹרֵן תְּרִין דְּרָרִין חֲמִשָּׁא
 גְדִי חֲמִשָּׁא אִימְרִין בְּנֵי שְׁנָא חֲמִשָּׁא דִּין קוֹר בֶּן אַחֲזַעֲזֹר בַּר
 עַמִּישַׁדַּי: (טז) בְּיוֹמָא חָד עֶשְׂרֹת וּשְׁמִין רָבָא לְבָנֵי אֲשֶׁר פָּגְעִיאַל
 בַּר עֲכָרֹן: (טז) קוֹרְבָּנֵיהּ מִנְסַחָא דְּכֶסֶף חֲדָא מֵאָה וְחֵלְתִין
 סְלַעִין הִוֵּה מִתְקַלָּה מִזְרָקָא חָד דְּכֶסֶף מִתְקַלָּיה שִׁבְעִין סְלַעִין
 כְּסֻלְעִי קִדְשָׁא תְּרִוּהוּן מְלֵן סֶלְתָּא דְּפִלְא בְּמִשְׁחָ לְמִנְחָתָא:
 (טז) בְּיוֹמָא חֲדָא מִתְקַל עֶשְׂרֹת סְלַעִין הִוֵּה דְרָזָב מְלֵא קְטוֹרֶת

בבשר אחד בן שנתו לעלה: (עו) שעיר
 עזים אחד לחטאת: (עז) ולזבח השלמים
 בקר שנים אילם המשה עתדים המשה
 בבשים בגרשנה המשה זה קרבן
 פגועאל בן עקרון: פ (עח) ביום שנים עשר
 יום נשיא לבני נפתלי אהירע בן עיגון:
 (עט) קרבנו קערת כסף אהת שלשים ומאה
 משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל
 בשקל הפדש שניהם | מלאים סלת
 בלולה בשמן למנחה: (פ) כף אחת עשרה
 זהב מלאה קמחת: (פא) פן אחד בן דבקר
 איל אחד בבשר אחד בן שנתו לעלה:
 (פב) שעיר עזים אחד לחטאת: (פג) ולזבח
 השלמים בקר שנים אילם המשה
 עתדים המשה בבשים בגרשנה המשה
 זה קרבן אהירע בן עיגון: פ (פד) זאת |
 קנפת המזבח ביום המשה אתו מאת
 נשיאי ישראל קערת כסף שתים עשרה

מזרק לזבח שנים עשר כפורת זהב
 שתים עשרה: (פה) שלשים ומאה הפערה

תרנום

בוסמיה: (פז) תור חד בר תורי דבר חד אימר חד בר שתיה
 לעלתא: (פח) צסיד בר עזין חד לחטאתא: (פז) ולקנסת
 קודשית תורין תרין דרבין חמשה גדי חמשה אימין גדי
 שגא חמשה רין קרבן פגועאל בר עקרון: (פח) ביומא תרי
 עשר יומין רבא לבני נפתלי אהירע בר עיגון: (עט) קרבניה
 מניסמא דכסף תרא מאה יתלתין סלעין תה מתקלה מניסמא
 חד דכסף מתקליה שבועין סלעין בשלעי קודשית תרניהון סל
 סלתא דשישא במשה למנחתא: (פ) בודא תרא מתקל עשר
 סלעין היא דהב מלא קמורת בוסמיה: (פא) תור חד בר
 תורי דבר חד אימר חד בר שתיה לעלתא: (פב) צסיד בר
 עזין חד לחטאתא: (פג) ולקנסת קודשית תורין תרין דרבין
 חמשה גדי חמשה אימין גדי שגא חמשה רין קרבן אהירע
 בר עיגון: (פד) דא קנפת מדבחה ביומא דבשיא תיה סן וברבי
 ישראל מגיש בכסף תרמא עשרי מורן בכסף תרין עשר

(פד) זיום הנשח אותו. זו זיום שנמשח הקריב ומס אני מקיים
 אחרי המשח שנמשח תסלס ואמך כך הקריב או אחרי שנמשח לאמך
 זמן ולא כל ללמד זיום הנשח אלל לוונך שנמשח זיום כשהוא
 לוונך זיום נמשח אותו [ויקרא ו'] למדנו שנמשח זיום ומס חלמוד
 לוונך זיום הנשח אותו זיום שנמשח הקריב [ספרי]: קעכות
 כקפ שמים עשרה. הס סס שהסדכדו ולא אירע כהס ססול [מדרש

האחת כסף ושבעים המזרק האחד כל
כסף הכלים אלפים וארבע מאות בשקל
הקדוש: (ס) כפורת זהב שתים עשרה
מלאות קמרת עשרה עשרה הכף בשקל
הקדוש כל זהב הכפורת עשרים ומאה:
מסמור (ס) כל הבקר לעלה שנים עשר
פרים אילים שנים עשר כבשים בגי שנה
שנים עשר ומנחתם ושעירי עזים שנים
עשר להמאנות: (ס) וכל בקר וזבח השלמים
עשרים וארבעה פרים אילים ששים
עתידים ששים כבשים בגי שנה ששים
זאת חנפת המזבח אחרי המזבח אתו:
(ס) וכבא משה אל-אהל מועד לדבר
אתו וישמע את-הקול מדבר אליו מעל

רבה: (פה) שלשים ומאה הקערה האחת וגו'. מה חלמוד לוור
למי שנאמר שלשים ומאה עשקלה ולא פירש בחיזו שקל לכך
חזר ותנא כאן וכלל בזבול כל כסף סבלים בשקל הקדש: כל
כסף סבלים וגו'. לנודך ססיו כלי האקדש וכוונים בששקלן
זוקנן אחד אחד תוקנן כלן כאחת לא רכב ולא מעט [ספרי]:
(פו) כמות זכב שמים עשרה. לנה נאמר למי שנאמר כף אחת

בזיבי ודבא תרתא עשרי: (ס) מאה תלתין סלעין תרה
מתקלא דמנסתא תרא דכספא ושבעין דמוזקא חד כל כסף
בזיא תרין אלפי וארבע מאה בסלעי קדושיא: (ס) בזיבי
ודבא תרתא עשרי סלעין קמות בוקמא מתקל עשר סלעין
תי מתקלא דבזיא בסלעי קדושיא כל דבב בזיביא מאה
ועשרין: (ס) כל תורי לעלתא תרי עשר תורין דברין תרי
עשר אימרי בני שגא תרי עשר ומנתהון וצפדי בר עז
תרי עשר לנפאקא: (ס) וכל תורי לנבסת קדושיא עשרין
וארבעה תורין דברין שתיין ברו שתיין אימרי בני שגא שתיין
דא תנפת מדבא קטר דבזיא תיה: (ס) ובר עליל משה
למשכן ומא למללא עשה ושמע ית קלא דמתמליל עפיה

עשרה זכב היו של זכב ונשקלה עשרה שקלים של כסף או
למי חלה כף אחת של כסף ונשקלה עשרה שקלי זכב ושקלי
זכב אין נשקלה שום לשל כסף ח"ל כמות זכב של זכב היו
[ספרי]: (פז) וזכב זכב. שני כחזבים הנכחשים זה את
זה ששנים של והכביע זכביסם כחזב אחד אוזכר וידבר ה' אלי
ועהל מועד [ויקרא ח'] והוא חוץ למרכה וכחזב אחד אוזכר
ודברתי אחד מועל הכפרה [שמות כ"ח] כל זכ והכביע זכביסם
עשה כל אל סבל מועד וזכ שמוע את הקול סבל מועל הכפרה
מזין שני הכרזים הקול זכא נן השניים לבין שני הכרזים
ומשם יזל לאהל מועד: וישנוע את הקול. יכול קול מנוח ח"ל
את הקול הוא הקול שנדבר עמו זכביי וכשנוגיב לסתח סיס
נפסק ולא סיס יזל חוץ לאהל [זנודכ רבה]: מדכ. כמו
מתדככ כרזו של מועלס לוור כן מדככ זכין לבין עלמו ומשם

הנפֹתת אשר על־אָרֶן העֹלֶת מִבֵּין שְׁנֵי
הַפְּרָכִים וַיִּדְבֶּר אֱלֹוִי: פ ס פ
סדר בהעלתך

ח (ט) וַיִּדְבֶּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:
(ט) דַּבֵּר אֶל־אֶהֱרֹן וְאָמַרְתָּ אֵלָיו בְּהֵעֲלֹתְךָ
אֶת־הַנֹּתֹת אֶל־מִוֶּלֶת פְּנֵי הַמִּזְבֵּחַ יֵאָדְרוּ
שִׁבְעַת הַנֹּתֹת: (ט) וַיַּעַשׂ בֶּן־אֶהֱרֹן אֶל־מִוֶּלֶת
פְּנֵי הַמִּזְבֵּחַ הָעֹלָה נְהִיָּה כַּאֲשֶׁר צִוָּה
יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: (י) וְזֶה מַעֲשֵׂה הַמִּזְבֵּחַ
מִקְשֵׁה זָהָב עַד־יָרֵכָה עַד־פְּרָחָה מִקְשֵׁה
הוּא כַּפְרָאָה אֲשֶׁר הָרָאָה יְהוָה אֶרֶץ־
מִשְׁנֵה בֶּן־עֲשָׂה אֶת־הַמִּזְבֵּחַ: פ (יא) וַיִּדְבֶּר

סוּעַע עֲלָיו: וַיִּדְבַר אֱלֹוִי לְמֹשֶׁה אֵה אֲסִיב מִן הַדְּבָרֹת
[ספרי]: חֲסֵלָה פִּרְשֵׁת נִשְׂא

ח (ב) בַּעֲלֹוֹתָךְ. לָמָּה כָּתוּבָה פִּרְשֵׁת הַמִּזְבֵּחַ לְפִרְשֵׁת
כַּפְרָאִים לְפִי שֶׁכִּלְכַּל אֲסִיב מִזְבֵּחַ הַכֹּהֲנִים חֲלָשָׁה זֹאת
דַּעְמוּ שֶׁלֹּא הִיט עֲמָסָה בַּמִּזְבֵּחַ לֹא הוּא וְלֹא שִׁבְעֹת אֲוִיר לֹא
סִקְצָה סִיךְ שֶׁלךְ גְּדוּלָה וְשִׁלְשָׁה שִׁלְשָׁה מְדִלִיק וְנִשְׁרִיב אֵת
הַמִּזְבֵּחַ: בַּעֲלֹוֹתָךְ. בַּהֲלַקְתָּךְ עַל שֶׁשׁ שִׁלְשָׁה עוֹלָה כְּחוֹב
לְשׁוֹן עֲלִיִּים ד'א שְׁנֵינִי לְהַדְלִיק עַד שֶׁהִסָּח לְשִׁלְשָׁה עוֹלָה
מֵאִילָנִים וְעוֹד דְּרָשׁוּ בְּרִוּחֵינוּ מֵאֲכָן שֶׁעֲלָה הִיטָה לְפָנֵי הַמִּזְבֵּחַ

מַעֲלֵי כַּפְרָאָה ד' עַל אֶרְצָא דְסִיחָתָא מִבֵּין תְּרֵין קְרוּבִימַא
וּמִתְחַלֵּיל עֲשִׂיהָ:

ח (ב) וַיַּעַל יְיָ עִם מֹשֶׁה לְמִיָּד: (ג) וַיַּעַל עִם אֶהֱרֹן וְיִשָּׂרָאֵל
לֵיה בְּאֶרְצָתָא דְּתַתְּיָא לְקַבְלֵי אֲשֵׁי כַּפְרָאָה וְיִזְוֹן
מִתְּרֵין שִׁבְעָא בּוֹצִיעָא: (ג) וַעֲבַד בֶּן־אֶהֱרֹן לְקַבְלֵי אֲשֵׁי
כַּפְרָאָה אֶרְלִיק בּוֹצִיעָא קָמָא ד' פְּקִידָא יֵת מֹשֶׁה: (ד) וַיִּזְוֹן
עֲבַד כַּפְרָאָה קָמָא דְּהַב עַד שְׂדֵהָ עַד שְׁוֹשְׁפָה קָמָא הוּא
קָמָא ד' אֶהֱרֹן יֵת מֹשֶׁה בֶּן־עֲבַד יֵת כַּפְרָאָה: (ה) וַיַּעַלֵּיל

שְׁעָלִים סִכָּן עוֹמֵד וְנִשְׁרִיב: אֵל עוֹל פְּנֵי הַמִּזְבֵּחַ. אֵל עוֹל נִכַּ
הַמִּזְבֵּחַ שְׁלִיטוּ בָּקִיִּים אֵלָּה בְּרוּךְ שֶׁל מִזְבֵּחַ: יֵאָדְרוּ שִׁבְעַת
הַמִּזְבֵּחַ. שִׁשָּׁה שְׁעָל שִׁשָּׁה הַקִּיָּים שִׁלְשָׁה הַמִּזְבֵּחַ שִׁשָּׁה לֹוֹל
הַמִּזְבֵּחַ הַפְּרָכִים וְכֵן שִׁלְשָׁה הַמִּזְבֵּחַ לְפָנֵי הַמִּזְבֵּחַ
לְעוֹל הַמִּזְבֵּחַ וְלֹוֹל כְּדִי שִׁלְשָׁה יֵאָדְרוּ לְאֹרֶה הוּא לְרִיךְ:
(ג) וַיַּעַשׂ כֵּן אֲסִיב. לְהַגִּיד שִׁבְעֹת שֶׁל אֲסִיב שִׁלְשָׁה שִׁסָּה [ספרי]:
(ד) וְזֶה מַעֲשֵׂה הַמִּזְבֵּחַ. הַמִּזְבֵּחַ סִכָּן בַּעֲלֵי לְפִי שֶׁכִּלְכַּל
זֶה לְכַךְ כְּלוּמַר זֶה [ספרי]: מִקְשֵׁה. בַּעֲלֵי יֵת [בַּעֲלֵי וְנִשְׁרִיב
וְנִשְׁרִיב] זֶה לְכַךְ כְּלוּמַר זֶה לְכַךְ כְּלוּמַר זֶה לְכַךְ כְּלוּמַר זֶה לְכַךְ
זֶה הִיטָה וְנִשְׁרִיב בְּרוּכָם וְחוֹדֵךְ כִּסְלֵל לְפָנֵי אֲסִיבִים כַּתְּמֵן
וְלֹא נִשְׁרִיב אֲסִיבִים אֲסִיבִים עַל יְדֵי מִזְבֵּחַ: עַד יִרְעֵה עַד פִּרְשֵׁת.
יִרְעֵה הוּא הַיָּדֵה שֶׁעַל הַמִּזְבֵּחַ מְלֹוֹל כְּדִיךְ מִזְבֵּחַ כִּסְף שִׁלְשָׁה
הַמִּזְבֵּחַ: עַד יִרְעֵה עַד פִּרְשֵׁת. כְּלוּמַר גּוֹשֶׁה שֶׁל מִזְבֵּחַ כִּסְף
וְכֵל הַמִּזְבֵּחַ זֶה: עַד יִרְעֵה. כִּסְף אֲסִיב גְּדוּל עַד פִּרְשֵׁת כִּסְף
וְנִשְׁרִיב דָּק שִׁבְעֹת הַמִּזְבֵּחַ וְדָק עַד לְשִׁלְשָׁה בַּעֲלֵי זֶה כִּסְף
מִזְבֵּחַ וְעַד קָמָא וְעַד כִּסְף זֶה [שׁוֹפְטִים ט"ו]: כִּלְכַּל אֲסִיב
כִּסְף וְגו'. כַּפְרָאָה אֲסִיב כִּסְף כִּסְף כִּסְף כִּסְף כִּסְף כִּסְף כִּסְף כִּסְף

יהוה אל-משה לאמר: (א) בקה את-הלואים
 מתוך בני ישראל ומהרת אתם: (ב) וכה-
 תעשה להם למחרת הנה עליהם מי
 חטאת והעבירו תעור על-כל-בשרם
 וכבסו בגדיהם והטהרו: (ג) ולקחו פזר ביד
 בקר ומנחתו סלת בלולה בשמן ופר-
 שני בזהב וזהב תקח לחטאת: (ד) והקרבת
 את-הלואים לפני אהל מועד והקהלת
 את-כָּל-עדת בני ישראל: (ה) והקרבת
 את-הלואים לפני יהוה וסמכו בני-ישראל
 את-ידיהם על-הלואים: (ו) והניח אהרן
 את-הלואים תנופה לפני יהוה מאת בני
 ישראל והיו לעבד את-עבדת יהוה:
 (ז) והלואים יסמכו את-ידיהם על ראש
 הפרים ועשה את-האחד חטאת ואת-
 האחד עלה ליהוה לבקר על-הלואים:

כתביתם וגומר [שמות כ"ט]: כן עשה את הנזכר. מי
 שעשה. ונ"ל על ידי הקצ"ט נעשים מאלים: (ו) קח את
 הלואים. קחם בדברים אשר יכנסו שחזרו להיות נעשים למקום:

עם משה למישר: (א) קרב ית ליואי מני בני ישראל
 ותדבי יהוה: (ב) וקדו מעבד יהוה לדבואהו ארי עליהו מני
 החטאתא בעבדו מספר על כל פשרהו ותדב לבישהו
 ודבד: (ג) ויסב תור בר תורי ומתחתיה סולתא דסלא
 כמשה ותד תנן בר תורי תסב לחטאתא: (ד) ותקרב ית
 ליואי לקדש משכן ומנא ותקנשו ית כל פלשתא דבני ישראל:
 (ה) ותקריב ית ליואי קדש: (ו) ותקמכו בני ישראל ית דיהוה
 על ליואי: (ז) ורם אהרן ית ליואי ארמא קדש: (ח) וכן בני
 ישראל ויהוה למפלח ית פולחנא ניי: (ט) וליואי יקמכו
 ית דיהוה על ריש תוריא ובעבד ית חר החטאתא וית חר

(א) הם עליהם מי חטאת. של אשר הכרה ומני ענאי נחיים
 נכסם: והעבירו הער. מלחמי בדברי רבי משה דרשן לפי
 שנתנו כפרה על הכוכות שעמדו ע"ל והיא קרויה זסי
 נחיים והנזכר קרוי מת סוקיקס חגלפת כנזכרעים:
 (ח) ולקחו פזר ביד. והוא עולה כמו שכתוב ועשה את
 האחד עולה והוא קרבן לצור צ"ל: וכן שני. ית ח"ל שני
 לומר לך מה עולה לא נאכלת אף חטאת לא נאכלת [מ"ב]
 [ע"כ דברי רנ"ה] וזו ית סמך לדבריו צ"ל ואומר אני
 שסולת שעם היתה ששערי הים להביא לחטאת ע"ל עם
 פד העולה: (ט) והקהלת את כל עדת. לפי שהלואים נחיים
 קרבן כפרה חמחיים יצאו ויעמדו על קרבנם וימנעו ידיהם
 עליהם: (יא) והניח אהרן את הלואים חטאת. כדכך שאשם
 ונזכר עמון חטופס חי. שלש חטופות נאמרו בפרשת זו
 האשמה לבני קהת לכך נאמר שם והיו לעבדו את עבודת ה'
 [במדבר ז'] לפי שעבודת קדש הקדשים עליהם הארון והשלמ,

(י) והעמדת את הלויים לפני אהרן ולפני
 בניו והנפת אתם תנופה ליהוה:
 (י) והכבדת את הלויים מתוך בני ישראל
 והיו לי הלויים שני (ט) ואחריו כן באו הלויים
 לעבד את אהל מועד ומחרת אתם
 והנפת אתם תנופה: (ט) כי נתנים נתנים
 המה לי מתוך בני ישראל תחת פטרת
 כל דחם בקור כל מפני ישראל לקחתי
 אתם לי: (י) כי לי כל בקור בבני ישראל
 באדם ובבהמה ביום הכתי כל בקור
 בארץ מצרים הקדשתי אתם לי: (י) ואקח
 את הלויים תחת כל בקור בבני
 ישראל: (י) ואתנה את הלויים נתנים
 לאהרן ולבניו מתוך בני ישראל לעבד
 את עבדת בני ישראל באהל מועד
 ולכפר על בני ישראל ולא יהיה בבני
 ישראל נגף בגשת בגי ישראל אל
 הקדש: (י) ויעש משה ואהרן וכל עדת

עלמא קדם ה לבקרא על לוי: (ז) ותקם זה לוי קדם
 אהרן וקדם פתו ותרים תהוין אקמא קדם ה: (ז) ותפריש
 זה לויא מנו בני ישראל והוין משמשין קדם לויא:
 (ח) ובתי פן יעלון לויא למסלח זה משפון ומאן ותדני תהוין
 ותרים תהוין אקמא: (ח) אר אקנישא אקנישין איתו לי מנו
 בני ישראל חלף פתח כל מדא בוקרא ולא מבני ישראל
 קריבית תהוין קדמי: (י) ארי די לי כל בוקרא בבני ישראל
 באקנישא ובבערא הוסיא הקסלית כל בוקרא בארעא ומצרים
 אקנישית תהוין קדמי: (י) וקריבית זה לויא חלף כל בוקרא
 בבני ישראל: (י) וקריבית זה לויא מסוין לאהרן ולבניו
 מנו בני ישראל למסלח זה פולחן בני ישראל במשפון ומאן
 ולכפרא על בני ישראל ולא יה בבני ישראל מותא בטיקרב
 בני ישראל לקדשא: (י) ועבר משה ואהרן וכל בני ישראל
 וגו'. סנייל לבני גרסון לכך נאמר כס מנוסס לס' טלף עליסס
 סיחס עצרות הקודש יריעות וקססיס (ל' וקססיס דלטו
 קססיס ציד משל בני מצרי). הכללות צנית קדש הקדסיס
 והשלישית לבני מצרי: (ט) כחויס כחויס. כחויס למשל
 כחויס לסיר: סערת. פחיסת: (י) כי לי כל צבור. טלי
 סיי סכוכרות צקו סדין סכוכתי עליסס צק צכורי מלכסיס:
 פקחתי סוחס לי. עד סטעוו צעגל ועכסיו וקסס סח הלויס:
 (י) וסחסיס וגו'. סוחסס פכויסס כחמרו בני ישראל כחקל סז
 לסודיע סחחן סככסל סוככויסין כחקל סחך סחויין סחסס
 סחויסי סחרכ וכך רלסיס ככ' וכל יסיס ככני ישראל כק.
 טלל יסכרכו לכסח סל סקדס טלס יסוו יסיס כק: (כ) ריעס

בְּגִי יִשְׂרָאֵל לְלוּיִם כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
 אֶת־מֹשֶׁה לְלוּיִם כִּי עָשׂוּ לָהֶם בְּגֵי יִשְׂרָאֵל
 (כא) וַיַּתְחַמְּאוּ הַלְוִיִּם וַיִּכְבְּסוּ בְּגָדֵיהֶם
 וַיָּבִיאוּ אֹהֶרֶן אֹתָם תְּנוּפֵה לִפְנֵי יְהוָה וַיִּכְפֹּר
 עֲלֵיהֶם אֹהֶרֶן לְמַתְהַרֵם: (כב) וַאֲחֵרֶיכֶן בְּאוֹ
 הַלְוִיִּם לַעֲבֹד אֶת־עֲבֹדְתֶם בְּאֹהֶל מוֹעֵד
 לִפְנֵי אֹהֶרֶן וּלְפָנַי בְּנִיּוֹ בְּאֹשֶׁר צִוָּה יְהוָה
 אֶת־מֹשֶׁה עַל־הַלְוִיִּם כִּי עָשׂוּ לָהֶם: ס

(כג) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: (כד) זֹאת
 אֲשֶׁר לְלוּיִם מִבְּן חָמֵשׁ וְעֶשְׂרִים שָׁנָה
 וּמַעְלָה יָבוֹא לַעֲבֹד צָבָא צָבָא בְּעֲבֹדַת אֹהֶל
 מוֹעֵד: (כה) וּמִבְּן חָמֵשִׁים שָׁנָה יִשׁוּב
 מֵעֲבֹדָה וְלֹא יַעֲבֹד עוֹד: (כו) וְיִשְׂרָת
 אֶת־אֲחִיו בְּאֹהֶל מוֹעֵד לְשֹׁמֵר מִשְׁמֵרֶת
 וְעֲבֹדָה לֹא יַעֲבֹד בְּכֹה תַעֲשֶׂה לְלוּיִם
 בְּמִשְׁמֵרֹתָם: פ שְׁלִישִׁי ט (א) וַיְדַבֵּר יְהוָה

וַעֲשֶׂה וְהָסֵךְ וְכָל עֲדַת גּוֹיֹת. וַעֲשֶׂה הַעֲמִידִן וְהָסֵךְ הַיָּסֵן
 וְיִסְרָאֵל כִּי יִדְבֹּק לֹא יִסֵּךְ כֵּן עָשׂוּ. לְהַגִּיד
 שֶׁכֵּן הַעֲמִידִן וְהַיָּסֵן בְּסֵן שֶׁהָיָה לָהֶם לֹא עָבְדוּ: (כז) זֹאת

דִּבְרֵי יִשְׂרָאֵל לְלוּיִם כְּכֹל דִּי פִקֵּד יְיָ יִת מֹשֶׁה לְלוּיִם בֵּן
 עֲבָדוֹ לְהוֹן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: (כח) וְאֵדְבִירָיו לִצְוֹ וְחִדְוֹ לְכוּשִׁיהוֹן
 נְאֻמִּים אֹהֶרֶן וְיִתְהוֹן אֲרָמָא קָדֵם יְיָ וְכִפֵּר עֲלֵיהוֹן אֹהֶרֶן לְכַבּוֹתֵיהוֹן:
 (כט) וַיָּבִיאוּ בֵּן עֲלוֹ לְלוּיִם לְמַסְלַח יִת פּוֹלְחֵיהוֹן בְּמִשְׁבֵּן זִמְנָא
 קָדֵם אֹהֶרֶן וְקָדֵם בְּנֵיהוֹ בְּמָא דִּי פִקֵּד יְיָ יִת מֹשֶׁה עַל לְלוּיִם
 בֵּן עֲבָדוֹ לְהוֹן: (ל) וּמְלִיל יְיָ עִם מֹשֶׁה לְמִימְרֵ: (לד) דָּא דִּי
 לְלוּיִם מִפְּר חָמֵשׁ וְעֶשְׂרִין שָׁנִין וְלַעֲלֵא יִתִּי לְחִילָא חִילָא
 בְּפוֹלְחֵן מִשְׁבֵּן זִמְנָא: (לז) וְיִסְרָת חָמֵשִׁין שָׁנִין וְיִתִּיב מְחִיל
 פּוֹלְחֵנָא וְלֹא יִפְלַח עוֹד: (מ) וְיִשְׁמִישׁ עִם אֹהֶרֶן בְּמִשְׁבֵּן
 זִמְנָא לְמִשְׁר מִסְרָא וּפּוֹלְחֵנָא לֹא יִפְלַח בְּדִין תַּעֲבִיד לְלוּיִם
 בְּמִסְתַּהוֹן:

ט (ה) וּמְלִיל יְיָ עִם מֹשֶׁה בְּמַדְבָּרָא דְסִינַי בְּשֵׁשֶׁת תְּנִיחָא
 לְמִסְתַּהוֹן מֵאֲרָעָא דְמִצְרַיִם בְּיַרְחָא קַרְמָאָה לְמִימְרֵ:

אשר ללוויים. שנים פוסלים צהם ואין סמומין פוסלים צהם:
 וכן חמש ועשרים. וצמקום אשר זונגד וכן שלשים שנה סוף
 כילד וכן כ"ח צה ללמוד הלכות מצודס ולמוד חמש שנים
 וכן ל' עובד ומלך לחלמוד טלה רחם סינן יסם צושטננו צחמש
 שנים טוב אינו רחם [סולין כ"ז]: (כה) ולא יעבוד עוד.
 מצודת משה צחקת אלל חוזר סוף לנעילת שערים ולמד
 ולטעון עגלות וזכו וצדקת חם אחיו עם אחוסי כחכוננו:
 (כו) לשמור משמרת. לחכות קניצ לאלל ולסקים ולסוכיד
 צעעת כחכעות:

ט (א) צדעס כחכעון. פדעס טכרעס ספסר לא נאנרס עד
 אייר לנדת שאלן סרר וניקוס ונאנרס צחירס [פססוס]

אֶל־מִשְׁחָה בַּמִּדְבָּר־סִינַי בַּשָּׁנָה הַשְּׁלִישִׁית
 לְצֵאתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן
 לְאָמֹר: (ט) וַיַּעֲשׂוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־הַפֶּסַח
 בַּמּוֹעֵד: (י) בְּאַרְבַּעַה עָשָׂר־יוֹם בַּחֹדֶשׁ
 הַזֶּה בֵּין הָעַרְבִים תַּעֲשׂוּ אֹתוֹ בַּמַּעֲדוֹ
 כְּכֹל־חֻקֹּתָיו וְכִכֹּל־מִשְׁפָּטָיו תַּעֲשׂוּ אֹתוֹ:
 (י) וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת
 הַפֶּסַח: (יא) וַיַּעֲשׂוּ אֶת־הַפֶּסַח כְּרִאשׁוֹן
 בְּאַרְבַּעַה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ בֵּין הָעַרְבִים
 בַּמִּדְבָּר סִינַי כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־
 מֹשֶׁה בֶן עֲשׂוֹ בְנֵי יִשְׂרָאֵל: (יב) וַיְהִי
 אֲנָשִׁים אֲשֶׁר הָיוּ טְמֵאִים לְנַפְשׁ אָדָם
 וְלֹא־יָבִילוּ לַעֲשׂוֹת־הַפֶּסַח בַּיּוֹם הַהוּא
 וַיִּקְרְבוּ לִפְנֵי מֹשֶׁה וּלְפָנֵי אַהֲרֹן בַּיּוֹם
 הַהוּא: (יג) וַיֹּאמְרוּ הָאֲנָשִׁים הַהֵמָּה
 אֵלֵינוּ אָנְחָנוּ טְמֵאִים לְנַפְשׁ אָדָם לָמָּה
 נִגְדַע לְבַלְתִּי הַקְרִיב אֶת־קִרְבָּן יְהוָה
 בַּמַּעֲדוֹ בַּתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: (יד) וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם

(ט) וַיַּעֲבֹדוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל ית סִקְחָא בְּזִמְנֵיה: (א) בְּאַרְבַּעַת
 עֶשְׂרֵת יוֹמָא בְּרִחָא תְּרִין בֵּין שְׁמֵשָׁא תַעֲבֹדוּ וְיִמֵּה בְּזִמְנֵיה
 כָּל־זִמְנֵיה וְכָל־יְהוּי לִיה תַעֲבֹדוּ תַמֵּה: (ג) וְכָל־לַיְלָה
 עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמַעַבְר סִקְחָא: (ד) וַעֲבֹדוּ ית סִקְחָא בְּיַסְמִן
 בְּאַרְבַּעַת עֶשְׂרֵת יוֹמָא לְרִחָא בֵּין שְׁמֵשָׁא בְּמִדְבָּרָא וְסִינַי
 כָּל־דִּי פִקְדֵי יְיָ ית מִשְׁחָה בֶן עֲבָדוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל: (ו) תְּהוּ
 נִיבְרָא דִּי הוּוּ סִקְחָבִין לְמַעַבְר נְפִשָׁא דְאִנְשָׁא וְלֹא יִבְלוּ לְמַעַבְר
 סִקְחָא בְּיוֹמָא הַהוּא וְקָרְיִבוּ בְּרָם מִשְׁחָה וְקָרְם אַהֲרֹן בְּיוֹמָא
 הַהוּא: (ז) וַאֲמָרוּ בְּסִקְחָא הָאֵינוּ לִיה אָנְחָנוּ סִקְחָבִין לְנַפְשׁ
 נְפִשָׁא דְאִנְשָׁא לָמָּה נִגְדַע בְּדִיל דְלֹא לְקָרְבָא ית קִרְבָּנָא
 דִּי בְּזִמְנֵיה בְּגוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל: (ח) וַאֲמָר לְהוֹן מִשְׁחָה אֲוִיטִי

מ"ק ספרי] ולמה לא פסח ביום שמי שחט בנותן של ישראל
 שכל מ' טעם שחטו ישראל במדבר לא סקריבו אלא פסח זו
 בלכד: (ב) צמועדו. אף בשבת צמועדו אף צמועדו [סס]:
 (ג) ככל חקיותי. אלו מלות צמועדו שה חמית זכר בן טעם:
 וככל משפטי. אלו מלות שכל גופו ממוקד אחר כגון צמעת
 יונים למנה ולצמיעור סנף. (ס"א מלות צמועדו. שה חמית
 זכר בן טעם. שכל גופו. ללי אש רכשו על כרעיו ועל קרנו.
 שמוץ לגורו. מלס וצמיעור סנף: (ד) וידבר משה וגומר.
 מה מ"ל והלא נאמר וידבר משה את מועדי מ' ויקהל כ"ב
 אלא כששמע פסחה מועדים מוקיבי אחר ללס וזכר והזכיר
 בשעת משה [ספרי]: (ו) לפני משה ולפני אהרן. כש: י"ב
 יסבין בבית סמדרס בלו ושללום ולו יתכן לומר זה אשר זה
 טעם משה לז היה ידע אהרן מניין לו [ספרי]: (ז) לומר

משה עמדו ואשמעה מה יצוה יהוה
 לכם: פ (ט) ונדבר יהוה אל משה לאמר:
 (י) דבר אל בני ישראל לאמר איש איש
 פריהוה טמא ו לנפש או בדרך רחוקה
 לכם או לדתיתכם ועשה פסח ליהוה:
 (יא) בחדש השני בארבעה עשר יום בין
 הערבים יעשו אתו על מצות ומרדים
 יאכלהו: (יב) לא ישאירו ממנו עד בקר
 ועצם לא ישברו בו בכל חקת הפסח
 יעשו אתו: (יג) והאיש אשר הוא מהור
 ובדרך לא יהיה ותלל לעשות הפסח
 ונקרתה הנפש ההוא מעמיד פי קרבן
 יהוה לא הקריב במערו תמא ישא
 האיש ההוא: (יד) וכי יגיד אתכם גר ועשה
 פסח ליהוה פחקת הפסח וכמשפטו בין
 יעשה חקה אחת יהיה לכם ולגר ולאזרח
 הארץ: ס רביעי (טו) וביום הקים את הים בין
 פסה הענין את הים בין לאהל העדת

יבאר על ה

עד דאשמע מה דתפקד מן קדם יי על דילכון: (ט) ומליל
 ה עם משה למימר: (י) מליל עם בני ישראל למימר ובי
 גבר אבי יחי מסאב למטי נפשא דאנשא או באורח רחוקא
 לכון או לדריכון ויעבד פסחא קדם ה: (ב) בגרמא תגנא
 בארבעת עשרא זקא בין שמישא יעבדן תתה על פסח
 ומדרין ידלוניה: (ג) לא ישאירן מניה עד צפרא ונרמא לא
 ותבדון ביה פכל גזרות פסחא יעבדון תתה: (ד) ונקרא דהוא
 דמי ובאורח לא תהו ותתמע למעבד פסחא וישמעי אנשא
 שהוא מעמיה אבי קורבנא דו לא קריב בזמניה חזיבא וקביל
 פקרא שהוא: (ה) ואי יתבר עמבון יתרא ויעבד פסחא קדם
 ה פגזרות פסחא וקרתו ליה בן יעביר קמא חד ותא לכון
 ולקרבנא ולקרבנא דארמא: (ט) ובקרא דאתקם ית משפנא

נכרע . אורכ לכה אין קדשים קדשים בטווחא אמרו לו יזק
 סהם עלינו צכסיהם סהורים ויחבל הסגר לטווחים (ס"א)
 לטווחים כ"ג רל"ט) אורכ לכה עמודו ואטוועה כחלמיד
 הוונטם לשנווע ונפי רצו אשכי ילוד אשה טכך מונבעט שכל
 זון סהים רולה סיה מנדכ עם סכניהם (ס"ב) וכלוים סיהם
 פדסע זו ליאורג על ידי משה כשאר כל סהורים כולה אלה סזמו
 אלו סתאמ' על ידיסן סונגלגין זכות על ידי זכאי (סכסדרין
 ס"ג) : (י) או צדך רמוקס . נקוד עליו לוונר לא סרמוקס
 דלי אלה ססי' סוץ לאסקופס סעזרס כל זון סמיטיס . פסס
 סני מלס וסנוץ עמו צניס ולין סס יום טוב ולין ססור סמן
 אלה עמו צכילתו: (יד) וכי יגור אסכס גר ועסס פסס .
 יסל כל סונתנייר יעסס פסס מיד ח'ל חקס אסס תוונר

ובערב יהיה על-המשכן כמראה-אש
 עד בקר: (מ) כן יהיה תמיד הענן יכסנו
 ומראה-אש לילה: (י) ולפי העלות הענן
 מעל האהל ואתרי כן יסעו בני ישראל
 ובמקום אשר ישכן שם הענן שם יחנו
 בני ישראל: (יח) על-פי יהיה יסעו בני
 ישראל ועל-פי יהיה יחנו כל-ימי אשר
 ישכן הענן על המשכן יחנו: (יט) ובהאריך
 הענן על-המשכן ימים רבים ושמרו בני-
 ישראל את-משמרת יהודה ולא יסעו:
 (כ) ויש אשר יהיה הענן ימים מספר על-
 המשכן על-פי יהיה יחנו ועל-פי יהיה
 יסעו: (כא) ויש אשר יהיה הענן מערב עד-
 בקר ונעלה הענן בבקר ונסעו אז ימים
 ולילה ונעלה הענן ונסעו: (כב) אז ימים אר-
 חדש או ימים בהאריך הענן על-המשכן

חלל כך עשעשו וכי יגור חללם גר וכל לעשות סמם עם
 סביריו כסוק וכעשעשו יעשה [סמסס ל"ג סמרי]: (מז) המשכן
 לחלל סעדות. המשכן פשעו לסיות חלל ללוסות סעדות:

חמא עננא דא משכנא למשכנא דסנהדותא ודקמשיא הנה
 על משכנא דחיוו אשחא עד צפרא: (מ) כן נהה תרדא
 עננא חפי ליה ותייו אשחא בלילה: (י) ולסום אסמלקוח
 עננא מעלד משכנא ודסר כן נשלח בני ישראל ודאחרא
 דשדיו חסון עננא חסון שכן בני ישראל: (יח) על מיטרא ד
 נשלח בני ישראל ועל מיטרא דיי שכן כל יומין דשדיו עננא
 על משכנא שכן: (יט) ודאזרכות עננא על משכנא יומין
 סניאין ושרון בני ישראל ית מסרת מיטרא דיי ולא נשלח:
 (כ) ואית דתתיו עננא יומין דתתין על משכנא על מיטרא דיי
 שכן ועל מיטרא דיי נשלח: (כא) ואית דתתיו עננא סמשיא
 ועד צפרא ומשחלק עננא דצפרא ונשלח אז יסם וליל
 ומשחלק עננא ונשלח: (כב) אז תרין יומין אז יתא אז עדן

יכיה על המשכן. כמו סיה על המשכן וכן כל לשון סמשיא:
 (יז) סעלות סענן. כחכונמו סחמלקוח וכן ונעלס סענן ולס
 יתכן לכתוב ולפי עלות סענן ועלס סענן סחין זה לשון סלוק
 חלל למוס ועליות כמו וחסה עד צפרא ככף חיש עולס מוס
 [ונלסס ס' י"ס]: (יח) על פי ס' יסעו. סנינו דנלסח
 סמשכן כיון ססיו ישראל נסעיס סיה עמוד סענן עתקסל
 ומשך על גבי בני יסודס כמיון קורס חקעו וססיעו חקעו
 ולא סיה מוסך עד סנחסס אומר קווס ס' ונסע דגל מוסס
 יסודס זו דנספרי: על פי ס' יתנו. כיון ססיו ישראל סוסיס
 עמוד סענן ונחנכר ועולס ומשך על גבי בני יסודס כמיון
 קורס ולא סיה נפכס עד סנחסס אומר סנחס ס' דככות
 חלפי ישראל סיו אומר על פי ס' וציד מוסס: (כ) יתס. כלומר

תתקעו ולא תריעו: (ח) ובגני אהרן הכהנים
 יתקעו בהציצרות והיו לכם לתקת עולם
 לדורתכם: (ט) וכי תבאו מלחמה בארצכם
 על-הצור הצור אתכם והרעתם בהציצרות
 ונזפתם לפני יהוה אלהיכם ונושעתם
 מאיביכם: (י) וביום שמחתכם ובמועדיכם
 ובראשי חדשכם ותקעתם בהציצרות
 על עלתיכם ועל זבחי שלמיכם והיו
 לכם לזכרון לפני אלהיכם אני יהוה
 אלהיכם: פ חמישי (יא) ויהי בשנה השנית
 בחדש השני בעשרים בחדש געלה
 הענן מעל משכן העדת: (יב) ויסעו בני
 ישראל למסעיהם ממדבר סיני וישכן
 הענן במדבר פארן: (יג) ויסעו בראשנה
 על-פי יהוה ביד-משה: (יד) ויסע הגל מחנה
 בני-יהודה בראשנה לצבאתם ועל-
 צבאו נחשון בן-עמינדב: (טו) ועל-צבא
 מטה בני יששכר נתנאל בן-ציוער:

א קהלא תתקעו ולא תריעו: (ס) ובגני אהרן הכהנים
 בהציצרות והיו לכם לתקת עולם לדורתכם: (סא) ואי תעלו
 לאנחא קרבא בארעכו על מעני דמעיקו לכו ויתעבבו
 בהציצרות ויעיל דוכרעכו לטבא קדם יי אלהבון ותתפרקו
 מספאיכו: (סב) וביום תרותכו ובמערכו ובירשי ירחכו
 ותתקעו בהציצרות על עלותכו ועל גכסו קדשיכו והיו
 לכו לדוכרעא קדם אלהבון אמא יי אלהבון: (סג) ונהו בשמא
 תעמא בידעא תעמא בעשרין לידעא אסתלק עמא מעלי
 משקנא דטהותא: (סד) ותלו בני ישראל לממלגהון מסדברא
 דסיני ושרא עמא במדברא דפארן: (סה) ותלו בקדמיתא
 על מיטרא דיי בידא דמשה: (סו) ותל טקס משרות בני

חוקע ומריע וחוקע ומעסה לין חילוק בין תקעל העדס
 לנוכע אס המטות תלמוד לוורד ובהסקיל אס חקסל וגומר
 לוורד טלין תרועס לתקעל העדס וכוס סדון לנשיאס סרי
 סימן לנחמסם תקעל העדס נחמס וסל נשיאס נחמס זו וזו
 לין כסס תרועס ומכע המטות נחמס על ידי תרועס
 ותקיעס: (ח) ובני אסון יתקעו. נמקללות ובמסעות הללו:
 (ט) על עלותיכם. בקרבן לצור הכחוש מדרב [סמרי ערכין
 י"ב]: אבי יי אליהם. נכסין למדו מלכיות עם זכרונם
 וסופרות שנאמר ותקעתם זו סופרות לזכרון זו זכרונם אבי
 ס' אליהם זו מלכיות וכלי: (יא) נחמס סני. נמללח אסס
 לוורד טניס עשר חדס סמרי ימים עשו נחמס סמרי נחמס:
 חדס סיון סט סס ולא נכעו עד עשרים נשיאס לנחמס נחמס:
 (יב) למסעיהם. כחמסס המפורס לומע דגליסס מן דלססן

(ט) ועל צבא משה בני זבולן אליאב בן
 חלזן: (י) והורד המשכן ונסעו בני גרשון
 ובני מררי נשאי המשכן: (יא) ונסע דגל
 מחנה ראובן לצבאתם ועל צבא
 אליצור בן שדיאור: (יב) ועל צבא משה
 בני שמעון שלמיה בן צורישדי: (יג) ועל
 צבא משה בני גד אליסף בן דעיואל:
 (יד) ונסעו הקהתים נשאי המקדש והקימו
 את המשכן עד באם: (טו) ונסע דגל מחנה
 בני אפרים לצבאתם ועל צבא
 אלישמע בן עמיהוד: (טז) ועל צבא משה
 בני מנשה גמליאל בן פדהצור: (יז) ועל
 צבא משה בני בנימין אביהן בן דעוני:
 (יח) ונסע דגל מחנה בני גדן מאסף לקל

והי אהרן: צנדכ סלון. קצרות החלום צנדכ סלון
 היה וסם חנו ונוסע זה: (יח) והורד המשכן. כיון שנוסע
 דגל יהודה נכנסו אהרן ובניו וסרקה את הסוכה וכסו בה את
 הסלון סלונד וכל אהרן ובניו נכנסו ונוסע [צנדכ ד']
 ובני גרשון ובני מררי סורקין המשכן וטוענין אותו צענלות
 וסלון וכלי הקדש של משכן בני קדם שועדים שוכין ונתונין

הודה בקדמתא לחליהון ועל חיליה נחשון בר עמינדב:
 (ט) ועל חילא שבטא דבני יששכר נתנאל בר צוער: (י) ועל
 חילא שבטא דבני זבולן אליאב בן חלזן: (יא) וסרקה
 משכנא ונפלין בני גרשון ובני מררי נפלי משכנא: (יב) ונפיל
 טיקס משירת ראובן לחליהון ועל חיליה אליצור בר שדיאור:
 (יג) ועל חילא שבטא דבני שמעון שלמיה בן צורישדי:
 (יד) ועל חילא שבטא דבני גד אליסף בן דעיואל: (טו) ונפלין
 בני קהת נפלי מקדשא ומקמיין ית משכנא עד מתיחון:
 (טז) ונפיל טיקס משירת בני אפרים לחליהון ועל חיליה
 אלישמע בר עמיהוד: (יז) ועל חילא שבטא דבני מנשה
 גמליאל בר פדהצור: (יח) ועל חילא שבטא דבני בנימין
 אביהן בר דעוני: (יט) ונפיל טיקס משירת בני דן מבניש
 לקל משירתא לחליהון ועל חיליה אחיעזר בר עמישדי:

על הנוטות עד שנסע דגל ממנה כדאון ולאחר כך ונסעו
 סקהמים: (כא) נוטלי המקדש. נוטלי דככים הנוקדטים:
 וסקימו את המשכן. בני גרשון ובני מררי סהיו קודמיים להם
 ונסע שני דגלים יהיו מקימין את המשכן כשהים העגן שוכן
 וסימון סמנייה נכחם צדגל ממנה יהודה וסם חוניה ועדיין
 בני קהת כלים מלחמיהם עם שני דגלים סלחמוים סיו בני
 גרשון ובני מררי מקימין את המקדש וכסבלים בני קהת
 מולאים אותו על חוניה ומכניסין בו סלכון וסלסלון וסמנדה
 וסמנדות וסו משמעות סוקלס וסקימו מקימו משכנן אותו
 עד טרם צולם של בני קהת: (כד) מאסף לקל סנסעת.
 מלשד ירוסלמי לטי סהים סצמד של דן מרובה צאוכלוסיין סיה

המחנות לצבאתם ועל צבאו אחיעזר
 בן עמישדי: (כו) ועל צבא מטה בני אשר
 פגעאל בן עכרן: (כז) ועל צבא מטה בני
 נפתלי אחירע בן עיגן: (כח) אלה ממעי בנך
 ישראל לצבאתם ויסעו: ס ששי (כט) ויאמר
 משה לחבב בן דעויאל המדיני חתן משה
 גסעיב | אנחנו אל המקום אשר אמר
 יהוה אתו אתן לכם לכה אתנו והמכנו
 לך ביהוה הדרך טוב על ישראל:
 (ל) ויאמר אליו לא אלה בני אם אל ארצי
 ולא מולדתי אלה: (לא) ויאמר לנא תעזב
 אתנו כי | על כן ידעת הנתנו במדבר
 והיית לנו לעינים: (לב) והנה ביהתקף עמנו

טבע בחכמה וכל מי שהיה מאחד דבר היה עוזרו לו. בית
 מאן דאמר כתיבם היו מהלכין ומטיק לה מן כאשר יחיו בן
 יסעו במדבר ז'. והיה דאמרי קורה היו מהלכין ונטיק
 לה מן מאסף לכל הנמנות: (כח) אלה נסעי. זה סדר
 מקעים: ויסעו. ביום הסוף נסעו: (כט) חובב. הוא יחזו
 שנאמר מבני חובב חותן משה [שופטים ד'] וזה ח'ל וחבאנה
 אל כעולל חזין [שופטים ז'] מלמד שחסיקו קרין לפני

(ס) ועל חילא שבטא דבני אשר פגעאל בן עכרן: (סא) ועל
 חילא שבטא דבני נפתלי אחרע בן עיגן: (סב) אלן סמלי
 בני ישראל לחליהון ונמלו: (סג) ואמר משה לחבב בן
 דעויאל מדנאח חסדו דמשה ונמלו אנתא לאתרא די אמר
 יי יהיה אמן לכוון אנתא עמנא ונטיב לך ארי יי סמלי לאתרא
 טבא על ישראל: (ד) ואמר ליה לא אידל אלתן לארע
 דליליהתי אידל: (ה) ואמר לא בען תשבוק דנא ארי על
 בן דעף בן דנא ארץ שון במדברא ונבחר דאיתעבדא לנא
 תותא דענך: (ו) רמי ארי תיל עמנא וד טבא הווא די

חזין חבב [סמרי] ושמות הכהן היו לו יחזו על סם שיח
 מרסם אמת בתורה חובב על שמיצב אמת התורה וכו': נוסעים
 חכמו אל המקום. מיד עד שלשה ימים אלו נכנסין לארץ [סמרי]
 שנמסע זה כהאסון נסעו על מנת ליכנס לארץ ישראל אלא
 שנסעו במחשבותיהם ומפני זה שחק משה עלונו עמם שפדין
 לא נבזרם גורם עליו וכבודו שהול נכנס: (ל) אל ארצי ואל
 מולדתי. אם נשדיל נכסי אם נשדיל משפתי [סמרי]: (לא) אל
 נא מעוז. אין נא אלא לשון נקמה שלא יאמרו לא נחבייר
 יחזו מחבה סבור היה שיש לגרים חלק בארץ עכשו שאלה
 שאין להם חלק הניחם והלך לו: כי על כן ידעת שחטיט
 במדבר. כי נאם לך לעשות זאת על אשר ידעת שחטיט במדבר
 ואלה נסים ונבזרות שנעשו לנו: כי על כן ידעת. כמו על
 אשר ידעת כמו כי על כן לא נחטיט לעולם בני [נלאטיח ל'].
 כי על כן נאל [סם י'ס] כי על כן רחיתי פניך [סם ל'ג]:
 וסיית לנו לעינים. לשון עבר כמרגשו. דבר אשר לשון עחיד
 כל דבר ודבר שימנעם שחטיטו סמיס עולר פיעש. דע

וְהָיָה הַמָּוֹב הַהוּא אֲשֶׁר יֵיטִיב יְהוָה
 עִמָּנוּ וְהִסְבְּנוּ לָךְ: (לג) וַיִּסְעוּ מֵהַר יְהוָה דָּרָךְ
 שְׁלֹשֶׁת יָמִים וְאַרְזֵן בְּרִית יְהוָה נִסַּע
 לַפְּנֵיהֶם דָּרָךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים לְתוֹר לָהֶם
 מְנוּחָה: (לד) וַעֲנֵן יְהוָה עֲלֵיהֶם יוֹמִים
 בְּנִסְעֵם מִדֶּרְמַחְהָה: (טו) מְנוּחָה (לה) וַיְהִי
 בְּנִסְעֵ הָאָרֶץ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה קוּמָה אֲיֹהָ
 וַיִּסְעוּ אֲיִיבֵךְ וַיִּגְסוּ מִשְׁנֵאֵיךְ מִפְּנֵיךְ:
 (לו) וּבְנֵהוּ יֹאמֶר שׁוּבָה יְהוָה רַבְּבוֹת אֱלֹהֵי
 יִשְׂרָאֵל: (טז) מְנוּחָה יֵא (א) וַיְהִי הָעָם
 יֹבְחָו ק'

אשר שחכם חזיו עלינו כגלגל עינינו שנאמר והשחתם את
 סגד [דברים י']: (לב) והיה סגוד סגוד. מה עושה סגוד
 לו אמרו כהני ישראל משלקין את הארץ היה דושנס של ירימו
 ח"ק אנה על ח"ק אנה והניסוחו מלחלוק אמרו מי שיבנה
 בית המקדש בחלקו הוא יעלו ויבין כך ויבין כך נחמוכו לבני
 יתרו ליונדז בן רבב (שגל' ובני קמי סוחן משע עלו מעיר
 התמרים וגו'): (לג) דרך שלשת ימים. מהלך שלשת ימים
 הלכו ציוס אשר שטיה סק"בס ספן להכניסם לארץ מיר:
 וארון בניה ס' טוסע למניסם דרך שלשת ימים. זה הארון
 סיונל עמסס ליונמסס ובו שברי לוחות מונחיס ומקדיס
 להניסם דרך שלשת ימים לחקן להס עמסס מני' [ספרי ב"ב

יֹשִׁיב י עֲמָנָה וְנֹמַר לָךְ: (טז) וַיִּסְעוּ מֵהַר דָּאֲתָנִל עֲלוּהִי
 יקרא דין מהלך ולתא יסין וארון קקמא דין נטל קדמיתון
 מהלך תלתא יסין לאתקקמא להון אחר בית מישרי:
 (גד) וענן יקרא דין עליהון ביקמא במישליתון מן מישריהו:
 (גה) ויהוה במישל ארנא ואמר משה איקולי י ותתבדחן
 סקאד וערקון בעלי דבנה מן קדמיה: (ד) וקמשיהו אמי
 חוב י שרי ביקרה בגו רבבת אלפיא דישראל:

יא (ה) ויהוה עמא פד מסתקפין ביש קדם י וישמע קדם
 יד': (לד) וענן ס' עליהם יומם. שנעס עניסם כחוצים
 צנעסעיסם לרבעס מלרבע רוחת וחסד לנעלס וחסד לנעס
 וחסד למניסם נמניך את סבזוס ונגזיס את סנווך וסוכ
 נחסיס ועקריסי: (טז) עמסס. [עוקוס סמיתן]: (לה) ויהי
 צנכוסע סלרון. עסס לו סינוניות ונלפניו ומלסחריו לווער
 סלין זס מוקומו ולמס נכחז כלן כדי לספסיק צין סורענות
 לסורענות וכו' כדליחס כלל כהני סקדס [סנזת קטי']: קוומס
 ס' למי סהיס מוקדיס למניסם מהלך שלסס ימים סיה עסס
 לווער עמוד והמתן לו ולל סחכסס יוסר. סחמוונס צויקסל:
 ויסולו סויביך. סחכוכסיין: ויסוסו מנסליך. סלו סרודפיס:
 מנסליך. סלו סונאי ישראל סכל ססונל סח ישראל סונל סח
 מי סאנער וסיה סעולס סנלמער ומנסליך נסלו רלס [סחלים
 ס"ג] ומי סס על ענד יערימו סוד: (לו) סזוס ס'. מנרס
 סרגנוו לסון מרגוע וכן צסוסע ונסח סוסעון [יסעי ל']:
 רצנות סלפי ישראל. מניד סלין סכניס סורס צישראל
 ססוחסיס משיי סלפיס וסחי רצנות:

יא (א) ויהי העם כמתלחנים. אין העם אלא דעעים [ספרי]

(ו) ועתה נפשנו יבשה אין כל בלתי אל
המן עינינו: (ז) והמן בזרע-גד הוא ועינו
פעין הבודלח: (ח) שמו העם ולקמו ומחנו
ברחים או דכו במדכה ובשלו בפרור
ועשו אתו עגות והנה מעמו פמעם לשד
השמן: (ט) וברדת המל על-המהנה לילה
ירד המן עליו: (י) וישמע משה את-העם
בכה למשפחתיו איש לפתח אהליו
ויחר-אף יהוה מאד ובעיני משה רע:
(יא) ויאמר משה אל-יהוה למדה הרעה
לעבדך ולמה לא-מציתי חן בעיניך לשום
את-משא כל-העם הנה עלי: (יב) האנכי
'חבר א'

(חיון קיבנננוממס): סליכ. כרישין מורלי'ס [והוא פלירע]
(ויד) כחכוננו ית בזינל וכו': (ו) אל המן עיינו. מן
בסער מן בערב: (ז) והמן כזרע גד. מי שאלמ זל-לא חמר
זו ישראל חומרים בלשי אל המן עיינו והקצ"ה הכתיב בחורה
והמן כזרע גד וגומר כלומר ראו בלי עולם על מה מחלוננים
בני והמן כך וכך הוא חסוני: כזרע גד. עגול כגידל זרע
קול'יידרו: (חיינע חרט קערינגער קערימנדער): בדולס. שס
למן מזה קרי'סאל: (ח) שמו. מן שייט אלל לשין עיינו

נפשנא תאיבא לית כל מדעם אלתון למא עינא: (י) וקמא
בבר זרע גרא הוא ותזניה בחיו בדולקא: (ס) שמיין עמא
ולקטין דביו סחון בריתיא או דביו דאדך במדוקתא ומבשלין
ליה בקודרא ועבדון ויהי גרין ויהי טעמיה במעם דליש
במשחא: (ט) ובר נחית טלא על משריתא ליליא נחית מא
עלוהי: (י) ושמע משה ית עמא בכן לרעההון גבר בתרע
משפניה ותקפו רוגזא דיי לחרא ובעיני משה ביש: (יא) ואמר
משה קדם יי למא אבאשחא לעבדך דלמא לא אשקחית
רחמיך בקדמך לשיאחא ית מטויל כל עמא דבין עלי: (יב) האב

איטכנ"ייר (זיד נכסטייטן, הנמוסווייעמן) בלא עונל: וטסנו
בכמים וגומר. לא ירד בכמים ולא בקדיר' ולא צנודוכ' אלל
משחכס כים טעמו לנטענין ולנדוכין ולמבזשלין: בסרוד.
קדרס: לשד סעמן. לחלוס של טמן כך סיכשו דונט ודומס
לו נספך לשדי צמרצוני קיץ [חסלים ל"ג] והלנו"ד יקוד נכסך
לחלומי צמרצוני קיץ וכזותינו פטסוכו לשון שדים אך אין ענין
שדים אלל טמן ול"ה לומר לשד סעמן לשון וישמן ישוכן
[דברים ל"ב] שאלס כן כים כו"ס נקוד קמץ קמן וטעמו למטס
חחס סמ"ס עכשוו סמ"ס נקוד פחס קמן והטעם פחס
סמ"ן לשון טמן הוא והס"ן הנקוד' בקמץ גדול ולינע נקודס
צפחס קמן מנשי סחוס סוף פסוק. ד"ל לשד לשון מטיקון
ליס טמן דגס כעיסה הלויס צמון וקסופ' בדגס ומכנס של
אונקלום דמחנס דליס צמסח טו' לפתכונו של דונס טעיסס
הלויס צמון לחלוסיס טמן יס צס: (י) כוכס למספחומיו.
משפסות משפסות נאספסיס וזוכיסי למכסס חרעוונתן בגלוי.
וכזותינו חנירו למספסותי על עסקי ומספסות על עכיות

הריתי את פר־העם הזה אם־אנכי
 ילדתיהו פי־תאמר אלי שאהו בחיקך
 כאשר ישא האמן את־הינק על האדמה
 אשר נשבעת לאבתיו: (יג) מאין לי בשר
 לתת לכל־העם הזה פי־יבכו עלי לאמר
 תנה־לנו בשר ונאכל־ה: (יד) לא־אוכל אנכי
 לבדי לשאת את־כל־העם הזה פי כבוד
 ממני: (טו) ואם־פכה את־עשה לי הרגני
 גא הרג אם־מצאתי חן בעיניך וא־
 אראה ברעתי: (טז) ויאמר יהוה אל־משה
 אספודלי שבעים איש מזקני ישראל
 אשר ידעת ביהם זקני העם ושטריו
 ולקחת אתם אל־אהל מועד והתיצבו
 שם עמך: (יז) וגרדתי ודברתי עמך שם
 הנאסרות לם [ספרי]: (יב) כי האור אלי. טלחה אור
 אלי טלחו צחיקך והיכו אור לו כן לך נסה את העם [שמות
 ל"ג] ואור ויום אל בני ישראל [שמות ו'] על מנה סיהיו
 סוקלים אתכם ונחמטים אתכם: על הדומה אשר נשבעת
 לאבותיו. חסה אומר לי לשתם צחקי: (טז) ואם ככה את
 עושה לי. משש כמו של עשה כחוקים השכחתי סקצ"ה

אנא לכל עמא דבין אם בני אינן באמת לי סברתי בחיך
 דקא דמסובר תודבנא ית נקא על ארעא דקיימת לאברהמי:
 (י) מן לי בשרא למתן לכל עמא דבין ארי דבן עלי למיטר
 רב לנא בשרא וניכול: (י) לית אנא יביל בלחודי לסוברא
 ית כל עמא דבין ארי יקיר מי: (טו) ואם דבין את עבד
 לי קטולגי דען קטול אם אשכוחית רחמין. דקדק ולא אחיו
 דבישתי: (טז) ואמר יי למשה דניש קדמי שקעין בקרא
 מסבי ישראל די ידעת ארי אינן סבי עמא וסרכודי ותדבר
 יתהון למישבן זמנא ותתעדון תמן עמך: (יז) ואיהגלי ואטליל
 ספורענות טהול עמיד לכדיא עליהם על זחא אור למניו אם
 כן סרגני חסלה: ולא ארסה דרעתי. דרעסם סיה לו לכחוב
 ללא שכינס בכחוב חוה אסד מתקוני סופרים דמורה לכינוי
 ולחקון לשון: (טז) חססה לי. כרי חסוס לחונתך שמונת
 לא אורל לכני לצדי. והזקנים כלאסוים סיכו סיו וכלל סף
 דמגרים יטבו עומס טלחור לך וספסה את זקני ישראל [שמות
 ג'] ללא דלש דצנעה מחו ודארים סיו לכך מסייני דכתיב
 ויסו את סלסלים [שמות כ"ד] טחסגו קלות ראש כטסך סמו
 ומדצב דפני הנלך וזסו ויסכלו ויסחו [סס] ולא רנה סקצ"ה
 ליתן סללות דמתן חורס וסרע לסס כחן: אשר ידעה כי סס
 וגו'. אוחן טלחה מכיר טחמנוו עליהם טוטרים דמגרים
 דעבודה סדך והיו מרחמים עליהם וטוכים על ידס טלחור
 וכו טוטרי מני ישראל [שמות ה'] עסה יחמנו דגדולמן כדך
 טלנעטרו דצרתן: ולקחת אותם. קסס דרדבים אטריהם
 סחמניתיים פרנכים על בניו של וקוס: והסילצו סס ענך.
 כדי טיכא ישראל ויכנוו דסס גדולה וכדו ויסמרו סדינין

וּאֲצַלְתִּי מִן־הַרִיחַ אֲשֶׁר עָלֶיךָ וְשִׁמְתִּי
עֲלֵיהֶם וְנָשְׂאוּ אִתָּךְ בְּמִשְׁאֵה הָעֵם וְלֹא־
תִשָּׂא אִתָּךְ לְבַדָּהּ: (יח) וְאֶל־הָעֵם תֹּאמַר
הִתְקַדְּשׁוּ לַמִּקְדָּשׁ וְאֲכַלְתֶּם בָּשָׂר לִי
בְּבֵיתֶם בְּאֶזְנֵי יְהוָה לֵאמֹר מִי יֵאָכְלֵנוּ
בָּשָׂר פִּי־טוֹב לָנוּ בְּמִצְרַיִם וְנָתַן יְהוָה לָכֶם
בָּשָׂר וְאֲכַלְתֶּם: (יט) לֹא יוֹם אֶחָד תֹּאכְלוּן
וְלֹא יוֹמִים וְלֹא חֲמִשָּׁה יָמִים וְלֹא עֶשְׂרֵה
יָמִים וְלֹא עֶשְׂרִים יוֹם: (כ) עַד חֹדֶשׁ יָמִים
עַד אֲשֶׁר־יֵצֵא מֵאֶפְכֶם וְהָיָה לָכֶם לֶזְרָא
לְעַן פִּי־מֵאֲסַתֶּם אֲתִי־יְהוָה אֲשֶׁר בְּקַרְבְּכֶם
וְתִבְּרוּ לְפָנָיו לֵאמֹר לְמַדָּה זֶה יֵצְאוּ
מִמִּצְרַיִם: (כא) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה שְׁשֵׁ־מֵאוֹת
אַלְפֵי רִגְלֵי הָעָם אֲשֶׁר אֲנִי בְּקַרְבּוֹ וְאַתָּה
אֹמְרֵת בָּשָׂר אֲתָן לָהֶם וְאֲכָלוּ חֹדֶשׁ יָמִים:

אלו שכתבו עם ושה לשמוע דבור נמי סק'ס: (יז) וירדתי.
זו אחד ונעשר יכידות הכתובות בחורס: ודברתי ענך. ולא
עניס: ואללתי. כתרגומו ורזני כמו ואל אלילי בני ישראל
[שמות כד]: ושויתי עליסם. למע משם דומה בחורס שעה

עֲשֶׂה חֲסֵן וְאֲבִי מִן רוּחַא דִּי עֲלֶיךָ וְאֲשֶׁר עָלִיהוֹן וְסוּבְרִין
עֲשֶׂה בְּמִטְוֵל עֲמֵא וְלֹא חֲסוּבֵר אִתָּךְ בְּחֻדְדָּךְ: (יט) וְלִעֲמֵא
תִימֵר אֲנִימֵנוּ לְמִתְר וְתִיבְלוֹן בִּישְׂרָא אֲנִי בְּכִיתוּן קָדֵם יי לְמִימֵר
מֵאֵן יִיבְלִיגְנָא בִּישְׂרָא אֲנִי מִבְּלָא בְּמִצְרַיִם וְתֵן יי לְכוּן בִּישְׂרָא
וְתִיבְלוֹן: (כ) לֹא יוֹמַר חַד תִּיבְלוֹן וְלֹא תִרִין יוֹמִין וְלֹא חֲמִשָּׁה
יוֹמִין וְלֹא עֶשְׂרֵה יוֹמִין וְלֹא עֶשְׂרִין יוֹמִין: (כ) עַד יְרַח יוֹמִין
עַד דִּי תִקְרַעוּן בֵּיהּ וְרֵבֵי לְכוּן לְתַקְלָא תַרְף וְתַקְרַחוּן יֵת מִיְמֵרָא
דִּי דִשְׁבַּתִּיהּ שְׂרָיָא בְּעִיבּוֹן וְתִבְּיָתוּן קְדַמְדֵּי לְמִימֵר לְמֵא דָּבָן
וְסִקְנָא בְּמִצְרַיִם: (כא) וַאֲמַר מֹשֶׁה שִׁית מֵאָה אֶלְפִין וְקָרָא

לכך שמונת על בני מנורה וסכל מדליקין סימנו ואין אחד
סכר כלום: וכשאו אחד. תהיה עומם על נחת שוקבלו עליסם
טורח בני סהס טרנתיס וטרנתיס: ולא תשאל אהם לנדך. סרי
תסודס למע טלענת לא אוכל סכני לנדכי [ספרי]: (יח) הסקדשו
זומינו עלנכם לסודענות וכן הוא אומר וסקדיסם ליום סרינס
[יכניס יב]: (כ) עד חדש ימים. זו ככסריס שנתמלנין על
עטופסיך וסכר כך כשעתן יולסם. וככשעים הוא אומר סכס
עודנו זין שניסם כך היא שניסם כספרי סכל כמכילתא שניס
סילוף ככשעים אוכלין ומלעטכין שלסיס יום וסכסריס סכס
עודנו זין שניסם: עד אשר ילס מלפסס. ככרגונו דתקולון
זיס יסל דומה לכס כלילו סכלתס ומנו יוסר מדלי עד סיולס
ונגעל לחוף דרך סלף: וסיס לכס לזכס. סתסיו מרסקין סוטו
יוסר מנח סקרבסס [ספרי] וכדכני רכי מנח סדכסן כלימי
סיס לשון סקורין למכר זכס: סח יי סכר כקרבכס. סל לא
סכשעי סכינתי כניכס לא כנס לכנס ליכנס לכל סדכריס
סללו: [כא] שש מלות סלף ככלי. לא סס למנח סח סכס

(כב) הַצֵּאֲנִי וּבִקְרִי יִשְׁתַּחֲוֶה לְהֵם וּמִצֵּא לְהֵם אִם
 אֶת־כִּלְדֵי דָגֵי הַיָּם יֹאסֵף לְהֵם וּמִצֵּא
 לְהֵם: פ (כג) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה הִנֵּה
 יְהוָה תִּקְצֹר עֵתָהּ תִּרְאֶה הִיָּקְרֶה דְבָרֵי אִם־
 לֹא: (כד) וַיֵּצֵא מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר אֶל־הָעָם אֶת
 דְּבָרֵי יְהוָה וַיֹּאסֹף שִׁבְעִים אִישׁ מִזִּקְנֵי
 הָעָם וַיַּעֲמֵד אֹתָם סָבִיבַת הָאֹהֶל: (כה) וַיִּדְרֹךְ
 יְהוָה וַיַּבְעִינֵם וַיְדַבֵּר אֲלֵיהֶם וַיֹּאצֵּל מִן־הָרוּחַ
 אֶשְׁרַע עֲלֵיהֶם וַיִּתֵּן עַל־שִׁבְעִים אִישׁ הַזִּקְנִים
 וַיהִי כְּגֹזַחַת עֲלֵיהֶם הָרוּחַ וַיִּתְנַבְּאוּ וְלֹא־יָסַפוּ:

שלמה אלפים הימים. ורבי עשה הדעתן פירש שלא צוה אלה
 אחרן שיצאו ומגלים: (כב) הלאו ובקר יחטע. זה אחד מארבעת
 דברים שהי' רבי עקיבא דורש ואין רבי שמעון דורש כמותו
 רבי עקיבא אומר שם ממות אלה רבלי ואמה אמרת צדק אחר
 ללם והכלו מדע ימים הלאו ובקר הכל כוונתו ווי עסקיק
 ללם כענין שגאמר ונאלא כדי גאולתו [ויקרא כ"ח] ודיו קסה
 זו או שנתו לא המורים [צמודכ כ'] אלא לפי שלא אמר
 צדקים סתם לו הכתוב ולא נכרע מנוו וזו של מריבה הימה
 בגלוי למיכך לא סתם לו הכתוב. רבי שמעון אומר סם ותלוס
 לא עלתה על דעתו של אחרו לדיק כך. עי נכתבו זו בכל
 צייתי נלמן הוא [סם יצ'] ואמר חן התקום עסקיק לנו אלא
 כך אמר שם ממות אלה רבלי וגומע ואמה אמרת עגל אחר

והלאה עמא די אמא בעיותו ואת אמרת בשלמא אחרן להון
 וקלון ובה יומין: (כג) העאן ותורין. תעבסון להון מספקין
 להון אם ית קל עני ישא ותבגשון להון במספקין להון:
 (כד) ואמר יי למשה המיבא די. תעקב בען תתוי תעריעיק
 פתגמי אמ לא: (כה) ונקס משה ומליל עם עמא ית פתגמיא
 די וקלש שבצען נברא מסבי עמא ואקום יהוהו סתדינת
 משגמיא: (כז) ואיתגלי יי בענגא ומליל עמיה ורבי מן רוקא

לחדש ימיט ואחר כך מסבוג אומה גדולה כזו סלאן ובקר
 יחסס ללם כדי שסיכגו ומסי אכילס זו עסקתן עד עולם
 וכי נצחק הוא זה אומרים לו לחמוד עול כור שעורים
 ונחמדו כלסך סבינו סקצ"ס ואס לא אחרן יאערו סקלרה יי
 סמוצ צעיינד סיד ס' תקלר צעייסיס יאצדו סס ועמה כיואל
 צסס ואל מסי ידי קלרה לפמיסס אפילו שעה אחת [ספרי]:
 (כז) עמה סכרס סיקרך דצרי. רבן גמליאל צנו של רבי
 יהודה סנשיא אומר אי אפשר לעמוד על ספסל מאחר שאין
 מנצקסיס אלא עלילה לא סמסיק ללם סופן לדון אחר כך אם
 אחס נטמן ללם צדק סהמס בסס יאערו דקס צקטנו ואס אחס
 נותן ללם דקס יאערו בסס צקטנו סיס ועוף צקטנו דביס
 וסנציס צקטנו אחר לו אם כן יאערו סקלרה יי אחר לפניו
 סכיני סולך ועסייכן אחר לו עמה סכרס סיקרך דצרי שלא
 ישמעו לכ סלך משה לפייסן [זס קאי גס לכס"י לעיול] אחר
 ללם סיד ס' סקלר סן סכס לור ויזונו מייס וגו' סגס ללם
 יוכל חת אחרו סכרס סיא זו חין צו כח למלאת סאלחתי חסו
 סאלאנר וילא משה וידבר אל סעס כיון שלא שמועו לו ויקם
 סנפסיס איס וגו': (רז) וילא יספו. לא נחנצלו אלא אחרו סיס

(כ) וַיִּשְׁאַרְוּ שְׁנֵי-אֲנָשִׁים | בַּמַּחֲנֶה שֵׁם
הָאֶתֶד | אֶלְדָּד וְשֵׁם הַשֵּׁנִי מִיָּדָד וַתִּנָּח
עֲלֵהֶם הַרוּחַ וְהִמָּה בַּבְּתָרִים וְלֹא יֵצְאוּ
הָאֶהְלֶה וַיִּתְּנָבְאוּ בַּמַּחֲנֶה: (כ) וַיִּרְץ הַנַּעַר
וַיִּגֵּד לַמֶּשֶׁה וַיֹּאמֶר אֶלְדָּד וּמִיָּדָד
מִתְּנַבְּאִים בַּמַּחֲנֶה: (כח) וַיַּעַן יְהוֹשֻׁעַ בְּדַגּוֹן
מִשֶּׁרֶת מֹשֶׁה מִבְּחִרְיוֹ וַיֹּאמֶר אֲדֹנָי מֹשֶׁה
כִּלְאִים: (כט) וַיֹּאמֶר לוֹ מֹשֶׁה הַמְקַנָּא אֶתְהָלִי
וּמִי יִתֵּן כָּל-עַם יְהוָה גְּבִיאִים כִּי-יִתֵּן יְהוָה
אֶת-רוּחוֹ עֲלֵיהֶם: שְׁבַע (ל) וַיֹּאסֶף מֹשֶׁה
אֶל-הַמַּחֲנֶה הוּא וְחִקִּי יִשְׂרָאֵל: (לא) וְרוּחַ
גָּסַע | מֵאֵת יְהוָה וַיִּגְזוּ שְׁלוֹמִים מִן-הַיָּם

לדוד כך עורסו בסמרי ואוקלוס חכום ולא ספקין שלא ספקס
נבואה מהס: (כו) וישלחו שני אנשים. מאומן שנכחו אנחו
אין לנו כדאי לגדולה זו [ספרי]: והמה נכחונים. נמצורכיס
שנסס לנסכרין ונכחו כלס נקוציס בשמות ועל ידי גורל
למי שהחשבונו עולה ל"ז שבעים שסס שסס לכל שנס ושנס סון
משני שבעים סאין גביע אליסם אלל חמסס סונסס אמר עסס
אין שנס שונע לי לסחוט משכחו זקן אחד עס עסס כסל
ז"ז ספקין וכחז על שבעים זקן ועל שנים חלק וככר עכל
שנס ושנס שסס וסא ע"ז אמר להס סלו סחקיסם ומתן קלסי

די עלתו ורבו על שבעין נקרא סביא וקרה פד שרת עליהן
רוח נבואה ומתנבאין ולא ספקין: (ס) וא'שפארו תרין נקרון
במשירתא שום קד אלדד ושום תננא מידד ושרת עליהן
רוח נבואה ואינן בפתביא ולא נפקו למשנבא ומתנבאין
במשירתא: (ס) ורשט עזלמא ונרי למשה ואמר אלדד ומידד
מתנבאין במשירתא: (סא) ואמריב הו'שע בר גון משומ'שניה
דמשה מעולמאזי ואמר רבנן משה אקרינן: (סב) ואמר
ליה משה הקנאתי את מקבני לי רעינא סון דיהון כל עמא
דדי נביאין ארי יתן יי רוח נביאטיה עליהון: (ס) וא'תקניש
משה למשירתא הוא וקבי ישרא'ל: (סא) ורוחא גסל מן
קדם יי ואסרס שליו מן ימא ורמא על משירתא סמסלד

מי טעלה צידו זקן נחקדש מי טעלה צידו חלק ח"ל הנקוס
לא חפץ צד: (כו) וירץ הנער. י"ל גרסום בן משה סיס:
(כח) כללס. סטל עליסם לרכי לצור וסס כלים מאליסם
[סנהדרין ו']. ד"ל חסס אל צית סכלל לפי סהיו מתנבאיס
משה נח ויסוטע מכניס אח ישראל לארץ [ספרי]: (כט) התיקל
אחה לי. סקגלי אחה לי. סקגלתי אחה ונקא: לי. כנו
בשצילי כל לשון קנלס אדס כטותן לצ על הדנר או לנקוס או
לעזר אספס"מנט (רוח ערמייערונג) צלע"ז אוחז צעובי המסא:
(ל) ויאסף משה. מפתח אהל מועד: אל העמסה. נכסכו איש
לסאלו: ויאסף. לשון כניסס אל סצית כנו ואספתו אל סון
ציתן [דצרכיס כ"ז] ואז לכלס ינצור ולא ידע מי אוקסס
[סהלס ל"ט] מלמד סלל סציס עליסם סודענות עד סנכסכו
סלדיקיס איש לללנו [ספרי]: (לא) ויגזו. ויסריס וכן כי זא

וַיִּשֶׁשׂ עַל-הַמִּתְנֶה כְּהִרְדּוּ יוֹם כֹּה וּכְהִרְדּוּ
 יוֹם כֹּה סְבִיבוֹת הַמִּתְנֶה וּכְאֲמֹתַיִם עַל-
 פְּנֵי הָאָרֶץ: (ל) וַיָּקָם הָעָם כָּל-הַיּוֹם הַהוּא
 וְכָל-הַלַּיְלָה וְכָל | יוֹם הַמִּתְנֶה וַיֹּאסְפוּ
 אֶת-הַשָּׁלוֹ הַמִּמַּעֲיֵשׁ אֶסְףָּ עֲשֶׂרֶה חֲמֻרִים
 וַיִּשְׁמְחוּ לָהֶם שְׂמֹחַ סְבִיבוֹת הַמִּתְנֶה:
 (לז) הַבְּשָׁר עוֹדְנֵנוּ בֵּין שְׁנֵי יָהִים מֵרַם וּכְרַת וְאַף
 יִהְיֶה תָרֵה בָּעָם וַיֵּךְ יְהוָה בָּעָם מִכָּה רַבָּה
 מְאֹד: (לח) וַיִּקְרָא אֶת-שֵׁם הַמָּקוֹם הַהוּא
 קְבֻרוֹת הַתְּאֵנָה כִּי-שָׁם קָבְרוּ אֶת-הָעָם
 הַמִּתְאֵוִים: (לח) מִקְבְּרוֹת הַתְּאֵנָה נִסְעוּ הָעָם
 חֲצֵרוֹת וַיְהִיוּ בַּחֲצֵרוֹת: פ יב (א) וַתִּדְבַר
 מֶרֶם וְאַהֲרֹן בְּמִשְׁחָה עַל-אֲדוֹת הָאִשָּׁה
 הַבְּשִׁית אֲשֶׁר לָקַח כִּי-אִשָּׁה כִּשְׁמֵית לָקַח:

חיים (חללים ל') וכן נגזרו ועבר (נמוס ז'): ויטוס. ויטסט
 כמו וסנס נטוטס על פני כל סררר (טטול ח' ל') ונטטתך
 ונדדדד (יטוקל כ'ט'): וכלטתס. טורחות גזזזז עד טסן
 כנגד לזו של אדם כדי שלא יסא טורח כטסיתסן לא לטגזי
 ולא לטחית (טסרד'): (לב) הטוטטט. מי טטוטק טחוט וכלס
 הטללים וטטגרים טק' טטורס: ויטטטו. טטו טוטן וטטטטטן

חָסָא לָכָא וּכְמַהֲלֵךְ חָסָא לָכָא סְחוֹר סְחוֹר לְמִשְׁרֵתָא וְכִרְס
 תְּרַמֵּן אֲמִין עַל אֲפִי אֲרַעָא: (ג) וְקָם עָמָא כָּל יוֹמָא הַהוּא
 וְקָל לִלְיָא וְכָל יוֹמָא דְבִתְרֵיהּ וּבְגִישׁוּ יַת שְׁלֵזוּ דְאֶעֱר גִּישׁ
 עֲשָׂרָא דְגוֹרִין וְשִׁטְרוּ לְהוֹן מִשְׁמִיחִין סְחוֹר סְחוֹר לְמִשְׁרֵתָא:
 (ג) בְּשָׂרָא עַד קָעַן בֵּין שְׁעִירָהוֹן עַד לָא פִּסְק וְהִיגָא דְבִי
 תְּקִיף בְּעָמָא וְקָטַל ׀ בְּעָמָא קָטַל סִי לְחֵנָא: (ג) וְקָרָא
 יַת עָמָא דְאֲתָרָא הַהוּא קָבְרֵי דְמִשְׁאֲלֵי אֲרִי מִסֵּין קָבְרֵי יַת
 עָמָא דְשִׂאֲלוּ: (ג) מִקְבְּרֵי דְמִשְׁאֲלֵי וְטָלְרֵי עָמָי לְחֵצֵיחַ
 וְקָו בַּחֲצֵיחַת:

יב (ב) וטלילת מרים ואהרן במשחה על עיסק אבתא
 ששקרתא דגסיב ארי אבתא ששקרתא דגסיב דחיק:

חטטטטין: (לג) טרס יכח. כמרגונו עד לא פסק. ד"ס
 טטו חטטטק לפוסקו טטטו עד טטטטחו וילחס:
 יב (א) ומדבר. טין דבור ככל מוקס אלל לטון קסס (טסרדי)
 וכן כול טונכ דבר טלס טלדוי טלכר טחטו קטוח (כטלשית
 ח"ג) ולטן טחירט ככל מוקס אלל לטון חטטטויס וכן טוח
 טונכ וילטכ אל נל אטי טכעו (טס י"ט) וילטכ טונעו כל דטבי
 כל נל לטון דקסס: ומדבר מרים וטכסן. טיל פתסס דדטבור
 חטלס לפיכך סקדטוס סכחזו חטלס וטטין טיחס יודעט מרים
 טפירט מוטס מן חטסס דטי נתן וטכ טונכ מרים טיחס כדל לטורס
 כטעס טלטכ לטטס אלדד וטידד וטחגטלס כטמטס כיון
 טטטטטס לטורס וטכס טוי לטטחטסן טל אלז חס סס כוקקיס
 לכזולס טטטו טורטטן מוטטחטסן כדכך טפירט כטלי וטטו
 וטטס ידעט מרים וטגידס לטכסן וטט מרים טלל כטחוטט

(ט) ויאמרו הרק אדך במשה דבר יהוה הלא
 גם בגו דבר וישמע יהוה: (י) והאיש משה
 ענו מאד מפל האדם אשר על פני
 האדמה: (יא) ויאמר יהוה פתאום אל
 משה ואל אהרן ואל מרים צאו
 שלשתכם אל-אהל מועד ויצאו
 שלשתם: (יב) ויבד יהוה בעמוד ענן ויעמד
 פתח האהל ויקרא אהרן ומרים ויצאו
 שניהם: (יג) ויאמר שמעו נא דברי אש-
 יהוה גביאכם יהוה במראה אליו אתודע
 בחלום אדבר-בו: (יד) לא-בן עבדי משה

לגותו כך נעשה קל וסוחר למספר בגותו של חזירו [קפרי]:
 האשה הכושית. וניד סהכל עושים כשהם סהכל עושים
 בשמחתו של כושי [ס]: כושית. בגמטריא יפת מראה: על
 אדוות האשה. על אדוות גירושית: כי אשה כושית לקח. מה
 ח"ל אלא יש לך אשה כאלה צופים ואין כאלה צופים צופים
 ולא צופים אצל אשה כאלה ככל. ד"ש האשה הכושית. על שם
 נויים נקראת כושית כאלה הקורא את צו נאה כושי כדי
 שלא תשלוש צו עין רעה. כי אשה כושית לקח. ועתה ברשע:
 (ב) הרק אך. עמו לבדו דבר ה': הלא גם צט. ולא פירשנו
 מדבר אכן: יג' ערו. סטל ופנני: (ד) פתאום. נגלה

(ג) ואמר תלוד ברם עם משה מליל ה' הלא אף עמנא
 מליל ושמע קדם ה': (ג) ונקרא משה עתהו לחדא מפל
 אנשא די על אפי אנשא: (ד) ואמר ה' בתציה למשה ולא-הרן
 ולמרים פוקי תלתיהון למישון זמנא ונקפו תלתיהון:
 (ה) ואהגלי ה' בעמנא ובענא. וקם בתרע משננא וקרא
 אהרן ומרים ונקפו תרתיהון: (ו) ואמר שמעו נען פתניי אם
 יהוה לבן גביאן אנא ה' בדתון אנא מהגלי להון בחלמין
 אנא ממליל עמהון: (ז) לא בן עבדי משה בקל ביתי פתניי

עליהם פתאום וסם סמאין דדכך אכן וסיו לועקים נויים נויים
 להודיעם שיפס עשה משה פסיכס מן האשה מאסר סגולית
 עליו שכינה חדיר ואין עם קצוע לדבור: (ד) לאו שלשתכם.
 וניד שלשתן נקראו דבור אחר עם ש"ס לפס לומר ולאין
 לשמוע: (ה) בעמוד ענן. י"א יסודי שלא כודת צטר דסם נלך
 צטר דסם כסיואל למלממס יולא צארכלוסיס וכסיוולא לשלוס יולא
 צמועטין ומדת הק"ס יולא לנלממס יסודי סנאמר ה' איש מלממס
 [שמות ט"ז] ויולא לשלוס צארכלוסיס סנאמר רכב אלהים
 רבותים אלפי סנאן [תהלים ט"ח] [קפרי]: ויקרא אהרן
 ומרים. סיהיו נמסכין ויולאין מן הסכר לקראת הדבור: ויאלו
 סניכס. ונפסי עם נשכין וספרישן מנעס לפי שאווריס חקלא
 שצטו של אדם צפניו וכו"ו שלא צפניו וכן ונינו צנח שלא
 צפניו נאמר איש לדיק חנוי [בבבא מציעא ז'] ובצניו נאמר כי
 אוחך רחמי לדיק לפני [סס]. ד"ש שלא ימוע צנזיסחו של
 אהרן: (ו) שמעו נא דברי. אין נא אלא לשון בקשה: אם
 יסיה כניאכס. אם יסיו לכס כניאכס: ה' צמלא אליו אחרע.
 סניכס שמי אין נגליח עליי צאחלקריא המאירא אלא צמלוס

בְּכַל־בֵּיתִי נִאֶמְן הוּא׃ (ח) פֶּה אֶל־פֶּה
 אֲדַבְּרֵבוּ וּמִרְאָה וְלֹא בַחֲדֵד וּתְמַנֵּת
 יְהוֹה יִבְיֹט וּמִדוּעַ לֹא יִרְאֶתֶם לְדַבֵּר
 בְּעַבְדֵי בַמִּשְׁחָה׃ (ט) וַיַּחֲדֹד אֶת־יְהוֹה בְּסוּלָה׃
 (י) וַהֲעִיזוּ סוּר מֵעַל הָאֲדָמָה וְהִנֵּה מִרְגַם
 מִצְרַעַת פִּשְׁלָג וַיִּסַּן אֶהֱרֹן אֶל־מִרְיָם וְהִנֵּה
 מִצְרַעַת׃ (יא) וַיֹּאמֶר אֶהֱרֹן אֶל־מִשְׁחָה בְּי
 אֲדָנָי אֶל־נָא תִשֶׁת עֲלֵינוּ חַטָּאת אֲשֶׁר
 נִזְאַלְנוּ וְאֲשֶׁר חָטָאנוּ׃ (יב) אֶל־נָא תְהִי
 כַּמֶּת אֲשֶׁר בְּצִאתוֹ מִרְחֹם אֱמוֹ וַיֵּאָכֵל

וסזיון: (ח) פה אל פה. אנחתי לו (אוכרח לפרש כן דלילו
 כפשוטו. שפ"ס הוצרכ לשבח דל"כ הים אז שפ"ס ומש
 כפשוטו. וזה ח"ל. דהא כתיב בסוף פסוק נשא מדבר אליו וע"ס
 זרש"י. אלא שפ"ס פירשו ח"ל לפרוש כו' ושפ"ס לאו דוקא
 אלא כ"ל כהדיק דרוק) לפרוש מן האשה [סערי] וסיק אנחתי
 לו כסמי. כך אמר להם שובו לכם לאהליכם ורחם סה עמוד
 עמדי [דברים ה'] ונראה ולא בחידות. ומראה זה מראה
 דבור שאני מפרש לו דבורי בנחלות פנים שבו ואיני קותמו
 לו בחידות כענין שנאמר ליסזקאל סוד חידים וגו' [יסזקאל
 י']. יכול מראה שכניס ת"ל לא תוכל לראות את פני [שמוס
 ל'ג]: ותמוכה ס' יגיע. זה מראה אסורים כענין שנאמר וראים
 את אסורי [סס]: בעצדי צמחה. אינו אמר בעצדי משה אלא

הוא: (ה) ממלל עם ממלל מליקנא עמיה בדין ולא בחידון
 ובקמית יקרא ד"י מספיק ומא דין לא דחילתון למללא בעבדי
 במשחה: (ט) ותקף רוגזו ד"י בהון ואפלק: (י) ונעמא
 אפלק מעלוי משבנא והא מרים תירא בתלנא ואחפני
 אהרן למרים והא מנדיא: (יא) נאמר אהרן למשה בקעו
 רבוצי לא קען תשבו עלנא חוקא ראשפישנא ודסרנא:
 (יב) לא קען תתרחק דא מביננא ארי אהתנא דוא צלי קען

בעצדי צמחה בעצדי אף על פי שאינו משה צמחה אפילו אינו
 בעצדי כדאי הייתם ליכוס מפניו וכ"ס שהוא עצדי ועבד מלך
 מלך הים לכם לוור אין המלך אוסרו חכם ואם האמרו איני
 מוכיר צמחשיו זו קשה מן הכאונה [ספרי תחזוקה]: (ט) וימר
 אף ס' צם וילך. מאחר שהודיע כרחוקם גזר עליהם נדוי
 קל וסומך לבשר ודם שלא יכעוס על חטאו עד שידיעמו
 כרחוקו: (י) והענין קר. ואמר כך וסנה מרים ונזרעה כשגל
 תשל לעלך שאמר לפדגוב רדה את בני אצל לא חרבו עד
 שלך מאלך שרמתי עליי: (יא) טאלט. כתרגומו לשון אויל:
 (יב) אל נא תסי. אפוחיתו זו: כמח. שהתנזרע חטוב כמח
 מה ומה מטמא צביאה אף ונזרע מטמא צביאה: אשר בלאתו
 מרחם אמו. אוננו הים לו לוור אלא שכנה הכתוב וכן פני
 צברו מני צברנו הים לו לוור אלא שכנה הכתוב. מאחר
 שילאת מרחם אוננו היא לנו כאלו נאכל מני צברנו כענין
 שנאמר כי אחינו צברנו הוא [צבאית ל"א] ולפי משמעו אף
 הוא נראה כן אין ראוי לאה להניח את אפוחיתו לסיבות כמח:
 אשר בלאתו. מאחר שילא זה מרחם אמו של זה שיש כס צירו
 לעזור ואינו עוזרו הכי נאכל מני צברו שאפיו צברו הוא.

חצי בשרו: (ט) ויצעק משה אל-יהוה
לאמר אל נא רפא נא לה: פ מספר
(יד) ויאמר יהוה אל-משה ואביה ירק
ירק בפניה הלא תקלם שבעת ימים
תסגר שבעת ימים מחוץ למחנה ואחר
תאסף: (טו) ותסגר מרים מחוץ למחנה
שבעת ימים והעם לא נסע עד-האסף
מרים: (טז) ואחר נסעו העם מתצרות
ויחנו במדבר פארן: פ פ פ
סדר שלה לך

יג (א) ויבגר יהוה אל-משה לאמר:

דבר אשר אל נא תבי כחה. אם איך רופאם בתפלה מ
מקבילים מי מטהרה אני א"ל לרואהם שאני קרוב ואין קרוב
רואה את כנגעים וכן אשר אין בעולם [ספרי]. וזהו אשר
בלאחזי מרחם אמו: (יג) אל נא רפא נא לה. זה הכחזו ללמדך
דרך ארץ שסבאל דבר מתצרו לריך לומר שנים או שלשה דברי
תפניות ואשר כך יבקש שאלותיו: לאמר. מה ת"ל חנר
לו הסיניי אם אמה ורפא אותה אם לאו עד שהסיניו ואביה
בק ירק וגו' כדי ללעזר בן עזרים לומר בארבעה מקומות
בקש משה מלפני הקדוש ברוך הוא להסיניו אם יעשה שאלותי
אם לאו. כיוולא זו וידבר משה לפני ה' לאמר וגומר [ששס

על בשרא מיתא תרוו דבה ותסי: (א) וצלי משה קדם ה'
למיטר אלהא דבעו אפי דען ותה: (ב) ויאמר ה' למשה
ואילו אביה מנחה גוף פה תלא תתכלם שבגא ימין תתפער
שבגא ימין מפרא למשרותא ויתר בן תתפניש: (ג) ויאמרת
מרים מפרא למשרותא שבגא ימין ונקא לא גטל עד
דאתפנישת מרים: (ד) ויתר בן גטלו עשא מתצרות ושרו
במדברא פארן:

[ו] מה ת"ל לאמר הסיניי אם גואלם אמה אם לאו עד שהסיניו
עשה תראה וגו'. כיוולא זו ויאמר משה לפני ה' לאמר יפקוד
ה' אלתי הכוחות לכל בשר [במדבר כ"ז] הסיניו קם לך.
כיוולא זו ואתפני אל ה' צעה הסיניו לאמר [דברים ג'] הסיניו
כז לך [ספרי]: רפא נא לה. מפני מה לא האריך משה
בתפלה שלא יהיו ישראל אומרים אמותו עומדת בצרה וכו'
עומד ונרצה בתפלה. (ד"ה שלא יאמרו ישראל שציל אמותו
הוא מאריך בתפלה אבל שצילנו אינו מאריך בתפלה):
(יד) ואביה ירק ירק בפניה. ואם אביה הראה לה עינים זועפות
הלא תכלם שבעת ימים קל ומומר לשכינה י"ד יום אלל דין
ללא מן הדין להיות כדון [צ"ק כ"ה] לסיך אף בזיפתי
תסגר שבעת ימים: ואשר האסף. לומר אני כל האכילות
האמורות צמזוכעים על שם שיהא משולם מסוף למחנה וכשהוא
נרפא האסף אל המנחה כמורה זו אכילה לשון הכנסה:
(טו) והעם לא נסע. זה סבבז חלק לה הנקום שציל ששם
לחם תתעכבה למשה כשהתולך לילוד [קוטס א'] שאלמר
ותפלז אמותו מרחוק וגו' [שמות ב']:
המלה פישתו בהעלותך

(ב) שלח לך אנשים ויתרו את ארץ כנען
 אשר אני נתן לבני ישראל איש אחד
 איש אחד למטה אבותיו תשלחו כל
 גשיא בהם: (ג) וישלח אתם משה ממדבר
 פארן על פני יהוה כלם אנשים ראשי
 בני ישראל המה: (ד) ואלה שמותם למטה
 ראובן שמוע בן זכור: (ה) למטה שמעון
 שפט בן חורי: (ו) למטה יהודה כלב בן
 יפנה: (ז) למטה יששכר יגאל בן יוסף:
 (ח) למטה אפרים הושע בן נון: (ט) למטה
 בנימין פלטי בן רפוא: (י) למטה זבולן
 גדיאל בן סודי: (יא) למטה יוסף למטה
 מגשה גדי בן סוסי: (יב) למטה דן עמיאל
 בן גמלי: (יג) למטה אשר סתור בן מיכאל:
 (יד) למטה נפתלי נחבי בן ופסי: (טו) למטה
 גד באוי בן מני: (טז) אלה שמות האנשים
 אשר שלח משה לתור את הארץ

יג (ב) שלח לך אנשים. למה כסומה עמדת מרגלים למפתח

יג (ב) ומליל י עם משה למימר: (ג) שלח לך גברים
 ואללחן יח ארעא דכנען די אגא יחוב לבני ישראל גברא
 חד גברא חד לשבטא דאבתוהו תשלחו כל רבא דקבו:
 (ד) ושלח תהוון משה מסדברא דפארן על מימרא די פולחן
 בגרין רישי בני ישראל אינון: (ה) ואלן שסרתהוון לשבטא
 דראובן שמוע בר זכור: (ו) לשבטא דשמעון שפט בר חורי:
 (ז) לשבטא דיהודה כלב בר יפנה: (ח) לשבטא דיששכר יגאל
 בר יוסף: (ט) לשבטא דאפרים הושע בר נון: (י) לשבטא
 דבנימין פלטי בר רפוא: (יא) לשבטא דזבולן גדיאל בר
 סודי: (יב) לשבטא דיוסף לשבטא דמגשה גדי בר סוסי:
 (יג) לשבטא דדן עמיאל בר גמלי: (יד) לשבטא דאשר סתור
 בר מיכאל: (טו) לשבטא דנפתלי נחבי בר ופסי: (טז) לשבטא
 דגד באויאל בר מני: (טז) אלן שסרת גבריא די שלח
 משה לאללא יח ארעא וקרא משה להושע בר נון די הושע:

מרים לסי שלקחה על עסקי דכס שדכסה צלמיה וצמעים
 סללו ראו ולא לקמו מוסר [במדבר כג]: שלח לך. לדעתך
 אני איני מוסר לך אם תכנס שלח לסי שכלו ישראל ושמרו
 שאלמה אשמים לפניו [דברים ח'] כמה שנאמר ותקרבון אלי
 כלכם וגו' [סס]. ומשה נמלך שכינה אמר אני אמרתי לכם
 שהיו טובים שנאמר אלעם אתכם מעני מורים וגו' [שמות ג']
 מייסם שאני נוחן לכם נקום לעמות דכדכי מרגלים למען
 לא יכעסו [במדבר כג כו עו ל']: (ג) על פי ס'. צדעותו
 שלח עכב על ידו: כלם אשמים. כל אשמים שנאמר כלם
 פסיעות. ואותה עשה כשרים היו: (טו) ויקרא משה להושע

ויקרא משה להושיע בן-גון יהושיע:
 (י) וישלח אתם משה לתור את-ארץ כנען
 ויאמר אליהם עליו זה כננב ועליתם
 את-ההר: (יא) וראיתם את-הארץ מה-הוא
 ואת-העם הישב עליה החזק הוא הרפה
 המעט הוא אסרוב: (יב) ומה הארץ אשר
 הוא יושב בה הטובה הוא אסרעה ומה
 הערים אשר-הוא יושב בהנה הבמחנים
 אם במבצרים: (יג) ומה הארץ השמנה הוא
 אסרעה הישבה עין אסרין והתחזקתם
 ולקחתם מפרי הארץ והימים ימי בפורי
 ענבים: שני (כא) ויעלו ויתרו את-הארץ
 ממדבר-פראן עד-רחב לבא חמת: (כב) ויעלו
 כננב ויבא עד-חברון ושם אחימן ששני
 ותלמי ילידי הענק וחברון שבע שנים

וג'. כתפלל עליו ים יושיעך מעלת אנגלים [צמדכ רכב]:
 (יז) עלו זה כננב. הוא הים הסקולה של ח"י סכן דך
 סמגים מלחין את הסקולה חסלה וחס"כ מלחים את השנה:
 (יח) את הארץ מה היא. יש ארץ אנדלת בצורכים ויש ארץ

(י) ושלח יהוה משה לאללוא ית ארעא דכנען ואמר להון
 סקו דא בדרומא ותסקון למורא: (יב) ותחזון ית ארעא מה
 היא ות עמא ויחביב עליה תמקוה היא אם תליש תגער היא
 אם סרי: (יג) ומה ארעא די היא יחביב בה תמקא היא אם
 בישא ומה קרנא די היא יחביב בהון תספחון אם בפרבין:
 (כ) ומה ארעא הערערא היא אם מסבינא האית בה אילין
 אם לא ותתקשין ותסבין מאבא דארעא וימסא ימי בפרי
 ענבין: (כא) ויעלין ואלילו ית ארעא טפדברא דצין עד רחב
 יממי חמת: (כב) ויעלין בדרומא ואתא עד חברון ותמון

אנדלת חלשים יש אנדלת אוכלוסין ויש מנעמת אוכלוסין
 [צמד']: הסזק הוא הכפס. סיון עסק לסס את צפרכים
 יושבין חזקים סס סקומכין על גנורחס וסס צערכים צנורות
 סס יושבין חלשים סס [צמדכ רכב]: (יג) הנמחנים. מכננב
 ספכסין ככין מלוסין וסחוסין מלחין חוועס: ססוכס סיל.
 ינעביטת וססוועת סוועס וצרכים: (כ) הים צה עץ. סס
 יש צסס אדס כסר סיגין עליסס צנורחו: צכורי ענבים. ינמיס
 סספכסין מתצלין צכור: (כא) מנדכר לין עד רכור
 לצל חמת. סלכו צנולים צלורך וצכורכ כוין גס סלכו חס
 גכול דוועית מוקלוע מורס עד מוקלוע מעכ כוא סלוח וסס
 עלו זס צנג דרך גכול דוועית מורכסית עד הים סכיס סל
 גכול מערבי ומסס חזרו וסלכו כל גכול מערבי על ספת הים
 עד לצל חמת סכיל אלל סך סכר צנולוע מערביה לטויעס
 כויו ספסורכס צנולות סלך צכרסח אלס מוסעי: (כב) ויעל
 עד חברון. כלל לצרו סלך סס וסססס על קפרי אועה סל
 סל כיסס לסצריין לסית צעלסס [סוסס ל"ד] וכן סול אוני

בְּבִנְתָהּ לִפְנֵי צֶעֶן מִצְרַיִם: (כג) וַיָּבֹאוּ עַד־
 גַּחֲלֹן אֲשֶׁר־לִפְנֵי וַיִּבְרְתוּ מִשֶׁם זְמוּרָה וְאֲשֶׁר־בְּ
 עֲנָבִים אַחַד וַיִּשְׁאַהוּ בַּמּוֹט בְּשָׁנִים וּמִן־
 הַרְמְזִים וּמִן־הַתְּאֵנִים: (כד) לְמַקּוֹם הַהוּא
 קָרָא גַּחֲלֹן אֲשֶׁר־בְּפֹל עַל אֲדוֹת הָאֲשֶׁר־בְּ
 אֲשֶׁר־בְּרִיתוֹ מִשֶׁם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: (כה) וַיִּשְׁבוּ
 מִתּוֹד הָאָרֶץ מִקֶּץ אַרְבָּעִים יוֹם: (כו) וַיֵּלְכוּ
 וַיָּבֹאוּ אֶל־מִשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן וְאֶל־כָּל־עַדְת־
 בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶל־מִדְבַר פָּאָרָן הַרְשִׁיבָה
 וַיִּשְׁבּוּ אֹתָם דְּבַר וְאֶת־כָּל־הָעֵדָה וַיִּרְאוּם

וְלוֹ אֶת־חַם הַסָּרְךְ אֲשֶׁר דָּכַךְ צֵם [דַּבְּרִים ח'] וְכַחֲמוֹ וַיַּחֲמוּ
 לְכָל־חַם מַצְרוֹן [סוֹפְרִים ח']: שֶׁנֶּעַם שָׂמִים בְּנַחֲמָה . אֲשֶׁר־
 מַצְנֵה שֶׁם חַם מַצְרוֹן לְכַנְעַן זֶנֶן הַקָּטָן קוֹדֵם שִׁיבְנָה חַם לְעוֹן
 לְמוֹצִיָּם זֶנֶן הַגְּדוֹל אֵלֶּה הַסִּימָה מַצְנֵה כָּל מוֹצֵי עַל חַמֵּד
 מַצְנֵעִים זָלוֹן וְשֶׁ לְסוֹדֵיךְ שֶׁנֶּעַם עַל חָרֶץ יִשְׂרָאֵל שֶׁלֹּן לֶךְ
 מִרְשֵׁיךְ זָאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל יוֹחֵר מַצְרוֹן לְמִיכָךְ הַקְּלוֹה לְקַבְרוֹת מַחִים
 וְשֶׁן לֶךְ מַעֲוֹלֵם כָּל־הַסְּרָחֹת כּוֹלְרִים שְׁנֹאֲמֵר כֵּן ש' כֹּאֲרֵץ
 מַצְנֵה [בְּרֵאשִׁית י"א] וְעוֹשֵׁן הִיא הַמַּעֲוֹלֵם שֶׁזָּאֶרֶץ מַצְנֵה שֶׁם
 מוֹצֵי הַסְּרָחֹת שְׁנֹאֲמֵר כִּי הִיא זָלוֹן מִרְשֵׁי [סִימָה ל'] וְהִיחָה
 שֶׁנֶּעַם מוֹצֵה מַצְנֵה מַלְקִים [סוֹפֵר ל"ד]: [בג] זְמוּרָה .
 זְמוּרָה גַּחֲלֹן וְשֶׁכּוֹל עַל עַנְבִּים מְלוֹי צֵם: וַיִּשְׁאוּהוּ זָמוֹט צֵנִים .
 מַצְנֵה הַמַּצְנֵה וַיִּשְׁאוּהוּ זָמוֹט צֵנִים וְשֶׁ ח"ל

אֲדִימִן שֶׁשִׁי וְתִלְמִי בְּנֵי גְבִירָה וְתִבְרֹן שֶׁבַע שָׁנָי אֲתִבְרִיָּה
 יָקֵם שָׁנִים דְּמִצְרַיִם: (כז) וְאֵתוֹ עַד נְחֹלָה דְּאֲחִיָּלָה וְקָצוּ
 מִמֶּסֶן עוֹבְרֵתָא וְאֲתִבְל עֲבִין חֵד וְקִשְׁלוֹהִי בְּאֲרִיחָא מִתְרֹן
 וּמִן רַפְוִיָּה וּמִן תַּנְגָּא: (כח) לְאֲתֵרָא הַהוּא קָרָא נְחֹלָה
 דְּאֲחִיָּלָה עַל עֵסֶק אֲחִיָּלָה ד' קָצוּ מִמֶּסֶן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:
 (כט) וְתִבּוּ מִלְּאֵלָה וְתִ אֲרָעָא מִסּוֹף אַרְבָּעֵין יוֹמִין: (ס) וְאֵזְלוּ
 וְאֵתוּ לְחַם מִשֶׁה הַחַם אֲהֲרֹן וְלִחַם כָּל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
 לְמִדְבַּרָא דְּסִאֲרֵן לְרַקִּים וְאֵתִיבּוּ וְתִהוֹן מִתְנַמָּא וְתִ כָּל
 בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל וְאֵתִיבּוּ וְתִ אֲבָא דְּאֲרָעָא: (סא) וְאֲשֶׁתְּעִיָּא

צֵנִים צֵנִי עוֹטוֹת סֵל כִּילֵד שֶׁנֶּעַם יַעֲלוּ אֲשֶׁטוֹל אֲחַד נַעֲל
 חֲלִיסָה וְאֲחַד רַעוּן יִסּוּעַ וְכִלְכֵּל לֹא נַעֲלוּ כְלוֹם לְמִי שֶׁכֵּל עַלְמֵם
 לְהוֹלִיֵשׁ דְּבֵם נַחְכוּוֹת כֶּסֶם שֶׁפְרִים מַעֲוֹנֵה כִךְ עַמֵּם מַעֲוֹנֵה .
 וְחַם סַסֶּץ חֲסֵה לִידֵעַ כְּחַם מַעֲשׂוֹי אֲחַד מַעֲסֵ לֹא וְלַעֲד מַעֲשֵׁים
 שֶׁסִּקְיוֹ זַבְלָג הַרְשִׁיב לֵהֵם אִישׁ אִשָּׁן אֲחַד עוֹן הִיכְרֵן עַל
 שֶׁכּוֹ וְסִקְיוֹם זַבְלָג וְסִקְלוֹם רְבוּתִינּוּ מַעֲסֵ כָל אֲחַח אֲרַבְעִים
 סֵאָה וְגַמְיָרִי טוֹנֵה דְּמִיֵּלִי אִישׁ עַל חֲתָפִים אִישׁ אֵלֶּה שְׁלִים
 מַעֲשׂוֹי כְּמַעֲשׂוֹי שֶׁמִּיֵּעִין אֲחַח לְהַכִּים [סב]: (כב) וַיִּשְׁבוּ
 מִחֹר הַסָּרְךְ מִקֶּץ אֲרַבְעִים יוֹם . וְהֵלֵךְ אֲרַבְעֵ עֲלוֹת מַרְסָה עַל
 אֲרַבְעֵ עֲלוֹת מַרְסָה הִיא וְהֵלֵךְ אֲחַד זִינוּי עֲשָׂרָה מַרְסָאוֹת
 לְיוֹם אֲחַי מַעֲסֵךְ אֲרַבְעִים יוֹם מִן הַמּוֹרֵחַ לְמַעַרְבֵ וְחַם הַלְכוּ
 אֲרַבְעֵ וְרַחֲבָה אֵלֶּה שְׁגַלְהֵ לְמִי סִקְרֵם שִׁיגוֹר עֲלִיִּים יוֹם
 לְמַעַם קָרֵ לְמַעֲסֵם אֲחַ הַסָּרְךְ: (כג) וַיֵּלְכוּ וַיִּצְלוּ . מַחֵ וַיֵּלְכוּ
 לְסִקְיוֹם הַלִּיכְתָּן לְצִיחְתָּן מֵה זִיחְתָּן זַעֲמָה רַעַם אֶף הַלִּיכְתָּן
 זַעֲמָה רַעַם [סג]: וַיִּשְׁבוּ אֲחַח דְּבַר . אֲחַ מַעֲסֵ וְאֲחַ אֲחַסְרֵן:

את פרי הארץ: (כז) ויספרו לו ויאמרו באנו
אל הארץ אשר שלחתנו וגם זבת חלב
ודבש הוא וזה פריה: (כח) אפס פריעז העם
הישב בארץ והערים בצורות גדלת מאד
וגם ילדי הענק ראינו שם: (כט) עמלק
יושב בארץ הנגב והחתי והיבוסי והאמרי
יושב בקר והפגעי יושב על-הים ועל
יד תימן: (ל) ויהם פלב את-העם למשה
ויאמר עלה געלה וירשנו אתה פייכול
נוכל לה: (לא) והאנשים אשר-עלו עמו
אמרו לא נוכל לעלות לא-העם פייחזק הוא
ממנו: (לב) ויצאו דבת הארץ אשר תרו
אתה אל-בני ישראל לאמד הארץ אשר
עברנו כה לתור אתה ארץ אכלת
וישביה הוא ובל-העם אשר-ראינו

(כז) זכת חלב ודבש היא. כל דבר שקר שאין אוננים בו
קלה אמה נחמלהו אין מחקים בקושו [נמדדש רבס]:
(כח) נזרות. לשון חזק ומכובד כריכן לשון זיכרון
עגרות לשון פני עגול כריך: (כט) עמלק יוסד וכו'. לפי

לה ויאמרו אמנו לארעא די שלחנא ואף עבדא חלב
דבש היא חין אפס: (כז) להוד צרי תקוף עמא דתיב
בארעא וקרנא קרינן ברבון לחרא ואף בני גברא חזנא
תמן: (כח) עמלקאה תיב בצרע דחטא וחתאה ויבסאה
נאמרהא תיב בשחא וקעטאה תיב על שמה ועל ביה דדמא:
(כט) ואצית פלב ית עמא למשה נאמד מוסק נוסק גינת
תה צרי מבל גיבל לה: (ל) וגובריא די קליקי עמיה אמרי
לא יוכל למסק לת עמא צרי תקוף היא מנא: (לב) ואפיקו
שום ביש על ארעא די אגילו יתה לת בני ישראל למישר
ארעא די עברנא כה לאללא יתה ארעא מקטלא וקתא

שכחו צענלק ככר הזכירוהו ורגלים כדי לייכאס: ועל יד
סידן. יד כחשמונו אלל סידן ולל תוכלו לעבור: (ל) ויסס
בלל. סחיק סת כלל: אל משה. לשמוע מה סידבר נמשה
לוח ואמר וכי זו בלבד עשה לנו בן עוגרס השמוע סיה סבור
שזל לספר בגווחו ונחוך סהיה בלכס על משה שצביל דברי
סמרגלים שחקו כלל לשמוע גווחו אמר והלא קרע לו סת
סיה וסריד לו סת סתן והגיו לו סת סליו [נמדדכ רבס]:
עלה נעלה. ספילו בשמים וכוף אומר עשו קולנוח ועלו סס
נללים ככל דבריו: ויסס. לשון סחיק. וכן סס כל דבר
[זכריה ז'] סס כי לל לסזכיר [עמוס ו'] כן דרך בני אדם
סכרס לשחק סגודת אנסים אומר ס"ס [ס"ס סס]: (לא)
חזק כוח מנו. כזיכול כלפי מעלה אמרו [נמדדכ ר']:
(לב) אוכלת יוסדים. ככל מקום שעברנו מלאטס קוצרי
מתים וסכר"ס עשה למודס כדי לטרדס בלכסל ולל יתנו לל
לאלו: אשעי מדות. גדולים ונזוהים ונריך לתת לסס מדס

בתוכה אנשי מדות: (כ) ושם ראינו את
הנפילים בני ענק מן הנפילים ויהי
בעינינו כחנכים ובן היינו בעיניהם:
וד (א) ותשא כל העדה ותנו את קולם
ויכפו העם בלילה ההוא: (ב) וילנו על-
משה ועל-אהרן כל בני ישראל ויאמרו
אלהם כל-העדה לדמתנו בארץ מצרים
או במדבר הזה לדמתנו: (ג) ולמה יהיה
מביא אתנו אל-הארץ הזאת לנפל
בחרב גשינו ומפנו יהיו לבז הלוא טוב
לנו שוב מצרימה: (ד) ויאמרו איש אל-
אחיו נתנה ראש ונשובה מצרימה:
(ה) ויפל משה ואהרן על פניהם לפני כל
קהל עדת בני ישראל: (ו) ויהושע בן-נון
וקלב בן-יפנה מן התתרים את-הארץ
קראו בגדיהם: (ז) ויאמרו אל-כל-עדת
בני ישראל לאמד הארץ אשר עברנו
בה לתור אתה טובה הארץ מאד מאד:

שלישי (ח) אסחפן פנו יהיה והביא אתנו

תרנום

יהי וכל עמא די תונוא בגינה אנשין דמשחון: (ג) ותמן
תונוא ית גקרא גני ענק מן גקרא ותנוא געני גקשאנא
גקקצין והן תונוא געניהון:

יד (ה) וארימת כל גנשתא ויהו ית קלהן וקבו עמא
בליליא הווא: (ז) ואתרגעו על משה ועל אהרן
כל בני ישראל ואמרו להון כל גנשתא לך דמתנא בארעא
דמצרים או במדברא תרון לוי דמתנא: (ג) ולמא יי קעיל
תנא לארעא הווא למפל בגרפא נשנא ומסלקא יהון לביוא
הלא טוב לנו הנהוב למצרים: (ד) ואמרו גבר לאחוזי נכח
רישא ותוב למצרים: (ה) ויפל משה ואהרן על אפיהון קדם
כל קהל גנשתא דבני ישראל: (ו) ויהושע בר טן וקלב בר
קפנה מן מאללי ית ארעא גועו לבושיהון: (ז) ואמרו לכל
גנשתא דבני ישראל למימר ארעא די עברנא בה לאלקא

גנון גלית ובסו סט אנוות זרח [שמואל א י"ז] וכן איש מדין
[שמואל ב' כ"ח] איש מדי: (לג) הנפילים. ענקים מצני שמחזי
ועזאל שפלו ון השמים צימי דור טוט [יואל ס"א]: וכן
היינו צעייסס. שועטו אוננים זס לזס נמלים [כח"ס ובס"א
סגזים] יס בככמים כלכשים [סוטה ל"ט]: ענק. שועניקיס
סמס צקונת:

יד (א) כל הפדס. רשטי סנהדכרות: (ב) לו ווסט. סלוסי
ומחט: (ד) נחסי רשט. כחככוונו נמי רישט נסיס עליט

אֶל-הָאָרֶץ הַזֹּאת וּנְתַנָּה לָנוּ אָרֶץ אֲשֶׁר-
 הוּא זְבֹת חֶלֶב וּדְבָשׁ: (ט) אַךְ בִּיהוָה אֶל-
 תִּמְדוּ וְאַתֶּם אֶל-תִּירְאוּ אֶת-עַם הָאָרֶץ
 כִּי לְחַמְנוּ הֵם סָר צַלֵּם מֵעֲלֵיהֶם וַיהוָה
 אֲתָנוּ אֶל-תִּירָאֵם: (י) וַיֹּאמְרוּ כָל-הָעֵדָה
 לְרָגוּם אַתֶּם בְּאַבְנִים וּבִכְבֹּד יְהוָה נִרְאָה
 בְּאֹהֶל מוֹעֵד אֶל-כָּל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: פ
 (יא) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה עַד-אֵנָה יִנְאָצְנִי
 הָעָם הַזֶּה וְעַד-אֵנָה לֹא-יֵאֱמִינוּ בִּי בְּכֹל
 הָאֱתוֹת אֲשֶׁר עָשִׂיתִי בְּקִרְבּוֹ: (יב) אֲכַנְנוּ
 בְּדַבָּר וְאוֹרֵשְׁנוּ וְאַעֲשֶׂה אִתְּךָ לְגוֹי-גְדוֹל
 וְעַצוּם מִמֶּנּוּ: (יג) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-יְהוָה
 וּשְׁמָעוּ מִצִּיּוֹן בִּירְהוּעֲלִיתָ בְּקִחָה אֶת-
 הָעָם הַזֶּה מִקִּרְבּוֹ: (יד) וַיֹּאמְרוּ אֶל-יֹשֵׁב
 הָאָרֶץ הַזֹּאת שְׁמָעוּ בְּרִאֲתָה יְהוָה בְּקִרְבֵּךְ

מלך ורבותינו פירשו לשון ע"ל: (ט) אל תמדודו. תוב ואתם
 אל תיראו: כי לחמנו הם. נאכלים כלכם: סר לכם. וניכס
 ומזקס כשרים שבהם מחו ליוצא שיהם מניין עליהם [סוטה ל"ט].
 ר"ל לנו של הפקוס סר מעליהם: (י) לרגום אותם. זה

יהי שקרא ארעא לתרא לתרא: (ס) אם תעא דנא קדם יי
 תעיל דנא לתעא דנא ותענה לנא ארעא די תרא עברא
 חלב ודבש: (ס) ברם במינא די לא תפרדון ואתון לא
 תדחילו מן עמא דארעא ארי דדנא מסדרן אינן ענא
 ותקפידון מנהון ומינא די בקענא לא תדחילו מנהון:
 (ז) ויאמרו כל בנשפא למרם יתרון באבניא וקרא די
 איהוילי במישבן וקרא לכל בני ישראל: (ח) ואמר יי למשה
 עד אימתי יהיו מקנני קרש עמא דרין געד אימתי לא יתימנן
 במינא בכל אנתא די עברת ביניהון: (ט) אמתונן במותא
 ואשציעון ואעביד יתך לעם רב ומספר מנהון: (י) ואמר
 משה קדם יי וישמעון מצרוא ארי אסיקתא בחילך ית עמא
 דרין מביניהון: (יא) וימרו לתיב ארעא דנא דישמעו ארי
 אפן יי דישבינתך שררא בגו עמא דרין די בעיניהון תון שכינת

יחטע וכלז: וכבוד ס'. סעק יכד סס [צמדכר דבה]:
 (יא) עד חס. עד היכן: ינלנוני. ינביוני: בכל האותות
 צעיל כל הנסים שעשיתי להם היה להם להאמין שהיכולת
 צדי לקיים הבטחתי: (יב) ואורישנו. כחכוננו לשון מוכיח
 ול"ח מה שעשכ לטועת אבות [שמות ר'] ולעשה אותך לגוי
 גדול שאתם מזרעם [צמדכר דבה]: (יג) ותענו מלרים. ותענו
 חת אשר חסרם: כי העלית. כי חשמת צלשון אשר וחס ראו
 אשר העלית צחך גדול אותם מקרסו וכשיעמעו שאתם
 סוכסם לא יאמרו אמתא לך אלא יאמרו סכנגרם יכולת
 להלחם אבל כנגד יחצני סלרץ לא יכולת להלחם וזו היא:
 (יד) ואננו אל יחצ סלרץ סחס. כעו על יחצ סלרץ סחס

הַעַם הַזֶּה אֲשֶׁר-עֵינַי בְּעַיְנֵי נְרָאָה | אֶתְּה
 יְהוָה וַעֲנַנְךָ עִמָּד עֲלֵהֶם וּבַעֲמֹד עֵינַי אֶתְּה
 הַלֵּךְ לִפְנֵיהֶם יוֹמָם וּבַעֲמֹד אֵשׁ לַיְלָה:
 (טו) וְהִמַּתָּה אֶת-הָעַם הַזֶּה כְּאִישׁ אֶחָד
 וְאָמַרְוּ הַגּוֹיִם אֲשֶׁר-שָׁמְעוּ אֶת-שִׁמְעוֹ
 לֵאמֹר: (טז) מִבִּלְתִּי יִכְלַת יְהוָה לְהַבִּיא אֶת-
 הָעַם הַזֶּה אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר-נִשְׁבַּע לָהֶם
 וַיִּשְׁחָטֵם בַּמִּדְבָּר: (יז) וְעַתָּה יִגְדַלְנָא כַּחַ
 אֲדָנִי כְּאִשׁוֹר דְּבִרְתָּ לֵאמֹר: (יח) יְהוָה אַרְךָ
 אַפַּיִם וְכִבְ-חַסְדֹּךָ נִשְׂא עֵינַי וּפִשְׁעֵי וַנְקָה
 לֹא יִנְקָה פִקְדֹךָ עֵינַי אֲבוֹת עַל-בְּנָיִם עַל-
 שְׁלֹשִׁים וְעַל-רַבְעִים: (יט) סִלַּח-נָא לְעַוְוֹתֵהֶם
 הַזֶּה כְּגֹדֶל חַסְדְּךָ וּכְאִשׁוֹר נִשְׂאֵתָה לְעַם
 הַזֶּה מִמִּצְרַיִם וְעַד-הַנְּהָה: (כ) וַיֹּאמְרוּ יְהוָה
 י' רבתי

ומה יאמרו עליהם מה שאמרו צדוק הענין מנלתי יכולת ה'
 צעזיל ששמענו כי אחת ה' שוכן בקרבם ועין צעין אחת ככלה להם
 והכל כדכך טעה ולא הכירו כך שנתקם להצדק מהם עד הכה:
 (טו) והמחה את העם הזה כליש אחד. פתחו ומתוך כך
 יאמרו הגוים אשר שמעו וגו' (טז) מנלתי יכולת וגו'. לפי

יִקְרָא דְּיַ וַעֲנַנְךָ מִפְּנֵי עֵצֵיהֶן וּבַעֲמֹדָא דְּעֵנָא אֶת כְּפִיר
 קְדַמֵּיהֶן בְּיַמָּא וּבַעֲמֹדָא דְּאִשְׁתָּא דְּלִילָא: (ט) וְהַתְּקַמִּיל
 ית עמא תרין דגברא חד וְיַמְרוּן עִמָּבִיא דִּי שְׁמַע ית שְׁמַע
 דְּבִירְתָּה לְמִימְרֵי: (ט) קְדַלִּית יִקְלָא קְדָם י' לְעֵלְמָא ית עמא
 תרין לְאִרְעָא דְּקָדָם לְהוֹן וְקַלְטִין בְּסִדְרָא: (י) וְקַעַן סָג
 קַעַן חִילָא מִן קְדָם י' בְּמָא דִּי מִלְּתָא לְמִימְרֵי: (יא) מְרַחֵק
 רְגִו וּמְסָי לְמַעֲבַד טְרוּן וְקִשׁוּט שְׂבִיק לְעֵזֵן וְלְמִרְדוּ וְלַחֲבוּן
 סִלַּח לְדַתְיָבִין לְאִרְעִיָּה וְקָלָא מִיָּבִין לֹא מְסָי מְסָע חֻבִּי
 אֲבָהֵן עַל בְּנֵי מִדְרֵן עַל דְּרַתְלִיָּתָא וְעַל דְּרַבְעִיָּא: (יב) שְׂבוּק
 בְּעַן לְחֻבִּי עִמָּא תְרִין בְּסִנְיָאֵת סְבוּרָה דְּבָמָא דִּי שְׂבִקְתָּ לְעִמָּא
 תְרִין מְסָבִירִים עַד בְּעַן: (יג) וְאָמַר י' שְׂבִקְתָּ בְּסִתְרָךְ:
 (יד) וְבָרַם בְּקָדָם אָנָּא וּמִלָּא יִקְרָא דְּיַ ית בָּל אִרְעָא: (טו) אַי'

סיועתי סלחן חזקים וצדוקים ואינו דומה סדעה לשלמים
 אחד מלכים זאת יאמרו על יושבי סלחן הזאת מנלתי
 יכולת מתוך סלחן הים יכולת צדוק להצדק ספטם [צדוקות
 ל' צ'] : יכולת. סס דכר הוא: (יא) כלאש דצדק לאמר. ועשו
 כדכר ה' סלחן אפים לצדוקים ולכשעים כשעלה משה למרום
 מלאו להקצ'ם שהים יושב וכוחו ה' סלחן אפים אמר לו לצדוקים
 אמר לו הקצ'ם אף לכשעים אמר לו כשעים יאצדו אמר לו
 סייך שחם לךך לדכר כשפטאו שכלל צענל וצמרגלים
 כחמלל משה לפניו כאלך אפים אמר לו הקצ'ם והלא אמרת לי
 לצדוקים אמר לו והלא אמרת לי אף לכשעים [מסנדרין קי"ב]:
 (יז) יגדל נא כפ ה'. לעשות דצדוק: (יח) וקסא. לשנים: לא
 יקסא. לשלישן שנים: (יט) כדכרך. צעזיל מה שאמרת סן

סִלַחְתִּי כְּדַבְרְךָ: וְבִישׁוּ (כא) וְאוֹלָם חַדְשֵׁנִי
 וַיִּמְלֵא כְבוֹד־יְהוָה אֶת-כָּל־הָאָרֶץ: (כב) כִּי
 כָּל־הָאֲנָשִׁים הָרְאוּ אֶת-כְּבוֹד־יְהוָה אֶת־אֶת־תִּי
 אֲשֶׁר־עָשִׂיתִי בְּמִצְרַיִם וּבַמִּדְבָּר וַיִּגְסְפוּ
 אֹתִי זֶה עֲשׂוּר פְּעָמִים וְלֹא שָׁמְעוּ בְּקוֹלִי:
 (כג) אִם־יִרְאוּ אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁפַּעְתִּי
 לְאַבְתָּם וְכָל־מְנַאֲצֵי לֹא יִרְאוּהָ: (כד) וְעַבְדִּי
 כָּלֵב עָקַב הֵיטָה רוּחַ אַחֲרָת עִמּוֹ וַיִּמְלֵא
 אֶחָדִי וַהֲבִיאתִיו אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־בָּא
 שְׁמֵהּ וְזָרְעוּ יוֹרְשֶׁנָּה: (כה) וְהָעַמְּלִקִּי וְהַכְּנַעֲנִי
 יוֹשֵׁב בְּעֵמֶק מְחָר פָּנּוּ וַסְּעוּ לְכֶם הַמִּדְבָּר
 הַרְדֵּךְ יִסְסוּף: פ (טו) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־
 מֹשֶׁה וְאֶל־אֶהֱרֹן לֵאמֹר: (כו) עַד־מָתַי לָעֵדָה
 הָרַעָה הַזֹּאת אֲשֶׁר הִמָּה מְלִינִים עָלַי
 אֶת־תְּלָזוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הִמָּה

יאמרו ונבלתי יכולת ה': (כא) ואולם. כמו שכל זה מעשה
 להם: מי אני. לשון שנועס כעס שאני חי וכבודי ימלא את
 כל הארץ כך שקיים להם כי כל האנשים סרואים וגומר:
 (כב) ויכסו. כחשמועו: זה עשר פעמים. שנים צים ותינים

כל נברא ורחו ח יקרי וית אמותי די עבדית במצרים ובמדברא
 נפסיו קרמי דגן עשור ומצין ולא קבילו במימרי: (כג) אם
 תזון ית ארעא די קיימית לאבנתהון וכל דארגיוו קרמי לא
 תזונת: (כד) ועבדי כלב תלף דתרה רוחא אוחרי עמיה ואישלים
 קטר דחלתי ונאעליעיה לארעא די על לחמן ובעהדי יתדבנתה:
 (כה) ועמלקאה ובענעאה תיב במישרא מטר אחסנו ומולו
 לכוו למדברא אורח יסא דסוף: (כו) ומליל י עם משה
 ולאחרן למימר: (כו) עד אימתי לכנשתא בשפתא קרא די
 אינון מתרעמין עלי תו תרעמת בני ישראל די אינון מתרעמין

בנון ושנים בשליו כולי כדליתא שנסכת ערכין: (כג) אם
 יכלו את הארץ. הכי זה עוקלא מנורס חי אני כי כל האנשים
 אם יכלו את הארץ וכבודי ימלא את כל הארץ שלא יחלל
 שוני בנגסה הזאת לאמר ונבלתי יכולת ה' להביאם שלא שמיים
 שחלוס כלים אחד אלא בלימוד חרבעים שנים ועשע מעט: אם
 יכלו. לא יכלו: ק"ל לא יכלו. לא יכלו את הארץ:
 (כד) רוח אסרת. שתי רוחות אחת צפה ואחת בלב לנורגלים
 למר אני עומכ צענה ובלצו היה לווער סאונת ועל ידי כן
 היה צו כח להשתיקם כמו שנלמר ויהס כלב שסיו סבוקים
 שילמר כמותם [במד' כ'] זה שאלמר [יסועע יד] ואסיע
 אוחו דבר כאשר עם לבדי ולא כאשר עם פי: וימלא אסרי.
 וימלא את לבו אסרי. וזה עוקלא קלר: אסר צל שנס. סבוקן
 שפתן לו: יודישנס. כחבגומו יתרכינס יודישו את שנסקים
 וזה כנס אסר נכ ולין לחכנו יתנינס אלא במקום ייכנסה:
 (כה) והעמלקי וגו'. אם חלכו עם יסרו אהכס מלחר שאינו
 שנסכ ושפר פנו לחסוכינס וסעו לכם וזיוור: (כו) לעד

מלינים עלי שמעתי: (כח) אמר אלהם חיי
אני נאם יהוה אם לא באשר דברתם
באזני בן אעשה לכם: (כט) במדבר הזה
יפלו פגריכם וכל פקדיכם לכל
מספרכם מבן עשרים שנה ומעלה אשר
הלינתם עלי: (ל) אם אתם תבאו ארץ
אשר גשאתי את ידי לשבן אתכם בה
בי אם קלב בן יפנה ויהושע בן נון:
(לא) ושפכם אשר אמרתם לבן יהוה
והביאתי אתם וידעו את הארץ אשר
מאסתם בה: (לב) ופגריכם אתם יפלו
במדבר הזה: (לג) ובגביכם יהיו רעים
במדבר ארבעים שנה ונשאו את
זנותיכם עד דתם פגריכם במדבר:
(לד) במספר הימים אשר תרתם את

סרעו וגו' אלו הנורגלים וזכאן לעדה שהיא עשרים: אשכ פנים
מלינים. אשכ ישראל עלי: אש תלונות בני ישראל אשר הנה מלינים.
אשכ האה הנורגלים מלינים אדם עלי שנעמי: (כח) מי אני. לשון
שנעמי אש לא כן אשכ כביכול איני מי: כאשר דברתם. שנעמי

עלי שמע קדמי: (כח) אמר להן קנים אמר ה אם לא
קמא די מליתת קדמי בן אעבד לבן: (כט) במדברא תדון
יפלו פגריכו וכל פקדיכו לכל חישבונכו מבר עשרין שנין
תעלה די אתרעמתו עלי: (ל) אם אתון תעלון לארעא די
בשמיא במימרי לאשרא. תכוז בה אלתו קלב בר יפנה
ויהושע בר נון: (לא) ושפלוכו די אמרתו לביוא די ואעיל
יתרוו וידעו ית ארעא די קצתו בה: (לב) ופגריכוו דילכוו
יפלו במדברא תדון: (לג) ובגריכוו ירוזו מארצו במדברא ארבעין
שנין ובקבלו ית חריכוו עד דיספחו פגריכוו במדברא:
(לד) במספר ימיא די אליתו ית ארעא ארבעין ימיא ימא

מנמי או צמדכר סזו נו נתנו: (כט) וכל פקודיכם לכל מספרכם.
כל הנמנע לכל מספר שחכם נמנים זו כגון ללחם ולבשר ללחם
ולחם שקלים כל הנמנים לכל אותן ומספרות ימותו ואלו הן
מבן עשרים שנה וגו' להוליא שבעו של לוי שחין פקודיכם
מבן עשרים: (לב) ופגריכם אשכ. כתרנומו (דילכו) למי
שדכר על סגנים להכניסם לארץ ובקש לומר ואחם חננתו
נפול לשון זה כאן לומר אשכ: (לג) ארבעים שנה. לא נח אחד
מיהם פחות מבן ששים לכך נבזר ארבעים כדי שיהיה אדם של
בני עשרים ומיניין לכלל ששים ושנה ראשונה יהיה בכלל ואף
על מי שקדמה לשלוה הנורגלים למי שנעששו אש סעבל עלתה
בזרה זו צמחשש אלא שמתחן לסם עד שמתולל סלחם וזהו
שנא' וציוס פקדי צמחגלים ופקדתי עליסם שפאלסם [שמות
ל"ג] ואף כאן נאמר חסור אש פוטחיים שמי פירות של פגל
ותל חלוה ומשכ לבס צמחין מייסם חקלת אש ככליה וצמחשסו
לשכח ששים נחמו אדם של בני עשרים: ושפלו אש זנותיכם.

הָאָרֶץ אַרְבַּעִים יוֹם לַשָּׁנָה יוֹם לַשָּׁנָה
 תִּשְׂאוּ אֶת־עֹנֹתֵיכֶם אַרְבַּעִים שָׁנָה
 וַיַּדְעֶתֶם אֶת־תְּנוּאַתִּי: (ל) אֲנִי יְהוָה
 דִּבְרַתִּי אִם־לֹא וְזֹאת אֲעִשֶׂה לְכָל־
 הָעֵדָה הַרְעָה הַזֹּאת הַנּוֹעֲדִים עָלַי
 בְּמִדְבַר הַזֶּה יִתְמוּ וְשֵׁם יִמְתּוּ: (מ) וַיְהַאֲנָשִׁים
 אֲשֶׁר־שָׁלַח מֹשֶׁה לְתוֹר אֶת־הָאָרֶץ
 וַיָּשָׁבוּ וַיִּלְוּנוּ עָלָיו אֶת־כָּל־הָעֵדָה
 לְהַצִּיֵּא דָבָר עַל־הָאָרֶץ: (נ) וַיִּמְתּוּ
 הָאֲנָשִׁים מוֹצְאֵי דְבַר־הָאָרֶץ רָעָה
 בְּמַגִּפָּה לִפְנֵי יְהוָה: (ו) וַיְהוֹשֻׁעַ בֶּן־נּוּן
 וְכָל־בְּדִיפְנָה חַיֵּי מִן־הָאֲנָשִׁים הָהֵם
 הַחֲלֹקִים לְתוֹר אֶת־הָאָרֶץ: (ז) וַיְדַבֵּר
 מֹשֶׁה אֶת־יְהוָה בְּרִים הָאֱלֹהִים אֶל־כָּל־בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל וַיִּתְאָבְלוּ הָעָם מְאֹד: (ח) וַיִּשְׁכַּמּוּ
 בַּבֹּקֶר וַיַּעֲלוּ אֶל־רֹאשֵׁי־הַהָר לֵאמֹר הַנִּינוּ
 יְהוֹלִינוּ ק

כתרגומו וקבלנו ים חוביטן: (ל) את חטופי. טהיילוחם
 את כלבצכס ותסרני. חטופס. לעק הסרה כמו כי הניח אביה

לִשְׂחָא וַיִּמָּא לִשְׂחָא תַקְבְּלִין תַּ חֻבִּיטִין אַרְבַּעִין שָׁנִין וַתִּדְעִין
 ית דארתרעמחון עלי: (ס) אָנָּה יְיָ נִוְרַת בְּמִסְרֵי אִם לֹא דָא
 אַעֲבִיד לְכָל בְּנֵי־שְׂחָא בִישְׂחָא הָרָא דְאַוְרָמְנוּ עָלַי בְּמִדְבַר־א
 הָרִין וְסִפּוֹן וְסִפּוֹן וְסִפּוֹן: (ט) וַנְּבָרָא דִי שָׁלַח מֹשֶׁה לְאַלְלָא
 ית ארעא ותבו ותרעמו עלוהו ית כל בנשחא לאפקא שום
 ביש על ארעא: (י) ומהו נבריא דאסיקו שום ביש על
 ארעא במוחמא קחם י: (יא) ויהושע בר נון וכלב בר יפקה
 אתקיימו מן גבריא האינון דאולו לאללא ית ארעא: (יב) וטליל
 מישה ית סתמיא האלין לכל בני ישראל ואתאבלו עמא
 לתרא: (יג) ואקיימו בצפא וסליקו לביש טורא למימר הא

חובים [נמדכר ל']: (לו) ויסנו ולינו עליו. וכטכנו ונתור
 סלכך כרעינו עליו את כל העדה כסולאת דכס אוחס אכסיס
 וינומו. כל סולאת דכס לשון חינוך דכרים סנולקיסיס לשונס
 לאדם לדכר צו כמו דוככ ססמי יסניס [סיר ז'] ויסנה
 לפוסה ויסנה לדכס לכך כלמכ כחן מויליז דכס סלכך רכס
 סיס דכס ססיס טוכס: דכס. סכליר'ס דכס' (גסווחוטן):
 (לז) כנגפה לפני ה'. כלותס ויחס סכגוס להס מדה כנגד
 מדה סס חטולו כלסון וכסחרככ לשונס עד טכורס וחולסוס ולס
 יולסיס ונלסוס וכלין כחון טכורס לכך כלמכ כנגפס ולס
 כנגפס. וחס לפני ה'. כלותס סכלויס להס על סי מדוחיו
 של סקצ'ס ססולו מודד מדה כנגד מדה: (לח) ויהושע וכלב
 סיו. וס חלמוד לומר סיו מן סלכסיס ססס אלס מלמד סכטנו
 סלקס של מרכליס כזכך וקמו סחסיס למייס [צ' צ' קי' ז']:
 (מ) אל דכס ססר. סיס סודך סעולס לכרך יסרכל: סנו
 ועלינו אל סקוקס. לכרך יסרכל: אשר אמר ה'. למסס לני

ועלינו אל המקום אשר אמר יהוה כי
 קמאנו: (טא) ויאמר משה למה זה אתם
 עברים את-פי יהוה והוא לא תצלה:
 (טב) אל-תעלו כי אין יהוה בקרבכם ולא
 תנגפו לפני איביכם: (טג) כי העמלקי
 והכנעני שם לפניכם ונפלתם בקרב
 ברעל-בן שבתם מאחרי יהוה ולא-
 ידעה יהוה עמכם: (טד) ויעלו לעלות
 אל-ראש החר וארזן ברית-יהוה ומשה
 לא-משו מקרב המחנה: (טו) וירד
 העמלקי והכנעני הישב בקר ההוא
 ניקום ויקתום-עדר-הקרמה: פטו (טו) וירד
 יהוה אל-משה לאמר: (טז) דבר אל-
 בני ישראל ואמרת אליהם כי תבאו
 אל-ארץ מושבותיכם אשר אני נתן לכם:
 טז ועשיתם אשה ליהוה עלה אר-זכה
 לפלא-גדר או בגדכה או במעדיכם
 לעשות בית גיהם ליהוה מן-הבקר או

אנהגא סלקון לאתרא די אמר יי צרי תבנא: (טז) ותמר
 משה למה דגן אתם עברין על נדבת סימרא דיי ודיא לא
 תצלה: (טז) לא תסקון צרי לח שבתא דיי בעיבון ולא
 תמברון קדם בעלי דבביבון: (טז) צרי עמלקאה הכנענאה תפון
 קדמיבון ותפולון בתרפא צרי על בן מבתון מבטון פולתא
 דיי ולא יטי סימרא דיי בסערכון: (טז) ואישעו למיסק לריש
 מורא וארון קמא דיי ומשה לא עדי מנו משריתא: (טז) ותת
 עמלקאה הכנענאה דתיב בטרא והוא וקדנן וקדננן
 עד תרסה:

טז (טז) וסליל יי עם משה למיסי: (טז) סליל עם בני ישראל
 ותמר לדון צרי תפולון לצרע מותבניבון יי אגא ייב
 לבון: (טז) ותעברון קרבנא קדם יי עלתא או נבסת קין עינא
 לאתשא קרא או בגדכתא או במעדיבון למעבר לאתקבלא

סס נעלס: כי ססנו. על אשר אמרנו הלל טוב לנו טוב מלכינעס:
 (טא) וסיל לא חללס. ז סחסס עושיין לא חללס: (טב) כי
 על כן שבתס. כלומר כי זאת חזל לכם על אשר שבתס
 וגוונר: (טג) ויעסילו. לשון סוזק וכן ססס עפסלס [סצוק
 ז'] סינג'ריס זלע' (מונעפסטיס), לשון עזות וכן עופל זס
 ליון [מיכס ד'] עופל וספון [יסעיס ל'צ]. ומדכס חכסווול
 מפסכו לשון עופל סלכו ספכיס סלל זכסוח: (טד) ויכסוס.
 ככו ולכוח אוחו עמון [דכריס ט'] וכס סלכ עכס: עד
 סכרסס. סס סנקוס נקלס על סס סנוארס:

טז (טז) כי סכלו. זכר לכס סיכככו ללכין: (טז) ויסיסס
 ססס. סין זס נחי סלל סססככו סס וספולס על לזככס

מִן־הַצֵּאֵן: (י) וְהַקְּרִיב הַמִּקְרִיב קִרְבָּנוֹ
 לַיהוָה מִנְחָה סֵלֶת עֲשׂוּנִים בְּלוּל בְּרִבְעִית
 הָהֵין שֶׁמֶן: (י) וַיֵּין לְנֶסֶד רִבְעִית הָהֵין
 תַּעֲשֶׂה עַל־הָעֹלָה אוֹ לִזְבַּח לִפְנֵי הָאֱחָד:
 (י) אוֹ לְאֵיל תַּעֲשֶׂה מִנְחָה סֵלֶת שְׁנֵי
 עֲשׂוּנִים בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן שְׁלֹשִׁית הָהֵין:
 (י) וַיֵּין לְנֶסֶד שְׁלֹשִׁית הָהֵין פִּקְרִיב רִיח־
 נִיחַח לַיהוָה: חֲמִישִׁי (ח) וְכִי־תַעֲשֶׂה בְּזִבְחֶךָ
 עֹלָה אוֹ זֶבֶח לִפְנֵי־יְהוָה אוֹ־שְׁלָמִים
 לַיהוָה: (ט) וְהַקְּרִיב עַל־בִּזְדֵּה־בָקָר מִנְחָה
 סֵלֶת שְׁלֹשָׁה עֲשׂוּנִים בְּלוּל בְּשֶׁמֶן חֲצִי
 הָהֵין: (י) וַיֵּין פִּקְרִיב לְנֶסֶד חֲצִי הָהֵין אֲשֶׁה
 רִיח־נִיחַח לַיהוָה: (יא) כִּכְהָ יַעֲשֶׂה לְשׁוֹר
 הָאֱחָד אוֹ לְאֵיל הָאֱחָד אוֹ־לִשְׁנֵי בִּפְעָמִים
 אוֹ בְּעֵזִים: (יב) כַּמִּסְפָּר אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּ כִּכְהָ
 תַּעֲשׂוּ לְאֱחָד כַּמִּסְפָּרם: (יג) כָּל־הָאֲזָחָה

לַעֲשׂוֹת אִשֶׁה לֵס': לַפֶּלֶא נִדַּח אוֹ בְּנִדְבָה וְגו'. אוֹ שֶׁתַּעֲשׂוּ אִשֶׁה
 בְּטָבִיל טוֹבַת מוֹעֲדִים שְׁמִינִית אֲחֶכֶם לַעֲשׂוֹת צוּעֵד: רִיח־
 נִיחַח. נִסַּח רוּחַ לַפְּנִי: (ד) וְהַקְּרִיב הַמִּקְרִיב. תַּקְרִיבוּ נִסְכִּים

בְּרַעְיָא קָדָם יי מן תורו או מן ענא: (ז) וְהַקְּרִיב הַמִּקְרִיב
 קִרְבָּנוֹ מִנְחָה סֵלֶת עֲשׂוּנִים וְסֵלֶת בְּרִבְעִית
 הָהֵין מִשְׁחָה: (ס) וְהַמְרָא לְנֶסֶד רִבְעִית הָהֵין תַּעֲבִיד עַל
 עֹלָתָה אוֹ לְנֶסֶד קִדְשֵׁי־אֱמֶתֶד: (י) אוֹ לְהִקְרָא תַּעֲבִיד
 מִנְחָתָה סֵלֶתָה תְּרִין עֲשׂוּנִין וְסֵלֶתָה בְּמִשַׁח תְּלֹתֹת הָהֵין:
 (י) וְהַמְרָא לְנֶסֶד תְּלֹתֹת הָהֵין תַּקְרִיב לְאֶתְקַלָּה בְּרַעְיָא
 קָדָם יי: (ס) וְאִרְי תַּעֲבִיד בִּר תוֹרִי עֹלָתָה אוֹ נִסְכָּת קִדְשֵׁי־
 לְפִי־שָׂא נִקְרָא אוֹ נִסְכָּת קִדְשֵׁי־אֱמֶתֶד קָדָם יי: (ט) וְהַקְּרִיב עַל בִּר
 תוֹרִי מִנְחָתָה סֵלֶתָה תְּלֹתָה עֲשׂוּנִין וְסֵלֶתָה בְּמִשַׁח תְּלֹתֹת
 הָהֵין: (י) וְהַמְרָא תַּקְרִיב לְנֶסֶד תְּלֹתֹת הָהֵין קִרְבַּן דְּמִתְקַבֵּיל
 בְּרַעְיָא קָדָם יי: (ב) בְּרִין תַּעֲבִיד לְתוֹרָה תֵּד אוֹ לְהִקְרָא תֵּד
 אוֹ לְאִימֵר בְּאִימְרָא אוֹ בְּעֵינָא: (ג) כַּמִּנְחָן דִּי תַעֲבִידוּן בְּרִין
 תַּעֲבִידוּן לְתֵד בְּמִנְחָתוֹן: (ד) כָּל יִצְרָא עֲבִיד בְּרִין וְת אֲלֵין

וּנְסַח לְכָל צְהוּמָה הַנּוֹחֶס כָּלִיל וְהַסְמַן כָּלִיל צְהוּמָה וְהִיין
 לְסַפְלִים כְּמוֹ שֶׁכִּתְּבוּ [צוּם' סוּכָה דף כ"ט]: (ה) לְכַבֵּשׁ אֶחָד.
 עַל כָּל הַלְמוּר לְמַעַל הוּא מוֹכֵשׁ עַל הַנּוֹחֶס וְעַל הַסְמַן וְעַל הִיין:
 (ו) אוֹ לִלְיָל. וְחַס אֵיל הוּא. וְכַזְמוּנוּ דְכַשׁ אוֹ לְכַזוֹת אֶת
 הַסְלָם לְכַכֵּי אֵיל (וּנְסַחֹת ל"א. פַּרְשׁ מ"ב): (ז) אִשֶׁה רִיח־
 נִיחַח מוֹכֵשׁ אֶלָּא עַל הַנּוֹחֶס וְהַסְמַן אֶלָּא הִיין אִיטוֹ אִשֶׁה שְׁלִיטוֹ
 יִתֵּן עַל אִשֶׁה: (יא) אוֹ לֵס. צִין טוֹהוֹת בְּכַסֵּים צִין טוֹהוֹת
 צְהוּמִים כַּבֵּשׁ וְחַס קְרוּיִם צְהוּר צְהוּמִים: אֵיל. כֵּן שְׁלֵשֶׁה עֶשֶׂר
 חֲדָשׁ וְרוּחַ אֶחָד: (יב) כַּמִּסְפָּר אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּ. כַּמִּסְפָּר הַצְהוּמֹת
 אֲשֶׁר תַּקְרִיבוּ כַּכֵּה תַעֲשׂוּ נִסְכִּים לְכָל אֶחָד וְחַס: כַּמִּסְפָּר.
 עַל צְהוּמָה וְנִסְפָּרָה שֶׁל נִסְכִּים: (ט) כַּכֵּה כַּכֵּה. כַּזְמוּתָם כֵּן

יַעֲשֶׂה כַּכֶּה אֶת־אֱלֹהֵי לְהַקְרִיב אֱלֹהֵי רִיחַ
 גִּיחַח לַיהוָה: (יד) וְכִי־יִגֹּד אֶתְכֶם גֵּר אֹ
 אֲשֶׁר־בְּתוֹכְכֶם לְדַנְתִּיכֶם וְעֲשֵׂה אֱלֹהֵי
 רִיחַ־גִּיחַח לַיהוָה כַּאֲשֶׁר תַּעֲשׂוּ בְּיַעֲשֵׂה:
 (טו) הַקֹּדֶל חֲקָה אַחַת לָכֶם וְלִגְרֵי הַגֵּר חֲקַת
 עוֹלָם לְדַנְתִּיכֶם כִּכֶּם כִּגְרֵי יִהְיֶה לְפָנַי
 יְהוָה: (טז) תּוֹרַה אַחַת וּמִשְׁפָּט אֶחָד יִהְיֶה
 לָכֶם וְלִגְרֵי הַגֵּר אֶתְכֶם: פ ששי (יז) וַיְדַבֵּר
 יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: (יח) דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם בְּבֹאֲכֶם אֶל־הָאָרֶץ
 אֲשֶׁר אֲנִי מְבִיא אֶתְכֶם שָׁמָּה: (יט) וְהָיָה
 בְּאֹכְלֵכֶם מִלֶּחֶם הָאָרֶץ תִּרְיִמוּ תְרוּמָה
 לַיהוָה: (כ) רֵאשִׁית עֲרֹסַתְכֶם חֲלֵה תִרְיִמוּ
 תְרוּמָה בְּתְרוּמַת גֵּרְךָ בְּיַעֲשֵׂה אֶתְהָ:
 (כא) מֵרֵאשִׁית עֲרֹסַתְכֶם תִּתְּנוּ לַיהוָה
 תְרוּמָה לְדַנְתִּיכֶם: פ (כב) וְכִי תִשְׁגּוּ וְלֹא

גר וכן דרך לשון עברית כגון ה' כלדץ מלרים כן ארץ מלרים
 כעניי כעניי כעניי: (יח) צבואכם אל הארץ. משנכנס
 ציאה זו מכל ציאות שבמורה שכולן נאמר כי מצא כי מצא

קָרַבָּא קִרְבָּן דְּמִתְקַבֵּיל בְּעֵמָא קָרַם: (י) תַּרְיִי וְתַרְיִ
 עֲסֻבֹן גִּיחָא אוּ דִּי בִּיחֻבֹן לְדִיחֻבֹן בְּעֵבִיד קִרְבֹן דְּמִתְקַבֵּיל
 בְּעֵמָא קָרַם: (י) קָרַם דִּי מַעְבְּרִין בְּן עֵבִיד: (טו) קָרַמָא קָרַמָא
 תְּדִ לְכֹן וְלִגְיָרָא דִּיחֻבִין קָרַם עֲלֵם לְדִיחֻבֹן בְּחֻבֹן בְּגִיחָא
 תְּדִ קָרַם: (טז) אוֹרְחָא תְּרָא וְרִגָא תְּדִ תְּדִ לְכֹן וְלִגְיָרָא
 דִּיחֻבִין עֲסֻבֹן: (יז) וּמְלִיל יְ עִם מִשָּׁה לְמִטְרָ: (יח) סְלִיל
 עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְתִסֵּד לְחֹן בְּמִיעֻלָּתֹן לְאִרְעָא דִּי אֲנִי קָעִיל
 יִחֻבֹן לְחֻבֹן: (יט) וְרִי בְּמִיכֻלָּבֹן סִלְחָא דְאִרְעָא תְּפִרְשֻׁן
 אִפְרִשֻׁתָּא קָרַם: (כ) רִישׁ אֲנֻחֻבֹן חֲלֵתָא תְּפִרְשֻׁן אִפְרִשֻׁתָּא
 כְּמָא דְמִפְרִשֻׁן מִן אִרְעָא בְּן תְּפִרְשֻׁן תְּהָ: (כא) בְּרִישׁ אֲנֻחֻבֹן
 תְּתִיבֵן קָרַם יְ אִפְרִשֻׁתָּא לְדִרְיֹבֹן: (כב) וְאִרְיִ תִּשְׁתַּלֵּחַ וְלֹא
 לְפִיכֵךְ טוֹלָן לְנוֹדוֹת זֹ מִזֹּו וְכִיֹן שְׂמַרְסֵךְ לְךָ סַחְטוֹב צִאֲסַת מִסָּן
 צִאֲסִינָה אֲלֵה לְסַחֵר יִסְוִסֵה וְיִסְוִסֵה אֶךְ כֵּן כֵּן אֲלֵה זֹ נִאֲמַר צֵה
 צִאֲסִינָה מִשְׁכַּנְכֹן צֵה וְחֻבֵלוּ מִלְסֻמֵה נַחְמִינֵי צִאֲסִינָה: (כג) רֵאשִׁית
 עֲרִיבֹתִיכֶם. כַּשְׁלֵחוֹ כִּדִּי עֲרִיבֹתִיכֶם שְׁלַחֵם כִּגִּילִין לְלוֹת צִאֲסִינָה
 וְכֹמֵה סִיחַ יִעֲוֹדוּ צִעֲוִי עוֹמֵר לְגַבְלַת [שְׁמוֹת י"ט] [וְעִיבֻדוּ
 מ"ג צִיִּים וְסוּמַת צִיִּים] חֲרִינֹו מִרְשִׁיתֵיפ כְּלוֹמֵר קוֹדֵם שְׁתֻּלְכוּ
 מִמֵּנֵה פִלֵה אֲסַת חֲרִישׁ חֲרוּמֵה לְסַס ה' פִּלֵה. חֲרִישׁ יִל צִלְפֹן
 (דַּבֵּר פִּלְמוֹדֵן, קִבְּרִין): כַּחֲרוּמַת גֵּרְךָ. אֲלֵה נִאֲמַר צֵה שִׁיעוֹר וְלֹא
 כַּחֲרוּמַת מַעֲשֵׂר שְׁלַחֵר צֵה שִׁיעוֹר אֲלֵה סְכֻמִים נַחְטוּ שִׁיעוֹר לְצַבֵּל
 צִיִּים אֲסַד מַעֲשֵׂרִים וְלִרְשֻׁעֵה וְלִנְסַחֵם אֲסַד מַלְאֲצִיעִים וְצִאֲסִינָה:
 (כא) רֵאשִׁית עֲרִיבֹתִיכֶם. לְמַעַן נִאֲמַר לְפִי שְׁלַחֵר מִלְסֻמֵה
 עֲרִיבֹתִיכֶם [שֵׁם י"ט] שׁוּמַע אִרְיִ רֵאשֻׁנֵה שְׁנַעֲיִסוֹת חֲלֵשֵׁר
 לְנוֹר מִרְשִׁית מִקְלָמָה וְלֹא כִּלְמֵה: חֲפִטוּ לֵה' חֲרוּמֵה. לְפִי
 שְׁלַח שְׁמַעְטוּ שִׁיעוֹר לְסֵלֵה נִאֲמַר חֲתַטוּ שִׁיחַ צֵה כִּדִּי נַחְטֵה

תַעֲשׂוּ אֶת כָּל-הַמִּצְוֹת הָאֵלֶּה אֲשֶׁר
 דִּבֶּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה: (כג) אֶת כָּל-אֲשֶׁר
 צִוָּה יְהוָה אֲלֵיכֶם בְּיַד-מֹשֶׁה מִן-הַיּוֹם
 אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה וְהִלָּאָה לְדֹתֵיכֶם:
 (כד) וְהָיָה אִם מַעֲיַי הָעֵדָה גִּעְשָׁתָהּ
 לִשְׁגָגָה וְעָשׂוּ כָל-הָעֵדָה פֶּן בְּיַדְכֶם
 אֶחָד לַעֲלֹה לְרֵיחַ גִּיחַח לַיהוָה וּמִנְהַתּוֹ
 וּנְסַפּוּ בַמִּשְׁפָּט וּשְׁעִיר-עֲזִים אֶחָד לַחֲטָאת׃
 (כה) וּכְפָר הַכֹּהֵן עַל-כָּל-עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 וּנְסַלַח לָהֶם פִּירִשְׁגָּנָה הוּא וְהֵם הַבְּיֹאֵזִי
 אֶת-קַרְבָּנָם אִשָּׁה לַיהוָה וְחַטָּאתָם לַפָּנִי
 יְהוָה עַל-שְׁגָגָתָם: (כו) וּנְסַלַח לְכָל-עֲדַת
 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלִגְר הַגֵּר בְּתוֹכָם כִּי לְכָל-
 הָעָם בִּשְׁגָגָה: ׀ שְׁבִיעִי (כז) וְאִם-יִגָּשׁ
 יְחִסֵּר א׃

[ספרי]: (כב) וְכִי חָטְאוּ וְלֹא תַעֲשׂוּ. ע"א הִיחָה כִּלְלָל כֹּל
 הַמִּצְוֹת שֶׁהֵיחָדוּר וְנִיחָדוּ עֲלֵיהֶם כִּי וְהָיָה כִּכְחוֹב מוֹלִיחָה כֹּחַ
 מְכַלְלֵן לִידוּן כִּכְר לַעֲוֹלָה וְשִׁעִיר לַחֲטָאָה: וְכִי חָטְאוּ וְגו'.
 צ"ע הַכְּחוֹב מְדַבֵּר אִי אִיכּוּ אֵלֶּה צִחַח מְכַלְלֵן הַמִּצְוֹת ח"ל אִם
 כֹּל הַמִּצְוֹת הַסֵּלֶס וְנֹסֵף אִחַח שֶׁהֵיחָ כִּלְלָל הַמִּצְוֹת מֵהַ עֲוֹנֵר

תַעֲבֹדוּן חַ כֹּל פְּקוּדָא הָאֵלֶּיךָ דִּי מְלִיל י" עם מֹשֶׁה: (כז) חַ
 כֹּל דִּי פְקוּדָא לְחֻכּוֹן בְּיַד דְּמֹשֶׁה מִן יוֹמָא דִּי פְקוּדָא י"
 וְהִלָּא לְחֻכּוֹן: (כח) וְחַי אִם מַעֲיַי כְּנִשְׁמָא אֲתַעֲבִידַת לִשְׁלֹ
 וְעַבְדוּן כֹּל כְּנִשְׁמָא חוּד בֵּר חוּרִי חַד לַעֲלֹתָא לְאֲתַקְרָבָא
 כְּרַעֲנָא קָרָם י" וּמִנְהַתּוֹתֵיהּ וּנְסַפִּיהּ בְּרַחֲוִי וּצְפִיר בֵּר עֵצִי חַד
 לְחַטָּאתָא: (כט) וְכִפָּר בְּתִנָּא עַל כָּל כְּנִשְׁמָא דְבְנֵי יִשְׂרָאֵל
 וְיִשְׁתַּבֵּיךָ לְחֹן אֲרִי שְׁלוֹמָא הוּא וְאִינֵן אֲחֵימָא ית קוּדְבַתְּהוֹן
 קוּדְבַתְּהוֹן קָרָם י" וְהוֹבַתְּהוֹן קָרָם י" עַל שְׁלוֹתְהוֹן: (ל) וְיִשְׁתַּבֵּיךָ
 לְכָל כְּנִשְׁמָא דְבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְלִגְוִרָא דִּיחֻכּוֹן בְּיַדְהוֹן אֲרִי לְכָל
 עֲמָא בְּשְׁלוֹתָא: (לא) וְאִם אֲנִישׁ חַד יְחֻזַּב בְּשִׁלּוֹ וְקָרִיב עֲזָא

עַל כֹּל הַמִּצְוֹת [כתיבות ז'] סוּרַק עוֹל וּמַסֵּר צְרִית וּמַגְלָה פְּסִיס
 אִף מְנֹסֵף זֹ סוּרַק צֵה עוֹל וּמַסֵּר צְרִית וּמַגְלָה פְּסִיס וְאִיזוּ זֹ ע"א
 [ספרי]: אִשֶׁר דִּבֶּר ה' אֵל מֹשֶׁה. אֲנִכִי וְלֹא יִהְיֶה לְךָ מַעֲיָה הַבְּזוּרָה
 שֶׁמַּעֲנִס [הוכיות ח'] כִּדְכַתִּיב אִחַח דְּכַר אֲלֵסִים שְׁמִים זֹ שֶׁמַּעֲנִי
 [מֵהֵלֶם ו' צ']: (כג) אִם כֹּל אִשֶׁר לֹוֹ וְגו'. מְנִיד שֶׁכֹּל הַמַּוְדָּה
 צ"ע כְּכּוֹפֵר כֹּלֵל הַסוּרָה כּוֹלֵל וְכֹל מֵה שֶׁתְּכַזֵּבוּ הַכְּנִיזִים שֶׁנֶּאֱמַר
 לִמֵּן הַיּוֹם אִשֶׁר לֹוֹ ה' וְהִלָּאָה [ספרי]: (כד) אִם וְנַעֲיַי הַעֵדָה
 נַעֲשָׂתָה לַשְּׁגָגָה. אִם מַעֲיַי הַעֵדָה נַעֲשָׂתָה עֲזָרִים זֹ עַל יַד שׁוֹגֵג
 שֶׁזָּגוּ וְהוֹרּוּ עַל אִחַח מִן הַעֲבֻדוֹת שֶׁהֵיחָ מוֹתֵרַת לַעֲבֹד ע"א כִּכְר׃
 לַחֲטָא. חֲסַר ח' שֶׁאִינּוּ כֶּשֶׁר חֲטָאוּת שֶׁכֹּל חֲטָאוּת שֶׁתְּכַזֵּר הַבְּזוּרָה
 עַם עוֹלָה הַחֲטָאָה קוּדָמָה לַעֲוֹלָה שֶׁנֶּאֱמַר וְחַח הַסֵּנִי יַעֲשֶׂה
 עוֹלָה [ויקרא ח'] וְזו עוֹלָה קוּדָמָה לַחֲטָאָה [הוכיות י"ג צ] חִסִּים
 ל': (כד) כִּזְבוּ אִם קִרְבָּנָה עֲזָרִים זֹ עַל הַמַּוְדָּה שֶׁנֶּאֱמַר
 הֵיחָ מִן הַעֲוֹלָה שֶׁנֶּאֱמַר אִשֶׁר לֵה' [ספרי יצוונת ח']: וְחַטָּאתָם.
 זֹ הַשְּׁעִיר: (כו) חֲסַסֵּל שְׁגָגָה. צ"ע: עֹז צֵה שֶׁנֶּאֱמַר.

אחת תחטא בשגגה והקרובה עו פתי
 שנתתה לחטאת: (ט) וכפר הפה על הנפש
 השגגת בחטאה בשגגה לפני יהוה
 לכפר עליו ונסלח לו: (ט) האזרח בבני
 ישראל ולגר הגר בתוכם תזכה אחת יהיה
 לכם לעשה בשגגה: (י) והנפש אשר
 תעשה ביד רמה מדהאזרח ומדהגר
 את יהוה הוא מכהו ונקרתה הנפש
 שהוא מקרב עמה: (יא) כי דבר יהוה בזה
 ואת מצותו הפך הכרת ופקדת הנפש
 שהוא עונה בה: פ (יב) ויהיו בגר ישראל
 במדבר ומצאו איש מקושש עצים ביום
 השבת: (יג) ויקריבו אתו המצאים אתו
 מקושש עצים אל משה ואל אהרן ואל
 כל העדה: (יד) ויצו אתו במשמר פי לא
 פרוש מהעשה לו: ס (טו) ויאמר יהוה אל
 משה מות יומת האיש רגום אתו באבנים
 סלר פכרות יסיד מניח כסכה לו סעירה ונא קנע לך סעירה:

בת שמה לחטאת: (ס) ויכפר בקנא על אגוש דאשתל
 במקריה בשלו קדם ללכפר עלוהו וישתביק ליה:
 (ס) ויצא בקני ישראל ויגידהו דהגירון פינהון אוריחא
 חדא דהי לכו לרעבי בשלו: (ג) ואגוש דעביד ברוש גלי
 מן ציביא ומן ציביא קדם יהוה הוא מנין וישתבי אגושא חדא
 מנו עמיה: (ג) פתקמא דין בקר בת פקדוהו אשני
 אשתחיהא וישתבי אגושא חדא חרביה ביה: (ג) ויהו בני
 ישראל במדברא ואשכחו נקרא פד קצבב אעין דחמא דשבתא:
 (ג) וקריבו תיה דאשכחו תיה פד קצבב גאון לוח משה
 ולת אהרן ולת כל קושטא: (ג) ואקרו תיה בבית סמרא
 אגוש לא אתפרש להון מה דעקרון ליה: (ג) ואמר לו למשה
 אתקטלא תקטיל נקרא רגום תיה באבניא קל קושטא

(ל) ביד רמה. צמוד: מנקה. כנו וסיפס ספסס
 ונדוסס [יחזקאל ס'] אשר נדפו נערי מלך אשר [ישעיהו ל']
 דרד דכשו כדוחינו מכלן לעכין את ססס ססול צכח
 [ססדרין ז']: (לא) דבר ס'. אזכרת פ"ל משי סבזכר
 והסלר משי משה: עונה צב. צזון טעונה צב שלל עשה
 חטונה: (לב) יסיו צמדכר וימללו. צגותן של ישראל דבר
 סכמו שלל טעמו שלל טעם כלשונה וצמייח צל זס וסללה
 [כרימות ז']: (לג) סמולאים סומו עוקטו. ססמרו צו ולל
 סיים מלקוטו סף טעמולאסו וסמרו צו [ססרי']: (לד) כי
 לא סרס משי יעמס לו. (לס סיו יודעים) נליו משה ימות
 כלל יודעים סיו טעמלל טעם צמיהס [ססרי ססדרין פ"ס]:
 (לה) כגום. למדל"ס צלע"ז (סטיינבוך): וכן סלון סלל"ס

כִּלְהַעֲדָה מִחוּץ לַמִּחְנֶה: (ל) וַיֵּצִיאוּ אוֹתוֹ
כִּלְהַעֲדָה אֶל־מִחוּץ לַמִּחְנֶה וַיִּגְמְוּ
אוֹתוֹ בְּאֲבָנִים וַיָּמַת בְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־
מֹשֶׁה: פ מַסְעִיר (ל) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
לֵאמֹר: (לח) דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ
אֱלֹהִים וַעֲשׂוּ לָהֶם צִיצִית עַל־כַּנְּפֵי
בְּגָדֵיהֶם לְדוֹרָתָם וַנִּתְּנוּ עַל־צִיצִית הַכַּנָּף
פְּתִיל תְּכֵלֶת: (לט) וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִית
וּרְאוּתָם אוֹתוֹ וַיִּזְכְּרֶתֶם אֶת־זְלַמְצוֹת יְהוָה
וַעֲשִׂיתֶם אִתְּם וְלֹא־תִתּוּרוּ אַחֲרַי לְבַכְּכֶם
וְאַחֲרַי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זָנִים אַחֲרֵיהֶם:
(מ) לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתַי
וְהָיִיתֶם קְדוֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: (מא) אֲנִי יְהוָה
אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ

(גבהעד) וכן זכור ושנוור: (לו) ויוליאו אותו. וכלן שנית
הסקיילס חוץ וכחוק מ'צ'ד [סנהדרין מ'צ']: (לה) (כבוס).
סע'ס' צלע' וכן הלוך אלג'ס' וכן זכור ושנוור: (לח) ועשו
לכם ציצית. על סם הפתילים הסלויים זה כונו ויקחני צליית
לשמי [יסוקאל ח']. ד'א צינית על סם ודאיהם אותו כונו
עליץ נן הסככים [ש' צ']: חכלה. צע יחוק של חלון

מִפְּרָא לַמִּשְׁרֵתָא: (ט) וַאֲפִיקוּ יְתִיהָ קַל כְּנִישְׁתָּא לַמְּבָרָא
לַמִּשְׁרֵתָא וְהִגְמֵוּ יְתִיהָ בְּאֲבָנָא וַיָּמַת בְּמָא דְּפִקְדֵי יְתִיהָ מֹשֶׁה:
(ז) וַאֲמַר יְיָ לַמֹּשֶׁה לְמִימְרֵי: (זא) מַלְּיִל עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּמְר
לְהוֹן וַעֲבָדוּן לְהוֹן פְּרוֹסְפָרִין עַל פְּנֵי כְּסוּתוֹרָן לְדַרְיָהוֹן וַחֲתָנָן
עַל פְּרוֹסְפָרָא דְּבִקְסָא הוּסָא דְּתַקְלָתָא: (ט) וַיְהוֹן לְכֹן
לְכְרוֹסְפָרִין וַחֲחֹוֹן יְתִיהָ וַתְּדַבְּרָת יַת קַל פְּקוּדָא דִּי וַעֲבָדוּן
יְהוֹוָה וְלֹא חֲטָעוּן בְּתַר תְּרִיחָר לְכַבּוֹן וּבְתַר חֲוִי עֵינֵיכֹן דִּי
אַתָּן טַעַן בְּתַרְיָהוֹן: (ח) גְּדִיל דְּתַדְּבָרָת וַעֲבָדוּן יַת קַל פְּקוּדֵי
וַתְּהוֹן קוּדִישׁוֹן קָדָם אֱלֹהֵיכֹן: (חא) אָנָּא יְיָ אֱלֹהֵיכֹן דִּי אֲפִיקִית
יַתְכֹן מֵאַרְעָא דְּמַצְרַיִם לְמַחְרֵי לְכֹן לְאַלְהָא אָנָּא יְיָ אֱלֹהֵיכֹן:

[מנחות מ'צ']: (לט) וזכרחתם את כל מצות ה'. שמנין גימטריא
של צינית שש מצות. ושננס חוטין וחסנס קשרים כרי תרי"ג:
ולא תחורו אחרי לצבכם. כנו מחור הכרץ. הלכ והעיינים
הם ומגלים לגוף ומכרסמים לו את העצמות העין רואה
והלכ חומד והגוף עושה את העצבים: (מא) אני ה'. כלמן
לשלם שכר: אליהם. כלמן ליפער: אשר הולחתי אהכם.
על ננח כן פדתי אהכם שחכצלו עליכם בזכותי. אני ה'
אליהם. עוד לנח נאמר כדי שלא יאמרו ישראל מפני מה
אמר הנקום לא שנעשה ונטול שכר לנו לא עושים ולא נוטלים
שכר על כרחם אני מלככם [צח ע"מ] וכן הוא אומר את
לא צד חוקם אמנך עליכם [יסוקאל כ']. ד'א לנח נאמר
יזאח מנרים אני הוא שהכנחתי צנוריים בין עשה של צבור
לשאינם של צבור אני הוא עמיד להנחין וליסרע מן החולה
קלא חילן צבדו וזווער חכלת היא [צ"ק ס"א]. וניסורו של
ד'י עשה הדכנן הנחמתי לנח כנמכס פכסת נקוטש לפכסת

מַצְרִים לְהִיזֹת לָכֶם לְאֱלֹהִים אֲנִי יְהוָה
אֱלֹהֵיכֶם: פ פ פ

סדר קרח

מז (א) וַיִּקַּח קַרְחַב בְּדִיצְהוֹ בְּדָקָהּת בֶּן־לֵוִי
וְדָתָן וְאֶבְיָדָם בְּנֵי אֱלִיָּאָב וְאֹזֶן בֶּן־
פִּלֵּת בְּנֵי רְאוּבֵן: (ב) וַיִּקְמוּ לִפְנֵי מֹשֶׁה
וְאָנָּשִׁים מִבְּנֵי־יִשְׂרָאֵל חֲמִשִּׁים וּמְאַתָּים

פ"א לומר שהמחלל את הסנה כעוזה פ"א שאף היא שקולה
ככל המלוח [סולין ס'] וכן הוא אומר בעזרא ועל הר סיני
ידעה ותתן לערך חורה ומלוח ולא שנה קדשן סודעה להם
[כחמיס ט'. וקף] פסעה לניח לכך כמנהגו לאלו לפי שאף
היא שקולה כנגד כל המלוח שאלער ועשיהם את כל עלוהי:
על כנפי בגדיהם. כנגד ושא אחכם על כנפי נשרים [שמות
י"ט]. על ד' כנפות ולא בעלה שלש ולא בעלה שמש [כ"ל שאין
עושין ס' לניח צב' כנפות אלא ד' צד' כנפות הערוכות
ועיין בסור ח"א סי' י"א] כנגד ד' לשונות של גאולה שאלער
צמרים והולאתי והללתי ולקחתי [שמות ז'] : שמיל
שכלה. על שם שכול צמרות מדבוננו של שכול חכלא ונכחם
סיחה צלילם וכן נצט הסכלה דוונה לרקיע המשמיר לנת
פרכ תמונה מוטין שנס כנגד שפנס ימים שיהו ישראל משיאלו
מונמרים עד שאלער שירם על הים:

הסלה פרישה שלה לך

מז (א) ויקח קרח. פסעה זו יספ נדעשה צמדעש דני

מז (א) וַיִּקַּח קַרְחַב בְּדִיצְהוֹ בְּדָקָהּת בֶּן־לֵוִי
וְדָתָן וְאֶבְיָדָם בְּנֵי אֱלִיָּאָב וְאֹזֶן בֶּן־
פִּלֵּת בְּנֵי רְאוּבֵן: (ב) וַיִּקְמוּ לִפְנֵי מֹשֶׁה
וְאָנָּשִׁים מִבְּנֵי־יִשְׂרָאֵל חֲמִשִּׁים וּמְאַתָּים

מחשומל: ויקח קרח. לקח את עלמו לצד אסד להיות
נחלק ממחך העדה לעורר על הכסונה וזכו שחכנס אונקלום
והשפליג נחלק משאלר העדה להחזיק צמחוקת וכן וס יקסן
לכך [איוב ט"ו] לוקח אותך להפליגך משאלר בני אדם. דבר
אסר ויקח קרח עסך ראשי כסכדלרות שנסה דצברים כמו
שאלער קח את אסרן [צמדער כ'] קמו ענכס דצברים [הושע
י"ד]: בן ילכר בן קסה בן לוי. ולא סוכיר בן יעקב שצקס
רמזים על עלמו שאל יזכר שמו על מחלוקתם שאלער
צקהלס אל חסד כצודי [צבלסית נ"ט] וסיבן נזכר שמו
אל קרס צסחיסקס על הדוכן צדצרי סימים שאלער בן
צביאקב בן קרס בן ילכר בן קסה בן לוי בן ישראל [ד"ה א'
ו'] [מחשומל]: ודחן ואצירס. צצביל סהיס שצט כלוצון סרו
צכנייחס חיענה סקן לקסה וצניו חסוניס חיענה נסחחסו עס
קרס צמחוקתו חי לרשע חי לשכנו. ונה ראס קרס לחלוק
עס ונסי כחקלס על נישאותו של אליצפן בן עוצאל שמיכסו
ענסי נשיפ על צני קסה על פי הדיבור אור קרס אחי אצס
לכצעס היו שאלער וצני קסה וגו' [שמות ו'] עמרכ סכבור
כעלו שני צניו גדולה אסד וליך ואסד כסן גדול מי רחוי ליעול
את ססני' לא אני סאני בן ילכר סכור שני לעמרכ וכסו ונסי
נשיפ את בן אחיו סקטן מכלס הריני חולק עליו ונצטל את
דצריו וס ענסי עמד וככס ר"ל ראשי כסכדלרות רוצן עסכס
כלוצן סכני וסס אליצור בן שדיאור וצצכירי וכילעל צו שאלער
נשיפי ערס קריאי עועד ולסלן סוס אומר אלס קריאי סעדרס

נְשִׂאֵי עֵדָה קִרְאֵי מוֹעֵד אַנְשֵׁי־שָׁם:
 (א) וַיִּקְהָלוּ עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן וַיֹּאמְרוּ
 אֱלֹהִים רַב־לִבָּם כִּי כָל־הָעֵדָה כָּלָם
 קָדְשִׁים וּבְתוֹכָם יְהוָה וּמִדּוּעַ תִּתְנַשְׂאוּ
 עַל־קְהַל יְהוָה: (ב) וַיִּשְׁמַע מֹשֶׁה וַיִּפֹּל עַל־
 פָּנָיו: (ג) וַיְדַבֵּר אֶל־קִרַח וְאֶל־כָּל־עֵדְתוֹ
 לֵאמֹר בְּקֹר וַיֹּדַע יְהוָה אֶת־אֲשֶׁר־לָלוּ
 וְאֶת־הַקְּדוֹשׁ וְהַקְּרִיב אֵלָיו וְאֵת אֲשֶׁר
 יִבְחָרְבוּ וַקְּרִיב אֵלָיו: (ד) וְזֹאת עֲשׂוּ קַחֲדוּ

[צמדכר ט'] והלניסן שלימות סכלן חכלת צלו וענדו למי
 משה אמרו לו עליה סכולה של חכלת חייבה צליית או פטורה
 אמר להם חייבה הסחילו לשחק עליו אפסר עליה של ונין אחר
 שוט אחד של חכלת פוטרה זו סכולה חכלת לא הפטור את
 עלוה [תמנוואל]: צמי רלונין. דמן ואציקם ורון בן פלה:
 (ג) רב לכה. הרבה יותר מדאי לקחתם לעגומכם גדולה: כלם
 קדושים. כלם שמועו דברים צביני מפי הגבורה [תמנוואל]:
 ומדוע תתנשאו. אם לקחת אהם ומלכות לא היה לך לצרכ לאחיד
 כהונה לא אחם לצדכם שמתם צביני אכני ס' אליהן כל העדה
 שמועו: (ד) ויפול על פניו. מנני המתקוקת שכבר זה בידם
 קרסון רביעי חטאו בעגל ויחל משה [שמות ל"ב] במתאוונניס
 ויתפלל משה [צמדכר י"ח] צמדגליים ויאמר משה אל ה' ושמועו
 וצדיק [שם י"ד] במתקוקמו של קרח נתחשלו ידיו מפל לצן

תקדשי ומן אנשין ד'שקא: (ג) ואתקבשו על משה ועל אהרן
 ואמרו להון סני לבון אבי כל קנשתא פלהון קדישין וביעהון
 ישריא שנתמא ביי וסא דין אתון מתברקבין על קהלא דיי:
 (ד) ושמע משה גפיל על אפיה: (ה) ופיל על עם קרח ועם
 כל קנשתיה למטי בצקרא ויהוה ה' נת דקשר ליה נת
 דקדיש וקריב לקדמוהי נת די יתדעי ביה קריב לשמישיה:
 (ו) דא עיבדו קבו לבון מתתין קרח וכל קנשתיה: (ז) וקבו

מלך סקרח על אציו וסיים עליו אוסנו פעם שמים ותלם
 כסקרח כביעת נתחשלו ידי האוסז סהוא אמר עד מתי אטריס
 על סמלך שמוא לא יקבל עוד מומי [תמנוואל]: (ח) צקר
 וידוע וגו'. עמה עת סכרות סוא לט ולא ככון לסלואת לפניו
 וסוא סיה מתכוין לדמות שמוא יסזרו צכס [תמנוואל]: צקר
 וידוע ס' אח אשר לו. לעבודת לויס: וסח סקדוט. לכסוהס:
 וסקריצ. אוחס אליו [תמנוואל]. והמכנוס צוכיס כן ויקריצ
 לקדוסי יקריצ לשימשי'. ועדכט אגדה צקר א"ל משה גבורת
 חלק סקצ"ס צעולמו יוליס אחס לסמוך צקר לעכז כן חוכלו
 לצטל אח זו סנאמור ויהי עכז ויהי צוקר ויבדל [צדלשית ט']
 כך ויבדל אסכן להקדישו וגו': (י) זחט עשו קסו לכס ומחמות. מה
 דלס לומר לסס כך אמר לסס צדרכי גבוים יס ימוסיס סכצצ
 וסומריס סכצס וכלס [ס"א] ויחין כלס) מתקנזיס צביח סחד
 אלו איין לבו אלס ס' סחד אכון סחד ומורס אחת ומצבס סחד
 וכסן גדול סחד וסחס ר"ן איס מנקשיס כסוהס גדולה אף
 אחי רואה צכך סא לכס תמניס מציב מכל סיה סקסרת סכצביה
 מכל סקרבנות וכס סמות נחמן צמוכו סצו סכסרו כדז ואציהו
 לפיכך סחכס צכס וסיה סאיס אשר יצחר סוא סקדוט צכז

לכם מחתות קרח וכל עדתו: ויתנו בהן ו
 אש ושימו עליהן ו קמדת לפני יהוה
 מחור והיה האיש אשר יבחר יהוה הוא
 הקדוש רב לכם בני לוי: (ט) ויאמר משה
 לקרח שמעו נא בני לוי: (ש) המעט מכם
 פיה הדייל אלהי ישראל אתכם מעדת
 ישראל להקריב אתכם אליו לעבד את
 עבדת משבן יהוה ולעמד לפני העדה
 לשרתם: (י) ויקרב אתך ואת כל אחיך
 בני לוי אתך ובקשתם גם כהנה: (יא) לכן
 אתה וכל עדתך הגעדים על יהוה
 ואתרן מה היא פי תלוננו עליו: (יב) וישלח

תלוננו ק

הוא בקדושתו וכי אין לנו יודעים שמי שיבחר הוא הקדוש
 אלא אמר להם משה סדיני אמר לכם שלא תחייבוני עי שיבחר
 זו יאל חי וכלכם אוצדין [צמדכר כ']: ומתות. כלים שחוק
 צם בגלים ויש להם ניה יד: (ח) רב לכם בני לוי. דבר
 גדול אמרתי לכם ולא תפשים שי ערך הכרה צם וקצלו
 עליכם לקרב הם חטאו על נפשותם שנאמר את ומתות
 סתומים סאלה נפשותם. וקרב שפקס סיה עם רבם
 נשפות זס עינו סעט ו רבם נלשלה גדולה ילס ומנו שפול

בהן אשתא ישראל עליהן קמדת בוקסין קדם יי קסר ויה
 נברא דחריש יי הוא קדיש סני לכוני בני לוי: (ט) ואמר
 משה לקרח שמעו נא בני לוי: (ט) תועיר לכוני ארי אפריש
 אלהי ישראל. תכוני סגושמת וישראל לקרא תכוני
 לקדמיה למסלח ח פולחן משבא יי למיסק קדם בנישמת
 לשמשותהון: (י) וקריב תך ות כל אתך בני לוי עשך ובענו
 אתון בען אף ברננתא רבתא: (יא) בען את וכל בנישמת
 האדמתתון על יי ואתרן מה היא ארי אתרעמתון עלוהי:
 (יב) ושלח משה למקרי לרתן ולאעדים בני אלראב ואמרו

שקול כנגד משה וסרן אמר נענינו איני נעלם וכ"ד משמרות
 צומדות לצני בני כלם מתנאים צרות סקדס שנאמר כל סלס
 בניו לסינו [ד"ס ס' כ"ס] אמר אפשר כל הגדולה סולח עמידה
 לעמוד מנני וחי סרוס לכן נשמתק לצל ללותה סוקס שנוע
 מני משה סכולס אוצדים וסוד נולטו אשר יבחר סול סקדוס
 עעס וסלס נענלו ולל רלס יפס למי נעניו עשו חשונה ומשה
 סיה רלס. תחומל: רב לכם. דבר גדול נפולסם נענמכס
 לסלוק על סקצ"ס: (ח) ויאמר משה אל קדם שנועו נל בני
 לוי. תסליל לדבר ענו נדברים רכיס כיון שרלסו קסס עורק
 אמר עד שלל יתחטפו סלר סעצ"י ויסדרו ענו לרבר גם
 אל כלס תסליל לורו צם שנועו נל בני לוי: (ט) ולעמוד לפני
 סעדי. לסיר על סדוכן: ויקרב וסן. ללותו סירות ססרסיק
 ומנו סלר עדס ישראל: (יא) לכן נעניל כך סלס וכל עדתך
 ספעדים סתך על ס' כי נעליותו עשיתי לתת כסונס לססן
 ולל לנו סול סוולוקת סוס: (יב) ושלח משה וי'. מכלן
 סלן ומ: קין נפולוקס [סנסדרין ק"י] סיס עם מוסו

משה לקרא לדתן ולאבירם בני אליאב
 ויאמרו לא נעלה: (י) המעט כי העליתנו
 מארץ זבת חלב ודבש להמיתנו במדבר
 כי תשתרר עלינו גם השתרר: שני (ד) אף
 לא אל-ארץ זבת חלב ודבש הביאתנו
 ותפתך לנו נחלת שדה וברם העיני
 האנשים ההם תגפר לא נעלה: (טו) ויחר
 למשה מאד ויאמר אליהוה אל-תסן
 אל-מנחתם לא חמור אחד מהם נשאתי
 ולא הרעתי את-אחד מהם: (טז) ויאמר
 משה אל-קרח אתה וכל-עתך היו לפני
 יהוה אתה ורם ואהרן מחר: (יז) וקחו איש
 מחמתו ונתתם עליהם קטרת והקרבתם
 לפני יהוה איש מחמתו ומאיתם
 מחתת ואתה ואהרן איש מחתתו:

אחרים להסלימום דרכי זלוט: לא נעלה. פיהם הכשילם שאין
 להם אלא ירדם: (ד) ותפן לו. הדבר מוכח על שכן הסמור
 לנעלה כלומר לא הביאוחו ולא נחת לנו נחלת שדה וברם ואינכם
 לנו אעלה אתכם נעני מוצים אל ארץ טובה וגו' [שמות ב'].

לא נסק: (י) תועד ארי אשיקתנא מארעא עבדא חלב
 דבש לקשלותנא קמךברא ארי אתברכפת עלנא אף
 אתברכבא: (י) ברם לא לארעא עבדא חלב דבש אעלתנא
 וסבת לנא אחסנת תקלון וברמין העני נקרא האינן תשלח
 לעבדא לא נסק: (ט) ותקוף למשה לחרא ובאר קדם ה'
 לא תקביל ברעא קרבנהון לא הקרא דוד מנהון שרתית
 ולא אבאישית ית הד מנהון: (ט) ובאר משה לקח את
 וכל גושפתך הוון זמינן לקדם ה' את ואינן ואהרן קטר:
 (י) וסבו גבר מחתימיה ותתנן עליהון קטרת בוסמין ותקרבן
 קדם ה' גבר מחתימיה מאתן ותמשין מחתן ואת ואהרן גבר
 מחתימיה: (ט) ונסבו גבר מחתימיה וקבו עליהון אשתא

משם הולאחנו ולא אל ארץ זבת חלב ודבש הביאוחנו אלא בזמ
 עלינו להמיתנו צמדכר סאמרת לנו צמדכר הזם יפלו פגריכם
 [צמדכר י"ד]: העיני האנשים הסם הנקב וגו'. אפילו אדם
 שולח לנקר את עיניו אם לא נעלה לניך לא נעלה: האנשים
 הסם. כאלם החולה קללנו צמזכרו: וימר למשה מולד.
 נלעטר עד למולד: (טו) אל חסן אל מנחם. לפי פשוטו
 הקטורה סם מקריבין לפניך מחר אל חסן אליס. ומדכס
 אגדס קווצ יודע אני שיש להם חלק צמעידי צבור אף חלקם
 לא יקובל לפניך לרנון חייטו האש ולא חאלנו: לא חמור
 אחד מכם נשאתי. לא חמורו של אחד מכם נעלתי אפילו
 כשהלכתי מודין למלכים וברכבתי את אשתי ואת בני של
 החמור ויהי לי ליטול אותו החמור ושלסם לא נעלתי אלא
 ושלתי [חנחואל]. שמרית לשון ארזי כך נקבאם אנגריא של

(ט) ויקחו איש מחמתו ותנו עליהם
 אש וישימו עליהם קמחת ויעמדו פתח
 אהל מועד ומשה ואהרן: (י) ויקהל
 עליהם קרה את-פל-העדה אל-פתח
 אהל מועד וירא כבוד-יהוה אל-פל-
 העדה: ס' שלש (י) וידבר יהוה אל-משה
 ואל-אהרן לאמרו: (יא) הברלו מתוך
 העדה הזאת ואכלה אתם פרוע:
 (יב) ויפלו על-פניהם ויאמרו אל אלהי
 הרוחת לכל-בשר האיש אחד יחטא
 ועל פל-העדה תקצף: ס' (יג) וידבר יהוה
 אל-משה לאמרו: (יד) דבר אל-העדה
 לאמד העלו מסביב למשכן-קרח דתן
 ואבירם: (טו) ויקם משה וילך אל-דתן
 ואבירם וילכו אחריו וקני ישראל: (טז) וידבר
 אל-העדה לאמד סורו נא מעל אהלי
 האנשים הרשעים האלה ואל-תגעו
 בקל-אשר להם פן-תספו בכל-

אשר-א עליהן קמחת בוסמין וקמו בתרע משכן וקמו ומשה
 ואהרן: (יז) ואקבש עליהן קרח ות כל פגשתא לתרע משכן
 וקמו ואיחולי וקרא די לכל פגשתא: (יח) ומליל יי עם משה
 ועם אהרן למימר: (יט) אתפרשו מנו פגשתא דרא ואשיי
 יהונו פגשעה: (כ) ונפלו על אפיהו ואמרו אל אלהא דוחיא
 לכל בשרא נברא חד ייחוב ועל כל פגשתא דא רוגזא:
 (כא) ומליל יי עם משה למימר: (כב) מליל עם פגשתא למימר
 אסתלקו מסחור סחור למשנגא דקרח דתן ואבירם: (כג) וקם
 משה ואזל לות דתן ואבירם ואנלו בת-יהי קבי ישראל:
 (כד) ומליל עם פגשתא למימר ודו בען בעפוי משפני נבראי
 תיביא האלן ולא תקרבו בקל די להו דלמא חלקן בכל

מלך סחור: (טז) וסס. עדתך: (יז) והקדחתם איש עממתו.
 הסומים ומלחמים איש שבטם: (יח) ויקהל עליהם קרח.
 בדברי ליגות כל הליגים הסוה כל כך אלל שבטרים ופתח אותם
 כבצורין אחס שעלי לבדי אני מקסיד איני מקסיד אלל שבטיל
 כלכס אלו באין ונוטלין כל הדולות לו העלמות ולחמיו הסכוסה
 עד שנתפתו כלם [תחמונא]. ויכח כבוד ה'. בא צעמוד עני:
 (כב) אל אלתי כדמות. יודע ומחשבות אין מדת כדמת צמר
 ודס מלך צמר ודס סכרחה עליו ונקמת מדינה אינו יודע מי
 הסוטא למיכך כסוטא כועס נכרע מכלס אלל אחס לפניך
 גלויות כל המחשבות ויודע אחס מי הסוטא: איש אחד. הוא
 הסוטא ואחס על כל העדה תקלוף. אינן הקצ' יסס אחרתס
 אינו יודע ומוודיע מי פסא ומי לא פסא: (כד) העלו. כתרגומו
 הסמלך ומכניגות עסקן קרח: (כז) ויקט ופס. כסבור

חטאתם: (כו) ויעלו מעל משכב קרח דתן
 ואביהם מסביב ודרתן ואביהם יצאו
 נצבים פתח אהליהם ונשיהם ובניהם
 וטפם: (כז) ויאמר משה בזאת תדעון כי
 יהוה שלחני לעשות את כל המעשים
 האלה כילא מלבי: (כח) אם פמות כל
 האדם ימתון אלה ופקדת כל האדם
 יפקד עליהם לא יהוה שלחני: (כט) ואם
 בריאה יברא יהוה ופצתה האדמה את
 פיה ובלעה אתם ואת כל אשר להם
 וירדו תימם שאלה וידעתם כי גאצו
 האנשים האלה את יהוה: (לא) ויהי כבלתו
 לדבר את כל הדברים האלה ותבקע
 האדמה אשר תחתיהם: (לב) ותפתח הארץ
 את פיה ותבלע אתם ואת בתיהם ואת
 כל האדם אשר לקח ואת כל הרקוש:
 (לג) וירדו הם וכל אשר להם תימם שאלה
 ותכס עליהם הארץ ויאבדו מתוך

חבתו: (א) ואסלקו מעלי משכב קרח דתן ואביהם
 מסביב סתור ודתן ואביהם נפקו קרימין פתרע משכב דתן ונשיהון
 ובריהון וטפלהון: (ב) ואמרי משה ברא תדעון ארי יי שלחני
 למעבר ית כל עובדי האלון ארי לא מערתי: (ג) אם
 פמות דכל אנשא ימתון אלון וסערא דכל אנשא יסעור
 עלהון לא יי שלחני: (ד) ואם בריאה יברא יי ופנתת ארעא
 ית פומה ותבלע יתהון ית כל די להון ויתתון בר תיין לשאול
 וידעון ארי ארצו נברא האלון קדם יי: (ה) ויהוה בר שיצו
 למלקא ית כל פתמציא האלון ואתבגעת ארעא די תחתיהון:
 (ו) ופנתת ארעא ית פומה ובלעת יתהון ית אנש פתיהון
 ית כל אנשא די לקח ית כל קנעא: (ז) ונתתו אינן וכל
 די להון בר תיין לשאול ותפת עליהון ארעא ויאבדו כמז

שישאו לו פנים ולא נשאו [מדכס רכס]: (כז) ילאו נלבים.
 זקוונס זקוסס לחקף ולגדף [מכחוסל] כמו ויתניז ארבעים
 יום דגלית [שמואל א' יז]: [ז] ושיסיס וזניסיס וטפס. זל וכלס
 כונס קסס סנמלוקס ססכי ז"ד של מוסס חין פונשין אלס עד
 סיזיס סחי סעכות וז"ד של מעלס עד ל' סנס וכאן אכדו אף
 יונקי סדיס: (כח) לעשות אה כל סנעשסי סלס. סעשסי
 ע"פ סדכור למת לססרן ככונס גדולס וזניו סגני ככונס וליליפן
 נשיו ססססי: (כט) לא ס' סלמני. אלס אני עשיתי סכל
 מדעמי וזדין סוס סולק עלי: (ל) ולס זכילס. מדסס: יכרס
 ס'. לסמיס אוחס סמיסס סלס עת זכ ארס עד סנס וננס סיל
 סכזילס ופננס סלדנס סח סיס וסלנלס אז וידענס כי נלט
 סס לס' ולני מני סככורס אסכסי ורכמיטו סיכסו אס זכילס

הקהל: (לד) וכל ישראל אשר סביבתיהם
 נסו לקלם פי אמרו פדת בלענו הארץ:
 (לה) ואש יצאה מאת יהוה ותאכל את
 הקמשים ומאתים איש מקריבי
 הקמדת: ס יז (ט) וידבר יהוה אל משה
 לאמר: (י) אמר אל אלעזר בן אהרן הפהן
 ונתם את המחלת מבין השרפה ואת
 האש וזה הלצה פי קדשו: (יא) את מחתות
 החטאים האלה בגפשתם ועשו אתם
 רקעי פחים צפוי למזבח פי הקרבים
 לפני יהוה ויקדשו ויהיו לאות לבני
 ישראל: (יב) ויקח אלעזר הפהן את מחתות
 הנחשת אשר הקריבו השמים ויקעו
 צפוי למזבח: (יג) וזבחו לפני ישראל למען
 אשר לא יקרב איש זך אשר לא מזרע
 אהרן הוא להקטיר קטורת לפני יהוה
 ולא יהנה קננה ובעותו פאשר דבר
 יהוה ביד משה לו: ס (יד) וילנו כל עדת

קהל: (טז) וכל ישראל די בסתיהו ערקו לקלחן אר
 אטרו דלמא תבלענא ארעא: (יז) ואשתא נפקת סן קדם
 ונאכלת ית מאתן ותמשין נקרא מקריבי קמדת בוסמא:
 (יח) ויליל י עם משה למיזב: (יט) אטרי לאלעזר בר אהרן
 נקרא ויפריש ית מחתתא מבין יקריא נח אשתא
 יחיק להלא ארי אתקדשא: (כ) ית מחתת תיקבא האלון
 דאתחייבו בגפשתיהו בעבדון ונתון נדדון מסין חופא
 למזבחא ארי קריבוני קדם י ואתקדשא ונתון לאת לבני
 ישראל: (כא) וקטבו אלעזר נקרא ית מחתת וקשא די קריבו
 נקריא ונדדונו חופא למזבחא: (כב) דקריא לבני ישראל
 בריל דלא יקרב גבר הלזי די לא מזרע דאהרן הוא לאפקא
 קמדת בוסמין קדם י ולא ימי קננה וקנשתיה קמא די
 טליל י בידא ומשה ליה: (כג) ואתקעמו כל בגשתא דבני
 ישראל מיזבא ובעתוהו על משה ועל אהרן למיזב אתון
 פס ללכך משחה ימי ככלסית ומעצ וסס לאו יכרס' ס סכדכין
 ק'ו] כ'ל יכרס' ס' ססס ככלן: (כד) נכו לקולס. כשניל
 סקול סיוול על כליעתן.
 יז (ב) ואת סלס. סכמוך כנסחות: זכס סלס. ללכך מעל
 כנסחות: כי קדשו. כנסחות וסכורין כנסס סכרי
 עסוס כלי סכס: (ג) סכטלס סלס כנססותס. סעעס
 סוסעס כנססותס ססלכו על סכס'ס יזוסל ל'ו: רכועי.
 כדדוין: ססס. עסס סכורדוין סוכד'ס כע'ס (חוססדעסנט):
 ססי לזוסס. לזוסס כנססות: וסכו לאות. לזכרו סילסנו
 סלו סיו מזורן סכחלקו על סכריבו יסרסו: (ד) וירקסוס.

בג' ישראל ממחרת על משה ועל אהרן
לאמר אתם המתם את עם יהוה: (א) ויהי
בהקהל העדה על משה ועל אהרן
ויפנו אל אהל מועד והנה כספו העגן
ויבא כבוד יהוה: (ב) ויבא משה ואהרן אל
פני אהל מועד: (ג) ויביע (ד) וידבר יהוה
אל משה לאמר: (ה) הרמז מתוך העדה
הזאת ואכלה אתם כרבע ויפלו על
פניהם: (ו) ויאמר משה לאהרן קח את
המחטה ותדעליה אש מעל המזבח
ושים קמורת והולך מתנה אל העדה
וכפר עליהם כרצא הקצף מלפני יהוה
החל הנגף: (ז) ויקח אהרן באשור ודבר
משה וידען אלתוף הקהל והנה החל
הנגף בעם וימת את הקמורת וכפר על
העם: (ח) ויעמד בין המתים ובין החיים

ליכתי דריש בלע"ז (יז) ודעה טעם (יח) ולא יסיה כקח.
כדי שלא יסיה כקח: כאשר דבר ה' ביד משה לו. כמו פלו
על אהרן דבר אל משה טיהיו סוף וצניו ככניס למיך לא

בדמיון המית עשא ר"י: (א) ויהוה באתפלושות בגשמתא על
משה ועל אהרן ואחפניאו למישכן ומטא והא חסדו ענאו ואחזלי
יקרא ר"י: (ב) ועאל משה ואהרן לקדם מישכן ומטא: (ג) ומליל
" עם משה למישי: (ד) אתפלושו מנו בגשמתא תרא ואשיצי
יהוהו בשעה וקפלו על אפיהו: (ה) ואמר משה לאהרן סב
ת מתחיתא ותב עלה אשמתא מעלני מדקתא וישו קמורת
בוקמטא ואוביל בפרע לבגשמתא וכפר עליהו ארי וקס ויגוא
מן קדם " ישרי מתנא: (ו) ויביב אהרן קמא דמליל משה
יהיט לגו קהלא והא ישרי מתנא בעשמתא ותב ות קמורת
בוקמטא וכפר על עשמתא: (ז) וקם בין מימיתא ובין תימא ואחזלי

יקרב איש זכ אשר לא זכר לא זכרן ובווד וכן כל לי ולו ולסם
סמכותים אלל דבור פתוחים כמו על. ומדעשו על קח ומיהו
ביר ונשה ולא כתב אל ונשה רמז לפולקיס על סכאוס שווקין
בזרעה כמו שלקס ונשה בידו שאלמר ויוליס והנס מזרעה
כעלג [שמות ד'] וע"כ לקס עזויהו בזרעה: (א) וכמר עליהם.
כז זס ומכר לו מאלך טעות כשעלה לרקיע סקטורט עולר
סמנפס [ג'] כשנתן כמות למשחית אז חין מנפין בין טוב
לרע ועל מה שמוכיף מדליים יש חיקון בקטרת אלל מה שבוז
סקצ"ס כהדיח חין סכמס וחין סכזוס ובוזס ומתוכן ע"ס אל"כ
שלא טיטס סמאלך את סכרן לעזור בקטרת וסלל סוף ומכר
רז זס אלל סיה גזרת סקצ"ס כמ"ס איני שלושו של מקוס.
דוק] כלחיתא כנסכת [שכח ד' ס"ס]: (ב) ויעמוד בין המתים
ובווד. סחז את סמאלך וסעמיוו על כרמו ח"ל סמאלך סמ
לי לעשות שליטותי ח"ל ונשה לזני לעכב על ירך ח"ל איני
שלושו של מקוס ולסס שלושו של נשה ח"ל חין ונשה לווער

והעצר המגפה: (י) ויהיו המתים במגפה
 ארבעה עשר אלף ושבע מאות מלבד
 המתים על דבר קרח: (ט) וישב אהרן
 אל משה אל פתח אהל מועד והמגפה
 נעצרה: פ חמישי (ט) וידבר יהוה אל משה
 לאמר: (י) דבר | אל בני ישראל וקח
 מאתם מטה מטה לבית אב מאת כל
 נשיאיהם לבית אבתם שנים עשר ממות
 איש את שמו תכתב על מטהו: (יא) ואת
 שם אהרן תכתב על מטה לני בני מטה
 אחד לראש בית אבותם: (יב) והנחתם
 באהל מועד לפני העדות אשר אנעד
 לכם שמה: (יג) ויהי האיש אשר אבחר בו
 מטהו יקרח והשבתי מעלי את הלכות
 בני ישראל אשר הם מליגים עליכם:
 (כא) וידבר משה אל בני ישראל ויתנו אליו
 כל נשיאיהם מטה לנשיא אחד מטה
 לנשיא אחד לבית אבתם שנים עשר

ממות ומטה אהרן בתוך ממותם: (כב) ויבא

תרגום

סותקא: (י) וקח דמיתו במותנא ארבעת עשר אלסין ושבע
 מאה בר מקמיתו על פלוגתא דקרח: (ט) ותב אהרן למשה
 לתרבע משפן זקנא ומותנא אהבלי: (ט) ומליל יי עם משה
 למימר: (י) מליל עם בני ישראל ותב מנהון חוטרא חוטרא
 לבית אבא מן קל ברבךניהון לבית אבבתהון תרי עשר חוטראן
 גבר ית שמייה תכתוב על חוטרה: (יא) ות שטא דאהרן
 תכתוב על חוטרא דלוי ארי חוטרא חד לריש בית אבבתהון:
 (יב) ותאנעטין במשפן זקנא קנא סהדותא די אשפין מיטרי
 לטון פסון: (כ) ויהי בקרא די אהרעי ביה חטריה יגעי באגיס
 מן קדמי ית חירעמת בני ישראל די איטן מתבעטין עליכון:
 (כא) ומליל משה עם בני ישראל רחבי ליה קל ברבךניהון
 חוטרא לרבא חד חוטרא לרבא חד לבית אבבתהון תרי
 עלוס מלכו אלא עמי סבזרה אס חין אהס אמתינ ככי סקצ'ס
 ומסס אל סחס סלס וועד נא עמי וסלל וסו סלענר וסנ
 סלכין אל עסס. ד"ס לנח סקסרה לפי ססיו יסלל מליזיס
 ומכנסיס אסר סקסורה לומר סס סמות סוה על ידו מתו נדכ
 ולסיוסול על ידו נסכסו סססיס ומלסיס אסס אסר סקצ'ס סכרס
 סעולר מנסס סוה וסססס סוה סססס [מכילתא]: (יח) כי
 מסיס אסר. אף על פי ססלסר' לסיי מנססות מנססס
 ססונס נכד ולויכ נכד מכל מוקוס סנכס אסר סוה: (כ) וססכתי.
 כנו וסכו סוסיס [נלסיסי ו'] ומסס סמלך סככס [סכסר ו']:
 (כא) סמוך עסוסס. סכיוו סלעלע סלל יסערו עססי סססיו

משה את המטות לפני יהוה באהל העדת: (כ) ויהי ממחרת ויבא משה אל אהל העדות והנה פנה משה אהרן לבית לוי ויצא פרה ויצין ציץ ויגמל שקדים: (כד) ויצא משה את כל המטות מלפני יהוה אל-כל-בני ישראל ויקחו איש מטהו: פ ששי (כה) ויאמר יהוה אל-משה השב את-מטה אהרן לפני העדות למשמרת לאות לבני-מרי ותכל תלונתם מעלי ולא ימותו: (כז) ויעש משה כאשר צוה יהוה אתו בן עשרה: פ (כח) ויאמרו בני ישראל אל-משה לאמר תן גוענו אבדנו בלגנו אבדנו: (כט) כל הקרב הקרב אל מושבן יהוה ימות האם תמנו לגוע: פ יח (א) ויאמר יהוה אל-אהרן

כלד שכינה פרס: (ב) ויולד פרס. כמשמעו: לץ. הוא חסות ספרי כהפרס טפל: ויגמל שקדים. כהסוכר ספרי סוכר סכן שקדים לשון ויגלל סילד ויגמל [בדלשים כ"ל] ולשון זה מלוי ספרי סילין כמו ונוכר גומל ייסה נבא [יחיים י"ח] ולוה

עשר הישרן והישרא דאדרן בגו הישריתון: (ג) ואנעו משה ית הישרא קדם יי במשפנת דסתרוחא: (ד) נהנה הישרא דבתרוהי ועל משה למשפנת דסתרוחא והא גמא הישרא דאדרן לבית לוי ואסיק לכלבין נאנצין ניץ וקפית שינדון: (ה) ואסיק משה ית קל הישרא מן קדם יי לת קל בני ישראל ואשתמטדש וקטבו נכר הישריות: (ו) ואמר יי למשה אתיב ית הישרא דאדרין לקדם סתרוחא למשרא לאת לעשא סדבנא ויספין תירעמתהון מן קדמי ולא ימותו: (ז) ועבר משה קמא די פקד יי יתיה בן עקב: (ח) ואמר בני ישראל למשה למימר הא מננא קשילת חרבא הא מננא בלעת ארעא והא מננא דמיתו במוותנא: (ט) כל הקרב מקרב למישפנת דיי מאית הא אנהא ספין לממת:

שקדים הוא ספרי המנוסר להפסיד מכל הפירות אף המעורר על הכסוה סודעומו מנחכת כלל כמו שזכרנו בענין הסודע זכסו זמלשו [ד"ס ז' כ"ז] תרגומו וכפית סגדין כנין אשכול שקדים יסד כפוחים זה על זה: (כח) למשפנת לאות. לזכרון סתמתי זכרון כסון ולא ילוו עוד על הכסוה: וסכל תלוותס. כמו ומכלס תלוותס. לשון זה עס ומפעל יסד לשון קבס כמו תלוותס מעורר"ס זכ"ל [במורכב, בעמורכב] ויש סלוק זין תלוותס לתלוותס תלוותס תלוותס אסת תלוותס עס דצר זלשון יסד וסלילו סס תלוותס רכנס: (כח) כל הקרב קסד וגו'. לין לוו יכולין לפיות זכרון ככך סולנו כשלין להכנס לסלד אכל מועד ואסד שיקריב עלמו יוסר ממנינו ויכנס לתוך סלד מועד ימות: סלס ממנו לגוע. שאל חוסקנו למיתס:

אֶתְהָ וּבִגְדֵי וּבִיֶּרֶת אֲבִיךָ אֶתְהָ תִשָּׂאוּ
 אֶת־עֵצֶן הַמִּקְדָּשׁ וְאֶתְהָ וּבִגְדֵי אֶתְהָ
 תִשָּׂאוּ אֶת־עֵצֶן כֹּה־נִתְחַבֵּם: (ב) וְגַם אֶת־אֲחִיךָ
 מִמִּטֵּה לְוִי שֶׁבַט אֲבִיךָ תִקְרַב אֶתְהָ וְיִלְוֶוּ
 עִלְיָךְ וְיִשְׁרְתוּךָ וְאֶתְהָ וּבִגְדֵי אֶתְהָ לִפְנֵי
 אֶהְלֵה־הָעֵדֻת: (ג) וְשִׁמְרוּ מִשְׁמֶרֶתְהָ וּמִשְׁמֶרֶת
 כָּל־הָאֹהֶל אֲךָ אֶל־כְּלֵי הַקֹּדֶשׁ וְאֶל־
 הַמִּזְבֵּחַ לֹא יִקְרְבוּ וְלֹא־יָמֻתוּ גַם־הֵם גַּם־
 אַתֶּם: (ד) וְנִלְוֶוּ עִלְיָךְ וְשִׁמְרוּ אֶת־מִשְׁמֶרֶת
 אֶהְלֵ מוֹעֵד לְכָל עֲבֹדַת הָאֹהֶל וְזָר לֹא־
 יִקְרַב אֲלֵיכֶם: (ה) וּשְׁמֶרְתֶּם אֶת מִשְׁמֶרֶת
 הַקֹּדֶשׁ וְאֶת מִשְׁמֶרֶת הַמִּזְבֵּחַ וְלֹא־יִהְיֶה
 עוֹד קֶאֱפָה עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: (ו) וְאֲנִי הִנֵּה
 לִקְחָתִי אֶת־אֲחֵיכֶם קָלוּיִם מִתּוֹךְ בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל לָכֶם מִתְּנֶה נְתֻנִים לַיהוָה לַעֲבֹד
 אֶת־עֲבֹדַת אֹהֶל מוֹעֵד: (ז) וְאֶתְהָ וּבִגְדֵי

ח (א) ויאמר ה' אל משה ואלה שמות בני ישראל
 [ספרי] להוסיפו על חקת ישראל שלא יכנסו למקדש:
 אדם ובניו וזבים וטוֹב. הם בני קסת בני עמם: משאו א

יח (ב) ואמר ה' לאהרן אתה ובגדך ובית אביך עִשָּׂה תִסְלֹחַן
 על חוֹבֵי מִקְדָּשָׁא וְאֶת וּבִגְדֵי עִשָּׂה תִסְלֹחַן על חוֹבֵי
 כְּרוֹתְכֹן: (ג) וְאֶת יְדֵי אֶהְיֶה שֶׁבַטְךָ דְלֹוֹ שֶׁבַטְךָ דְאֲבִיךָ קְרִיב
 לְחֵף וְתִסְפֵּן עִלְיָךְ וְשִׁמְשִׁנְיָךְ וְאֶת וּבִגְדֵי עִשָּׂה קִדְשָׁא מִשְׁנָא
 דְסִתְרוֹתָא: (ד) וְשִׁרְוֹן מִשְׁמֶרֶת וּמִסִּדֵּת כָּל מִשְׁנָא גְרַם לִפְנֵי
 קִדְשָׁא וְלִמְדָבָרָא לֹא יִקְרְבוּ וְלֹא יִמָּוֶתוּ אֶת אֲנִינֵי אֶת אֲתָנָן:
 (ה) וְתִסְפֵּן עִלְיָךְ וְשִׁרְוֹן ית מִסִּדֵּת מִשְׁנָן וְקָמָא לְכָל פּוֹלְחָן
 מִשְׁנָא וְחִלּוּזֵי לֹא יִקְרַב לְתַתְּכֹן: (ו) וְשִׁרְוֹן ית מִסִּדֵּת
 קִדְשָׁא ית מִצִּיֵּת מְדָבָרָא וְלֹא יְהִי עוֹד וְיִקָּא עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:
 (ז) וְאֲנִי הִנֵּה קְרִיבִית ית אֲחֵיכֶם לְנֹאֵי מִזֵּי בְנֵי יִשְׂרָאֵל לְכֹן
 מִתְּנֶה יְדִידֵיךָ קִדְשָׁא לְמִסְלַח ית פּוֹלְחָן מִשְׁנָן וְקָמָא: (ח) וְאֶתְהָ

עון שנקדם. עליכם אני מטיל עונש הזרים שיטעו וצעקו
 הדברים הנקודשים כמקורים לכם הוא הסכל והסלון והשלטון
 וכלי הקדש אהם חסדו וחזיונו על כל זר שזל ליגע: ואתם
 ובניך. ככספים: חסדו אה עון כהונתכם. שליכם מקורב
 ללוים וחזיונו סלוים סמוגים שלא יגעו אליכם צעודתכם:
 (ב) וגם אה אחיך. בני גרשוך ובני מרכי: וילוו. ויהסדרו
 עליכם להוסיף גם אה חזירט מליקרב אליכם: ויטכרוך.
 צמיתת הסערים ולענות עסס גזרין ואמרכלין [זמחיס כ"ז]:
 (ד) וזר לא יקרב אליכם. אהכם אני מוסיף על כך: (ה) ולא
 יסיח עוד קנף. כמו שיש כבר טלונר כי יאל סקנף [צמדכ
 [ז"ז] [ספרי]: (ו) לכם נתתם נחומים. יכול לעבודתכם של
 סדיוס ח"ל ל' כח עומדס לעעלה לשמור עמטרת גזרין
 ואמרכלין: (ז) עבודת יתכם. צמחנה נחמס לכס: (ח) ואה

אתה תשמרו את דבר נתכם לכל דבר
 המצוה ולמבית לפרכת ועבדתם עבדת
 מתנה אתן את דבר נתכם והור וחרב
 יומת: פ (ח) וידבר יהוה אל אהרן ואני
 הנה נתתי לך את משמרת תרומתי
 לכל קדשי בני ישראל לך נתתים
 למשחה ולבגיה לחק עולם: (ט) זה יהיה
 לך מקדש הקדשים מזד האש כל
 קרבנם לכל מנחתם ולכל חטאתם
 ולכל אשמים אשר ישיבו לי קדש
 קדשים לך הוא ולבגיה: (י) בקדש הקדשים
 תאכלנו כל זכר יאכל אתו קדש יהיה
 לך: (יא) וזה לך תרומת מתנם לכל תנופת
 בני ישראל לך נתתים ולבגיה ולבגיה
 אתה לחק עולם כל מהור בביתך יאכל
 אתו: (יב) כל חלב יצהר וכל חלב תירוש

כס כחתי לך. בשמחה [ספרי] לשון שמחה הוא זה כמו כס
 הוא יוצא לקראתך וכלך ושמח לבו [שמות ד'] משל למלך
 שמתן שם לאיכזי ולא כחז ולא חסם ולא העלה בערכאין ב

דקה עסקה חסרון זה קרבתבון לכל שנתם סדקתא למקו
 לסדקתא ותסלחון פולסון סתנה אמן זה קרבתבון וחילוני
 דקרב יתקטיל: (ט) ישלל י לאהרן ואנא הא דבית לך
 את ספרת אששתי לכל קדשך רבני ישראל לך ויבתינן
 לדמי ולבגיה לקום עלם: (ט) דין יהי לך סקודש קדשך
 סותר סן אשקא כל קרבנותהו לכל מנחתהו ולכל חטותהו
 ולכל אששיהו ד יתיבן קדשי קדשי קדשין די לך הוא
 ולבגיה: (י) קודש קדשין פקלוגיה כל דכרמא יוכל תיה
 קודש ישי לך: (יא) דין לך אששיות סמנתהו לכל אששיות
 בני ישראל לך ויבתינן ולבגיה עמך לקום עלם כל
 דרבי בביתך יוכל תיה: (יב) כל טוב קשח וכל טוב חסר

אחד וערער עליו ועל הדם אשר לו העלך רל מי שיכנס
 יבא ויערער לנגדן הכיני כוחז וחותם לך ועולה בערכאין
 חן כלן לפי שגא קרם וערער כנגד חסרן על הכסונה כל
 כחמוז וכן לו כ"ד ומחוס כסונה [פולין קל"] בצרות מלת
 פולס ולכך כסוכה פיסס זו לכאן: ומעורר מרווחי. שאלה
 נריך לשונן כסוכה: למשחה. לבדולה [ספרי]: (ט) מן
 האש. לאשר הקרם האשים: כל קרבנס. כגון צמחי שלמי
 לבור. מנחתם פטלחם ולשום כנשענו: אשר ישיבו לי. זה
 גזל הכר: (י) בקדש חקדשם תחכלנו וגו'. למד על קדשי
 הקדשים שאין נאכלין אלא בעזרה ולאכזרי כסונה: (יא) מרווח
 מחסם. מעורר מן החודש ומשכלומם ומליל הכזיר: לכל
 חטות. שחרי אלו טעונין חטוס: כל ססוד. ולא טעושים.
 [ספרי] דבר אשר כל ססוד לרבות טעו: (יב) רשעים.

ודגו ראשיתם אשר יתנו ליהוה לה
 נתתים: (י) בכורי כל אשר בארצם אשר
 יביאו ליהוה לה יהיה כל מהור בביתו
 יאכל לנו: (יז) כל חרם בישראל לה יהיה:
 (טו) כל פטר רחם לכל פטר אשר יקריבו
 ליהוה באדם ובבהמה יהיה להם
 פדה תפדה את בכור האדם ואת בכור
 הבהמה השממה תפדה: (טו) וסדונו מבד
 חדש תפדה בערפו בשם חמשת
 שקלים בשקל הקדש עשרים גרה הוא:
 (יז) אך בכור שור או בכור פשב או בכור
 עז לא תפדה קדש הם את דמם תזרק
 על המזבח ואת חלבם תקטיר אשה
 לריח ניחח ליהוה: (יח) בשכם יהיה להם
 בחזה התנופה וכשוק תימין לה יהיה:
 (יט) כל תרומת הקדשים אשר ירימו בגי
 ישראל ליהוה נתמי לה ולבגד
 ולבנתך אתה לחק עולם ברית מלח

עולם הוא לפני יהוה לה ולזרעה אתה:

תרומם

ונפוח ראשיתו די יתנו קדם ה לה תבניתו: (י) בכורי
 כל די בכרעו די יתנו קדם ה די לה די כל דרבי בביתו
 יקלעו: (יז) כל חרם בישראל יהיה: (טו) כל פטר
 מדי לכל בשרא די יקריבו קדם ה באש ואבנא די לה
 ברם מסרק תסרוק ית פוקרא דאשא וית פוקרא דבערא
 מסאבא תסרוק: (טו) ופוקריה מפר ורחא תסרוק בסוקריה
 קסף המשא סלעו בסלע קדשא עשרין מעין הוא: (י) ברם
 פוקרא דחורא או פוקרא דאימרא או פוקרא דעא לא תסרוק
 קדשא אינו ית דמרוץ תסרוק על מדבחה וית מרביהו מסיק
 קורפו לאתקבלא ובערא קדם ה: (טו) ובשריהו די לה
 פוקרא דאימיתא וקשא דמינא ד לה ימי: (טו) על אפסות
 קדשאי די יקישו בני ישראל קדם ה יהיה לה ולבגד
 ולבנתך עשה להם קדם מלח עולם היא קדם ה לה ולבגד
 סא תרומה גדולה: (יח) כחם סחוטת וכסוק סינון. חל
 סלנים סנאלכו לכהים ולסכים ולעצדיס לעני ימי
 ולי' חמד חק סכור נאכל לפני ימיס ולי' חמד [צמיס כ"א]:
 כך יסי. כל כזי עקונא ולמד כוסוף לה סתוב סו' סמרת
 סלל סלמר כחם וסוק סל חודס סלניו נאכל סלל ליוס ולי' ס
 [סמרי]: (יט) כל תרומת סקדשים. וסביחם סל סמס ח
 כללס סמסילס וכללס סמוק וסרס סלמס: כריס מלס עולס.
 כרס כריס סם סככז כדכ כריס וסמקייס וסכריס סם סמריס.

(כ) ויאמר יהוה אל אהרן בארצם לא תנהל
 וחלק לא יהיה לך בתוכם אני חלקך
 ונחלתך בתוך בני ישראל: ס שביע
 (כא) ולבני לוי הנה נתתי כל מעשר בישראל
 לנחלה חלק עבדתם אשר הם עבדים
 את עבדת אהל מועד: (כב) ולא יקרבו עוד
 בני ישראל אל אהל מועד לשאת חטא
 למות: (כג) ועבד הלוי הוא את עבדת
 אהל מועד והם ישאו עונם חקת עולם
 לדורותיכם ובתוך בני ישראל לא ינחלו
 נחלה: (כד) כי את מעשר בני ישראל אשר
 יבימו ליהוה תרומה נתתי ללויים לנחלה
 על בן אמרתי להם בתוך בני ישראל
 לא ינחלו נחלה: פ (כה) וידבר יהוה אל
 משה לאמר: (כו) ואלה לויים תדבר ואמרת
 אלהם כיתקחו מאת בני ישראל את
 המעשר אשר נתתי לכם מאתם
 בנחלתכם והנמתם ממנו תרומת יהוה

עסקו: (ס) ואמר ה לאהרן בארצו לא תחזן וחלק לא
 יהי לך בעידו סגנו די תבית לך אינו חלקך ואחסנתך
 בגו בני ישראל: (סא) ולבני לוי הא תבית כל מעשרא
 בישראל לאחסנא חלק סגנתוון די אינו פלחין ית פולחן
 משכן ומנא: (סב) ולא יקרבו עוד בני ישראל למשכן ומנא
 לקבלא חובא למסא: (סג) ופלחון ליוצי אינו ית פולחן
 משכן ומנא ואינו יקבלון חוביהון קם עלם לדיבון ובגו
 בני ישראל לא יחטון אחסנא: (סד) ארי ית מעשרא דבני
 ישראל די יקישון קדם ה אפרשותא תבית לליוצי לאחסנא
 על בן אמרית לחון בגו בני ישראל לא יחטון אחסנא:
 (סה) וטליל ה עם משה למישר: (סו) ולליוצי תמליל ותישר
 לחון ארי חסבון מן בני ישראל ית מעשרא די תבית לבון
 משהון באחסנתבון ותקישון מניה אפרשותא קדם ה מעשרא
 כבית מלס. ככבית הכרומס לנלס שלינו ומכרים לעולם:
 (כ) וחלק לא יהיה לך בתוכם. אף צציוס [ספריל]: (כג) וסס.
 הלויים ישאו עונם של ישראל שעליהם להזכיר הזכרים מנשת
 עליהם: (כד) אשר יבינו לה' תרומה. סכמוז קכלו מרומס
 עד שיסכים מנונו מרומה מעשר [ספריל]: (כו) ומסבז לכס
 מרומתכס כרגן מן סגון. מרומה מעשר שלכס סקורס לזכרים
 ולטמלין וסייבין עליס מיתס ומנוס כמרומס גדולס שנקלח
 חסתיס דגן מן סגרון: וכנללס מן סיבן. מרומה מתיכוס
 ורלסר כניטלס מן סיבקים: מללס. לטון זישול תרומס
 עתמללס: יקב. סול סגור שלפני סגת ססיין ויכד למוזס
 חל לטון יקב ספירח חקע סול וכן יקני סעלך [זכריס יד]

מַעֲשֵׂךְ מִזְדַּמְעֵשֶׁר: (כ"ו) וְנִחְשֵׁב לְכֶם
 תְּרוּמַתְכֶם בְּדָנֹן מִזְהַנְנֹן וּבְמַלְאָה מִן
 הַיָּקָב: (כ"ח) בְּזֹן תְּרִימוּ גַם־אֶתֶם תְּרוּמַת יְהוָה
 מִכָּל מַעֲשֵׂי־תֵיכֶם אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאֵת בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל וּנְתַתֶּם מִמֶּנּוּ אֶת־תְּרוּמַת יְהוָה
 לְאֶהֱרֹן הַכֹּהֵן: (כ"ט) מִכָּל מִתְּנַתֵּיכֶם תְּרִימוּ
 אֶת כָּל־תְּרוּמַת יְהוָה מִכָּל־חֶלְבֹו אֶת־
 מִקְדָּשׁוֹ מִמֶּנּוּ: (ל') וְאִמְרַת אֱלֹהִים
 בְּהַרְיָמְכֶם אֶת־חֶלְבֹו מִמֶּנּוּ וְנִחְשֵׁב לְלוּיִם
 כַּחַבּוּאֵת גְּדֹן וְכַחַבּוּאֵת יָקָב: (ל"א) וְאִבְלַתֶּם
 אֹתוֹ בְּכָל־מְקוֹם אֶתֶם וּבֵיתְכֶם כִּי־שָׁבַר
 הוּא לְכֶם חֶלֶף עֲבַדְתֶּם בְּאֵהָל מוֹעֵד:
 (ל"ב) וְלֹא־תִשְׂאוּ עָלָיו חֲטָא בְּהַרְיָמְכֶם אֶת־
 חֶלְבֹו מִמֶּנּוּ וְאֶת־קֹדְשֵׁי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל לֹא
 תַחֲלִלּוּ וְלֹא תִמּוּתוּ: פ פ פ

סוף ים אוקיינוס חסירה חספה נולדו של עולם: (כ"ח) קן
 פרישו גם אחס כמו שישראל עניינים ונכנס וויקציפס
 פרישו גם אחס וניעשר שלם כי סוף נחלחס: (כ"ט) וכל
 ממנותיכס פרישו את כל תרומת ס' בתרומת גדולה הכתוב

סן מעשרא: (כ"ו) ותחשוב לבן אפרשיתכן בעברא ס
 אדרא ובקלאתא סן מעשרא: (כ"ז) סן תפישון אף א
 אפרשיתא קדם הכל מעשרתכון די תסבון סן בני ישראל
 ותתקן מניה ית אפרשיתא קדם: לאהרן בנהא: (כ"ט) מכל
 מתנתכון תפישון ית כל אפרשיתא בתי מכל שופרה ית
 מקדשיה מניה: (ל') ותמיד להון באפרשיתכון ית שופרה
 מניה ותחשוב ללויא בעלת אדרא ובעלל מעשרא:
 (ל"ב) ותקלון יתיה בקל את אפון ואנש במיטון ארי אקרא
 הוא לבן הלף פולתכון במשפון ואנא: (ל"ג) ולא תקבלון
 עליו חטא באפרשיתכון ית שופרה מניה ית קודשיתא
 דבני ישראל לא תחלון ולא תמותר:

מדבר שלם הקדים לוי את הסכן בכני וקבל מעשרותיו קודם
 שיטול סכן תרומת גדולה מן הסכי לריך לספיק סלוי מן מעשר
 תחלת אחד ממעשים לתרומת גדולה ויסוד ויפריס תרומת
 מעשר: (ל') כסרימכס את חלבו ממנו. לאמר שחישו תרומת
 מעשר ממנו: וחסכו. הסותר ללוים פולין גמורין: כתבולת
 גכן. לישראל שלם פלמח כואיל וקדשו. הכתוב תרומת שאלמר
 כי את מעשר בני ישראל שלם אשר יכישו לה' תרומת יכול
 יסא כולו אסור ח'ל וחסכו ללוים כתבולת גכן עס
 של ישראל פולין אף של לוי פולין: (ל"א) ככל מקום.
 אפילו כבית הקצוות: (ל"ב) ולא תשאו עליו חטא וגו'.
 הא אם לא פרישו חטאו חטא [ינעוה ס'ס]: ולא

פשוטו. הא אם חללו חמורו [כבדות לוי]:

תכלת פרישו ק"ח

סדר חקת

יט (א) וידבר יהוה אל-משה ואל-אהרן
 לאמר: (ב) זאת חקת התורה אשר צוה
 יהוה לאמר דבר ואל-בני ישראל ויקחו
 אִתָּה פָּדָה אֲדָמָה תְּמִימָה אֲשֶׁר אֵין בָּהּ
 מוֹם אֲשֶׁר לֹא-עָלָה עֲלֶיהָ עַל: (ג) ונתתם
 אֹתָהּ אֶל-אַלְעָזָר הַכֹּהֵן וְהוֹצִיא אֹתָהּ
 אֶל-מַחֲוֵץ לַמַּחֲנֶה וְשָׂתַט אֹתָהּ לִפְנֵי:
 (ד) וְלָקַח אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן מִדְּמָה בְּאַצְבָּעוֹ
 וְהָזָה אֶל-לִבָּה פָּנָיו אֶהְלֵמוֹעַד מִדְּמָה
 שִׁבְעַפְעָמִים: (ה) וְשָׂרַף אֶת-הַפָּדָה לְעִינָיו
 אֶת-עֵתָהּ וְאֶת-בְּשָׂרָהּ וְאֶת-דְּמָהּ עַל-
 פְּרִשֵׁי יִשְׂרָאֵל: (ו) וְלָקַח הַכֹּהֵן עֵץ אֲרִזוֹ וְאֹזֶב
 וּשְׁנֵי תוֹלְעֹת וְהִשְׁלִיךְ אֶל-תּוֹךְ שִׂרְפַת
 הַפָּדָה: (ז) וּכְבֹס בְּגָדָיו הַכֹּהֵן וְרָחַץ בְּשָׂרוֹ
 בַּמַּיִם וְאַחַר יָבֵא אֶל-הַמַּחֲנֶה וְשָׂמָה
 הַכֹּהֵן עַד-הָעֶרֶב: (ח) וְהִשְׂרַף אֹתָהּ וּכְבֹס
 בְּגָדָיו בַּמַּיִם וְרָחַץ בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם וְשָׂמָה

יט (א) ומליל י' עם משה ואהרן למימר: (ב) דא צוה
 איהוה די פקודי למימר מליל עם בני ישראל וסבין
 לך תורתא סמקתא שלמתא די לית בה ממא די לא סליק
 עלה נירא: (ג) ותתנין תהא לאלעזר הכהן ויפיק תהא למקרא
 למשריתא ופוס תהא קדמויה: (ד) וישב אלעזר פהנא מדמה
 באצבעיה בדי לקביל אפי משכן זמנא מדמה שבע זמנין:
 (ה) ויקח ית תורתא לעינוהי ית משכני ית בשורה ית דמה
 על איקלה יקוד: (ו) וישב פהנא אעא דארזא ואוזבא וצבע
 זהודי ורבי לט יקרת תורתא: (ז) ויצבע לבושוהי פהנא
 וישהי בשורה בנמא ויבתר בן יעול למשויתא וידו נקטב
 פהנא עד רמשא: (ח) ודמוקד תהא וצבע לבושוהי בנמא

יט (ב) זאת חקת הכורס. לפי שהטען והאומות העולם
 עובדי אה יסבאל לומר ויש כוונתו הזאת וזה עשה יס
 צו לסיכך כח צו חקס בזכא היל עולפני חין לך כשות להכרי
 אחריס: ויקחו אליך. לעול' היל נקדטת על שוץ פרה שעשה
 משכ בנדבז חסכה לא כלס [צנדכר כ'] אדוניה תמינה.
 שחכא תמינה בלדונונות שחכ פיו צו שמי שערות שמוכות
 סכולס: (ג) אלעזר. מנחה בסגן [ספרי]: אל עויוץ למסכה.
 סוץ לשלש מנחה [יומא ס"ה ספרי]: ותטט אותה לפניה. זר
 שוחט ואלעזר כואס [יומא]: (ד) אל ככס פני אהל מועד.
 עומד כנזכרו של ירוסלים ומחטוין וכואס פחמו של סיכל בשעת
 הזאת סרס [יומא כ"ח]: (ז) אל הכחסה. למחסה שכיכס שאין
 סווא משולס סוץ לשתי מנחה ללל זר ובעל קרי ומלוכע:
 ומנח סכסן עד ספרכ. סרככו ידכטכו וטטט עד הערע

עַד-הָעֶרֶב: (ט) וְאָסַף אִישׁ מְהוֹר אֶת אִסְרֵי
הַפָּרָה וְהַנִּיחַ מִחוּץ לַמַּחֲנֶה בַּמָּקוֹם מְהוֹר
וְהִיָּתָה לְעֵדוּת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁמֶרֶת לְמִי
נָדָה חֲטָאת הָאִם: (י) וְכַפֵּס הָאִסְרָא אֶת-
אִסְרֵי הַפָּרָה אֶת-בְּגָדָיו וְטָמֵא עַד-הָעֶרֶב
וְהִיָּתָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְלִגְר הַגֵּר בְּתוֹכֶם
לְתַקַּת עוֹלָם: (יא) הַנִּגַּע בְּמַת לְכָל-נַפְשׁ
אָדָם וְטָמֵא שְׂבַעַת יָמִים: (יב) הוּא יִתְחַטֵּא-
כּוּ בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִטְהַר
וְאִם-לֹא יִתְחַטֵּא בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם
הַשְּׁבִיעִי לֹא יִטְהַר: (יג) כָּל-הַנִּגַּע בְּמַת
בְּנַפְשׁ הָאָדָם אֲשֶׁר-יָמוּת וְלֹא יִתְחַטֵּא
אֶת-מִשְׁבְּנו יְהוָה טָמֵא וְנִקְרָתוּ הַנַּפְשׁ
הַהוּא מִיִּשְׂרָאֵל כִּי מִי נָדָה לֹא-יִזְכַּק עָלָיו
טָמֵא דָּהֵי עוֹד מִמָּאֲתָו בּוֹ: (יד) וְאֵת הַתּוֹרָה

וְאִסְרֵי יֵצֵא אֶל הַתַּחֲסֵס: (טז) וְהָיָה מִחוּץ לַמַּחֲנֶה. לַחֲסֵס
חֲלָקִים מִחֲלָקָה אֶחָד נֶחָן זָכַר הַתַּחֲסֵס וְאֶחָד מִחֲחֵלֶק לְכָל
הַתַּחֲסֵס וְאֶחָד נֶחָן כְּשִׁיל זֶה שֶׁל הַתַּחֲסֵס הֵיךְ חוּץ לַעֲזָרָה
לְיִמּוֹל עֲשׂוּ צְנִי הַעֲיִיכוֹת וְכָל הַכְּיִינִי לְיִסְסֵר זֶה שֶׁזָּכַר

בְּסִדּוֹ בְשָׂרָה בְּמֵי וְדוּ מִקָּאב. עַד רַמְשָׁא: (ט) וְכִנְשׁ נְבִי
דְבִי יֵת קָמָא דְחֻרְמָא וְנִצְנֵעַ מִקָּרָא לְמִשְׁרִיטָא בְּאִסְרֵי דְבִי
וְתָבִי לְבִנְשָׁא דְבִי יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁרָא לְבִי אֲדִיּוּתָא חֲטָאתָא
הוּא: (י) וְצַבֵּעַ דְּבִנְשׁ יֵת קָמָא דְחֻרְמָא יֵת לְבִשְׁחוּי וְהִי
מִקָּאב עַד רַמְשָׁא וְתָבִי לְבִי יִשְׂרָאֵל לְבִנְשָׁא דְחֻרְמָא וְצִדְיוֹן
לְקָם עֵלָם: (יא) דְּיִקְרַב בְּמִתָּא לְכָל נַפְשָׁא דְאִנְשָׁא רַחֵי
מִקָּאב שְׂבַעַת יָמִין: (יב) הוּא דְבִי עֲלוּחֵי בְּיָמָא תְּלִיתָא
וּבְיָמָא שְׂבַעַתָּא דְּבִי וְאִם לֹא דְבִי עֲלוּחֵי בְּיָמָא תְּלִיתָא
וּבְיָמָא שְׂבַעַתָּא לֹא דְבִי: (יג) כָּל דְּיִקְרַב בְּמִתָּא בְּנַפְשָׁא
דְּאִנְשָׁא דְבִי יָמוּת וְלֹא דְבִי עֲלוּחֵי יֵת מִשְׁכָּנָא דְבִי טָמֵא וְשִׁמְשִׁי
אִנְשָׁא הַהוּא מִיִּשְׂרָאֵל אֲרִי מִי אֲדִיּוּתָא לֹא אֲדִיּוּקֵי עֲלוּחֵי
מִקָּאב דְבִי עוֹד מִאֲבֻתָּיה בֵּית: (יד) דָּא אֲוִרְתָּא אֲנִישׁ אֲרִי

הַתַּחֲסֵס כְּהֵיכָל גְּדוֹלִים לְסוּחַת אֶחָד מִקָּדְשֵׁינִי כִּינְסֵס זֶה
שֶׁזָּכַר נֶחָן לְעִשְׂמֵכַת מְגֻזַּח כְּכַחוּז שֶׁנֶּאֱמַר וְהִיָּתָה לְעֵדוּת כִּי
יִשְׁחָל לְעִשְׂמֵכַת [ספר ר'] לְמִי נִדָּה. לְמִי הַזֵּיִם כִּנְו וְדוּ
אֶחָד צִי [אִיכָה] לִידוּת אֶחָד קָרַעַת מְגֻזַּח [זְכָרִים צ'] לְסוּחַ
זִרְיָקָה: סִפְסַח הֵיךְ. לְסוּחַ חֲטוּי כְּפִסְחוֹ וְלִפִּי סִלְחוּתוֹ קָרַעַת
כְּכַחוּז חֲסֵלַח לוֹעַד סִיחָא כְּקִדְשִׁים לִיִּסְכַר זְכָנְסֵא: (יב) כִּי
יִחַסְפֵּס צוּ. זְכָרֵס סוּס. (יג) זְנַח זְנַפֵּס. וְלִי זֶה עַתְּ סֵל
כִּפֵּס הַחֵסֶס לְכֹהֵלִי כִּפֵּס זְכָנְסֵא עֲלִין עוֹמָלַחֵס לְכִיכָה הַחֵסֶס
[אֶלֶל עוֹמָלַח עֲנַבֵּס]. ד"ח זְנַפֵּס זֶה רְבִיעִית דֵּס [סוּלִין ע"צ]:
אֶחָד מִשְׁכָּן ס' עוֹמָל. אֶחָד כְּכַחוּז לְעִזָּרָה אֲפִילוֹ זְכָנְסֵא זְכָל
הַחֵסֶס שְׁלִישִׁי וְשִׁנְיָעִי: עוֹד עוֹמָלַחוּ צוּ. אֶחָד עַל סִי טַחְבֵּל:
(יד) כָּל כִּזָּא אֶל הַסֵּל. עוֹד שְׂמֵחַת זְכָרֵס: (טז) וְכָל כְּלִי

אדם כיימיות באהל כל-הבא אל-האהל
 וכל-אשר באהל יטמא שבעת ימים:
 (ט) וכל כלי פתוח אשר אין-צמיד פתיל
 עליו טמא הוא: (טו) וכל אשר יגע על פני
 השדה בקהל-הרב או במת או בעצם
 אדם או בקבר יטמא שבעת ימים:
 (י) ולקחו לטמא מעפר שרפת ההטאת
 ונתן עליו מים חיים אל-כלי: שני (יח) ולקח
 אזוב ומבל במים איש טהור והזה על-
 האהל ועל-כל-הכלים ועל-הנפשות
 אשר היו-שם ועל-הנגע בעצם או בקהל
 או במת או בקבר: (יט) והזה הטהור על-
 הטמא ביום השלישי וביום השביעי
 והטמא ביום השביעי וכבס בגדיו ורחץ
 במים וטהר בערב: (כ) ואיש אשר יטמא
 ולא יתחטא ונגרסה הנפש ההוא מתוך
 קהל בני את-מקדש יהוה טמא מי
 נדה לא-יזק עליו טמא הוא: (כא) והיתה

ימת במשקנא כל דעליל למשקנא וכל די במשקנא יהא
 מסאב שבועת זמין: (ט) וכל מן דחסיף פתח דלית מנופח
 שריע מקף עלוהי מסאב הוא: (ט) וכל די יקרב על אפי
 הקלא בקמיל תרבא או במתא או גרמא דאנשא או בקברא
 די מסאב שבועת זמין: (י) וישבין לדמסאב מעפר יקדח
 חסאתא ויפון עלוהי מי מפני לקח: (י) וישב אוקא וישבול
 במתא ובר די ודי על משקנא ועל כל כנא ועל נפשחא
 די הוה חסין ועל היקרב גרמא או בקמילא או במתא או
 בקברא: (י) ודי נקא על מסאבא ביומא תליחא ובוטא
 שביעאה ודביעה ביומא שביעאה וצבע לבושוהי ויפחי
 במתא ודיי ברמשא: (כ) ויבר די יסאב ולא די עלוהי
 וישתא אנשא הווא מנו קלא ארי יח מקדשא די סאבי
 מי אדיתא לא אדיריו עלוהי מסאב הוא: (כ) ותרי להון
 לקח עלם ודיי מי אדיתא וצבע לבושוהי ויקרב מי
 חסין. ככלי סכס סכסו מדכר סלון מוקל טוואס ענבו סלס
 מתוכו לסיכר סס סין מנוסח למידחו סתולס עליו יסס ססכור
 סעס סול סס סס יס למיר סתיל עליו ססור [סס כ"ס]:
 סתיל. לסון מסוכר כלסון עכרי וכן ססוילי סלסיס ססכלמי
 [עלסתי ס] סססכמי עס ססוסי: (סו) על סני סססי.
 ססוסי. ססו ססכור סולל סוסק [סולין ע"ס]. וססוסי על
 סני סססי סלון סס ססל סססל ססס סס ססניסי: (יט) וססוסי
 ססס ססניסי. סול ססור סססוסי [ססרי]: (כ) ולסי ססכ
 [ססוסי ס"ז]: (כא) וססוסי סססי. ססוסי ססוסי סססוסי
 Tota. IV.

(י) וירב העם עם משה ויאמרו לאמר ולו
 נגענו בנגוע אחינו לפני יהוה: (יא) ולמה
 הבאתם את קהל יהוה אל המדבר הזה
 למות שם אנחנו ובעינינו: (יב) ולמה
 העליתנו ממצרים להביא אותנו אל
 המקום הרע הזה לא מקום זרע ותאנה
 ונסן ורמון ומים אין לשמות: (יג) ויבא משה
 ואהרן מפני הקהל אל פתח אהל מועד
 ויסלדו על פניהם ויבאו כבוד יהוה
 אליהם: פ' שלשי (שני נחמתי) (ד) וידבר יהוה
 אל משה לאמר: (ה) תקח את המטה והקהל
 את העדה אמה ואהרן אחיד ודברתם
 אל הסלע לעיניהם ונתן מימיו והוצאת
 להם מים מקד הסלע והשקית את העדה
 ואת בעדים: (ו) ויקח משה את המטה
 מלפני יהוה באשר צוהו: (ז) ויקהלו משה
 ואהרן את הקהל אל פני הסלע ויאמר
 להם שמעו נא המרים המן הסלע הזה

ההוא: (א) ויצא עמם עם משה ואהרן למסר ולו דמקח
 דמקח דאחיה קדם יי: (ב) ולמה אעליתם זה קהל בני
 ישראל הרצ למות פסן אנהא ובעינא: (ג) ולמה
 אשיקתונו סמכים לאתחיה ונאן לשיתא בישא הרצ לא
 אסר בשר לבית זרע ואף לא תאנין ונאנין ורמון ויבא
 לח למשתי: (ד) ועל משה ואהרן מן קדם קהלא לתרע
 סשין וקא וסלדו על אפיהו ואתגלי קרא ביי להון:
 (ה) וסלד יי עם משה למסר: (ו) סב ית דמסר ואתגיש
 ית בושמא את ואהרן אחיד ותמללח עם בישא לעציהו
 דתן מודי וספיק להון מיא מן בישא ותשק ית בושמא רח
 דעציהו: (ז) ונסיב משה ית דמסר מן קדם יי בישא די
 סקריה: (ח) ואתגיש משה ואהרן ית קהלא לקדם בישא
 נאמר להון ששעו בען סרנאן תמן בישא הרצ ופיק לבון

מכאן שכל מ' שנה היה להם כנצל בזכות מרים: (ג) ולו
 גועו. הלווי שגועו: גזוע חסינו. צמיחה חסינו שדכ
 לעד צמיחה זמל מנוסה מנוסה: גזוע. שם דכר הוא כמו
 צמיחה חסינו ולא יתכן לפרשו כצמחו חסינו שאם כן היה
 לו לינדק בייצ: (ח) ולא צמיח. מכאן שאם הקדוש ברוך
 הוא על עמוס של ישראל [צמד ל']: (י) ויקהלו וגו'. זה
 אחד מן המקומות שבהם מועט את הכתובים [סס]: הן
 סבלו הם טוים. לשי שלא היו מוכיחין אותו לשי סבלך
 סבלו ויש לו בין הסלעים כשנסתלק סבלו וסיו ישראל
 אשורים להם עם להם עמי זה סלע מוליכו לו מים לכך אחד
 להם המרים סרנאן לטון יוני שמיים מריכ את מוריהם

נוצִיא לְכֶם מַיִם: (יא) וַיִּרְם מֹשֶׁה אֶת־יָדָיו
 וַיִּדְ אֶת־הַסֶּלַע בְּמַטְּהוּ פַעַמִּים וַיֵּצְאוּ מַיִם
 רַבִּים וַתֵּשֶׁת הַעֲדָה וּבְעֵינֵיהֶם: (יב) וַיֹּאמֶר
 יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן יַעַן לֹא־
 הֶאֱמַנְתֶּם בִּי לְהַקְדִּישֵׁנִי לְעֵינֵי בְנֵי
 יִשְׂרָאֵל לָכֵן לֹא תָבִיאוּ אֶת־הַקֶּהֱלֵל הַזֶּה
 אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־נָתַתִּי לָהֶם: (יג) הֲמָה מִי
 מְדַבֵּר אֲשֶׁר־דַּבְּרוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־יְהוָה
 וַיִּקְדַּשׁ בָּם: (יד) וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה מַלְאָכִים
 מִפְּדֹשׁ אֶל־מֶלֶךְ אֲדוֹם כִּה אָמַר אֲחִיקֵי
 יִשְׂרָאֵל אַתָּה יָדַעְתָּ אֵת בְּלִתְהַלְאָה
 אֲשֶׁר מַצַּאתֵנּוּ: (טו) וַיִּרְדּוּ אֲבָתֵינוּ מִצְרַיִם

הוּן סֶלַע הַזֶּה שֶׁלֹּא נִלְוִינּוּ עָלָיו מַיִם לְכֶם מַיִם: (יא) פַעַמִּים־
 לְפִי שֶׁכִּלְשׁוֹנוֹ לֹא הוֹצִיא אֵלָּה מִפִּין לְפִי שֶׁלֹּא זוֹה הַתּוֹקֵס
 לְהַכֹּתוֹ אֵלָּה וּדְבַרְתֶּם אֵל סֶלַע וְהוֹסֵד דְּבָרוֹ אֵל סֶלַע אֲחֵר
 וְלֹא הוֹצִיא אֲחֵרוֹ שׁוֹמֵן לְרִדְךָ לְהַכֹּת כְּכִלְשׁוֹנוֹ שֶׁאֲחֵר וְהִכִּיתָ
 בְּזֹר [שׁוֹמֵן י"ז] וְנִזְדַּמְּן לָהֶם אֲחֵרוֹ סֶלַע וְהִכּוּ: (יב) יַעַן לֹא
 הֶאֱמַנְתֶּם צִי בְּלֹא הַכְּתוּב שֶׁלְלוֹלִי חֲסֹד זֶה בְּלִבְד הוּוּ נִכְסֵיךְ
 לְאֶרֶץ כְּדִי שֶׁלֹּא יֵאמְרוּ עֲלֵיהֶם כַּעֲשׂוֹן דּוֹר הַעֲדָרָה שֶׁנִּגְדַּר עֲלֵיהֶם
 שֶׁלֹּא יִכְתּוּב כִּי הִים עָשׂה וְהִכּוּ. וְהֵלֵךְ הַלֵּךְ וּבָקַר יִשְׁחַט
 [בְּעֵדֶר י"ח] קָסָה עַצ אֵלָּה לְפִי שֶׁבַחְתָּ סֶפֶךְ עָלָיו הַכְּתוּב

מַיִם: (טז) וַאֲרִים מֹשֶׁה יָד וַיִּקְרָא יָד בְּיָמָא בְּחֵיבְרָה
 תְּרִין וַיִּמְנֵן וַיִּקְרָא מַיִם בְּיָמָא וַיִּשְׁתִּיאוֹת בְּנִשְׁתָּא וַיִּבְעֵרְהוּ:
 (יז) וַאֲמַר יְיָ לְמֹשֶׁה וְלְאַהֲרֹן הֲלָא הִלַּא הִיבְנִיתֶןן צִמִּימִי
 לְקַדְשׁוֹתֵי לְעֵינֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל כִּינֵן לֹא תַעֲלִינּוּ יָד קְהֵלָא תִּיּוֹן
 לְאַרְעָא דִּי דְבִית לְהוּן: (יח) אֲנִינִן מִי מַצִּיתָא דְּבָנֵינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 קָדְשִׁי וְאֶתְקַדְשִׁי בְּהוּן: (יט) וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה אֲנַחְרִין מִדְּקָם לֹת
 סִלְקָא דְּאָדוֹם בְּדָנָן אָמַר אֲחִיקֵי יִשְׂרָאֵל אַתָּה יָדַעְתָּ יָד בְּלִתְהַלְאָה
 דִּי אֲשֶׁר־תִּבְנֵא: (כ) וַתְּחַזְּרֵי אֲבָתֵינוּ לְמַצְרַיִם וַתִּבְרַגְנָא בְּמַצְרַיִם

וְכֵן שֶׁנִּזְנַעְנַע כָּל יִשְׂרָאֵל לֹא חֲסָךְ עָלָיו הַכְּתוּב וְעַמִּי קִדּוּשׁ
 הַסֶּס: לְהַקְדִּישֵׁנִי. שֶׁלִּילוֹ דְבַרְתֶּם אֵל סֶלַע וְהוֹצִיא הִייתִי
 מִקֹּדֶשׁ לְעֵינֵי הַעֲדָה וְאֲמַרְתִּים מִה סֶלַע זֶה שֶׁאִינוּ מְדַבְּרִים
 וְאִינוּ שׁוֹמְעִים וְאִינוּ לְרִדְךָ לְפַנְכְּסָה וְעוֹקִים דְּבָרוֹ שֶׁל מִקּוֹם
 קָל וְחוֹמֵר אִטּוּ: לָכֵן לֹא תִבְיֹאוּ. שֶׁנִּזְנַעְנַע כִּמוֹ לָכֵן כִּשְׁבַעְתִּי
 לְבֵית עָלִי [שׁוֹמֵל ח' ג'] נִשְׁבַּע צִמִּימִי שֶׁלֹּא יִכְזֹב בְּתַפְלָה כָּל
 כָּךְ: (יג) הִמָּה מִי מְדַבֵּר. הִם הַנִּזְכָּרִים בְּתוֹקֵס אֲחֵר אֵת אֵלֵינוּ
 כִּי רָאוּ אֲלֵנוּ מִי שֶׁנִּזְנַעְנַע עָלֵינוּ שֶׁל יִשְׂרָאֵל לִיקָה צִמִּימִי לְכָךְ
 גִּזְרוּ כָּל הַבָּן הַיְלִיד הַיְלִיד שֶׁנִּזְנַעְנַע עָלֵינוּ [שׁוֹמֵן ח']: וַיִּקְדַּשׁ צִמִּי
 שׁוֹמֵן מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל יְדֵם שֶׁכִּלְשׁוֹנוֹ עוֹשֶׂה דִין בְּתוֹקֵדוֹשֵׁי
 הוּוּ יִכְאוּ וְהַתְּקַדְשׁ עַל הַכְּבִירוֹת וְכֵן הוּוּ אֲחֵר מִרְכָּה אֲלֵהִים
 וַיִּתְקַדְּשׁ [תְּהִלִּים ס"ח] וְכֵן הוּוּ אֲחֵר בְּקִרְבֵי אֲקֵדֶשׁ [וַיִּקְרָא
 י': (יז) אֲחִיקֵי יִשְׂרָאֵל. מִה רָאָה לְהַזְכִּיר כֵּן אֲחֵר שֶׁלֹּא
 אֲחֵר לוֹ אֲחֵרִים אֲחֵרֵינוּ צִי אֲכַרְסָה שֶׁאֲחֵר לוֹ כִּי גַר יֵהִיב זְרַעךָ
 [בְּרַחֲמֵי ט"ו] וְעַל שֶׁאִינוּ הִים אֲחֵרֵינוּ הַכְּתוּב לְפַרְעוֹ: אֲחֵר
 יִדַּע אֵת כָּל הַחֲלָאָה. לְפִיכֵן סִיכָה אֲכִירְסָה עַל אֲכִירְסָה שֶׁאֲחֵר
 אֵל אֶרֶץ עַמִּי יִקְבַּץ אֲמִינוּ [ס"ח ל"ו] מִמִּי שֶׁסֶטֶר שֶׁ

וּנְשַׁבּ בְּמִצְרַיִם יָמִים רַבִּים וַיִּרְעוּ לָנוּ
 מִצְרַיִם וּלְאַבְרָהָם יְצִיאוּנוּ (ט) וַיִּצְעַק אֶל־יְהוָה
 וַיִּשְׁמַע קוֹלוֹ וַיִּשְׁלַח מַלְאָךְ וַיִּצְלָנוּ
 מִמִּצְרַיִם וְהִנֵּה אֲנִי חָנוּךְ בְּקֶדֶשׁ עִיר קָדְשָׁה
 גְּבוּלָהּ: (י) גַּעֲבֹדָה גָּאָה בְּאַרְצָה לֹא גַעֲבֹד
 בְּשָׂדֵה וּבְכָרִם וְלֹא נִשְׁתַּה מִי בְּאֵר הַרְדָּ
 הַמֶּלֶךְ גִּלְדָּה לֹא נִשְׁתַּה יָמִין וּשְׂמֹאל עַד
 אֲשֶׁר־גַּעֲבֹד גְּבוּלָהּ: (יא) וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי אָדָם
 לֹא תַעֲבֹד בִּי פֶן־בְּחֵרֵב אֵצֶה לְקַרְאֲתָהּ:
 (יב) וַיֹּאמְרוּ אֱלֹהֵי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּמַסְלַח גַּעֲלָה
 וְאִם־מִימָדָה נִשְׁתַּה אֲנִי וּמְקוֹנֵי וּגְתַתִּי
 מִכָּרֶם בַּק אֵיזֶדְבֵר בְּרִגְלֵי אֲעַבְדָּהּ:
 (יג) וַיֹּאמֶר לֹא תַעֲבֹד וַיֵּצֵא אָדָם לְקַרְאֲתוֹ
 בָּעַם בְּבֹד וּבְיַד חֲזָקָה: (יד) וַיִּמְאֵן אֱלֹהִים
 גִּתָּן אֶת־יִשְׂרָאֵל עֲבָד בְּגִבְלוֹ וַיִּשְׂאֵל

הַמַּלְאָךְ עֲלֵיהֶם וְהִסִּילוּ עַל יַעֲקֹב: (טז) וַיִּרְעוּ לָנוּ. סְבִלְנוּ
 לְרַחֵם רַחוּם: וְלִצְרוּתֵינוּ. מִכָּאן סְבִלְנוּ מִלְּטַעֲרִים בְּכָר
 כְּסַפְרוּעֵנוֹת זָכָה עַל יִשְׂרָאֵל: (טז) וַיִּשְׁמַע קוֹלוֹ. זָכְרָה
 שִׁכְחָה לְצִדֵּי הַקּוֹל קוֹל יַעֲקֹב [זָכְרָה־לָּנוּ] שִׁלְטוֹ טַעֲמִים

זִמְנוֹן סוֹרְאוֹ וְאֲבֵאֵי־שׁוֹ לָנוּ מִצְרַיִם וְלֹא־בְחֵרְתָנָא: (ט) וַיִּצְלָנוּ
 קָדְשָׁה. וְנִקְבִּיל צְלוּתָנָא וַיִּשְׁלַח מַלְאָכָא וַאֲסַקְנָא מִמִּצְרַיִם וְהִנֵּה
 אֲנִי חָנוּךְ. קִרְוָא דְּבַסְמֵר תְּחִיבָהּ: (י) גַּעֲבֹד קַעֲן בְּאַרְצָה
 לֹא גַעֲבֹד בְּתַקְל וּבְכָרִם וְלֹא נִשְׁתַּי מִי גִבּוֹ אֲוֹרַח מִלְּטָא בְּיַד
 לֹא נִשְׁתַּי לְיִמִּינָא וְלְשְׂמֹאלָא עַד דְּגַעֲבֵר תְּחִיבָהּ: (יא) וַיֹּאמֶר
 לִיה אֲדוּקְסָה לֹא תַעֲבֹד בְּתַחֲמוֹי דְּלִקְטָא בְּתַקְסְלוֹן בְּחֵרְבָא
 אֲפִיק לְקַדְמִיתָהּ: (יב) וַיֹּאמְרוּ לִיה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּאֲוֹרַח בְּבִישָׁא
 גִּיסָא וְאִם מִדָּה נִשְׁתַּי אֲנִי וּבְעֵרִי וְאִתָּן דְּמִיָּהוֹן לְחַד לִית פְּתוּגָם
 דְּבִישׁ בְּרִגְלֵי אֲעִיבֵר: (יג) וַיֹּאמֶר לֹא תַעֲבֹד וְנִסַּק אֲדוּקְסָה
 לְקַרְמִיתָהּ בְּחֵל רַב וּבְדָא תְּפִיסָא: (יד) וְקָרַב אֲדוּקְסָה
 וְלֹא שִׁבַּק יַח יִשְׂרָאֵל לְעַבְדֵּי בְּתַחֲמוֹתָהּ וְנִסַּק יִשְׂרָאֵל מִלְּטוּתָהּ:

וְעֵינִים: מִלְּאָךְ. זֶה מַעֲשֵׂה מִכָּאן סְבִיבֵלִים קְרוֹלִים מִלְּאָכִים
 וְהוֹעֵר וַיְהִי וְלַעֲבִידִים זְמַלְכִי אִלְהִים [ד'ס' ז' ל'ז]:
 (יז) נַעֲזָרָה נֹא זְכָרְךָ. אִין כֶּךָ לְעוֹרַךְ עַל הַיְחֻוּסָה שַׁל אֲכַךְ
 יִשְׂרָאֵל כֶּסֶף שַׁלָּה סְרַעַת סְרוֹד עַסָּה לְטוֹ עֹזֵר מַעֲשֵׂה לְעֹזֵר
 דְּכַךְ אֲכַךְ: לֹא נַעֲתָה מִי זְכָר. מִי זְכוּת סִיס לִלְל אֲלֹא כֶךָ
 אֲשֶׁר מַעֲשֵׂה אֲעִי־סִים זִימֵס זִידִיטוֹ עֵן לֹאכּוֹל וּזְכָר לְשַׁתּוֹת לֹא
 נַעֲתָה מַעֲשֵׂה אֲלֹא נִקְסָה מַכֵּס אֲוֹכֵל וְעִים לְהַנְלַחֲסֵם מִכָּאן לֹאכְסִי
 אֲעִי־סִים זִידוֹ לֹאכּוֹל יִקְסָה מִן סְפִטִי כַּדִּי לִי־סִינֹת אַח אֲוִשְׁטִי־זוֹ
 [זְמַדְכֵר כ']: דְּכַךְ סְכֵלְךָ נִלְךָ וְגו'. אִין פּוֹסְקוּיִם אַח זְמַמְט
 וְלֹא יִחוֹ לִכְאֵן וּלְכָאן לֹאכּוֹל: (יח) מִן זְמַרְכֵּי אֲלֹא לְקַרְאֲתָךְ.
 אַחֵם מַחְגֵּלִים זְכוּל סְרוֹיִסֵּס אֲזִיכֵס וְאֲוֹרַחִים וְנִלְעַק וַיִּשְׁמַע
 קוֹלוֹ [דְּזָכִים כ'ז] וְאִנִּי אֲלֹא עֲלִיכֵם זְמַם סְרוֹיִסֵּנִי אֲזִי וְעַל
 סְכַךְ חִסִּים [זְכָרָשִׁים כ'ז]: (יט) קָם אִין דְּכָר. אִין שׁוֹם
 דְּכָר מִזִּיקָךְ: (כ) וַיִּזַּד חֲזָקָה. זְכָרָשִׁתָּה זְכָרָט וְהִידִים יִדִּי

מַעֲלוּ: פ חמישי (שלישי במוצאי) (כב) וַיִּסְעוּ
מִקֵּדֶשׁ וַיָּבֹאוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל כָּל־הָעֵדָה הַזֶּה
הָהָר: (כג) וַיֹּאמֶר יְהוָה ל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן
בְּהַר הָהָר עַל־גִּבּוֹל אֶרֶץ־אֲדוּם לֵאמֹר:
(כד) וַיֹּאסֶף אַהֲרֹן אֶל־עַמּוּי כִּי לֹא יָבֹא אֶל־
הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַל־
אֲשֶׁר־מְרִיתֶם אֶת־פִּי לְמִי מְרִיבָה: (כה) קַח
אֶת־אַהֲרֹן וְאֶת־אַלְעָזָר בְּנָו וְהֵעַל אֹתָם
הַר הָהָר: (כו) וְהִפְשַׁטְתָּ אֶת־אַהֲרֹן אֶת־בְּגָדָיו
וְהִלְבַּשְׁתָּם אֶת־אַלְעָזָר בְּנָו וְאַהֲרֹן יֹאסֶף
וַיַּמֵּת שָׁם: (כז) וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
וַיַּעֲלוּ אֶל־הַר הָהָר לְעֵינֵי כָּל־הָעֵדָה:
(כח) וַיִּפְשַׁט מֹשֶׁה אֶת־אַהֲרֹן אֶת־בְּגָדָיו
וַיִּלְבַּשׂ אֹתָם אֶת־אַלְעָזָר בְּנָו וַיַּמֵּת אַהֲרֹן
שָׁם בְּרֹאשׁ הָהָר וַיַּרְדּ מֹשֶׁה וְאַלְעָזָר מִן־
הָהָר: (כט) וַיֵּרְאוּ כָּל־הָעֵדָה כִּי נָגַע אַהֲרֹן

עָו [סג]: (כב) כל העדה. כלם שלמים ועוונדיים ליכנס
לכרץ שלא היה צדק אחד מלוחם שבזכרה בזירה עליהם שכבר
כלו מתי מדבר ולאו עמוסן שכחו צדק חיים כלכם היה

(כ) וַיִּסְעוּ מִמִּקְדָּשׁ וַיָּבֹאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל כָּל־הָעֵדָה לְהַר סִנְיָ:
(ג) וַיֹּאמֶר יְהוָה לְמֹשֶׁה וְלְאַהֲרֹן בְּרֵדוּ מִתּוֹכָם אֶת־אֵת
דָּאָדוּם לְמִימְרֵי: (ד) וַחֲפִנְשׁ אַהֲרֹן לְעֵפֶיף אֵרִי לֹא יִיעוֹל
לְאַרְצָא דִּי תִבְיִת לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַל דִּי כִּרְבַּתְחוּן עַל מִימְרֵי לְמִי
מַעֲתָא: (ה) דְּבַר יְהוָה אֶת־אַהֲרֹן בְּרֵדוּ מִתּוֹכָם אֶת־אֵת
לְהַר סִנְיָ: (ו) וַאֲשַׁלַּח יְהוָה אֶת־אַהֲרֹן יְהוָה לְבִישׁוֹרֵי וְחִלְבֵי־שִׁינָן
יְהוָה אֶלְעָזָר בְּרֵדוּ מִתּוֹכָם וַחֲפִנְשׁ יְהוָה מִתּוֹכָם: (ז) וַעֲבַד מֹשֶׁה
כַּמָּא דִּי פְקִידוּ וְיִסְלִיכוּ לְהַר סִנְיָ לְעֵינֵי כָּל־הָעֵדָה:
(ח) וַאֲשַׁלַּח מֹשֶׁה יְהוָה אֶת־אַהֲרֹן יְהוָה לְבִישׁוֹרֵי וְחִלְבֵי־שִׁינָן
אַלְעָזָר בְּרֵדוּ מִתּוֹכָם וַחֲפִנְשׁ יְהוָה מִתּוֹכָם וְאַלְעָזָר

[דברים ז'] : סכ סכר. סכ על בני סכ כחפוח קטן על בני
חסות גדול ואע"פ סכעק סולך לפניהם ונחוס סכ הסכים
ולשה נשאר צדק סכ מיני לחוסה וסכ נבו לקבוצת נשט
וסכ סכ לקבוצת אסרן: (כב) על גבול ארץ אדום. ענין
שנפני שנתחברו כאן להקבצו לעשו כשעט נפרטו מעשיהם
וחסרו הולדיק סוז וכן הנציא אומר ליחפוטם צהחצדק עם
חסויהו סכר' ס' ס' מעשיך [ד' ז' כ'] : (כה) קח את אהרן
ודברים של יפועים אומר לו אשכך שחלס כחכך נתן
לכך עם שאין אני זכאי לכך: (כו) את בגדיו. את בגדי
כסוטה גדולה הלבישהו והפשיטם מעליו לחתם על צנו כפניו
אמר לו עלם למערה ועלם כחם מטה מונעת ונר דלוק
אמר לו עלם למטה ועלם מיד סמד משה ללוחם מיתם וזכו שחלסו
לו כחשך עם אהרן אסרן [דברים ז' כ'] מיתם שחלסויהו לס:
(כז) ויעש משה. אף על פי שהדבר קשה לו לא עבד [גמרא

ויקבו את-ארחן שלשים יום כל בית ישראל: **כ** (א) וישמע הפגועני מלך-ערד ישב הנגב פי בא ישראל הרה האתרים וילחם בישראל וישב ממנו שבי: **כ** (ב) וידר ישראל גדר ליהודה ויאמר אם-נתן תמן את-העם הזה בידי וקחתי את-עריהם: **כ** (ג) וישמע יהודה בקול ישראל ויתן את-הפגועני ויחרם אתהם ואת-עריהם ויקרא שם-המקום חרמה: **כ** (ד) ויסעו מהר הרהר הרהר ים-סוף

כב: (א) ויראו כל העדה כשלאו משה ולעמוד יורדים וחסכו לא ידד אהבו סיכו הוא חסכו אשר להם מה אמרו אספר מי שצמד כנגד המלך ועלר אח הנוגסה ישלוט צו מלאך סמות מיד צקס עשה רחמים והלוחכו מלאכי הסרת להם נוטל צמחה ראו והאמינו [שס]: כל בית ישראל. האנשים והנשים לפי שהיה חסכו כודף שלום ומטייל אהבה צין צעלי מריבה וצין שיה לאסחמו: כי גוע. אומר אני שהמתנגס דהא מיה מועס הוא אה"כ מתרגס ויראו והתחזיתו שלל אהורו כרומית כי זס משמח בלשון דהא אלה על מדכס טכחלקו ענני כבוד וכדלומר רני אככו דה"ר אככו אל חקרי ויראו אלה ויראו [כאש הכנס ג'] ועל לשון זס נוטל לשון דהא לפי שהיה נמינה פעם לפה שלמעלה היינו לפה ויראו לפי שהרי מה

מן חרמא: **כג** (א) ויחזו כל קבשמה ארי בית אחרן וקבו ית אחרן תלחין ויזמן כל בית ישראל:

כד (א) וישמע הפגועני מלך ארד יתיב דרוקמא ארי אתא ישראל אורח קאלליא ואחז קבא בישראל ושבא

מניה שקבא: **כד** (ב) וקיים ישראל קיים קבא ויאר אס טקסר חקסר ית עקמא חרין בידי ואפטר ית קרדחא: **כד** (ג) וקבל ית קלוחיה דישאל וקסר ית הפגועני וקסר ית קרדחא וקרא שקמא דאתרא חרמה: **כד** (ד) וקילו מהר חרמא אורח יקמא

חסכו לכל על מכוס ומזון כל כשתחל חין לשון דהא נוטל אלה לשון חסר שהול מנזחה טמות אס טענלוט אס משמח בלשון אשר כמו ואס מדוע לא חקלר דופי [איזכ"ל] והכנס מפורטים מזה הלשון אס חרונים ימיו [שס י"ד]:

כה (א) ושמע הכנעני שמע טמח חסכו וכתחלקו טמני כבוד כולי כדליתא ככאש טמנס (ד"ג) ועמלק ועובל כרעומ

מדכוס לישראל מזונתן ככל עמ למודענות: יושב העב. זה עמלק טכאמר עמלק יושב בארץ הנגב [צמדכר י"ג] וטמח אס טמונו לדכר בלשון כנען כדי טחיו ישראל מחסללים לסקנ"ס לחת כנענים צידס וחס חינו כנענים ראו ישראל לנטיסם כנצוטי עמלקים ולטונס לשון כנען אמרו נחטלל כחם טכאמר אס נחן חתן אס טמס הזס צידי: דרך סחחרים. דרך טכנצ טחלכו דס מרגלים טכאמר ויעלו כנצ [שס]. דכר אסר דרך סחחרים דרך סחמיד סכדול סחוקס למיסיס טכאמר דרך שלטת ימיס לחור להס מוטס [שס י']: וישב מונט טני. אינה אלה טפסס אסח: **כ** (ב) והסרמתי. חקדיס שללס לנצוס: **כ** (ג) ריכסס אססס. ככריגס: וחס פריסס. פכמי גכוס: **כ** (ד) דרך יס

לסבב את ארץ אדום ותקצר נפש
העם בדרך: (ה) וידבר העם באלהים
ובמשה למה העליתנו ממצרים למות
במדבר כי אין לחם ואין מים ונפשנו
קצה בלחם הקלקל: (ו) וישלח יהוה בעם
את הנחשים השרפים וינשכו את העם
וימת עסרב מישראל: (ז) ויבא העם אל-
משה ויאמרו חטאנו קידברנו ביהוה
ונך התפלל אל יהוה ויסר מעלינו את-

סוף. כיון שמה אסכן ובלח עליהם מלחמה זו חזרו לאחריהם
דך ים סוף הוא הדרך שחזרו להם כשעזר עליהם בזכות
מרגלים שנאמר וקבו המדברה דך ים סוף [דברים ח'] וכלן
חזרו לאחריהם [עיי' פסח פסח] שבע מנפשות שנאמר
ובני ישראל קבו ומלכות בני יעקן מוסרם עם מה אסכן
[ס' ו'] וכי במוסרם מה והלא כבר הסר את אלל עם חזרו
והתחזרו עליו והסמידוהו כלילו הוא בפניהם ולא ודוק
בנפשות והמלאש שבע מנפשות מן מוסרם עד כי הסר
לקצו את ארץ אדום. שלא נחם לעזור באלו: ותקצר נפש
העם בדרך. בעזרה הדרך שהקשה להם אומר עכשו הייט
קדוים ליכנס לארץ ולו מוזרים לאחרינו כך חזרו אבותי
ונשחטו שלשים ושמונה שנה עד היום לפיכך קלרה נפשה צערי
סדך ונלעז' אלקדו' לור (פס' עקבותי מיהא) ולא יחכן לומר

וסוף לאקסא ית ארעא ראדום ונקת נפשא רעשא בארעהא:
(ה) ואתרעם עשא במימרא דה ועם משה נצו לקא אסיקתווא
סמאצרים לממת במדברא ארי לית להמא וליה מיא ונמשא
עקת במנא דרין דמיבליה קליל: (ו) וגר ה' בעשאת ית ח'ה
קלן וקביתו ית עשא וימת עם סבי מישראל: (ז) ואתא עשא
למשה ואמרו חטאנו אהרעמנא קדס ה' ועשך נצינא עלי

ותקצר נפש העם בדרך צרותו בדרך ולא פירש צו צום קלרה
שכל מקום שחמלא קלור נפש צמקלא מוסרם שם צום קלרה
כגון ותקצר נפשי צום [זכרים י"ח] וכגון ותקצר נפשו צמול
ישאל [שופט' י'] וכל דבר קשה על אדם נופל צו לשון קלור
נפש כאלם שהטורח צל עליו ולין דעמו רחצה לקבל אומר
הדבר ולין לו מקום צמול לצו לגור שם אומר הלעך ובדבר
הנעשים נופל לשון גודל שגדול הוא וכבר על האדם כגון וגם
נפשו צמלה צי [זכרים י"ח] גדלה עלי ויבאה כשכל חטו דני
[איוב י'] כללו של פירות כל לשון קלור נפש בדרך לשון שאין
יכול לבצלו הוא שאין הדעת סובלנו: (ה) צאלהים וצמשה.
השוו עבד לקומו [צע"ר]: למע העליתמו. שניסם שוים.
ונפשנו קלה. אף זכ לשון קלור נפש ונחום: בלחם הקולקל.
לפי שהיו נבלע בציצרים קלוחו קולקל אומר עמיד הן
הם שיחפסו צעיעו כלום יש ילוד אשה שוכנים ולינו מוליא
[ע"ז ה']: (ו) את הנחשים השרפים. שזרפים את האדם
בארץ שניסם [צע"ר]: ונשכו את העם. יצא נפש שלקס על
האלח דנה ויפדע מנוליא דנה יצא נפש שכל הווינין נעעצין
לו טעם אחר ויפדע וכפויי טובה שדבר אחר משמנה להם
לכונה נעעעיים: (ז) ויחפלא נפשה. ויחלן למי שנצקשים וימת

ובין האמרי: (יד) על כן יאמר בספר
 מלחמת יהוה אתוהב בסופה ואת
 הנחלים ארנון: (טו) ואשר הנחלים
 אשר גמה לשבת ער וגשען לגבול
 מואב: (טז) ומשם בארה הוא הבאר
 אשר אמר יהוה למשה אסף את העם
 ואתנה להם מים: ס (יז) אז ישיר ישראל
 את השירה הזאת עלי באר ענבלה:

לעבור באלה ואע"פ של פירעה ושה פירעה יפתח) כמו
 שנאמר בפתח וגם אל מלך מואב שלח ולא אלה [שופטים
 י"ח] ושה רעוה כאשר עשו לי בני עשו היושבים בשעיר
 והנחלים היושבים בער מה אלו לא נתנו לעבור במוך אלנה
 אלה הקיפוס קצבי חף מואב כן: (יד) על כן יאמר. על
 פניה זו וגם שטעמו זה יאמר בספר מלחמות ה'. כשנאמר
 נמים טעמו להזכירו יספרו את וכן וגו': את וכן. כמו
 את יבן כמו שיאמר וכן יעד ועד כן יאמר וכן יבן וכו' והר"ן
 יקור הוא כלומר את אשר יבן להם וסכנה נמים דים סוף:
 ואת הנחלים ארנון. כשם שנקראים נכמי ים סוף כך יש
 לבאר נכמי נחלי ארנון טוף כלן נעשו נמים גדולים ומה הם
 נכמים: (טז) ואשר הנחלים. חגרום של שם אשר שם
 הנחלים שנספך הם דם אמריים שהיו נחלים שם למי שהיו
 הסרים בזוהם והנחל עמוק וקל והסרים קטנים זה לזה
 שם עומד על הסך מזה ומדבר עם פניו בהם הזה וסדרן

אמר ארנון חתום מואב בין מואב ובין אמריה: (יז) על כן
 יאמר בספר קרבן די עבד יי על ימא דסוף וקבוך דעל
 נחלי ארנון: (טו) וישפוך גחליא דקברין לקביל לחית
 ומסתמך לתהום מואב: (טז) ומתפון אתהיבת להון בידא היא
 בידא די אמר יי למשה כגוש ית עמא ואמן להון מיא:
 (יז) דבן שבח ישראל ית תישבתא תרא סקי בידא שברו

פוצר בחוך הנחל אמרו אמריים כשיכנסו ישראל לארץ לחוך
 הנחל לעבור ולא מן הנעוזהו צהרים שלעולם ומה ויכנסו
 צהרים ולבני בליסטרלוה ויוו אוחן הנקעים צהר של לך
 מואב וזכר של לך אמריים היו כנגד אוחן נקעים כמו
 קרנות וסדים בולטין לחוך כיון שבאו ישראל לעבור נודעו
 סדר של ארץ ישראל כשפחה היוולת להקביל פני גבייתה
 וחקרצ ללך הר של מואב וכנסו אוחן הסדים לחוך אוחן
 נקעים והרגום וזו אשר נפס לשבת ער שהסך נטם ונקוטו
 וחקרצ ללך מואב ורדק זו וזו ומשען לגבול מואב: (ס"ח)
 חינו. ועברו ישראל על הסר"ח ולא ידעו הנכסים סאלו אלה
 על ידי הבאר שנכנס להם: (טז) ומשם בארה. משם בא
 סאלד אל הבאר כינר אשר הקצ"ם מי מודיע לבני הנכסים
 הללו המשל אומר נתח סת לחינוק מודיע לאמו לאשר שבעו
 חזרו הסרים לנקותם והבאר ירדה לחוך הנחל והעלה משם
 דם הכרובים וחזוועה ואיברים ומוליכתן קצבי הנחמה וישראל
 ראו ואמרו שרס: (יז) עלי צלר. מחוך הנחל והעלי מה
 שאת מעלה ומנין שבעל מודיעה להם שנאמר ומהם צלרם
 וכי משם היתה וכלל מחלתה חרעעים שנה היתה עומם אלה
 חרדה לפקדם את הנכסים [צמ"ל] וכן אז יסיר השרס הזאת

סִיחֹן אֶת־כָּל־עַמּוֹ וַיֵּצֵא לַקְרָאת יִשְׂרָאֵל
הַמִּדְבָּרָה וַיָּבֵא יְהִצְהָ וַיִּלְחֶם בְּיִשְׂרָאֵל׃
(כה) וַיִּכְהַד יִשְׂרָאֵל לְפִי־חֶרֶב וַיִּירֶשׁ אֶת־אַרְצוֹ
מֵאַרְנוֹן עַד־יַבֵּן עַד־בְּנֵי עַמּוֹן כִּי עָז
גְבוּל בְּנֵי עַמּוֹן׃ (כו) וַיִּקַּח יִשְׂרָאֵל אֶת־כָּל־
הָעָרִים הָאֵלֶּה וַיָּשֶׁב יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עָרֵי
הָאֱמֹלִי בְּהַשְׁבּוֹן וּבְכָל־בְּנֵי־הָיָה׃ (כז) כִּי
הַשְׁבּוֹן עִיר סִיחֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי הוּא וְהוּא
גִּלְחָם בְּמֶלֶךְ מוֹאָב הָרֵאשׁוֹן וַיִּקַּח אֶת־כָּל־
אַרְצוֹ מִיַּד עַד־אַרְנָן׃ (כח) עַל־כֵּן יֹאמְרוּ
הַמְּשָׁלִים בְּאוֹ הַשְׁבּוֹן תִּבְנֶה וְתִכְנֹנֶן עִיר
סִיחֹן׃ (כט) כִּי־אִשׁ יֵאָדָה מִחַשְׁבּוֹן לְדָבָרָה
מִקְרִית סִיחֹן אֲכַלְהָ עַר מוֹאָב בְּעֵלֵי בָמוֹת

וגו'. לפי שכל מלכי כנען היו מעלין לו ומס שהיה שומרם
שלא יעברו עליהם בניסוח כיון שאמרו לו ישראל נעברה נא
באלנך [במדבר כ'] ה"ל כל עממי איני יושב כחן אלא לשעמם
וממניכם ואתם אומרים כך: וילא לקחתי ישראל. אילו הייתה
חסדון מלאה יחוסין אין כל צדיק יכולה לכבשה ואם היה
סיחון צדק חלש אין כל אדם יכול לכבשו וכל ספק שהיה
בסעודתו אמר סקנ"ס מה אני מפניו על צד כל אדם ללמד

סיחון זה כל עמיה ונסק לקדמות ישראל למדברא וקחתי
לחם ואני קרבא בישראל: (מ) וקחתי ישראל לפתגם
דתיב וירית זה ארציה מארנונא עד זבקה עד בני עמון אבי
תקוף תחומא דבני עמון: (ס) וקבש ישראל זה כל קרבא
האלון ותיב ישראל בכל קרו אמוראא בהשבון ובכל בפרנהא:
(ס) ארי השבון קרמא דסיחון מלכא דאמוראא היא והוא
אנח קרבא במלכא דמואב קרמאא וקמיב זה כל ארציה
סדיה עד ארנון: (ס) על בן ימרון סתליא עילו: והשבון
סתבני ותשתכלל קרמא דסיחון: (ס) ארי קדום תקוף באשא
וקבת מהשבון עבדי קרבא בשלהוביתא מקרמא דסיחון

על כל עיר ועיר נתן צלל כל אנשי המלחמה ללחם מן העיירות
והקצבו כלם למקום אחד וסם נפלו ומסם נלכו ישראל אל
הערים ואין עומד לנגדם כי אין סם אלא נשים ומס: (כד) כי
עז. ונסו סוקו הסכחתי של סקנ"ס שאמר להם אל תלחמו
וגו': (כד) צמותים. כפרים הסמוכים לה: (כו) והוא נלחם
לנש הולך ליכתב לשי שאמר אל תלח את מואב [דברים ז']
ומסדון משל מואב הייתה כחז לטו ססיחון לקחה עמם ועל יד
סדסה לישראל: מידו. מרשותו: (כז) על כן. על אותה מלחמה
שנלחם סיחון צמואב: יאמרו המושלים. צלעם שאמר צו וישא
נשלו [צמדבר כ"ג] המושלים צלעם ובעור וסם אמרו צו
חסדון שלא היה סיחון יכול לכבשה והלך וסכר את צלעם לקללו
וחסר שאמר לו בלך כי ידעתי את אשר תצדק מצודך וגו'
[שם: כ"ג]: תבנה ותכונן. חסדון נסם סיחון לסיחון עירו:
(כז) כי את יאלה מתסדון. משכנשה סיחון: אכלה עד מואב:
סם אומם סמדינס קצוי ער צלסון עבדי ולסיימ צלסון ארשי:

אָרְגָן: (כט) אָז־יִלְךָ מוֹאֵב אֶבְדָּתָ עִם
 בְּמוֹשׁ גַּתָּן בְּנֵי פְלִיטִים וּבְנֵתָיו בְּשִׁבִית
 לְמִלְךְ אֲמֹרֵי סִיחֹן: (ל) וַיִּנְהָם אֶבְדַּד הַשְּׁבוּן
 עַד־דִּיבָן וַנְּשִׂים עַד־נַפֶּח אֲשֶׁר עַד־
 מִדְבָּא: (לא) וַיֵּשֶׁב יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ הָאֲמֹרִי:
 (לב) וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה לְרַגֵּל אֶת־יַעֲזֹר וַיִּלְכְּדוּ
 בְּנֵתָיָה וַיִּזְרַשׁ אֶת־הָאֲמֹרִי אֲשֶׁר־שָׁם:
 (לג) וַיִּפְּנוּ וַיַּעֲלוּ הַרְדֵּף הַבְּשָׁן וַיֵּצֵא עֹזֵן מִלְכֵּךְ
 הַבְּשָׁן לְקִרְאָתָם הוּא וְכָל־עַמּוֹ לְמַלְחָמָה
 אֶדְהָעִי: (לד) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה אֵל־תִּירָא
 אֲתוֹ כִּי בִידֶךָ נִתְתִּי אֲתוֹ וְאֶת־כָּל־עַמּוֹ
 וְאֶת־אֶרְצוֹ וְעַשְׂוִיתָ לוֹ כַּאֲשֶׁר עַשְׂוִיתָ
 לְסִיחֹן מִלְכֵּךְ הָאֲמֹרִי אֲשֶׁר יוֹשֵׁב בְּחֶשְׁבוֹן:
 (לה) וַיִּכּוּ אֲתוֹ וְאֶת־בְּנָיו וְאֶת־כָּל־עַמּוֹ עַד־

יִיורֶשׁ ק'

פר מואב. עד של מואב: (כט) אז יילך מואב אבדת עם מואב שמוסרו בידו: פושט. שם חלפי מואב: נתן. סמותן את בניו של מואב: סלטים. נסים וסלטים מסכר וזה נסותו בשבית ובוחר: (ל) ומיכס אבד ספסון. מלכות שלטת אבד ספסון: עד דיבון. מלכות ועול שהי' למואב בספסון אבד משה וכן

קמילו עמא דשרון בלכות מואב פוקמיה דשלחין בית דחלקא
 דקמא דארגון: (ט) ו לכין מואבא אבדתן עמא דשלחין
 לבמוש מסר בנתי צדון ובנותיה בשבתיא למלכא דאמורא
 סיוון: (ב) ומלכו ספקת מהשבון עדא שילמן מדיבון וצדא
 עד נוסח דסמיה עד מדבא: (ג) ותיב ישראל בנאע אמורא:
 (ד) ושלח משה לאללא ית יעזר וקבשו פקדנא דקבד ית
 אמורא ד חסן: (ה) ואמורא וקליו לאנח לאנח וקפן וקפן
 עוג מלכא דסתן לקרמיתון הוא וכל עמיה לאנחא קרמא
 ואדעי: (ו) ואמר יי למשה לא תרחל מניה ארי בידך
 מסרית ימיה וית כל עמיה וית ארעה ותעביד ליה כמא די
 עבדת לסיוון מלכא דאמורא די ותיב בהשבון: (ז) וקחו
 צדיה וית בנתי וית כל עמיה עד הלא אשתאר ליה משויב
 וריתו ית ארעה:

עד דיבון חכגו' של סך עד כלומר סך ניכ מדיבון מיכ לסון
 מלכות ועול ומושלטת אים כמו למען היות מיכ לדוד עבדי
 [ומלכיס ל' י"ח]: ומשים. מ"ן דגושפ לסון שמונה כך יסמכו
 השושלים ומשים לוחם: עד נפס. הסימוטס עד נפס: (לב) וישלח
 משה לרגל את יעזר. המרגלים לכדוה אמרו לא נעשה כחשונים
 כפוסים לנו נכח חשלתו של משה להלחם: (לד) אל תירא
 לוחו. שהיה משה ירא להלחם שנהא חשוד לו וכוהו של
 לכדסם סמלח ורגס הפליע [בכאסית י"ד] הוא עוג ספלט ון
 הכפלים שהכו כדכלעוגר וסכריו נעשתחוח קרנים סמלח
 רק עוג וכלך כסנן שאלה מיתר הכפלים [יוסוע י"ג]. [כ"ה
 ס"ח]: (לה) ויהי ויב לומו. משה הכנו כדחיתם נכרכות [ל

בְּלִתי הַשְׁאִיר־לוֹ שְׂרִיד וַיִּירָשוּ אֶת־
 אֲרָצוֹ: פ כב (א) וַיִּסְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּחֲנוּ
 בְּעַרְבוֹת מוֹאָב מֵעַבְר לַרְבֵּן יַרְהוֹ: ס ס ס
 ס ד ר ב ל ק

(ב) וַיֵּרָא בָּלָק בֶּן־צַפּוֹר אֶת פְּלִאֲשֹׁר
 עֲשֵׂה יִשְׂרָאֵל לְאֹמְרֵי: (ג) וַיִּגַּר מוֹאָב מִפְּנֵי
 הָעַם מֵאִד כִּי רִב־הוּא וַיִּקְרַן מוֹאָב מִפְּנֵי
 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: (ד) וַיֹּאמֶר מוֹאָב אֶל־יֹקֵנֵי מִדְּיָן
 עֲתֵה יִלְחֲבוּ הַקְּהָל אֶת־כָּל־סִבְיַת־נֹנוּ
 בְּלַחַף הַשּׁוֹר אֶת יֶרֶק הַשְּׂדֵה וּבָלָק בֶּן־
 צַפּוֹר מִלֶּדְ למוֹאָב בַּעַת הַהוּא: (ה) וַיִּשְׁלַח
 מְלָאכִים אֶל־בְּלָעַם בֶּן־בְּעוֹר פְּתוּרָה
 אֲשֶׁר עַל־הַנְּהַר אַרְצוֹ בְּגִירֵעַמּוֹ לְקֹרְאֵלוֹ
 לֵאמֹר הִנֵּה עִם יִצְאָ מִמִּצְרַיִם הִנֵּה כָּסֶה

ס"ח] שְׂכֻחָה עֵקֶר טוֹחַס זֶר חֲלַחַס סְרַסִּי וְכו':

כב (ב) וירא בלק את כל אשר עשה ישראל לאמורי. אמר לנו בני
 מלכים שהיונו צוחים עליהם לא עמדו בפניהם אנו על
 אמה כמה וכמה לסיק ויגב מואב: (ג) ויגב. לשון מורא כמו
 גרבו לכם [למדו י"ט]: ויקץ מואב. קמו בפניהם (כמו קלמי
 כשיי וראו מקרא קלר): טו אל זקני מדין. ואלה משולם

כב (ה) וַיִּגְמְלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׂרוּ בְּמִיִּשְׂרָאֵל מוֹאָב מֵעִבְרָה
 לַרְבֵּנָה דִּירְיָו: (ז) וַחֲזָא בָּלָק בֶּן צַפּוֹר ית כל
 ד' עבד. וישראל לאמורי: (ג) וידחיל מואבאה מן קדם עמא
 לחדא ארי סגי הוא ועקת למואבאָה מן קדם בני ישראל:
 (ד) ויאמר מואב לבני מדין בעשו ישיצו קהלא ית כל סתרינא
 קמא דמלכוך תוקא ית ויקא דתקלא ובלק בר צפור מלקא
 למואב בעדקא הווא: (ה) וישלח אנדון לתו בלעם בר בעור
 לפתור ארם דעל פרת ארע בני עמיה למקרי ליה למימר
 הא עמא נפק ממצרים הא תפא ית עין שמשא דארעא והוא

היו טוחים זה את זה טוחים המכה את מדין בשדה מואב
 [כילאשית ל"ו] שצרו מדין על מואב לנלחמה אלא מירחסון
 של ישראל עשו שלום ביניהם. ומע ראה מואב ליטול עמה
 ממדין כיון שראו את ישראל טוחי' אלא ממכסב טעולם אמרו
 מנסיבם של אלו במדין כגדל כשאל וחס מה מרמו אמרו
 להם אין כמו אלא צפיו אמרו אף אנו כאל עליהם בשלם שכחו
 צמו: כלחוך השור. כל מה שהשור מלחך אין זו זככה:
 צמט סהיא. לא היה ראוי לנלחם ממכסיבי מדין היה וכיון
 שמת סיסון מטבו עליהם ללורך טעם (צמד' ר'): (וה) פתורס.
 כשולחמי זה שהכל מניליין לו מעות כך כל המלכים מניליין לו
 אגרותיהם ולפי פטומו של מוקרא כך הם המקום [טס]:
 ארץ בני עמו. של בלק משם היה זה היה מתכבד ואומר על
 עמיד אהם למלך וס' ממני עם. שהיה הקצ'ס שכיחו אל
 גוי רשע כדי שלא יחס פתחון פה לאומות לומר אילו היו לו
 נביאים חזקו למועז העפיד. להם נביאים והם מרלו גדר
 טעולם שכתפילה היו נדורים בעניות חס נתן להם עלם

את עיני הארץ והוא ישב ממלי: (ו) ועתה
 לכה נא ארהלי את העם הזה פירעונים
 הוא ממני אולי אוכל נפחבו ואגרשנו
 מזה הארץ פי ידעתי את אשר תברך
 מברך ואשר תאר יואר: (ז) וילכו זקני
 מואב וזקני מדין וקסמים בידם ויבאו
 אל בלעם וידברו אליו דברי בלק:
 (ח) ויאמר אליהם לינו פה הלילה השבתי
 אתכם דבר באשר ידבר יהוה אלי
 וישבו שרי מואב עם בלעם: (ט) ויבא
 אליהם אל בלעם ויאמר מי האנשים
 האלה עמך: (י) ויאמר בלעם אל האלהים
 בלק בדיצפור מלך מואב שלח אלי:

לספקיר עגנון לזנות [סס]: לקהל לו. הקריאה היחה שלו
 ולסלחלו סהיה סוסק לו ונשוו סרצב [סס]: עם ילא ונולדים.
 וז"ס מס מזיקך. סנה כסה את עין סרצן סיסחון ועגו ססיו
 סוורדים סרסנו ענדו עליהם וסרגום: והוא יושב מנולי. ססר
 סחיו קרובים סס לסכריתני סנו כו סו סנילם [ססלס קיז]:
 (ט) סכס כו. סני ועמי סכס כסס. ד"ס כלסון ססנה וססס
 סול ססנה לו ען ססמיס לססר ססס סעע [כסדכר כסס]: כו

שן סלקבלי: (ו) וזען איהא קען לוס לי ית עסא דין
 ארי סקנה הוא ספי סאים איכול לסנחא ביה קרב ואתרביעה
 סן סרעא ארי ודעא ית די סברך סברך ודי סלוס ליט:
 (ז) ואלו סבי מואב וסבי סרין וקסמא בדיהון ואתו לוח
 בלעם ומלילו עמיה סתנמי בלק: (ט) ויאמר להון ביתו סקא
 בלילא ואתיב יתכון סתנמא סמא די סליל וי עמי ווארבו
 סררבי מואב עם בלעם: (ט) ואתא סיסר סן קרס יי לוח
 בלעם ואתר סן סבריא האליו דעסר: (י) ואתר בלעם קרס

ידעתי וגו'. על ידי ונלמדת סיסחון סעורחו לסכות סח מואב:
 (ז) וקסמיס כידס. כל מיני קסמים סלא יאמר סין כלי
 ססמיסי עמי. ד"ס קסס זס כטלו כידס זקני מדין סנרו סס
 יבא עמנו כסעס סזסח יס כו מנעס וסס ידסנו סין כו סועלס
 למיכך כסאמר להס לינו סס סלילה סנרו סין כו סקוס סניסוסי
 וסלכו להס כסאמר וססנו סרי מואב עם כלעס סכל זקני מדין
 סלכו להס [סס]: (ח) ליט סס סלילה. סין כוח סקדס סור
 עליו סלא כלילה וכן לכל כריסי סומוס סעולס ע"ס וכן לכן
 כסלום סלילה סנאמר ויבא ס' אל לכן סררני כסלום סלילה
 [כרסית ל"ס] כסלום ססלולך סכל סלגשו כססכס: כססר ידכר
 ס' אלי. סס ינוליכני ללכס עם כני אדס כונוסכס סלך עווכס
 סנח סין ככודי לסחי לסלולך סלס סעם סרים גדולים סכס:
 וסכו. לסון עככס: (ט) ווי ססנסיס סללס עונך. להעסושו
 כס [כ"ל סרים דרכי ס' דריקיס ילכו כס וסוסיעיס יכסלו כס
 כוול' סס"י סנמר ווי ססנסי' היחה לטוכס לככס עונו ודכרים
 כו"ס סס"י כסכס כרססית כסכס סלין סל כל גלוי לסניו
 לטעוח כו סול טעס) אור סעמיס סלין סכל גלוי לסניו

מֵאֲרִיז מִצְרִים לְעַבְדָּתְכֶם בְּיַד־מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן
 (ב) וַיִּכְתֹּב מֹשֶׁה אֶת־מוֹצְאֵיהֶם לְמַסְעֵיהֶם
 עַל־פִּי יְהוָה וְאֵלֶּה מַסְעֵיהֶם לְמוֹצְאֵיהֶם:
 (ג) וַיִּסְעוּ מֵרַעְמֵסֶס בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בַּחֹדֶשׁ
 עֶשְׂרִי יוֹם לַחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן מִמִּחְרַת הַפֶּסַח
 יָצְאוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּיַד רָמָה לְעִינֵי כָל־
 מִצְרַיִם: (ד) וּמִצְרַיִם מִקְבָּרִים אֶת אֲשֶׁר
 הִכָּה יְהוָה בָּהֶם כֹּל־בְּכוֹר וּבְאֵלֹהֵיהֶם
 עָשָׂה יְהוָה שְׁפָטִים: (ה) וַיִּסְעוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל
 מֵרַעְמֵסֶס וַיָּחֲנוּ בְּסֹפֹת: (ו) וַיִּסְעוּ מִסֹּפֹת
 וַיָּחֲנוּ בְּאֶתְנֹת אֲשֶׁר בַּקְּצָה הַמִּדְבָּר:
 (ז) וַיִּסְעוּ מֵאֶתְנֹת וַיִּשְׁבּוּ עַל־פִּי הַחִירֹת אֲשֶׁר
 עַל־פְּנֵי בַּעַל צָפוֹן וַיָּחֲנוּ לִפְנֵי מִגְדֹּל:
 (ח) וַיִּסְעוּ מִפְּנֵי הַחִירֹת וַיַּעֲבְרוּ בְּתוֹךְ־
 הַיָּם הַמִּדְבָּרָה וַיֵּלְכוּ בְּרֶגֶל שְׁלֹשֶׁת יָמִים
 בַּמִּדְבָּר אֶתְנֹת וַיָּחֲנוּ בְּמִרְהָ: (ט) וַיִּסְעוּ

סמדרו של עוקס שאע"פ שגור עליהם לטללים ולהיעם
 צמדנד לא חאמר שהיו נעים ונוטולסלים ונמסע למסע כל
 לרצעים שנס ולא יתסס להס ונמסס ססרי חין כסן אלס

בַּגֶּלֶק בַּר צַפּוֹר מִלְכָּא דְמִצְרַיִם שְׁלַח לְחֵתִי: (א) הָא עֲמַא
 דְנִסְפַק מִמִּצְרַיִם וְחִסָּא ית עֵין שְׁמִישָׁא דְאִרְעָא קִנְן אִתְחָא לוֹס
 לִי יְהִי מֵאִים אֵיכּוֹל לְאִתְחָא בִּיהּ קִרְב וְאִתְרִיבִיעִיה: (ב) וְאִמְרִי
 לְכַלְעֵם לֹא תִיזִיל עִמָּהוֹן לֹא תְלוּשִׁית עֲמָא צְרִי בְרִיךְ הוּא:
 (ג) וְקַם בְּלַעַם בְּצַפְרָא וְאִמְרִי לְרַבְרָבִי בְּלַק אִיזִילו לְאִרְעָכוֹן
 צְרִי לִית רְעָא קְרָם לְלִשְׁבָּקִי לְמִיזִיל עִמָּכוֹן: (ד) וְקַמֵּי
 רַבְרָבִי מִצְרַיִם וְאִתּוֹ לֹת בְּלַק וְאִמְרִי סְרִיב בְּלַעַם לְמִיטִי עִמָּנָא:
 (ה) וְאִוְסִיף עוֹד בְּלַק לְמִשְׁלַח בְּרַבְרָבִין סְרִיבִין וְקִרְרִין מֵאִרְעָן:
 (ו) וְאִתּוֹ לֹת בְּלַעַם וְאִמְרִי לִיה בְּרַנְן אִמְרִי בְּלַק בַּר צַפּוֹר
 לֹא קִנְן חֲתִימַע מִלְמִיטִי לְחֵתִי: (ז) אִרְי יִקְרָא אֲבִירָעָה לְחֵדָא
 וְכַל דִּי תִימַר לִי אֲעַבֵּד וְאִתְחָא קִנְן לוֹס לִי ית עֲמַא חֲרִין:
 (ח) וְאִתְרִיב בְּלַעַם וְאִמְרִי לְעַבְדֵי בְּלַק אַם יִפּוֹן לִי בְּלַק מְלִי

אכרז איני נצקס אלס לסקיעס ונעלי וכלעס היה סונלס יוחר
 מכלק [סס]: (יב) לא חלך ענעס. אמר לו סס כן סקללס
 צמקווי אמר לו לא חאור סס ענעס. אמר לו סס כן סצרכס
 אמר לו חוים לרכוים לצרכך כי צרוך סוס חסל סווערי'
 לצרעס [ס"א לצור'] לא מרונסך וכל מעוקניך [סס]:
 (יג) לסלוך ענעס. אלס עם סריס גדולים ונעס למדנו סרומו
 בצוס' ולא רכס לצלות ססוס צרסומו של עוקס אלס צלסון
 נסוח למיכך ויוסף עוד צלך: (טז) צלך צן לצור ונר'. אע"פ
 סאיני ססוז צעניך ססוז איני צעיני סנלכוס: (יז) כי כנד
 סכצך. יוחר ונעס ססיית כוטל לסענכ (כ"ל צמלסנו' סיחון)
 איני וסחן לך [צמדכ רכס]: (יח) מלס ציחו כסך חכס.
 למדנו סנעש רכסס ונממד עמון סכריס אמר רלוי לו ליסן

עבדני בלֶק אִם־יִתְּנֶנְךָ לִי בֶלֶק מֶלֶא בֵּיתוֹ
 כֶּסֶף וְזָהָב לֹא אוֹכֵל לַעֲבֹד אֶת־פִּי יְהוָה
 אֱלֹהֵי לַעֲשׂוֹת קִטְמָה אוֹ גְדוּלָה: (יט) וְעַתָּה
 שָׁבוּ נָא בָּזֶה גַם־אֲתֶם וְהִלֵּילָה וְאֲדַעֲהָ
 מִה־יִּסְפֶּה יְהוָה דַּבֵּר עִמִּי: (י) וַיִּבְאֵר אֱלֹהִים
 אֶל־בְּלָעָם לֵילָה וַיֹּאמֶר לוֹ אִם־לִקְרָא לְךָ
 בָּאוּ הָאֲנָשִׁים קוֹם לְךָ אֲתָם וְאֶךְ אֶת־
 הַדָּבָר אֲשֶׁר־אָדַבְר אֵלֶיךָ אֲתוֹ תַעֲשֶׂה:
 שְׁלִישִׁי (כא) וַיִּקָּם בְּלָעָם בַּבֶּקֶר וַיַּחֲבֹשׂ אֶת־
 אֲתָנּוֹ וַיִּלְךָ עִם־שָׂרֵי מִזְרָאֵב: (כב) וַיַּחֲרֹתֶנָּה
 אֱלֹהִים בְּיַהֲלוֹךְ הוּא וַיִּתְּיָצֵב מִלְּאֶךְ
 יְהוָה בַּדֶּרֶךְ לְשֹׁמֵן לוֹ וְהוּא רָכַב עַל־
 אֲתָנּוֹ וּשְׁנֵי נַעֲרָיו עִמּוֹ: (כג) וַתֵּרָא הָאֲתָנוֹן
 אֶת־מֶלֶךְ־אֶךְ יְהוָה נֹצֵב בַּדֶּרֶךְ וַתִּרְבֹּו
 שְׁלִישִׁיהָ בִּידּוֹ וַתֵּט הָאֲתָנוֹן מִן־הַדֶּרֶךְ

לי כל כסף וזהב שלו שהכי נרדף לשכור שילוח רעות ספק נזאם
 ספק אינו נזאם ואינו דלוי נזאם: לא אוכל לעבוד. על כסף
 בלא שטח בכמות אחרים והכנסה כחך שאינו יכול לזבל הכנסת
 סנהדרכו והצות תפי השכינה: (יט) גם לחם. סיו הכטיט

ביתו כסף וזהב ליה לי רשוי למעבר על צורת שימרה דיי
 בלתי למעבר וערמא או רפתא: (יט) ויבנו אויביו קען רבא
 אף אתון בליליא ואדע מה יוסף יי למללא עמי: (כ) ואתא
 מיט מן קדם יי לבלעם בליליא ובאמר ליה אם למקרי לך
 אתו נבריא קים איזיל עמהון וברם ית פתבא די אמליל עמך
 נחיה מעבדי: (כא) וקם בלעם בצפרא ונריו ית אתניה ונאז
 עם ברבדי מזאב: (כב) ותקף רוקא דיי ארי אזיל ונא
 ואתעמר מלאבא דיי באורחא לשמן ליה ונא רכיב על
 אתניה ותרין עלימיה עמיה: (כג) ותות אתנא ית מלאבא
 דיי קעמר באורחא ותריבה שליפא בדיה וקמת אתנא מן

גם לחם סופכם לילך צפתי נפט כלאשונים: מה יוסף. לא
 ישנם דבריו מצרכה לקבלה סלואי שלח יוסף לנכך כחן
 נחנכה טעמיד לסוסוף להם צרכות על ידו: (כ) אם לקבל
 לך. אם הקריאה שלך וצדק אתם ליטול עליהם סכר קום לך
 לחם: ואלך. על כדכך את הדבר אשר לנכך אליך לחם
 מעשה ואף על פי כן וילך בלעם אמר שונא אשכנז ויתכנס:
 (כא) ויחצות את אחריו. מלאך שהסגלה נקלקלה את הסור
 שחצט הוא בעלמו. אמר הקב"ה רעע כזר קדנך אצרכם
 אצרכם שנאמר ויחכם אצרכם צנוקר ויחצות את שערך
 [כראשית כ"ג]: עם שרי מואב. לנו כלכם סוף [צמד' כס]:
 (כב) כי הולך הוא. ראה שהדבר רע צעני העוקם והחלוס
 לילך: לשמן לו. מלאך של רחמים הים וסיס רולס לעננו
 מלסחל שלח ימחל ויאמר [סס]: ושיני נערו עמו. מלאך
 לאדם שסוב סיזאל לדרכך יולין עמו שני אנשים לשונשו וסודים
 ונעמשים זס אס זס: (כג) ותרא אתמון. וסוא לא ראה שחמן

וּתְלַךְ בַּשָּׂדֶה וַיֵּךְ בַּלְעָם אֶת-הָאֲתוֹן
 לְהַטְתָּהּ הַדָּרָד: (כ) וַיַּעֲמֵד מִלְּאֲדָי יְהוָה
 בְּמִשְׁעוֹל הַכֹּרְמִים גִּדְר מִזֶּה וַגְּדֵר מִזֶּה:
 (כא) וַתֵּרֶא הָאֲתוֹן אֶת-מִלְּאֲדָי יְהוָה וַתִּלְחֹץ
 אֶל-הַקִּיד וַתִּלְחֹץ אֶת-רִגְלֵי בַלְעָם אֶל-
 הַקִּיד וַיִּסָּף לְהַכֹּתָהּ: (כב) וַיִּוֹסֶף מִלְּאֲדָי יְהוָה
 עֲבוּר וַיַּעֲמֵד בְּמָקוֹם צָר אֲשֶׁר אֵין-הַדָּרָד
 לְנִמְזוֹת יָמִין וּשְׂמֹאלוֹ: (כג) וַתֵּרֶא הָאֲתוֹן
 אֶת-מִלְּאֲדָי יְהוָה וַתִּרְבֵּץ פַּחַת בַּלְעָם
 וַיַּחֲרֹף אָף בַּלְעָם וַיֵּךְ אֶת-הָאֲתוֹן בַּמַּקֵּל:
 (כד) וַיִּפְתָּה יְהוָה אֶת-פִּי הָאֲתוֹן וַתֹּאמֶר
 לְבַלְעָם מַה-עֲשִׂיתִי לָךְ כִּי הִפְתָּנִי זֶה
 שְׁלֹשׁ רְגָלִים: (כה) וַיֹּאמֶר בַּלְעָם לְאֲתוֹן
 כִּי הִרְעַלְתָּ לִּי לֹו יִשְׂרָאֵל בְּיַדִּי כִּי
 עָתָה הִרְגַּתִּיד: (כו) וַתֹּאמֶר הָאֲתוֹן אֶל-

שפ"ה רשות לנפשו לכרות יומר מן האדם שנחמד שיש בו
 דעה חכמה דעתו כחכמה וזיוקין: וסדרו שלוש צידו. אמר
 דעו זה היום כלי אונותו של כל זיוקין של אונות העולם נחמד
 וסוף כל עליהם דפיו סוף אונות שלהם אף אני אחפוש את

אֲדִיקָא וְאֲזַל בְּתַקְלָא וַיִּקְרָא בַלְעָם יְה אֲתָנָא לְאַסְטִיחָהּ
 לְאוֹרְחָא: (כז) וְקָם מִלְּאֲבָא דִּי בְּשִׁבְלֵי כְרִמְיָא אֲתָנָא דְגִדְרָא
 כְּרָא וַגְּדֵרָא מְבָא: (כח) וַחֲזוּ אֲתָנָא יְה מִלְּאֲבָא דִּי וַאֲדִיחָתָא
 לְתַלְמָא וַדִּיחָתָא יְה רִגְלָא דְבַלְעָם לְתַלְמָא וְאוֹסְפָא לְמַטְתָּהּ:
 (כט) וְאוֹסְפָא מִלְּאֲבָא דִּי לְמַעֲבֵר וְקָם בְּאַתְרָא עַק דִּי לִית אוֹרְחָ
 לְמַסְפָּי לְמִינָא וְלְשִׁמְאֵלָא: (ל) וַחֲזוּ אֲתָנָא יְה מִלְּאֲבָא דִּי
 וַדְבַעַת תַּחַת בַּלְעָם תַּקְרָא וַיִּקְרָא דְבַלְעָם וַיִּקְרָא יְה אֲתָנָא
 בְּחוּטְרָא: (לא) וַיִּקְרָא יְה יְה שִׁמְאֵא דְאֲתָנָא וַאֲמַרְתָּ לְבַלְעָם מַה
 עֲבַדְתָּ לָךְ אֲרִי מִחֲתִי וְהָן תֵּלַת וְהָיִין: (לב) וַאֲמַר בַּלְעָם
 לְאֲתָנָא אֲרִי תִּיִקֵּף כִּי אֵילוּחָן אֵית הַרְבָּא בְּיַדִּי אֲרִי כַּעַן

שלו וצדף עליו באונותיו וכן קומו ולא בלעם בן בעור הכבו
 נחמד [נמדד ל"ט]: (כד) נמשעול. כחכמותו נשעול.
 וכן אם יסמוך עכר שמעון לנעלים [נלכים ל' כ'] עכר
 סלדק נכסות סגולים סלדוק וכן מי נדד נשעול מים [ישעני
 מ'] נבליה וסלדוק: גדר מזה וגדר מזה. סתם גדר של
 אברים הוא: (כה) ותלפז. היא עננים: ותלפז. את אסרית
 את רגל בלעם: (כו) ויוסף מלפך ס' עכור. לעבור עוד
 לפניו לסלדק לסיות לפניו נמקום אחר כמו והוא עכר
 לפניו [נלכסית ל"ג]. ונדרש אגדה יש נחפוש את מזה רחש
 לעמוד בשלש מקומות סיני אבות סלדוק: (כז) זה שלש
 רגלים. כמו לו אהם נמקם לעקור אונות סגובת שלש רגלים
 נכס: (כח) סתעללת. כחכמותו לשון גנאי וזיוקין: לו יש
 חכמה צדק. נטם גדולה סיה לו דבר זה צעני סחסיס זה
 סולך לסכור אונות סליעס סליעס סליעס סליעס סליעס
 (ל) הססן ססכתי. כחכמותו וכן סללל יסכן גדר [סיוב
 15

בַּלְעָם הַלּוֹא אֲנֹכִי אֶתְנֶה אֲשֶׁר-דַּבַּרְתָּ
עָלַי מֵעוֹדךָ עַד-הַיּוֹם הַזֶּה קִהַמְסִין
הַסִּפְּנָתַי לַעֲשׂוֹת לְךָ בָּהּ וַיֹּאמֶר לֹא:
(לא) וַיִּגַּל יְהוָה אֶת-עֵינָי בַּלְעָם וַיֵּרָא אֶת-
מַלְאָךְ יְהוָה נֹצֵב בְּדַרְךָ וּסְרַבֵּי שְׁלֹשָׁה
בִּידָיו וַיִּקְדוּ וַיִּשְׁתַּחֲוּ לָאֲפִי: (לב) וַיֹּאמֶר אֵלָיו
מַלְאָךְ יְהוָה עַל-מָה הַבִּית אֶת-אֶתְנֶךָ זֶה
שְׁלוֹשׁ רְגָלִים הִנֵּה אֲנֹכִי יִצְאָתִי לְשִׁטֹּן
כִּי-יָרַט הַדָּרֶךְ לְגִגְדִי: (לג) וַתִּרְאֵנִי הָאֶתְוֹן
וַתֵּט לִפְנֵי זֶה שְׁלֹשׁ רְגָלִים אוֹלֵי נִטְתָּה
מִפְּנֵי כִי עָתָה נִסְ-אֶתְנֶכָה הַרְגָתִי וְאוֹתָהּ
הַחַיִּיתִי: (לד) וַיֹּאמֶר בַּלְעָם אֵל מַלְאָךְ יְהוָה
חָמָאִי בִּי לֹא יֵדְעָתִי כִּי אֶתָּה נֹצֵב

[כ"ג]. וכוונתו דכשן עקרא זס בגמרא אמרו לים מאי טעמא
לא רכבא אסוקיא אמר לטון טרטיבא טדאי לים טולי כדאיתא
בנפכת ע"א דף כ"ד: (לב) כי יכט סדכך לנגדי. כוונתו
סכמי סמטס דכסוהו טוכיקון ילאס לטתס נטחס [טבת ק"ד]
כטזיל ססדכך לנגדי כלוורר לקטמי ולסקיטני. ולפי טשנעו
כי סרד סדכך לנגדי לטון כטט כי כריתני כעל סדכך ססרד
וטסר סדכך סטוס לכטני ולסכריתני וטקכא קכר סוס כט

קטלתי: (ט) וְאָמַרְתָּ אֲתָנָא לְכָלֵּם הֲלֹא אֲנִי אֶתְנֶךָ וְדַבַּרְתָּ
עָלַי מֵדְאִתְךָ עַד יוֹמָא דְּהַיּוֹם הַזֶּה וְלִמְעַבְדָּ לְךָ קִרְוִין
וְאָמַר לֹא: (טא) וְגַלֵּא יְיָ יָת עֵינֵי בַלְעָם וַיֵּרָא יָת מַלְאָכָא דְּיָי
מְעַבְדָּ בְּאוֹרְחָא וְתַרְבִּיחָא שְׁלִיכָא בְּיַדָּהּ וְקַרְע וְסַבֵּד לְאִפְסוּתָּהּ:
(טב) וַיֹּאמֶר לִיה מַלְאָכָא דְּיָי עַל מָה מַחֲסִימָא יָת אֶתְנֶךָ דְּיָי
תַּלְתָּ וּמִזֵּן קָא אֲנִי וְקָפִית לְמִשְׁטָן אֲרִי גְלִי קְרַמֵּי דְּרֵאָתָּ רַעֵי
לְמַיִל בְּאוֹרְחָא לְקַבְלִי: (טג) וַתּוֹתֵנִי אֲתָנָא וְסַמְת מִן קְרַמֵּי
וּמִן תַּלְתָּ וּמִזֵּן אֵילֻסֹן לֹא קָסַת מִן קְרַמֵּי אֲרִי כַּעַן אֲרִי וְיָדָּךְ
קִשְׁלִית וְיָתָּה קָיִמְתִּי: (נד) וַיֹּאמֶר בַּלְעָם לְמַלְאָכָא דְּיָי הַבִּית
אֲרִי לֹא יֵדְעִית דְּרֵאָתָּ מְעַבְדָּ לְקַרְמֵתָּ בְּאוֹרְחָא וְעַעַן אִים בִּישׁ

והכל דוד [טמואל ד' י"ג]. ליטנא אמרינא יכט לטון רלון
יכן על ידי כטעים יכטני [איזו ט"ז] נטייס ונכסס אומי על
ידי כטעים טלין אלא ונקיטייס: (לג) אזלי נטחס. כמו לולי
טעוים טאולי טשטס כלטון לולא: גס אוחכס סכמסי. סכי זס
עקרא עקורכס וזאס כמו גס סכמסי אומך כלוורר לא עככס
כלכד קכלטך על ידי כי גס סכריכס: וזאחס ססייתי. ועמס
מפני סככסס וסוכיסחך ולא יכול לעמוד ככוכחמס כונו סכחכז
ויאמר לא. סכמסי. טלא: אמרו זו סיס סקלקס זח כלטס
עכוכחמס ולא יכול לסכיב זחכ סקוקס על ככוד סככרית
וכן וסככט זח סכסס וזח סכססס [ויקכא כ'] וכן וזח סכססס
סכריכו [סס] [כמ"ד]: (לד) כי לא ידעמי. גס זס גטוהו
ועל ככוס סודס סטוס סיס עטככט סידע דעמ עליון וסיו
סעיד לא ידעמי: זח כע כעייך אכזכס לי. לסכריכס ככד
כעקוס סיס סכסכס זכ אמר לו סוס כעלנו טוני ללכח וזחס
עלכך עככל אט דכריו לעוד סוס ככך סאורכ דכר ועלכך

לקראתי בברך ועתה אסרע בעיניך
 אשובכה לוי: (לח) ויאמר מלאך יהוה אל-
 בלעם לך עם האנשים ואפס את הדבר
 אשר אדבר אליך אתו תדבר וילך
 בלעם עם שרי בלק: (לח) וישמע בלק פי
 בא בלעם ויצא לקראתו אל-עיר מואב
 אשר על-גבול ארנן אשר בקצה הגבול:
 (לח) ויאמר בלק אל-בלעם הלא שלח
 שלחתי אליך לקרא-לך למרה לא-
 הלבית אלי האמנם לא אוכל בברך:
 (לח) ויאמר בלעם אל-בלק הנה-באתי
 אליך עתה היכל אוכל דבר מאומה
 הדבר אשר ישים אלהים בפי אתו
 אדבר: רביעי (ששי נמשוכ) (לח) וילך בלעם
 עם-בלק ויבאו קרית חצות: (ט) ויזבח
 בלק בקור ויצאן וישלח לבלעם ולשרים
 אשר אתו: (טא) ויהי בבקר ויזבח בלק

מספרו אשר להכריס קח כל אם בן וגו' [נכאשים כ"ב] ועל

דענה אחיב לי: (טב) ואמר מלאכא דה לבלעם אזיל עם
 ובריא ולחוד ית פתגמא די אמליל עמך ימיה תמליל ונאזיל
 בלעם עם רבבי בלק: (טב) וישמע בלק ארי אתא בלעם
 ופסק לקרמיתיה לקרמא רמאב די על תחום ארנון די בסטר
 תחומא: (טב) ואמר בלק לבלעם הלא משלח שלחות לותך
 למקרי לך למא לא אמיתא לותי בסקישטא נותא אמר
 לית אגא וייל לקרמך: (טב) ואמר בלעם לבלק הא אמיתו
 לותך בען המיכל יבילנא למללא מדעם פתגמא די ישיי יי
 בפוימי ימיה אמליל: (טט) ואזיל בלעם עם בלק נאתו לקריח
 סחוזיה: (ט) ויבס בלק תורין ועאן וישבר לבלעם ולדברמא
 די עמיה: (טא) ויבנה בצפרא דבר בלק ית בלעם ואסקיה
 לרמת דחלתיה וחוא מתמן קצת מן עמא:

ידי מלאך בעל אם דכרו אף אי אם רע צפיניך לריך אי
 לשו: (לח) לך עם האנשים. נדך שדס חזס לילך צס
 עוליכין חומו [צמ"כ]: לך עם האנשים. כי סלקך עומס
 וסודך ליאדד ען העולם: ואפס. על כדך אם סדכד אסד
 אדכר וגו': עם שרי בלק. שונח לקללס כחומס: (לח) וישמע
 בלק. שלס שחומס לכסרו: אל עיר מואב. אל חמסולין שלו
 עיר הסבוס שלו לומר רחם מם אלו חקאסיס לעקור [סס]:
 (לח) האנכס לא ארכל כדד. נחנכס שוסוס לכלח מעמו
 בקוון: (לח) קרית חצות. עיר מלאס שווקיס אמאס וכך
 דכרומחיס לומר רחם שלס יעקרו אלו: (ט) צקר ולכן
 דכר מועט צקר אסד ולכן אסד כככד [סס]: (מא) נחומ בעל
 כחברושו לרמת דחלתיה עם ע"ה

את בלעם ויעלהו בקמות בעל וירא משם קצה העם: כג (א) ויאמר בלעם אל בלק בנה לי בזה שבועה מזבחת והבן לי בזה שבועה פרים ושבועה אילים: (ב) ויעש בלק כאשר דבר בלעם ויעל בלק ובלעם פרו ואיל במזבח: (ג) ויאמר בלעם לבלק התיצב על עלתך ואלכה אולי יקרה והזה לקראתי ודבר מה יראני והנרתי לך וילך שפי: (ד) ויקר אלהים אל בלעם ויאמר אליו את שבעת המזבחת ערכתי ואעל פרו ואיל במזבח: (ה) וישם ה' הזה דבר בפי בלעם ויאמר שוב אל בלק וכה תדבר: (ו) וישב אליו והנה יצב על עלתו הוא וכל שרי מואב: (ז) וישא משלו ויאמר מן ארם יגחני בלק מלך מואב מהררי קדם לבה ארה לי יעקב ולבה זעמה ישן אל: (ח) מה אקב לא קבה

כג (ג) חלי יקרה ה' להחתי. איש רגיל לדבר עמי ציוס:

כג (ב) ואמר בלעם לבלק בנה לי הקא שבועא מדבחו ואתחון לי הקא שבועא תורין ושבועא דברין: (ג) ועבר בלק וקא די מליל בלעם ואסיק בלק ובלעם תור ודבר על כל מדבחה: (א) ואמר בלעם לבלק אתעמד על עלתך ואתיף מאים יערי מימר מן קדם ה' לקדמותי ואתקמא דתוינגי ואתי לך ואול יהודי: (ד) ויערי מימר מן קדם ה' לנת בלעם ואמר ליה נת שבועא מדבחו סדרית ואסקית תור דבר על כל מדבחה: (ב) וישן ה' פתקמא בפימא דבלעם ואמר תוב לנת בלק וקרין תמליל: (ג) ותב לותיה והא מעמד על עלתיה הוא וקל בקרבי מואב: (ד) וישל מתליה ואמר מן ארם דקרבי בלק מלפא דמואב משווי מדבחה איתא לזש לי יעקב ואיתא פרו די ישן אל: (ה) מה אלושיה דלא למנה אל ומה אתקריה

וילך שפי. כחרגומו יחיד לזון שופי ושקט שחין עמו אלא שחיקס: (ד) ויקר. לזון ערלי לזון גנאי לזון טוועא קרי כלומר בקוסי ובזיון ולא היס נגלה אליו ציוס אלא צביל להכרות שחתן של ישראל: את שבעת המזבחות. שבעת המזבחות ערכתי חין כתיב כן אלא את שבעת המזבחות אנכי לפניו אבותיכם של אלו זנו לפניך שבעת המזבחות ואני ערכתי כנגד כלן אצרכם זנה אצבעה ויבן עם מזבח לה' הנראה אליו [בכאשית כ"ו] ויעתק משם הסרה וגו' [סס י"ג] ואלס אצרכם וגו' [סס י"ג] ואחד זכר המוריס. וילמק זנה אחד ויבן עם מזבח וגו' [סס כ"ו]. ויעקב זנה שחיס אחד זכסם ואחד זכית אל: ואעל פרו ואיל במזבח. ואצרכם לא העלם אלא חיל אחד: (ז) אכה לי יעקב ולכה זעמה ישראל. צמי טוועהים אל לקלס שמה אחד

אֵל וַיְמַה אֲזַעֵם לֹא זָעַם יְהוָה: (ט) כִּי־מֵרֵאשִׁי
 צָרִים אָרְאָנוּ וּמִגְבָּעוֹת אֲשׁוּרָנוּ הַזֶּעֶם
 לְבָדָד יִשְׁכַּן וּבְגוֹיִם לֹא יִתְחַשֵּׁב: (י) מִי
 מָנָה עֵפֶר יַעֲקֹב וּמִסֶּפֶר אֶת־דָּבָע יִשְׂרָאֵל
 תָּמֹת נַפְשֵׁי מוֹת יִשְׂרָאֵל וַתְּהִי אַחֲרֵיתִי
 בְּמַהוּ: (יא) וַיֹּאמֶר בְּלֶק אֶ־בְּלַעַם מַה עָשִׂיתָ
 לִי לֵקֵב אֵיבִי לְקַחֲתִיד וְהִגֵּדָה בְּרַכְתָּ
 בְּרָד: (יב) וַיַּעַן וַיֹּאמֶר הֲלֹא אֶת אֲשֶׁר יִשְׁעִים
 יְהוָה בְּפִי אֶתוֹ אֲשַׁמֵּד לְדַבֵּר: חֲמִישִׁי
 (יג) וַיֹּאמֶר אֵלָיו בְּלֶק לֵךְ־נָא אִתִּי אֶל־מִקְוֵם
 אַחֲרֵי אֲשֶׁר תִּרְאֶנּוּ מַשְׁם אֲפֶס קַצְהוּ

הסס ונזכק: (ח) ונה אקוז לא קסה אל: כשהיו ראוים
 להקלל לא תקללו כשהזכיר אביהם את עוונם כי בלעם הכרו
 אים לא קלל אלא אפס שנאנו ארוז אפס [בכאשית ע"ט].
 כשכנכם אביהם בזכרונה אלל אביו היה ראו להקלל ויה נאמר
 עם גם זכרו יהיה [עס כ"ז]. בזכרנים נאמר אלם יעמדו
 לזכך את העם [דברים י"ח] בזקללים לא נאמר ואלה יעמדו
 לקלל את העם אלא ואלה יעמדו על הקללה לא רכס להזכיר
 עליהם עם קללה [במ"ג]: לא זעם ס'. אני אין כחי אלא
 שאני יודע לכוין השעה שהקב"ה רועם בה והוא לא כעם כל
 סעימים הללו ששפטי אליך וזהו שנאמר עמי זכור נא ונה יען וגו'

וְלֹא תִרְבֶּיהָ: (ט) אָרִי מֵרֵשׁ מִזְרָא וּמִזְרָאָה קִי־יִתִּיה
 הָא עֲפֹא בְּלַחֲדִידוֹן עֲתִידוֹן יִחַסְנֵן עֲלֵמָא וּבַעֲמִמָּא לֹא
 יִתְדַעֵן וּמִזְרָא: (י) מִן יִכּוֹל לְמַקְצֵי דַעֲדָקָא דְבֵית יַעֲקֹב דְּאָמִיד
 עֲלִידוֹן יִסְתַּן בְּעִפְרָא דְאַרְעָא אוּ תְרֵא מִאֲרַבַּע מִשְׁרִיתָא דִּישְׂרָאֵל
 תָּמֹת וּבְפִשִׁי מוֹתָא דְקִשְׁוִיטוֹדִי וְתִיהוּ סוּפִי בְּתוֹרוֹן: (יא) וַאֲמִר
 בְּלֶק לְבַלַּעַם מַה עָבַדְתָּ לִי לְמִילַם שְׁנֵא דְבִרְתִּיד וְהָא בְּרַכְתָּ
 מִאֲרִיבִת לְהוֹן: (יב) וַאֲמִיר וַאֲמִיר הֲלֹא יֵת דִּי שְׁרִי יְיָ בְּסוּמִי
 יִתִּיה אֲמִיר לְמִלְלָא: (יג) וַאֲמִיר לִיה בְּלֶק אִיתָא קַעֵן עֲפִי לְאַתֵּר

[מיכה ו'] ומה עכס אחרו בלעם וגו' למען דעת נדקות ס'
 [זכרות ו']: (ט) כי מרעש זוריס ארלטו. אני מקסכל
 בזכאשיתס ובחטילת שרשיסס ואני כולס אחרס מיוסדיס וסזקיס
 כזוריס ובזעות הללו על ידי אכזת ואחרות: סן עם לזד
 ישכון. הוא אשר אזו לו אכזתיו לסכון זדז כחכרונו: ובגוים
 לא יחסס. כחכרונו לא יהיו נעשין כלס עם אשר האומות
 סנאמר כי אעסס כלס בכל הגוים וגו' [יכמים מ"ז] אין נמחין
 עם האשר. ד"ל כססן שמתין אין אונים שמשס עמסס שנאמר
 ס' זדז ינחוו [זכרים ז"ג] וכססאזונוס כזווס סס אזולין
 עם כל אשר ואשר ואין עולס לסס מן הססזנון וזו ובגוים לא
 יחסס: (י) מי מנה עפר יעקב וגו'. כחכרונו דעקדיס דבית
 יעקב כו' ונארבע עשרייתס ארבע דגלי'. ד"ל עפר יעקב אין
 חסזנון כנלות שסס וקיימין בעפר לא חסכרות כשור וסעור
 [זכרים כ"ג] לא תזכע כלל ס [ויקרא י"ט] אשר פרס ועפר
 קווס וכוילס כסס: ועקפר את רובע ישראל. רביעיותינן זכע
 היוולס מן הססמיש שלסס: חמות כסשי עות ישריס. שזכסס
 (יג) וקצו לי. לשון זוי קללס לי: (יד) שרס עמיס. מקסס

תראה וכלו לא תראה וקבנולי משם:
 (י) ויקחהו שרה צפנים אל ראש הפסגה
 ויבן שבעה מזבחות ויעל פה ואיל
 במזבח: (טו) ויאמר אל בלק התיצב פה
 על עלתה ואנכי אקרה כה: (טז) ויקר יהוה
 אל בלעם וישם דבר בפיו ויאמר שוב
 אל בלק וכה תדבר: (יז) ויקא אליו והגו
 נצב על עלתו ושחי מזאב אתו ויאמר
 לו בלק מה דבר יהוה: (יח) וישא משלו
 ויאמר קום בלק ושמע האזינה עדי בגו
 צפור: (יט) לא אש אויב ובן אדם ויתנהם
 יהוה אמר ולא יעשה ודבר ולא יקמנה:
 (כ) הנה ברך לקחתי וברך ולא אשיבנה:

גזום היה ששם הכופה עומד לשמור אם יצא חיל על העיר:
 ראש הפסגה. בלעם לא היה קוסם כבלק ראה בלק שעתידה
 פלגה להפוך בישראל ושם ששם נוח משה כצבור ששם תחוג
 עליהם הקללה וזו היא הפלגה שאני רואה: (טו) אקרה כה.
 מלח כקצ'ס: אקרה. לשון אחפעל: (טז) וישם ס' דבר בפיו.
 ומה היא השינה הזאת ומה חקר הוקרה באמרו טוב אל בלק
 וכה מדבר אל כהה' שוועה שאיש נראה לקבל אמר ויהי אם

איתן והחזינה נתמן לחוד קצתיה תחוג וכוליה לא תחוג
 וילוטיה לי מתמן: (י) ודבריה לתקל ככותא לריש רמתא
 ויבא שבעא מדבחינ ואפיס תור דדבר על פל מדבדא: (טו) ויאמר
 לבלק אתשמר קא על עלתך ואנא אחמטי עד פא: (טז) ויער
 מיטר מן קדם יי לבלעם וישו סתבא בפטימה ואמר טוב לוח
 בלק וברן תמיל: (יז) ואתא לוטיה והוא מעמד על עלתיה
 ונדבריה מואב עשיה ואמר ליה בלק מה מליל יי: (יט) וישל
 מתליה ויאמר קום בלק ושמע אצית למיטרי בר צפור:
 (יט) לא קמלי בני אנשא מיטר אלקה בני אנשא אפריז
 וקבדבין ואף לא בעובדי בני בשרא דאינין גורין למעבר
 ותבין ומתמלדין יהוה אמר ועבד וכל מיטריה מתקיים:
 (כ) הא ברן קבלתי ואברכיניה לישראל ולא אחיב ברכתי

חור אל בלק לנערו ונחן לו הקצ'ס רמן וחכה בפיו כלסם
 ספוקם צהמה צחכה לסוליה אל אשר יכאס אל על כספך
 חסוד אל בלק: (יז) ושרי מואב חמו. ולמעלס הוה שומר וכל
 שרי מואב כיון שכלו שאין זו מקום הלכו להם מנקלחם ולא
 נשאלו אלא מנקלחם: מה דבר ס'. לשון נסוק הוא זה כלומר
 איך כצמותך [צמ'ר]: (יח) קום בלק. כיון שראסו מנחם זו
 מתכוון לנערו עומד על רגליך איך כשאי לישז ואני שלום
 אליך בשלוחו: של נקום: ברו נסור. לשון מוקרה הוא זה
 כמו סיחו יער [חסלים ק"ד] לסיחו ארץ [ע"ט] למעיני
 מים [עס קי"ד]: (יט) לא אש וגומר. ככר נשבע להם
 להביאם ולהורישם ארץ שנעס אימות ואמה סבור להשיחם
 נמדכ: סכוס אמר וגומר. בלשון סימא ותרגומא וחידין

(כא) לֹא־הָיִט אֲזַן בִּיעֲקֹב וְלֹא־דָאָה עַמָּל
 בְּיִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵיו עִמּוֹ וְהַרְוִיעַת מִלְכָּד
 בּוֹ: (כב) אֲמוֹצִיאֵם מִמַּעֲרֹם כְּתוּעַפַת רֹאם
 לוֹ: (כג) כִּי לֹא־נָחַשׁ בִּיעֲקֹב וְלֹא־קָסַם
 בְּיִשְׂרָאֵל כָּעֵת יֹאמֶר לִיעֲקֹב וּלְיִשְׂרָאֵל מַה־
 פָּעַל אֵל: (כד) הֲזַעַם כָּלְבִיָּא יָקוּם וּכְאָרִי
 יִתְנַשֵּׂא לֹא יִשְׁכַּב עַד־יֵאֱכַל טָרֵף וְדָם־

וּנְחַמְלֵכִין חוֹזְרִים וּמְלֵכִין לַחֲזוֹר בָּסֵם: (ב) הֵט כַּךְ לַקְּחִי.
 אַתָּה שׂוֹלְמִי מִשׁ דַּבַּר ס' קַבְלִתִּי מִנְעוּ לַכַּךְ אַתָּה. (ס"א)
 כַּךְ כְּמוֹ לַכֶּסֶם אֲלֵקִי: וְכַךְ וְלֹא אֲשִׁיבָנִי. הוּא כַּךְ אַתָּה
 וְאֵי לֹא אֲשִׁיב אֶת בְּרַכְתּוֹ: וְכַךְ. כְּמוֹ וְכַךְ וְכֵן הֵיט גֹּרֵם
 כִּי־סָ כְּמוֹ אֵיבִיז מִקָּד (מַהֲלִים ע"ד) כְּמוֹ מִקָּד וְכֵן וְזוֹלַע כַּךְ
 [שֵׁם י'] הַמְּהוֹלֵל וּמְכַכֵּךְ אֶת הַגּוֹחַל וְהוֹנֵמִים אֶל חִירָא כִּי לֹא
 חֲנֻטִּים שְׁלֹם יִיָּסִים לָךְ מַגְבִּיז הוּא לַהֲקַבֵּס וְאִין לֹאֲרֵךְ כַּךְ סָם
 דַּבַּר שְׁלֵם כֵּן הֵיט נְקוּד בַּת־ס' קָטָן (כ"ל סְבוּל חַתָּה הַכִּי־ס)
 וְנִעְמָו לַמַּעֲלֵה אֲבָל לִמִּי שְׁבוּא לְשׁוֹן פֻּעַל הֵיט נְקוּד קוֹנֵץ קָטָן
 וְנִעְמָו לַנֶּטֶס: (כא) לֹא סָבִיעַ אֲזַן בִּיעֲקֹב וְגו'. כַּתְּרִגוֹנוֹ.
 וַע"א אֲחִירִי מִשׁוּעוֹ הוּא כִּדְרַשׁ מַעֲרַשׁ וְהֵט: לֹא סָבִיעַ. קַבְּסָה
 אֲזַן בִּיעֲקֹב כַּסָּפִן עוֹבְרִין עַל דַּבְּרֵיו אִינוֹ מַדְקֵד אֲחִירִים
 לַהֲחַזְקוֹן בְּזוּרִיּוֹת שְׁלֵסֶת וְנִעְמָוִן מִסָּן עוֹבְרִים עַל דָּחוּ: עוֹלֵל.
 לְשׁוֹן עֲזִירָה כְּמוֹ הֵט עוֹלֵל [שֵׁם ז'] כִּי אַתָּה עוֹלֵל וְכַעַם חַטִּים
 [שֵׁם י'] לִמִּי שְׁטַעֲבִירָה הֵיט עוֹלֵל לַמִּי מַעֲקוּס: ס' אֲלֵסִי
 עוֹר. אֲשִׁירֵנוּ מַעֲבִיטִין וְנִמְלִים לַמִּי זֵז מַחֲוִין: וְחַדְעָה

מַעֲרָה: (כא) אֲמַתְּבִלְיוֹ לִי סְלִיב גִּילְדִין בְּדָבִיר יַעֲקֹב וְאָף
 לֹא עָבְדִי לִי־אֵוֶת יַעֲקֹב בְּיִשְׂרָאֵל מִיִּמְרָא דִּי אֲלֵהוֹן בְּסַעֲדֵהוֹן
 וְיִשְׁבִּיעַת מִלְּפָהוֹן בְּעִירוֹן: (כב) אֲלֵרָא דְאִשְׁקִינִן מִמַּעֲרֹם
 חוֹקֵפָא וְרוּמָא דִּילֵיהּ: (כג) אֲרִי לֹא נִחְשִׂיא צָבָן דִּיעֲשֵׁב לְדָבִיר
 יַעֲקֹב וְאָף לֹא קָבִיִּיא רְגֵן בְּרִבּוֹת בֵּית יִשְׂרָאֵל קַעֲדוֹן יִתְאַמֵּר
 לִיעֲקֹב וּלְיִשְׂרָאֵל מַה עָבַד אֲלֵרָא: (כד) הוּא עִמָּא כָּלִיתָא שְׁרִי

מִלֵּךְ צוֹ. לְשׁוֹן סָבֵה וְרַעוּת כְּמוֹ רַעֵה דוּד [שְׁמוּאֵל ז' ס"ו]
 אֹרֶב דוּד וְיַחֲסֵהוּ לְמַדְעֵהוּ [שׁוֹטְטִים ט"ו] וְגַם אֲזַנְקִלוֹס תְּרַבֵּס
 וְשַׁכִּינַת וּלְכַסּוֹן צִינִיָּסוֹן: (כב) אֵל מוֹלִיאֵם מוֹנֵלְרִים. אַתָּה
 אֲזַרֵּךְ סָה עֵס יֵלֵךְ מוֹנֵלְרִים לֹא יֵלֵךְ מַעֲלָמוֹ אֲלֵל הַאֲלֵהִים
 הוֹלִיאֵם: כַּתְּוַעֲפוֹת רַחֵם לוֹ. כַּתְּוַקֵּף רוּם וְגוֹבֵה שְׁלוֹ וְכֵן וְכַסֵּף
 תוּעַפּוֹת [אִיבִיז כ"ג] לְשׁוֹן נַעֲוֹר חַמֵּס וְאֲזַרֵּךְ אִינִי שְׁבוּא לְשׁוֹן
 עוֹף יַעֲוֹפֵף. הַמְּנַעֲוֹפֵף רוּם וְגוֹבֵה וְתוֹקֵף רַב הוּא זֵה: וְתוּעַפּוֹת
 רַחֵם. עִפְיִטוֹת גּוֹבֵה. ד"ל תוּעַפּוֹת רַחֵם תוֹקֵף רַחֵמִים וְאֲזַרֵּךְ
 רַב־מִינֵי אֲלוֹ הַמַּדִּים [גַּעֲיִן ס"ס]: (כג) כִּי לֹא נַחַשׁ בִּיעֲקֹב.
 כִּי רַחֲמִים הֵם לַבְּרַכָּה שְׁאִין בָּסֵם מַנְחַשִׁים וְקוֹסְמִים: כַּעַם
 יֵאֲזַרֵּךְ לִיעֲקֹב וְגו'. עוֹד עֲתִיד לְהִיּוֹת עַם כַּעַם הַזֶּה אֲשֶׁר חַגְלֵה
 מַחֲזֵן לַעֲיִן כֵּל שִׁסָּן יִחַזְקִין לַמִּינֵי וְלַעוֹזִים חוֹרֵם מַעֲרִי וְנַחֲמִיאֲתָן
 לַמִּינִים מוֹנֵלְרִים הַמַּרְחֵה וְסִי יִשְׁאֲלוּ לָסֵם מִי עֵשֶׂל אֵל וְזֵהוּ שַׁנְאִ
 וְסִי עֵינִין רוֹאוֹת אֶת מוֹרֵךְ [יִשְׁעִים ל']. ד"ל יֵאֲזַרֵּךְ לִיעֲקֹב
 אִינוֹ לְשׁוֹן עֲתִיד אֲלֵל לְשׁוֹן סוּס אִינוֹן לְרִיבִין לַנְּחַשׁ וְקוֹסֵף כִּי
 אֲבָל עַתְּ הַמִּינֵי לַהֲאֲזַרֵּךְ לִיעֲקֹב וּלְיִשְׂרָאֵל מַה עֵשֶׂל קַבְּסָה וְהֵט
 גְּזוּרִיּוֹת בְּזוּרִים אִינוֹן מַנְחַשִׁים וְקוֹסְמִים אֲלֵל מוֹסַר לָסֵם עַל מִי
 נַחֲמִיאֵם מַה הֵיט גֹּרֵם הַמְּקוּס אוֹ אֲזַרֵּךְ חוֹמִים עֲנִידִים לָסֵם
 אֲזַנְקִלוֹס לֹא תְּרַבֵּס כֵּן: (כד) כֵּן עֵס כָּלְבִיָּא יָקוּם וְגו'. כַּסָּפִן

הַלָּלִים יִשְׁתַּחֲוֶה: (כה) וַיֹּאמֶר בְּלֶק אֶל-בְּלָעַם
 גַּם-רַב לֹא תִקְבְּנֵנוּ גַם-בְּרַךְ לֹא תִכְרַכְנֵנוּ:
 (כו) וַיַּעַן בְּלָעַם וַיֹּאמֶר אֶל-בְּלֶק הֲלֹא דְבַרְתִּי
 אֵלֶיךָ לֵאמֹר כֹּל אֲשֶׁר-יִדְבַר יְהוָה אֲתוֹ
 אֲעֲשֶׂה: שָׁשִׁי (שביעי דמסוכה) (כו) וַיֹּאמֶר בְּלֶק
 אֶל-בְּלָעַם לֵבָה-נָא אֶקְחֶךָ אֶל-מְקוֹם
 אַחַר אֹוְלַי יִישָׂר בְּעֵינֵי הָאֱלֹהִים וְקִבַּתוֹ
 לִי מִשָּׁם: (כז) וַיִּקַּח בְּלֶק אֶת-בְּלָעַם רֹאשׁ
 הַפְּעוּר הַנִּשְׁקָף עַל-פְּנֵי הַיַּשְׁמֹן: (כט) וַיֹּאמֶר
 בְּלָעַם אֶל-בְּלֶק בְּנֵה-לִי בָּזָה שְׂבָעָה
 מְזֻבָּחַת וְהִבֵּן לִי בָּזָה שְׂבָעָה פָּרִים וְשְׂבָעָה
 אֵילִם: (ל) וַיַּעַשׂ בְּלֶק כַּאֲשֶׁר אָמַר בְּלָעַם
 וַיַּעַל פָּר וְאֵיל בַּמְזֻבָּחַת: כֹּד (א) וַיִּרְא בְּלָעַם
 כִּי טוֹב בְּעֵינֵי יְהוָה לְבָרַךְ אֶת-יִשְׂרָאֵל

עומדין משתחם שמכית סן מחנכדין כלביא יכארי לחטוף את
 הנוצח ללבוש עליה לקח את שמע ולהניח חסילין: לא יכבד.
 כלילה על נטתו עד שהוא אוכל ומחבל כל מזיק הוא לטרומו
 כינר קורא את שמע על נטתו ומסקיד כומו ציד שמקורו כל
 ממש וזייס לסזיקס קב"ס שומרים ונלחם מלשמותם ומסילם
 סללים. ד"ס הן עם כלביא יקום וגומר. כמכוננו: ודס

הַאֲרָא יְהִנְשֵׁל לֹא יִשְׁבֵי בְּאַרְצֶהָ עַד דִּיקְסוּל קְסוּל וְדַבְּרָא
 עִמָּטָא מִדָּת: (ס) וַאֲמַר בְּלֶק לְבָלָעַם אַף מִלֵּט לֹא תְלוּמִטִּין
 אַף בְּרָקָא לֹא תִבְרַבִּיטִין: (ס) וְחַמְבִּי בְּלָעַם וַאֲמַר לְבֶלֶק הֲלֹא
 סָלִיחַ עִמָּךָ לְמִימַר כֹּל דִּי מִלִּיל יִתִּיה אַעֲבִיד: (ס) וַאֲמַר בְּלֶק
 לְבָלָעַם אֵיתָא גֵּזֵן אֶבְרִינָךָ לְאֶתְרִי אֲוִרְבִּין מָה אִם יְדֵי בְּעֵטָא
 מִן קָדָם וְיִתְלוּשִׁיָּה לִי מִמָּסָן: (ס) וְדַבֵּר בְּלֶק יְתִי בְּלָעַם רִישׁ
 רָקָא דְמִסְתַּבְּרָא עַל אִפִּי בֵית יִשְׁמֹן: (ס) וַאֲמַר בְּלָעַם לְבֶלֶק
 בְּנֵה לִי הֵבָא שְׂבָעָה מְזֻבָּחִין וְאֶתְקִין לִי הֵבָא שְׂבָעָה פָּרִים
 וְשְׂבָעָה דְרָבִין: (ס) וַעֲבַד בְּלֶק כְּמָה דִּי אָמַר בְּלָעַם וְאִסְרִין
 תוֹר וְדַבֵּר עַל כָּל מְדַבְּחָא:

כֹּד (ב) וְהוּא בְּלָעַם אַבִּי מִסִּין קָדָם וְ לְבָרַכָא יְתִי יִשְׂרָאֵל
 וְלֹא הִלִּיךְ בְּזִמָּן בְּזִמָּן אֶלְתֵּינִי לְקַדְמַת נְחֻשָׁא וְשׁוּי

חללים ישחם. כחככא סלון משה נח עד ספיל מלכי מדין
 חללים ויכב סח עמסה [צמ"כ] סחאור וחס בלעם כן צעד
 סקוסס סכגו כני יסחל כחככ על חלליםס [יסוסע י"ג]:
 (כה) גס קכ לא סקכגו. גס דלסון עוסקי על גס סשני וגס
 סני על גס דלסון וכן גס לי גס לך לא יסיה [מלכיס ח' ג']
 וכן גס כמור גס כמולס [דככיס ל"ג]: (כו) וקצוהו לי. סין
 א' לסון לזוי כנו וקכוו אלל לסון עמיד חולי ייסכר כענינו
 וחקככו לימסס מלד"כס כלע"ז [דוח וקווסט סווסטן]: (כז) כלס
 ספסור. קוסס סיס כלכ ורלס סכין עתדין ללקוח על ידי
 סעור ולס סיה יודע כעס חור סעלל סקללס חמול עליסס
 מסס וכן כל סמחיס ככוככיס חוליס וסין יודעים מוס חוליס:
 כֹּד (א) ויכל כלעס כי טוב וגו'. חככ סיני לרדי כלדוק

וְלֹא־הִלֵּךְ בַּפְּעַם־בַּפְּעַם לִקְרֹאת נְחֻשִׁים
 וַיֵּשֶׁת אֶל־הַמַּדְבָּר פָּנָיו: (א) וַיֵּשֶׁא בַלְעָם
 אֶת־עֵינָיו וַיִּרְא אֶת־יִשְׂרָאֵל שֹׁכֵן לַשְּׂכֵמֹו
 וַתִּהְיֶי עָלָיו רוּחַ אֱלֹהִים: (ב) וַיֵּשֶׁא מִשְׁלֹו
 וַיֹּאמֶר נָאִם בַּלְעָם בְּנֹו בְעֹר וַנָּאִם הַגִּבֹּר
 שְׂתַם הָעֵינַי: (ג) נָאִם שָׁמַע אֶמְרֵי־אֵל אֲשֶׁר
 מִחַזֶּה שִׁדְרֵי יְהוָה נִפְלַו וַגְּלוּי עֵינָיִם: (ד) מִה־
 מָצֹו אֶהְיֶיָּה יַעֲקֹב מִשְׁבַּנְתֵּיָהּ יִשְׂרָאֵל:
 (ו) בְּנִחְלָיִם גִּמְיוּ בְּגִגַּת עָלַי נְהַר בְּאֶהְלִיִם

בַּקֶּבֶץ כִּי לֹא יִסְוֹץ לִקְלֵס: וְלֹא אֵלֶךְ כַּעֲשֵׂה שַׁעֲס.
 כַּאֲשֶׁר עָשָׂה ז' פְּעוּמִים: לִקְרֹאת נחשים. לנחש אולי יקרה ס'
 לִקְרֹאת כְּרֻטוֹ אֲמֵר רֹחֵס וְלֹא רֹחֵס לִקְלֵס אֲזִכִּיר עוֹנוֹתֵי־ס
 וְהִקְלֵס עַל אֲזִכְרָת עוֹנוֹתֵי־ס חֲסוּל: וַיֵּשֶׁת אֵל הַמַּדְבָּר פָּנָיו.
 חֲרֻבוֹ: (ב) וַיֵּשֶׁא בַלְעָם אֶת עֵינָיו. זָקַס לִסְכֵּיִם זָסַס עֵין
 רַעַס וְסָרִי יֵס לְךָ ג' מִדּוֹתָיו עֵין רַעַס וְרוּחַ גְּבוּסָס וְגַסַּס רַחַסַּס
 אֲזִכְרִים לְנוֹעַלָס [אֲזִכְרָת סַכַּס ס'] : שׁוֹכֵן לַשְּׂכֵמֹו. רֹחֵס כֵּל שַׁעַס
 וְשַׁעַס שׁוֹכֵן לְעֵלְמוֹ. וְהִיָּן מַעֲרֻצֵין רַחַס שֹׁכֵין פַּחֲסִיִן מְכוּוֹיָין
 זֵס כִּגְדָז זֵס שֵׁלָס יֵצֵין לְחֹךְ אֲחֵל סַצִּירוֹ: וְחַיָּי עָלָיו רוּחַ אֱלֹהִים.
 עָלַס בְּלָצוֹ שֵׁלָס יִקְלֵס: (ג) זָסוֹ עַעֹר. כִּמוֹ לְמַעֲשֵׂיִם מֵיִס
 [חֲסֵלִים קי'ד]. וְחַיָּי שֵׁיִסִּים הִיוּ גְדוּלִים מֵאֲזִנוֹתֵי־ס בַּלַּק זָסוֹ
 לְפֹר אֲזִינוֹ זָסוֹ הִוָּס בְּנוֹלָכוֹת וְזָלַעַס גְדוּל מֵאֲזִינוֹ זָסִיָּוֹת וְנָס
 עַל פְּעַם הִיָּס: שְׂתַם הָעֵינַי. עֵינַי נִקְרָסָס וְעוֹלָלָס לְפָנַי וְשֹׁר

לִקְבִיל [עָלָס רַעַבְדוֹ יִשְׂרָאֵל ג] מִדְּבָרָס אֲפֹהִיו: (ג) חֲקַב
 בַּלְעָם יֵחַ עֵינָיו וַחַזָּא יֵחַ יִשְׂרָאֵל שֹׁכֵן לַשְּׂכֵמֹו וַיֵּשֶׁת עָלָיו
 רוּחַ נְבוּאָה מִן־קֶדֶם י: (ג) וַיִּשַׁל מִתְּלִיָּהּ וַאֲמִיר בַּלְעָם
 בְּרִיָּה בְּעוֹר וַאֲמִיר בְּקָרָס דְּשִׁשְׁרִ תָּוִי: (ד) אֲמִיר דְּשִׁמַּע מִיָּמִיר מִן־
 קֶדֶם אֵל וַחַזָּו מִן־קֶדֶם שִׁדְרֵי חַזָּו יִשְׂכִּיב וּמִתְּנַלִּי לִיָּה: (ה) מִה
 מָצֹו אֶהְיֶיָּה יַעֲקֹב בֵּית מִיִּשְׂרָאֵל: (ו) בְּנִחְלָיִם וְיִמְדְּרִיָּן

שֵׁלָס נִכְלָס פַּחוֹס וְלִשׁוֹן וְנָסָס הִוָּס כְּדִי שִׁיחַסוֹס וַיִּסְתַּחֵס וַיִּגְוֹב
 [פ'ז ס"ט]. וְזָסוֹתָיו אֲזִכְרוֹ לְפִי שֹׁמֵר וּמִסְפֵּר אֵת כְּוַעַס
 יִשְׂרָאֵל סַסְקִצ'ס יֹשֵׁב וּמוֹנֵס זָסִעוֹתֵיִן סַל יִשְׂכָּל מַחִי חֲזָס
 סַפַּס סְנוּלַד סְלִדִיק עֲמוּנָס אֲזִכְרֵי בְּלָצוֹ מִי סַסוֹס קְדוֹס וּמַעֲרָתָיו
 קְדוֹתִים יִסְתַּחֵל זָדְרָכִים סֵלְלוֹ וְעַל דָּכָר זֵס כְּסוּמַת עֵינַי סַל
 בַּלְעָם [כִּדָס ל"א] וַיֵּס מַעֲרָכִים שְׂתַם הָעֵינַי פַּחוֹס הָעֵינַי כִּמוֹ
 שְׂחַרְבָס אֲזִנְקוֹס וְעַל שֹׁמֵר שְׂתַם הָעֵינַי וְלֹא אֲזִכְרֵי שְׂתַם
 הָעֵינַיִם לְמַדְטוֹ סַסוּמַס זָסִחַס וְנַעֲשִׂיִם הִיָּס: (ד) נִשַׁל וְגִלְיָ
 עֵינַיִם. פַּחוֹסוֹ כְּחַרְבוֹנוֹ שֹׁכֵין כְּרָחַס עָלָיו אֲלָס בְּלִיָּס כַּסַּסוֹס
 סוֹכֵב. וּמַדְרָסוֹ כַּסַּסִּים נִגְלַס עָלָיו לֹא הִיָּס זָס כַּס לְמַעוֹד עַל רַגְלָיו
 וּפְסוֹל עַל פָּנָיו לְפִי סַסִּים עַכְל וְחַזָּוֹס לְהִיָּוֹת נִבְלָס עָלָיו בְּקוּמָס
 זָקִיסַס לְפָנָיו: (ה) מַחֵ סוֹבֹו אֲסִלְיָ. עַל שֵׁלָס פַּחֲסִיִּים שֹׁכֵין
 מְכוּוֹיָין זֵס מוֹל זֵס: מַעֲכָרוֹתִי. חֲנִיֹוֹתִיךְ כְּחַרְבוֹנוֹ. זָכָר אֲסָר עַח
 חוֹזֹו אֲסִלְיָ. מַחֵ סוֹבֹו אֲסֵל סִילָס זָסִיָּת עוֹלָנוּסִים בִּישׁוֹכֵין מַעֲכָרוֹתֵין
 זָסֵן קְדָצְנוֹת לְכַפֵּר עֲלֵיִסַּס: מַעֲכָרוֹתִי. אֵיךְ כַּסֵּן חַרְצֵין לְפִי
 שֹׁכֵין מַעֲכוֹן עֲלֵיכֵס וְחַרְצָנַן כַּסְרָס עַל סַפְסוֹת סַלְמָר כֵּלָס ה'
 אֵת סַמְנוֹ [אֵיכֵס ד'] זָסֵס כֵּלָס וַיִּלַּח אֵת בְּלָיוֹן: (ו) כְּחַלִּים
 נְפִיֹו. סַלְמָרְטוֹ וּמַעֲכָרֵי לְנַסוֹת לְמַדְמוֹס אֲזִכְרוֹ זָסוֹתָיו מַעֲכָרוֹתִי
 סַל אֲזִכְרוֹ רַעַע אֲזֵו לְנַעֲדִים מַחֵ הִיָּס בְּלָצוֹ לִקְלֵס כַּאֲשֶׁר וַיֵּשֶׁת

נָטַע יְהוָה כַּאֲרֻזִים עַל־רָמִים: (י) יַלְמִים
 מִדְּלִי וְרָעוּ בָמִים רַבִּים וְרַם מֵאֲנֵג
 מִלְכּוֹ וְתַנְשֵׂא מַלְכָתּוֹ: (י) אֵל מוֹצִיאֵו
 מִמִּצְרַיִם כְּתוֹעֶפֶת רֶאֱח לּוֹ יֹאכֵל גּוֹיִם
 צָרִי וְעַצְמֹתֵיהֶם יִגְרֵם וְחֲצִיּוֹ יִמְחֶץ: (ט) כָּרַע
 שֹׁכֵב בְּאָרְזוֹ וּכְלָבִיא מִי יִקְיָמֵנוּ מִבְּרִכְתָּךְ
 בְּרוּךְ וְאֲדָרִיד אָרוּר: (י) וַיִּחַר אֵף בְּלֶק אֵל
 בְּלַעַם וַיִּסְפַּק אֶת־כַּפָּיו וַיֹּאמֶר בְּלֶק אֵל־
 בְּלַעַם לֵקֵב אֵיבִי קְרֹאתִיד וְהִנֵּה בְּרִכְתָּ
 בְּרַךְ יְהוָה שְׁלֹשׁ פְּעָמִים: (יא) וְעַתָּה בְּרַחֲלֶךָ
 אֵל־מְקוֹמָךְ אֲמַרְתִּי כִּי בְּדֹ אֲכַבְּדֶךָ וְהִנֵּה
 מְגַעֶךָ יְהוָה מִכְּבוֹד: (יב) וַיֹּאמֶר בְּלַעַם אֵל־

אל המדבר פניו וכשספך העוקם את פיו ברכם ענין אולם
 קללות טעקט לוונר כולי כדליתחם סלוק [סנסדרין ק"ס]:
 כהסלים. כתרגומו לשון נזר והסלות [חסלי' מ"א]: טעם ה'.
 בנן עדן. לשון סחר כהסלים טעם ה' כשמים המחוסיין כהסל.
 סנאמר וינתחם כהסל לשבח [ישעים מ']. [ולשון זה איט
 דל"כ סיה לו לינקר כהסלים אל"ף סולס]: טעם ה'. לשון
 נטיעם מלינו כהסלים סנאמר ויטע סהלי סעדנו [דניאל י"א]:
 (ז) מדליו. מנלכותיו. וסירוסו כהכרגומו: וזרעו נמים רבים.
 לשון סלססם הוא הזרע הזרוע על פני סעים: וירם עולג

גניעת שקנא דעל סרת כבוסמא דנציב: קארון דנציבין על
 סנא: (י) יסני מלכא דתרבא מבעדו וישלום בעמטין סנאין
 ותקוף סאנג מלכיה ותעשל סלכותיה: (ס) אלהא דאסקינן
 ססצרים תוקפא ורמא די ליה תרלון בני ישראל נבסי עמציא
 סנאיהון וקבצת סלכיהון. תפסקן ותרעתהון תחננין: (ט) יטח
 אשבי בתקוף בארא וקליחא דליח סלכו דתמעזעיה ברבך
 דהון ברבין ולישף דהון לישיין: (י) ותקוף ויקא דבלק בלעם
 וישקפיין לידוהי נאמר בלק בלעם למילט סנא קריתך והא
 ברבא מברבת להון דנן סלח ומניין: (יא) ובען אטיל קך לאתקך
 אמרית יקרא איתקיד והא מגעד: (יב) מן יקר: (יג) ונאמר בלעם
 מלכו. מלך ראשון שלחם יכנסו סח סנג מלך עמלק: ותנשס
 מלכותו. סל יעקב יזכר ויזכר סכסל סמריו דוד וסלמס:
 (ד) אל מליחו מולרים. מי גורם לו סגדולס סולח סל
 סמוילס מולרים כחוקך ורזס סלו יסכל סח סגריס ססס לרי:
 ועלמתיסס. סל לריס יגכס. מנכס סחר כו לשון סזכר וכן
 לל כגונו לכק [לפניס ג'] וכן סח סכסיס סכרמי [יזכאל
 כ"ג] ולמי אומר לשון עלס סול סונגכר ככסר כסניו מוככז
 וסמוס סכפניס ומעמיד כעלס על ערעומוסו: וסליו ימסך.
 ונכקלס סכרס סליו סל לריס סלוקס סלסס כנו כעלי סלי
 חרי סלוגחל. [לשון סלוקס וסליס] וכן ימסך לשון ומסלס
 וסלסר רכחו [סופסיס ה'] סיפנו סח סלכס ויט לסחור לשון
 סליס מנש סליו סל כקכ"ס ימסך כדנש סל לריס יסכול וליסכ
 כדנש כנו למסן חמסן רגלך כדס [סלסליס ס"ס] וליט זז
 מלסון סכס כנו מלסחי סלככס כדס כלסו כליטו מסון וכגוע:
 (ס) כרע סככ כלרי. כהכרגומו יתיסנו כלרלס ככס וכגורס:

בַּלֶּק הָלֹא גַם אֵל מִלְאֲכֵיךָ אֲשֶׁר שִׁלַּחַת
 אֵלַי דִּבַּרְתִּי לֵאמֹר: (י) אִם יִהְיֶה לִּי בַלֶּק
 מִלֹּא בֵיתוֹ בְּסֹף וְהָבָה לֹא אוֹכַל לַעֲבֹד
 אֶת־פִּי יְהוָה לַעֲשׂוֹת מִזְבֵּחַ אוֹ הַעֲה
 מִלִּבִּי אֲשֶׁר־יִדְבַר יְהוָה אֵתוֹ אֲדַבֵּר: שְׁבִיעַ
 (י) וְעַתָּה הִנֵּנִי הוֹלֵךְ לַעֲמִי לְכֹה אִיעֲבֹד
 אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה הָעַם הַזֶּה לַעֲמֹךָ בְּאַחֲרִית
 הַיָּמִים: (ט) וַיִּשָּׂא מִשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר גִּזְאִים
 בְּלָעַם בְּנֵי בְעֹר וַגִּזְאִים הַגִּבֹּר שְׁתֵּם הָעִין:
 (ט) גִּזְאִים שִׁמְעֵ אֲמַר־יֵאל וַיִּדַע בַּעֲת
 עֲלִיזֵן מַחֲזֶה שְׂדֵי יְהוָה נִפְל וַיְגַלֵּי
 עֵינָיו: (י) אַרְאֶנּוּ וְלֹא עֲתָה אֲשׁוּרְנֵי
 וְלֹא קְרוֹב דָּרֶךְ בּוֹרֵב מֵעַקֵּב וְקַם שְׂבַט
 מִיִּשְׂרָאֵל וּמַחֲץ פִּאֲתֵי מוֹאָב וַיְקַרֵּךְ
 (י) וַיִּסְמֹך: סִכֵּס זוּ עַל זוּ: (י) לַעֲבֹד אִם פִּי ה' כֵּן לֹא
 נֹאנֵר אֲלֵסִי כִּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בְּרַחֲמֵיךָ לִמִּי שִׁדְעַתְּ בְּקִבְצֵי
 וְנִעַד: (י) הוֹלֵךְ לַעֲמִי . וְעַתָּה סִינִי כִּסְאֵךְ עִמִּי שִׁכַחְתָּ
 סִבְצֵי וְנִעַלְוִי: לִכֵּס אִיעֲבֹךְ . וְעַם לֶךְ לַעֲשׂוֹת וְעַם הַיֵּסֵס
 אֲלֵסִיִּס עַל אֲלֵי שׂוֹנֵס זִמֵּס כֹּחַ כִּי כִלְיֵהֵס בְּחֶלֶק [מִנְהַדְרִין
 ק] חֲדַע סִבְצֵיִס סִינֵס עַלֵּס זֵ לַכְּסִיִּלֵס בְּזִמֵּס סִינֵסֵי לֵאמֹר

לְבַלֶּק הָלֹא אֵף לֹאֲנִיךְ דִּי שְׁלַחַת לְחֵי מִלִּילִית לְמִינֵי:
 (י) אִם יִמֵּן לִי בַלֶּק מִלִּי בֵיתֵהָ בְּסֹף וְהָבָה לִית לִי רִשׁוֹ
 לַמַּעֲבֵר עַל גְּזֵרַת מִינְיָא דִּי לַמַּעֲבֵר מִכְתָּא אוֹ בִישְׁתָּא מְרַעֲוִי
 דִּי וְמִלִּיל יִי יִסִּיה אֲמִלִּיל: (י) וַיִּבְעַן הָא אָנָּה אֲזוּל לַעֲמִי
 אִתָּא אֲמִלְכִינֵךְ מַה דִּסְעִבִיד וְאַחֲרֵי לֵךְ מַה דִּסְעִבִיד עֲשִׂא דְרִין
 לַעֲשִׂא בְּסוֹף יִסְמִיא: (ט) וַיִּסְטֵל מִתְּלִיהָ וַיֹּאמֶר אִימֵר בְּלָעַם
 בְּרִיהַ בְּעֹר וַיֹּאמֶר וַיְבָרָא דִישְׁפִיר חֲוִי: (ט) אִימֵר דִישְׁמַע מִימֵר
 מִן קָדְם אֵל וַיִּדַע מַדַּע מִן קָדְם עַלֵּלָחַת חֲוִי מִן קָדְם יְשִׁי חֲוִי
 יִשְׁבִּיב וְסִתְּגִילִי לֵיה: (י) חוֹתִיָּה וְלֹא בְעֵן כְּבִיתִיהָ וְלֹא אִיתוּהִי
 קְרִיב כִּד יְקוּם מִלְּקָא מֵעַקֵּב וְתִרְבָּא מִשִּׁחָא מִיִּשְׂרָאֵל
 וְתִקְסוּל בְּרָרְבִי מוֹאָב וַיִּשְׁלוּם בְּקֵל בְּנֵי אֲנִישָׂא: (י) וַיִּתֵּי

סן סכס סיו לכני יסכאל כדכר כלכס: אסר יעסס ססס לעמך.
 מקדס קלד סוס זס איעלך לככסילס וסווסר לך מס ססן עסידין
 לכרע לעווסכ כססרית סייסי: (טז) ויודע דעס עליון. לכיון
 סססס סכועס כס: (יז) אכלסו. כוסס אסי סכסו סל יעקב
 וגיולסן אך לל עסס סיס אלא לסכר זמן: דרך כוכב. כסכגונו
 לסון דרך קססו [איכס ז'] ססכוכס עוככ כמץ וכל"ע
 דיסטי"כס (כר כייטעט ויד מוסי) כלוויר יקוס מזל: וקס סכס.
 מלך כודס וסוטל: וסחץ סססי מווסכ. סככרוס מוסכס קולר
 סככרי ויקסול וכ': וסחץ סססי מווסכ. זס כוד סכלכר כו
 סכככ כוסס ארלס וימדד סני סככילס לסעית וגי' סנווסל
 ז' ס'. [וקדק. לסון קורס ככו אסי קכתי [נוכילס ז' י"ט]
 מוקכס כור נוקכסס [יסעיס ל"א] יקורס עורכני ככל סורי"כ
 כלע"ז [ככמבגן, ויהו"מ]: כל כני סס. כל ססווסס סככס ילסו

כָּל־בְּנֵי־שֵׁת׃ (יח) וְהָיָה אִדּוֹם יִרְשָׁה
וְהָיָה יִרְשָׁה שְׁעִיר אִיבִיו וַיִּשְׂרָאֵל עֲשָׂה
חֵיל׃ (יט) וַיֵּרֶד מֵעֵקֶב וְהָאֲבִיד שָׁרִיד מְעִיר׃
(כ) וַיֵּרָא אֶת־עַמְלֹק וַיִּשָּׂא מִשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר
רֵאשִׁית גּוֹיִם עַמְלֹק וְאַחֲרֵיתוֹ עַדֵי אֲבָד׃
(כא) וַיֵּרָא אֶת־הַקִּינִי וַיִּשָּׂא מִשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר
אֵיתָן מוֹשֶׁבֶךָ וְיָשִׁים בְּסֻלַּע קַנְזָה׃ (כב) כִּי
אִם־יִהְיֶה לְבַעַר קִין עַד־מָה אֲשׁוּר
תִּשְׁבֶּךָ׃ (כג) וַיִּשָּׂא מִשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר יְהוִי
מִי יִחְיֶה מִשְׁמוֹ אֵל׃ (כד) וְיָצִים מִיַּד פְּתָיִם
וְעָנּוּ אֲשׁוּר וְעָנּוּ־עֶבֶר וְגַם־הוּא עַדֵי אֲבָד׃

מן טח בנו של אדם הראשון: (יח) והיה יבשה שעיר אויביו.
ישכאל: (יט) וירד מעקב, ועוד יהיה נושא אחר מעקב:
והשכיר שכיר מעיר, מעיר המשוש (של אדום וסוף רומי)
ועל מלך המושב אומר בן שנאמר צו וירד מים עד ים [הכלים
ע"ז] ולא יהיה שכיר לנתי עצו [עובדים]: (כ) וירא את
עמלק, כמחלל צפורעטחו של עמלק: ראשית גוים עמלק.
הוא קדם את כלם להלכס בישראל וכן חגם אונקלוס ואחריו
ליאכר בידם שנאמר חמסה את זכר עמלק [דברים כ"ב]:
(כא) וירא את הקיני, לפי שהיה קיני תקופ אלל עמלק
כענין שנאמר ויאמר אלל הקיני וגומר [ששאל א' ע"ז]

אדם וקטא דמי קטא שער לבגלי דבבוא ישראל יצלה
דקבסן: (ט) ויהיה דר עבדות עקב ויבד משויב ספרת
עממיא: (פ) קטא ית עמלקאה ונטל סתליה ואפי' ריש
קרבניא דישראל דהו עמלקאה וספיה לעלקא יבד: (כ) וקטא
ית שלמאה ונטל סתליה ואפי' סתקף בית סתקף וישו בקבד
סתקף סדוקד: (כג) אפי' אפי' דמי לשיצאה שלמאה עד מה
אחיקאה ישיגה: (כד) ונטל סתליה ואפי' נוי לחיבניא דחון
כד עבדי אלקא ית אלין: (כה) ויסעון יצמדון מיוסאי ויעפון
לאחרי וישמעון לעיבר פרת ואפי' אינן לעלקא יבדון:

סוכיוו אחר עמלק, כמחלל נבדולתם של בני יתרו שנאמר
בסס מרעמים שונעים שוכים [ד"ס א' ז'] איתן מושבך.
חמה חמי עסיבן זכית לך הלל חמה עני היית בעלת סנס
כחכמה לו [שמות א'] ועמם כמיסנת בלימן ועשו של ישכאל:
(כב) כי אם יהיה לבער קין וגו'. אסריך סחקעח לחוקק זה
סליך נטרד עוד מן העולם כי אף אם חמה עמיד לבלות עם
עשרה סבנטיס ותהיה לבער מונקוס סחמיסנת סס מה בכך.
עד מה אשור חסוך, עד היכן הוא עגלה אחרך סמל לחלל
וסכור אין זה סכור מן העולם אלל סלפול מונקוס למוקוס ומסוב
עם סאר סגליות: (כג) וישא משלו וגו'. כיון ססזכיר את
סנייה אשור חסוך: או מי יסיה ממוזו אלל, מי יכול לסמיה
את עמו ממוזו את אלל סלא יסיה עליו סכור את אלל
סיעמוד ססמריב ויבלבל את כל סאושח ועוד ינולו לים מיד
כתיס ויעזרו כתיס ססן רומיים דביכניוח גדולות על אשור:
(כד) וענו ענר, וענו אותם שבעה ססס: וגם סול עדי
אוצר, וכן פירש דניאל עד דקסילה סיוחא וסכור גסמס [דניאל

(כה) וַיָּקָם בַּלְעָם וַיֵּלֶךְ וַיֵּשֶׁב לְמִקְוֵי וַיִּגְדַּל
 בַּלֶּק הַלֵּךְ לְדַרְכּוֹ: פ כה (א) וַיֵּשֶׁב
 יִשְׂרָאֵל בְּשָׂמַיִם וַיַּחַל הָעָם לַזְנוּת אֶל-
 בָּנוֹת מוֹאָב: (ב) וַתִּקְרָאן לָעָם לַזְבוֹתֵי
 אֱלֹהֵיהֶן וַיֹּאכַל הָעָם וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ לֵאלֹהֵיהֶן:
 (ג) וַיִּצְמַד יִשְׂרָאֵל לְבַעַל פְּעוֹר וַיַּחֲרֹף
 יְהוָה בְּיִשְׂרָאֵל: (ד) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה
 קַח אֶת-כָּל-רֵאשֵׁי הָעָם וְהַנְקֵעַ אוֹתָם
 לַיהוָה נֶגֶד הַשָּׁמַיִם וַיֵּשֶׁב חֲרוֹן אַף-
 יְהוָה בְּיִשְׂרָאֵל: (ה) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-שַׁמְי
 יִשְׂרָאֵל הֲרִגוּ אִישׁ אֶנְשֵׁי הַנְּעֻמִּים
 לְבַעַל פְּעוֹר: (ו) וְהָיָה אִישׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 כִּי יִקְרַב אֶל-אֶחָיו אֶת-הַמְדִּינִית לְעֵינֵי
 מֹשֶׁה וּלְעֵינֵי כָל-עַמֵּת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל
 וְהָמָּה כָּלִים פָּתַח אֶהְיֶה מוֹעֵד: מַסְמִיר

ז: וְאִם. סְפִיטוֹת גְּדוּלוֹת כְּכַחֲצִיז וְזִי אֲדִיר [יַעֲרִיָּה לְ
 חֲרָגוֹת וְזֹכְרֵי דַחַח:
 בַּה (א) נַשְׁפִּים. כִּךְ שֹׁמֵם: לַזְנוּת אֶל בָּנוֹת מוֹאָב. עַל יַד
 עַלֵּם בַּלְעָם כְּדֹלֵיחַס בַּחֶלֶק: וַיִּשְׁחַחוּ לְאַלֵּי-יָ: כַּשֶּׁמֶק

(כס) וַיָּקָם בַּלְעָם וַיֵּלֶךְ וַיֵּשֶׁב לְמִקְוֵי וַיֵּלֶךְ
 כה (ב) וַיִּתֵּב יִשְׂרָאֵל בְּשָׂמַיִם וַיִּשְׂרִי עֲמָא לְמַטְעֵי בְּתֵר בָּנוֹת
 מוֹאָב: (ג) וַתִּקְרָאָהּ לְעֲמָא לְדַבְּחֵי טַעֲתֵיהוֹן וַאֲכַל
 עֲמָא וַתִּגְדְּלוּ לְטַעֲתֵיהוֹן: (ד) וַתִּקְרָאָהּ יִשְׂרָאֵל לְבַעַל פְּעוֹר
 הַחֲרוֹף וַיִּחַרֵּף יְהוָה בְּיִשְׂרָאֵל: (ה) וַיֹּאמֶר יְהוָה לְמֹשֶׁה דַּבֵּר יַת פֶּה
 רִשְׁעֵי עֲמָא דָחַן וַיִּמְשַׁל דְּחִיבֵי קְמוֹל קְדָם יְהוָה לְחַבְּלֵי שְׂמֵשָׁא
 וְחִיבֵי חֲרוֹף וַיִּחַרֵּף יְהוָה בְּיִשְׂרָאֵל: (ו) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לְדַבְּרֵי יִשְׂרָאֵל
 קְמוֹלוּ: קְרַב גְּרֹזְחֵי דְאֶתְחַבְּרוּ לְבַעַל פְּעוֹר: (ז) וְהָיָה בְּקִרְא
 מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶתְא וְקָרִיב לְנֵת אֶחָיו יַת מְדִינָתָא לְעֵינֵי מֹשֶׁה
 וְלְעֵינֵי כָל בְּנֵי שְׂמָא דְבְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַאֲיִתּוֹן בְּבֵן בְּתֵרַע מִשְׁפָּן זְמָנָא:

יִבְדּוּ עַלְיוֹ וְאוֹמַר לֵב הַשְּׁמַעִי לִי וְהִיא מוֹלִיחָא לֹא דְמוֹת פְּעוֹר
 מַחֲסִיק וְאוֹמַרְתָּ לֹא הַשְּׁחַחֵם לֹא: (ג) פְּעוֹר. עַל סַס טַעֲוֵעֲרִין
 לְכַחוּ מִי טַעֲוֵעַת וּמוֹלִיחִין כִּשֵׁי זֹו הִיא עֲזוֹדוֹתָ: וַיַּחַד אֶף ה'
 צִיטְרַל. טַלַּח צִסַּס וְנַחֲסִי: (ד) קַח אֶת כָּל רֵאשֵׁי הַעָם.
 לְשַׁמֹּר אֶת הַעֹבְדִים לְפַעוֹר [סַנְסֵדְרִין ל'ס]: וְהוֹקֵעַ אוֹתָם.
 אֶת הַעֹבְדִים: וְהוֹקֵעַ. הִיא תְּלִיִּים כְּמוֹ שְׁנַלְיֹו צִבְנֵי שְׁלוֹ
 וְהוֹקֵעֻם לֹס [שְׁוֹחֵל צ' כ'ס] וְסַס תְּלִיִּים מַעֲרֹשַׁת צִבְנֵי א'
 צַקִּילָא וְכָל הַסַּקִּילִים חֲמַלִין: גַּד שְׁמַעֵם לְעֵין כָּל. וְה'ל שְׁמַעֵם
 מוֹדִיעַ אֶת הַסוֹטִים הַעֵן נַקְפֵּל מְכַנְגֵדוֹ וְסַמְעָא זֹרַחַת עַלְיוֹ:
 (ז) הַכְּרוּ אִישׁ אֶת-אֶחָיו. כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל הִים
 הַכְּרוּ שְׂמִים וְדִינֵי יִשְׂרָאֵל שְׁמוֹנֵת כְּבוֹא וְשְׁמוֹנֵת אֶלְפִים כְּדֹלֵיחַס
 צַקִּנְסֵד: (ו) וְהָיָה אִישׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל צַל. נַחֲקֵנוּ טַעֲוֹת שֶׁל
 שְׁמַעֵן אֶל זְמוּרֵי שְׁמִים נַחֲסֵל אֶחָד לֹא אֶת כְּדוּכִין צַעֲרִים
 וְאֶחָד יַעֲזֹב וְכֹלֵי כְּדֹלֵיחַס צַלְלוּ סֵן הַסַּמְסִרִין [צַסֵּדְרִין ד' ס'ז]:
 אֶת הַסַּדִּינִים. כֹּחֵי צַח כָּרֵ: לְעֵינֵי עֲמָא. אֶחָד לִי מַעֲסֵ ז'

(י) וירא פינתח בן אלעזר בן אהרן הכהן
 ויקם מתוך העדה ויפח רמה בידו:
 (י) ויבא אחר איש ישראל אל הקבה
 וידקד את שניהם את איש ישראל
 ואת האשה אל קבתה וקעצר המנפה
 מעל בני ישראל: (ט) ויהיו המתים
 במנפה ארבעה ועשרים אלף: פ פ פ
 סדר סיניחם

(י) וידבר יהוה למשה לאמר: (יא) פינתחם
 בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את-
 חמתי מעל בני ישראל בקנאו את-
 קנאתי בתוכם ולא כליתי את-בני-
 ישראל בקנאתי: (י) לבן אמן הנני נתן
 לו את-בריתי שלום: (י) והיתה לו ולירעו
 יי ועירא יי קטימא

לסוכה או מותרת אם חלום לזכרה נח יתרו מי החירה לך
 וכולי כדליתא חס: והמה זוכים. כמעלמה מנחו הלכס (כל
 הצועל למיית קלים סונעים צו) נעו כלס זככים. זעגל
 עמד עסס כנגד ששים ריבוא שאלמר ויטחן עד אשר דק ונר'
 וקטן כמו ידיו אלס כדי שיכס פינתחם ויקול את כדלתי לו

(ז) ותוא סינתס בר אלעזר בר אהרן בנבא וקם מנו בנשתא
 וקסיב חקתא בידה: (ח) ועל בטר נקרא בר ישראל לקיבתא
 ויבוע ית פרוהו ית נקרא בר ישראל ית אמתא למעקא
 ואתקלי מתקא מעל בני ישראל: (ט) קתו דמיתו במוקנא
 עשרין וארבעה אלפין: (י) ופליג יי עם משה למימי: (יא) פינתחם
 בר אלעזר בר אהרן בנבא אמיב ית חקתי מעל בני ישראל
 בדקני ית קנאתי בידיו ולא שיעיתי ית בני ישראל בקנאתי:
 (י) בן אימר הא אגא נור ליה ית קוסי שלם: (י) ותהי ליה

[כנסדרין סס]: (ז) וירא פינתחם. דלס עעסס וזכר הלכס
 למר לו למסס וקובלני ענך כזועל למיית קלחן סוגעין צו
 למר לו קריינא דלגכחא ליכו ליכו סכונקא עיד: ויקח כוונס
 נידו ונר'. [סס]: (ח) אל הקבה. אל הסכל: אל קבתס.
 כמו סלמיס (ס"א אל הקיבה) וסקיבה כיון כחוד זכרות סל
 זמרי ונקות סלס ורלו כולס סלל למסס ככסס וככנס נקיס
 נעסו לו סולי כדליתא חסס [כנסדרין סס]: חסלת ס' בלק:
 (יא) פינתחם צן אלעזר צן אסקן סכסן. לפי סכיו סענסיס
 ענזיס סוחו כדליתחם צן סופי זס ססיסס אזי סמו עגליס
 לע"א וככג נשיא סנס מייסרלל לפיכך זס ככחוד ויטכו אסר
 אסקן [כנסדרין ס"ב סוסס ו"ב]: צקולו אה קנלמי. צקנשו
 אה נקמתי צקלסו אה סקלף ססיס לי לקנוף כל לטון קנלס
 הוה סמססרס לנקוס נקמח דצר אספס"מנט זלע"ז (די"ח ע"י
 מייסדנז): (יב) אה צרימי סלום. סתכס לו לצריח סלום
 כלרס סמסויק סוכס וסמח למי סענכס עמו סוכס אף כלן
 סיכס לו סקצ"ס סלונסחי [כנסדרין סס]: (יג) וסיחס לו.
 צרימי זסס: צריח ככנס עולס. סלף על סי סכצרי ככנס

אחרי ברית קהנת עולם תחת אש
 קבא לאלהיו ויבשר על בני ישראל
 (ח) ושם איש ישראל המכה אשור הכה
 את המדינית זמרי בן סליא נשיא בית
 אב לשמעוני: (טו) ושם האשה המכה
 המדינית בזבי בת צור ראש אמות
 בית אב במדין הוא: פ (טז) וידבר יהוה
 אל משה לאמר: (יז) צור את המדינים
 והביתם אותם: (יח) כי צורים הם לכם
 בגבליהם אשר גבלו לכם על דבר פעור
 ועל דבר בזבי בת נשיא מדין אחתם
 המכה ביום המגפה ער דבר פעור:

כיום לזכרו של אהרן לא נחנה אלא לאהרן ולבניו שנעשה
 עמו והחלודותיהם שילידו אשר הנשחתו אצל פינחס סגול
 קודם לכן ולא נעשה לא צל לכלל כהונה עד עתה וכן נתינו
 בצדקים לא נחכה פינחס עד סכרו לזמרי: לאלהיו. בשביל
 אלהיו כמו הנקבא אהרן לי [במדבר י"א] קנאתי לגיון [זכריה
 ס' בשביל גיון: וסם איש ישראל וגו'. בנאקוס שייסם את
 סלדיק לשבט ייחם את הכצע לגנאי: נשיא בית אב לשמעוני.
 לאחד ונחשטו צחי אבות אהרן לשבט שמעון. ד"א לסודים
 שצחו של פינחס שאף על פי שם סיה נשיא לא נגע את עלונו

ולבנותיו בתריות קנים קהנת עלם חלה די קני קדם אלתיה
 וכפר על בני ישראל: (ח) ושם נקרא בר ישראל קטילא
 די אלקטיל עם מדגיטא זמרי בר סלוא רב בית אבא לבית
 שמעון: (טו) ושם אהתא דאתקטילת מדגיטא בזבי בת צור
 ריש אומי בית אבא במדין הוא: (טז) ומליל יי עם משה
 לשימר: (יז) אעיקרית מדגיטא ותקטיל יהוה: (יח) ארי מעיקרן
 אינון לבון בגבליהון די גבילו לבון על עיסק פעור ועל עיסק
 בזבי בת רבא דמדון אחתהון דאתקטילת בזימא דמוחנא על
 עיסק פעור: (יט) ובהו פתר מוחנא:

מלקנא לחילול שם לכן סודיען הכתוב מי הוא המוכס:
 (טו) וסם סאסס המוכס וגו'. לסודיען סאלתן של מדינים
 סהסקירו צח מלך לזנות כדי לסתפא את ישראל: ראש אומות.
 אחד מנשטת מלכי מדין את אי ואת רקס ואת לז וגו' [במדבר
 ל"א] וסוה סיה ספסו מנולס סאלמכ ראש אומות ולפי סכסג
 בזיון בעלמו לספקיר צחו מנלו סליסי: ציח אב. סנשט צחי
 אבות סיו למדין עיסה ועסר וסנוך וזצידע ואלדעס וזה סיה
 מלך לאחד נחס: (יז) לזכר. כמו זכור שמור לשון סוה עליכס
 לאייב אוחס: (יח) כי לזכרים סס לכס וגו'. על דבר פעור
 סהסקירו צחותיכס לזנות כדי לסעווחסס אהרן פעור ואת
 מואב לא לזו לססמיד מנסי דוח ססיהס עמידס ללאת נחס
 בדאוגדין צצצא קנא [צ"ל ל"ס]: (יט) וסי אסרי כנגפס
 וגו'. משל לכווע סכנכו זכרין לחוד עדרו וסכרו צכן וסוה
 מוהס אוחן לידע וניין סווחרות. דכך אסר כסילאו מוואכיס
 ונעסרו למסס מוסכו לו צמיין עכסיו סקרב למח ולסחזיר
 אט ספזירין נענין:

קנח בַּהֲצַתֶם עַל־יְהוָה: (י) וּתְפַתַח הָאָרֶץ
 אֶת־פִּיהָ וּתְבַלַּע אֹתָם וְאֶת־קִנְחַ בְּמֹות
 הָעֵדָה בְּאֹכֵל הָאֵשׁ אֶת חַמְשִׁים וּמֵאֹתַיִם
 אִישׁ וַיְהִי לָגֶם: (יא) וּבְנֵי־קִנְחַ לֹא־
 מָתוּ: ׀ ׀ בְּנֵי שְׁמַעוֹן לְמִשְׁפַּחְתֶּם
 לְנִמְוֹאֵל מִשְׁפַּחַת הַנְּמוֹאֵלִי לְיָמִין
 מִשְׁפַּחַת הַיְמִינִי לְיָבִין מִשְׁפַּחַת הַיְכִינִי:
 (יב) לְזָרַח מִשְׁפַּחַת הַזָּרְחִי לְשֹׁאֵל מִשְׁפַּחַת
 הַשֹּׁאֵלִי: (יג) אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת הַשְּׁמַעֲנִי
 שְׁנַיִם וְעֶשְׂרִים אֵלֶּה וּמֵאֹתַיִם: ׀ (טו) בְּנֵי
 גָד לְמִשְׁפַּחְתֶּם לְצַפּוֹן מִשְׁפַּחַת הַצַּפּוֹנִי
 לְחִנִּי מִשְׁפַּחַת הַחֲנִי לְשׁוֹנֵי מִשְׁפַּחַת
 הַשׁוֹנֵי: (טז) לְאֹזִי מִשְׁפַּחַת הָאֹזִי לְעָרֵי
 מִשְׁפַּחַת הָעָרִי: (יז) לְאֶרְוֹד מִשְׁפַּחַת

אבל צינחם לא הולךך לומר משפחת סינחם לפי שהם קצוב
 בו יו"ד צלחם וס"א צוק: אשר הו'. אח ישראל על עשה:
 צהנחם. אח העם על ס'. הו'. הסיחם אח ישראל לריב על
 עשה לשון הסעיף: (י) והיו לגם. לאות ולזכרון למען אשר
 לא יקרב איש זר [צמדד יז] לחלוק על הכהונה: (יא) ובני
 קנח לא מתו. הם היו עשהם תחכם ונשמת הטמק' הכסכו

(י) וקחה ארעא ח' פישד וקלעת זקרו ויה קנח במוקא
 דקשקשא בר אבילת אשקא ח' סאתן ותקישן וקרא ותו
 לאת: (יא) ובני קנח לא מתו: (יב) בני שמעון לרעיהון
 לנמואל ארעית נמואל למיין ארעית ימן לבין ארעית יבין:
 (יג) לזרח ארעית זרח לשואל ארעית שואל: (יד) אלין ארעית
 שמעון עשרין ותריין אלפין וסאתן: (טו) בני גד לרעיהון
 לצפון ארעית צפון לחני ארעית חני לשוני ארעית שוני:
 (טז) לאוזי ארעית אוזי לערי ארעית ערי: (יז) לארוד ארעית

השונה בלכם למיךך כחצלך להם מוקס גבוה בניכסם וישבו
 עם [במ"ר כנסדרכין ק"ף]: (יז) לזכר. הוא נזכר לשון זכר
 אבל משפחתם אהרן וכן שמש משבט בנימין סכסי בעשרה
 נשים יחד למזכרים וכן לא מנה אלה חמשה וכן אצטון לבד
 הרי שבע משפחות ונולדתי צבערל ירושלמיית שכשמה אהרן
 בכחלקו ענני כבוד וכלו סכנעניסם להלחם צישראל ונתנו לו
 לחזור למזכרים וסזכו לאחוריהם שונה משפחת אהרן
 למוקסם שנלמד ובני ישראל נקשו נצחרות בני יעקן מוקסה
 עם מה אהרן [דצרכים י"ג] והלא צהר סהר מה ומוקסה עד
 סר סהר שונה משפחת יש למעשה אלה סחזכו לאחוריהם
 וכדמו בני לוי אחריהם להסזיכרם וסכרו מהם שבע משפחות
 וצבני לוי נמלו ארבע משפחות משפחת שונעי ועוזאלתי ועבני
 יסכר לא נמנו כהן אלא משפחת הקרבי והרציעים לא ידעמי
 מהם היא ורצי תחומה דרש שומרו נמנמס דצכר צלעס אבל
 למי הסכרון שסכר עשכט ששמעון צוכין זה ממנין סדלשון
 שנמדכר מיני נכחם סכל כ"ד אלף נפלו משכטו של שמעון:
 (טז) לאוזי. אומר בני סזו משפחת אצטון ואיני יודע למה לא

הַאֲרֻרֵי לְאֲרָאֵלִי מִשְׁפַּחַת הָאֲרָאֵלִי:
 (יח) אֱלֹהֵי מִשְׁפַּחַת בְּנֵי־נָדָב לִפְקֻדֵיהֶם
 אַרְבָּעִים אֱלֹהֵי וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת: ס (יט) בְּנֵי
 יְהוּדָה עַר וְאוֹגֵן הַמֵּת עַר וְאוֹגֵן בְּאֶרֶץ
 בְּגַעֲזֵן: (כ) וַיְהִי בְנֵי־יְהוּדָה לְמִשְׁפַּחְתָּם
 לְשֵׁלָה מִשְׁפַּחַת הַשְּׁלֹנִי לְפָרֶץ מִשְׁפַּחַת
 הַפְּרָצִי לְזָרַח מִשְׁפַּחַת הַזְּרָחִי: (כא) וַיְהִי
 בְּנֵי־פָרֶץ לְחֶצְרֹן מִשְׁפַּחַת הַחֶצְרָנִי
 לְחַמּוּל מִשְׁפַּחַת הַחַמּוּלִי: (כב) אֱלֹהֵי
 מִשְׁפַּחַת יְהוּדָה לִפְקֻדֵיהֶם שְׁשָׁה
 וּשְׁבַעִים אֱלֹהֵי וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת: ס (כג) בְּנֵי
 יִשְׁשַׁכָּר לְמִשְׁפַּחְתָּם תּוֹלַע מִשְׁפַּחַת
 הַתּוֹלְעִי לְפָזָה מִשְׁפַּחַת הַפּוּזִי: (כד) לְיִשׁוּב
 מִשְׁפַּחַת הַיִּשְׁבִּי לְשִׁמְרֹן מִשְׁפַּחַת
 הַשְּׁמֶרְנִי: (כה) אֱלֹהֵי מִשְׁפַּחַת יִשְׁשַׁכָּר
 לִפְקֻדֵיהֶם אַרְבָּעָה וּשְׁשִׁים אֱלֹהֵי וּשְׁלֹשׁ
 מֵאוֹת: ס (כו) בְּנֵי זְבוּלֹן לְמִשְׁפַּחְתָּם לְסָרַד
 מִשְׁפַּחַת הַקַּרְדִּי לְאֵלֹן מִשְׁפַּחַת הָאֵלֹנִי

אֶחָד לְאֲרָאֵלִי וְרַעֲיָה אֲרָאֵלִי: (סז) אֵלֶּיךָ וְרַעֲיָה בְנֵי נָדָב לְמִנְעִיהֶן
 אַרְבָּעִין אֵלֶּיךָ וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת: (סח) בְּנֵי יְהוּדָה עַר וְאוֹגֵן וַחֲמֵשׁ
 עַר וְאוֹגֵן בְּאֶרֶץ הַבְּגַעֲזֵן: (סח) תּוֹרֵם בְּנֵי יְהוּדָה לְרַעֲיָתָהּ
 לְשֵׁלָה וְרַעֲיָה שְׁלָה לְפָרֶץ וְרַעֲיָה פָרֶץ לְזָרַח וְרַעֲיָה זָרַח:
 (כא) תּוֹרֵם בְּנֵי פָרֶץ לְחֶצְרֹן וְרַעֲיָה חֶצְרֹן לְחַמּוּל וְרַעֲיָה חַמּוּל:
 (כב) אֵלֶּיךָ וְרַעֲיָה יְהוּדָה לְמִנְעִיהֶן שְׁשָׁעִין וּשְׁשָׁה אֵלֶּיךָ וַחֲמֵשׁ
 מֵאוֹת: (כג) בְּנֵי יִשְׁשַׁכָּר לְרַעֲיָתָהּ תּוֹלַע וְרַעֲיָה תּוֹלַע לְפָזָה
 וְרַעֲיָה פּוּזִי: (כד) לְיִשׁוּב וְרַעֲיָה יִשׁוּב לְשִׁמְרֹן וְרַעֲיָה שְׁמֶרְנִי:
 (כה) אֵלֶּיךָ וְרַעֲיָה יִשְׁשַׁכָּר לְמִנְעִיהֶן שְׁשִׁין וְאַרְבָּעָה אֵלֶּיךָ וַחֲמֵשׁ
 מֵאוֹת: (כו) בְּנֵי זְבוּלֹן לְרַעֲיָתָהּ לְסָרַד וְרַעֲיָה סָרַד לְאֵלֹן וְרַעֲיָה

נקראת משפחתו על שמו: (כד) ליסוד. הוא יוצ המור בזיכדי
 מזכרים כי כל המשפחות נקראו על שם יורדי מזכרים והנולדו
 ושם והלאה לא נקראו המשפחות על שםם חוץ ממשפחות
 אפרים ומנשה שנולדו כלם בזמרים ואחד ונעמן בני זלע צן
 בנימין ומלחמי זיכורו של רבי משה הדקן שידה חנן
 למזכרים כשיחם מעורבת להם לכך נחלקו למשפחות כמלכות
 וסמול שסוי בני זמים ליסודם וסדכ ונלכיל שסוי בני זמים
 של אשכ ואם אגדה היא הכי טוב ואם לאו אומר אני שסוי
 לזלע בני זמים הכרזה ונשנים הללו ארז ונעמן ילאה מכל אחד
 משפחה רבה ונקראו חולדות שאר הזנים על שם זלע וחולדות
 הזנים הללו נקראו על שםם וכן אני אומר בבני זכור שנחלקו
 לשתי משפחות אחת נקראת על שמו ואחת נקראת על שם
 גלעד נט. ששם משפחות סכרו מזכירי של בנימין כפי
 וחקיימה עקלת נבואת אנו שקראו צן אוני צן אינומי
 וזכרם יבבעה חקיימה כולה. א מלחמי זיכורו של רבי

לַיְחֲלָאֵל מִשְׁפַּחַת הַיְחֲלָאֵלִי: (כ) אֵלֶּה
 מִשְׁפַּחַת הַזְּבוּלָנִי לַפְקֻדֵיהֶם שְׁשִׁים אֵלֶּה
 וְחֲמֵשׁ מְאוֹת: ס (כח) בְּנֵי יוֹסֵף לְמִשְׁפַּחְתָּם
 מִנְּשֵׂה וְאַפְרַיִם: (כט) בְּנֵי מִנְּשֵׂה לְמִכְיֹר
 מִשְׁפַּחַת הַמִּכְיֹרִי וּמִכְיֹר הוֹלִיד אֶת־
 גִּלְעָד לְגִלְעָד מִשְׁפַּחַת הַגִּלְעָדִי: (ל) אֵלֶּה
 בְּנֵי גִלְעָד אִיעָזָר מִשְׁפַּחַת הָאִיעָזָרִי לְהֵלֶק
 מִשְׁפַּחַת הַחֶלְקִי: (לא) וְאַשּׁוּרִיאֵל מִשְׁפַּחַת
 הָאֲשּׁוּרִיאֵלִי וְשֹׁכֵם מִשְׁפַּחַת הַשֹּׁכְמִי:
 (לב) וְשֹׁמְרֹנָה מִשְׁפַּחַת הַשֹּׁמְרֹנָה וְהַפֶּרֶז
 מִשְׁפַּחַת הַחֶפְרִי: (לג) וְצֹלְפָחָד מִשְׁפַּחַת
 לֹא־הָיוּ לוֹ בָּנִים כִּי אִם־בָּנוֹת וְשֵׁם
 בָּנוֹת צֹלְפָחָד מַחֲלָה וְנָעָה חֲגִלָּה
 מִלְּכָה וְתַרְצִיָּה: (לד) אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת
 מִנְּשֵׂה וּפְקֻדֵיהֶם שְׁנַיִם וְחֲמִשִּׁים אֵלֶּה
 וְשִׁבְעַת מְאוֹת: ס (לז) אֵלֶּה בְּנֵי־אַפְרַיִם
 לְמִשְׁפַּחְתָּם לְשׁוֹתְלַח מִשְׁפַּחַת הַשֹּׁתְלָחִי
 לְבָכָר מִשְׁפַּחַת הַבְּכָרִי לְתַחַן מִשְׁפַּחַת

הַתַּחְנִי: (לח) וְאַלְלָה בְּנֵי שׁוֹתְלַח לְעָרֹן
 מִשְׁפַּחַת הָעָרֹנִי: (לח) אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת
 בְּנֵי־אַפְרַיִם לַפְקֻדֵיהֶם שְׁנַיִם וְשִׁלְשִׁים

תרומם

אֵלֶּה לַיְחֲלָאֵל וְרַעֲתָהּ יְחֲלָאֵל: (כ) אֵלֶּה וְרַעֲתָהּ וְזֶלְזָל לְמַגְנִיָּהוּן
 שְׁתַּיִן אֶלְפִין וְחֲמֵשׁ מְאוֹת: (כט) בְּנֵי יוֹסֵף לְרַעֲתָהוּן מִנְּשֵׂה
 וְאַפְרַיִם: (כט) בְּנֵי מִנְּשֵׂה לְמִכְיֹר וְרַעֲתָהּ מִכְיֹר וְהוֹלִיד יֵת
 גִּלְעָד לְגִלְעָד וְרַעֲתָהּ גִלְעָד: (ל) אֵלֶּה בְּנֵי גִלְעָד אִיעָזָר וְרַעֲתָהּ
 אִיעָזָר לְחֶלְקִי וְרַעֲתָהּ חֶלְקִי: (לא) וְאַשּׁוּרִיאֵל וְרַעֲתָהּ אֲשּׁוּרִיאֵל
 וְשֹׁכֵם וְרַעֲתָהּ שֹׁכֵם: (לב) וְשֹׁמְרֹנָה וְרַעֲתָהּ שֹׁמְרֹנָה וְהַפֶּרֶז וְרַעֲתָהּ
 חֶפְרִי: (לג) וְצֹלְפָחָד בַּר תַּפְרָא לִיָּה בְּנֵי אֶלְפִין בְּנֵי
 וְשֵׁם בְּנֵי צֹלְפָחָד מַחֲלָה וְנָעָה חֲגִלָּה מִלְּכָה וְתַרְצִיָּה: (לד) אֵלֶּה
 וְרַעֲתָהּ מִנְּשֵׂה וּמַגְנִיָּהוּן חֲמִשִּׁין תַּחְנִי אֶלְפִין וְשִׁבְעַת מְאוֹת:
 (לז) אֵלֶּה בְּנֵי אַפְרַיִם לְרַעֲתָהוּן לְשׁוֹתְלַח וְרַעֲתָהּ שׁוֹתְלַח לְבָכָר
 וְרַעֲתָהּ עָרֹן: (לח) אֵלֶּה בְּנֵי אַפְרַיִם לְרַעֲתָהוּן תַּחְנִי

מִשֵּׁם סִרְחָן: (לח) וְאֵלֶּה בְּנֵי שׁוֹתְלַח וְגו'. שִׁלְחַן בְּנֵי שׁוֹתְלַח נִקְרָאוּ
 חוֹלְדוֹתִים ע"פ שׁוֹתְלַח וְזֶלְזָל וְזֶלְזָל לֹאֵת מִשְׁפַּחַת כִּבְשׁ וְנִקְרָאתָ עַל
 שֵׁם וְנִמְסְנוּ בְּנֵי שׁוֹתְלַח לְשֵׁם מִשְׁפַּחַת לֹא וְזֶלְזָל וְזֶלְזָל לֹאֵת כִּבְשׁ
 זוּ מִמֵּשֶׁבֶת וְזֶלְזָל מִשְׁפַּחַת וְזֶלְזָל לֹאֵת כִּבְשׁ וְזֶלְזָל לֹאֵת כִּבְשׁ וְזֶלְזָל לֹאֵת
 כִּבְשׁ כִּי אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת וְזֶלְזָל לֹאֵת כִּבְשׁ וְזֶלְזָל לֹאֵת כִּבְשׁ וְזֶלְזָל לֹאֵת
 כִּבְשׁ וְזֶלְזָל לֹאֵת כִּבְשׁ וְזֶלְזָל לֹאֵת כִּבְשׁ וְזֶלְזָל לֹאֵת כִּבְשׁ

אלה וקמש מאות אלה בני יוסף
 למשפחתם: ס (לח) בני בנימן למשפחתם
 לבלע משפחת הבלעי לאשבל משפחת
 האשבל ללאחרים משפחת האחרים:
 ולשפופם משפחת השופמי לחופם
 משפחת החופמי: ט (י) יהיו בני בלע
 ארד וגעמן משפחת הארדי לגעמן
 משפחת הגעמי: יא (יב) אלה בני בנימן
 למשפחתם ופקדיהם חמשה וארבעים
 אלה ושש מאות: ס (מב) אלה בני יודן
 למשפחתם לשוחם משפחת השוחמי
 אלה משפחת דן למשפחתם: סג (מג) כל
 משפחת השוחמי לפקדיהם ארבעה
 וששים אלה וארבע מאות: ס (מד) בני
 אשר למשפחתם לימנה משפחת
 הימנה לישוי משפחת הישוי לבריעה
 משפחת הבריעי: סה (מה) לבני בריעה לחבר
 משפחת החברי למלביאל משפחת

המלביאלי: סו (מו) ושם בת אשר שרה:
 סז (מז) אלה משפחת בני אשר לפקדיהם
 שלשה וקמשים אלה וארבע מאות: ס
 (מח) בני נפתלי למשפחתם לוחצאל

תרנום

ותרין אלפין וקמש מאה אלין בני יוסף לזרעתהון: (ס) בני
 בנימן לזרעתהון לבלע זרעית בלע לאשבל זרעית אשבל
 לאחרים זרעית אחרים: (ט) לישופם זרעית שופם לחופם
 זרעית חופם: (י) יהיו בני בלע ארד וגעמן זרעית הארדי
 לגעמן זרעית געמי: (יא) אלין בני בנימן לזרעתהון ומפקדיהון
 ארבעין ותקמשא אלפין ושית מאה: (יב) אלין בני דן
 לזרעתהון לשוחם זרעית שוחם אלין זרעית דן לזרעתהון:
 (יג) כל זרעית שוחם למנציהון שחין וארבע אלפין וארבע
 מאה: (יד) בני אשר לזרעתהון לימנה זרעית ימנה לישוי
 זרעית ישוי לבריעה זרעית בריעה: (טו) לבני בריעה לחבר
 זרעית חבר למלביאל זרעית מלביאל: (טז) ושם בת אשר
 שרה: (מ) אלין זרעית בני אשר למנציהון חמשין ותלתא

כ' עשר סדכטן סך הולכתי לספות ולסומק בדרכי:
 (לח) לאחיים. הוא חמי סיכד למזכיר ולפי סקרא על סס
 יוסף סהים חסיו וכס ווננו סקרא לחיים: (לש) לסוסס.
 הוא מוסיס על סס סהים יוסף סקרא זין סלומות: (מב) לסוסס.
 הוא מוסיס: (מו) וסס זכ אסר ססס. לפי סהיסס קיימת

משפחת היחצאל לגוי משפחת הגונוי
 (ט) ליער משפחת היצרי לשלם משפחת
 השלמי: (י) אלה משפחת נפתלי
 למשפחתם ופקדיהם חמשה וארבעים
 אלה וארבע מאות: (יא) אלה פקודי
 בני ישראל שש מאות אלה ואלף שבע
 מאות ושלשים: פ שלשי (גב) וידבר
 יהוה אל משה לאמר: (גג) לאלה
 תחלק הארץ בגולה במספר שמות:
 (גד) לרב תרבה גחלתו ולמעט תמעט
 גחלתו איש לפי פקדיו ופז גחלתו:
 (גה) אך בגורל יחלק את הארץ לשמות
 צהיב ונחש כסף: (גו) לאלה חלק הארץ. ולא לפחותים
 ונזן עשרים אש"פ שצלו לכלל עשרים צטרם חלק הארץ
 סככי שבע עשר כנשו ושבע חלקו לא נעלו חלק צדק אלה
 אלו שם מאות אלק ואף ואם היו לאחד מהם ששה צנים לא
 נעלו אלה חלק הצבים לדו: (גז) לרצ חרבה נחלחו. לשבע
 שהיה מרובה צאכלוסין נחשו חלק רצ ואף על פי שלא היו
 אפליקים שום סכרי הכל לפי רצו השבע חלקו החלקים לא
 פשו אלה על ידי גורל והגורל היה על פי רוח הקדש כמו
 אפסורם [בזל נחל ד' קי"פ]. אעזר הכסף היה מרובם

אלפין וארבע מאה: (ח) בני נפתלי לירעההו ליהצאל
 זרעה יחצאל לגוי זרעה גונוי: (ט) ליער זרעה יצרי לשלם
 זרעה שלם: (י) אלפין זרעה נפתלי לירעההו ומגועהו
 ארבעין וחמשה אלפין וארבע מאה: (יא) אלפין מנע בני
 ישראל שית מאה וחד אלפין שבע מאה וחמשים (יג) ומליל
 י"עם משה לסימרי: (יד) לאלפין תחפליג ארעא באהקטא בנען
 שמתן: (טו) לסיניא תסנין אדסנתהו ורוערי תנעון אהסנתהו
 גבר לפום מנעוהו תתיבב אהסנתיה: (יז) ברם בעדבא
 צארכים והומים ואונר כרום הקדש אם שבע פלוני עולה חמום
 פלוני עולה עמו והסנטיים היו כחוצים צבים עשר שחקן
 וכלום בקלפי והסניא מכנים ידו לחובו וטעל שנים שחקן
 עולה צידו שחק של אם ושחק שבעו של גבול המפורש לו
 והגורל עלמו פיה לזוים ואונר לפי הגורל עליתי לגבול פלוני
 לשבע פלוני שאמר על מי הגורל ולא נחלקה הארץ צעזע
 לפי שיש גבול משותף ומסדור אלה שמואל בית כור רע כנגד
 בית סאס מוצ לפי הדומים: (גז) לשמות וטוח אבותם. אלו
 יולאי מזרים שנה הכתוב נחלם זו וכל נחלות שבתורה שכל
 הנחלות החיים יורשים את הנחלים וכאן נחלים יורשים את
 החיים כיצד שני אחים מיוולאי מזרים שהיה להם צנים צבאי
 הארץ לזה אחד ולזה שלשה האחד נעל חלק אחד והשלשה
 נעלו שלשה שאמר לאלה החלק הארץ חזרה נחלחן אלה לפי
 אציהן והלקו הכל בשום וזכו שאמר לשמות וטוח אבותם
 ינעלו שאמר שנעלו הצנים חלקו לפי האבות שילאו מוזרים
 ואילו עתה חלקו למנען יולאי מזרים לא היו טענין אלו
 הד' אלה שני חלקים עכשיו נעלו ארבע חלקים: אך בגורל.

מִמֹּת-אֲבֹתָם יִנְחֵלוּ: (נו) עַל-פִּי הַגּוֹרֵל
 תִּחְלַק נַחֲלָתוֹ בֵּין רֵב לַמַּעַט: ס (נז) וְאֵלֶּה
 פְּקוּדֵי הַלְוִי לַמִּשְׁפַּחֹתם לַגִּישׁוֹן מִשְׁפַּחַת
 הַגִּישׁוֹן לַקֹּהֵת מִשְׁפַּחַת הַקֹּהֲתִי לַמִּרְי
 מִשְׁפַּחַת הַמִּרְי: (נח) אֵלֶּה | מִשְׁפַּחַת לְוִי
 מִשְׁפַּחַת הַלְבִנִי מִשְׁפַּחַת הַחֲבֹרֹנִי
 מִשְׁפַּחַת הַמַּחֲלִי מִשְׁפַּחַת הַמּוֹשִׁי
 מִשְׁפַּחַת הַקִּרְחִי וּקְהַת הַזֹּלִיד אֵת-
 עַמֶּרֶם: (נט) וְשֵׁם | אִשְׁתַּ עַמֶּרֶם יוֹכָבֵד בַּת-
 לְוִי אֲשֶׁר יָלְדָה אֹתָהּ לְלֵוִי בְּמִצְרָיִם וַתֵּלֶד
 לְעַמֶּרֶם אֶת-אֶהֱרֹן וְאֶת-מֹשֶׁה וְאֵת מִרְיָם
 אֲחֵיהֶם: (ס) וַיֹּלֶד לְאֶהֱרֹן אֶת-נָדָב וְאֶת-
 אֲבִיהוּא אֶת-אַלְעָזָר וְאֶת-אִיתָמָר:
 (סא) וַיָּמָת נָדָב וְאֲבִיהוּא בְּתַקְרִיבָם אִשׁ-
 זָרָה לְפָנָי יְהוָה: (סב) וַיִּדְּוּ פְּקוּדֵיהֶם
 שְׁלֹשָׁה וְעֶשְׂרִים אֵלֶּף בְּלִזְכָּר מִבְּנֵי-חֲדָשׁ
 וּמַעֲלָה כִּי | לֹא הִתְפַּקְדוּ בַתּוֹד בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל כִּי לֹא-נָתַן לָהֶם נַחֲלָה בַתּוֹד

תִּתְפַּלְגֵי וְחַ אֶרְעֹא לִשְׁסָקוֹ שְׁבָטִי אֲבִיחֶהוֹן יִחְסְנוּ: (ט) עַל
 פִּי עֲדָבָא תִתְפַּלְגֵי אֲבִיחֶהוֹן בֵּין שְׁבָטֵי לְעֵשְׂרִי: (ס) וְאֵלֶּין
 מִנְּעֵי לְעֹצֵי לְזִרְעֶהוֹן לְגִישׁוֹן זִרְעֵית גִּישׁוֹן לַקֹּהֵת זִרְעֵית קֹהֵת
 לַמִּרְי זִרְעֵית מִרְי: (סא) אֵלֶּין זִרְעֵית לְוִי זִרְעֵית לְבִנֵי זִרְעֵית
 חֲבִירוֹן זִרְעֵית מַחֲלִי זִרְעֵית מֹשֶׁה זִרְעֵית קֹהֵת וּקְהַת אוֹלִיד יֵחַ
 עַמֶּרֶם: (ט) וְשֵׁם אִשְׁתַּ עַמֶּרֶם יוֹכָבֵד בַּת לְוִי דִילִיתָ יְהוָה
 לְלֵוִי בְּמִצְרָיִם וַיֵּלֶדָת לְעַמֶּרֶם יֵחַ אֶהֱרֹן יְחַ מֹּשֶׁה יְחַ מִרְיָם
 אֲחֵיהֶוֹן: (ס) וַאֲתִלִּיד לְאֶהֱרֹן יֵחַ נָדָב וְחַ אֲבִיהוּא יֵחַ אֲלֵעָזָר
 וְחַ אִיתָמָר: (סא) וַיָּמָת נָדָב וְאֲבִיהוּא בְּקִרְבֵיהוֹן אִשְׁתָּא
 טַקְרִיבָתָא קִרְבֵי: (סב) וַיִּדְּוּ מִנְּעֵיהֶוֹן עֶשְׂרִין וַחֲלֵתָא אֶלְפִין כֹּל
 דִּכְתּוּבָא מִבְּנֵי זָרָה וְלֵעִילָא אֲרִי לֹא אֲתִמְנִיאוּ בְּגוֹ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 אֲרִי לֹא אֲתִיזְבִּיתָ לָהֶוֹן אֲחֻסְנָא בְּגוֹ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: (סג) אֵלֶּין

יֵלְדוּ יִסּוּעַ וְכַלְבַּ וְכֵן כּוֹל אֲוֹנֵי וַיִּחַסּוּ לְכַלְבַּ אֶחַ סִכְרוֹן כַּאֲשֶׁר
 דִּבְרַי מֹשֶׁה [שׁוֹפְטִים א'] וְאֲוֹנֵי עַל פִּי ס' כַּחַסּוּ לוֹ אֶחַ סִכְרוֹן
 אֶחַר שֶׁל [יִסּוּעַ י'ע':] מִנְּעוֹת אֲוֹנֹתָם. יֵלְדוּ גִרִים וְעִבְרִי:
 (נו) עַל פִּי סִכְרוֹל. סִכְרוֹל הִיָּה מִדְּכַכ כִּמוֹ סִכְרִישְׁתִּי מִגִּיד
 סַחַחֲלֵקֶס כְּרוֹם סִכְרוֹל לִכֵּן כַּאֲשֶׁר עַל פִּי ס': (נז) אֵלֶּה מִשְׁפַּחֹת
 לְוִי. כַּכֵּן כַּאֲן מִשְׁפַּחֹת סַחַחֲלֵקֶס וְסִכְרוֹל וְקֹהֵת מִן סִכְרוֹל:
 (נח) אֶחַר יֵלְדֵס אֹתָם לְלֵוִי. אֶחַר יֵלְדֵס אֲוֹנִים וְלֵל סִכְרוֹתָ
 בְּמִצְרָיִם כַּסְכְּכוּ לַחֹד סַחַחֲלֵקֶס יֵלְדֵס וְסִכְרוֹל סַחַחֲלֵקֶס מִנְּעֵי סַחַחֲלֵקֶס
 סַחַחֲלֵקֶס כִּי אֶחַסּוּ מִוֹלֵד אֵלֶּה סַחַחֲלֵקֶס וְסַחַחֲלֵקֶס [כ':]
 (סב) כִּי לֹא סַחַחֲלֵקֶס כַּחֹד כִּי יִשְׂרָאֵל. לְסִיחַ מִנְּעֵי כִּי
 עֶשְׂרִים סַחַחֲלֵקֶס כִּי לֹא כַּחֹד לְסַחַחֲלֵקֶס וְסַחַחֲלֵקֶס מִנְּעֵי
 עֶשְׂרִים סַחַחֲלֵקֶס הִיָּה כִּי כַּחֹד סַחַחֲלֵקֶס אִישׁ לְפִי פְּקוּדֵי יִסּוּ

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: (ט) אֵלֶּה סְקוּדֵי מִשְׁהַ וְאֵלֶּעֶז
הַכְּהֵן אֲשֶׁר פָּקְדוּ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּעֶרְבַת
מוֹאָב עַל יַרְדֵּן יַרְחוֹ: (סד) וּבְאֵלֶּה לֹא־
הָיָה אִישׁ מִסְּקוּדֵי מִשְׁהַ וְאֶהֱרֵן הַכְּהֵן
אֲשֶׁר פָּקְדוּ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבַר סִינַי:
(סה) כִּי־אָמַר יְהוָה לָהֶם מוֹת יָמָתוֹ בְּמִדְבַר
וְלֹא־נִוְתַר מֵהֶם אִישׁ בִּי אִם־פֶּלֶב בְּן־יִפְנֶה
וַיהוֹשֻׁעַ בְּדָנָו: ס כז יא וּתְקַלְכְּנֶה
בְּנוֹת צִלְפַּחַד בְּן־חֹפֵר בְּן־גִּלְעָד בְּן־
מְכִיר בְּן־מְנַשֶּׁה לְמִשְׁפַּחַת מְנַשֶּׁה בְּן־
יוֹסֵף וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵיהֶן מַחֲלֵה נַעֲוָה
וְחַגְלָה וּמִלְכָּה וְתַרְצֵה: (ט) וַתַּעֲמִדְנָה
לִפְנֵי מִשְׁהַ וּלְפָנֵי אֵלֶּעֶז הַכְּהֵן וּלְפָנֵי
הַנְּשִׂאִים וְקָלְהָעֵדָה פָּתַח אֱהֵל־מוֹעֵד
לֵאמֹר: (ט) אָבִינוּ מָתַ בְּמִדְבַר וְהוּא לֹא־
הָיָה בְּתוֹךְ הָעֵדָה הַגּוֹעֲדִים עַל־יְהוָה
כַּחֲמֹ: (סד) וּבִלְבַל לֹא הָיָה אִישׁ וְגו'. אֲבָל עַל הַנְּשִׂאִים לֹא
נִזְכַּר גְּזִיפִם הַמְּרַגְלִים לְפִי שֶׁסֶן סִין מַעֲבֹדֹת אֵת הַלְּחָץ
הַלְּנִשִּׂאִים אֲוֹנִים כַּחֲמֵה רַחֵם וְכַחֲמֵה מְלַרְעִים [צַמְדַּבֵּר יֵד]

סָגְוּ מִשְׁהַ וְאֵלֶּעֶז בְּנֵי דִּבְיָ דִּי קָמוּ יַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִשְׁהַ
דְּמוֹאָב עַל יַרְדֵּן דְּרִיחוֹ: (סד) וּבְאֵלִין לֹא הָיָה גְבֵר מִמְּעֵוָה
מִשְׁהַ וְאֶהֱרֵן בְּחָמָא דִּי קָמוּ יַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבַר דְּסִינַי:
(סה) אָרִי אָמַר יְיָ לְהוֹן מִימַת וְיַמָּתוֹ בְּמִדְבַר וְלֹא אִשְׁתַּמַּר
מְהוֹן אֲנִישׁ אֲלֵהִין פֶּלֶב בְּן־יִפְנֶה וַיהוֹשֻׁעַ בְּן־נֹון:
כז (ה) וְקִרְיָא בְּנַת צִלְפַּחַד בְּן־חֹפֵר בְּן־גִּלְעָד בְּן־מְכִיר בְּן־
מְנַשֶּׁה לְרַעֲוֹת מְנַשֶּׁה בְּן־יוֹסֵף וְאֵלִין שְׁמֵיהֶן בְּנֵיהֶן
מַחֲלָה נַעֲוָה וְחַגְלָה וּמִלְכָּה וְתַרְצֵה: (ט) וְקָמַת קָדַם מִשְׁהַ וְקָדַם
אֵלֶּעֶז בְּנֵי וְקָדַם רַבְרַבִּיא וְקָל בְּנִשְׁתָּא בְּתַרְע מִשְׁפָּן וְקָמַת
לְמִימַר: (ט) אָבִינוּ מָתַ בְּמִדְבַר וְהוּא לֹא הָיָה גְבֵר בְּנִשְׁתָּא
וְהַנְּשִׂאִים אֲוֹנִים תַּנֵּס לֵנו אֲמוּסָה לֶכַךְ כַּמְעַכָּה פִּרְעֹה צַמַּת
לְלַפְסַד לְכַלָּן:
כז (א) לְמַעֲסַחֹת מַחֲסֵה בְּן יוֹסֵף. לְמַס כְּאֹמֵר וְהַלֵּל כִּבְד
כְּאֹמֵר בְּן מַחֲסֵה לֵלֵל לְמוֹד לֶךְ יוֹסֵף סַבֵּב אֵת הַלְּחָץ
כְּאֹמֵר וְהַעֲלִיחֵם אֵת עַלְמוֹתֵי וְגו' [כַּחֲלָשִׁים ע'] וּבְנֵיהֶן
סַבֵּבוּ אֵת הַלְּחָץ כְּאֹמֵר תַּנֵּס לֵנו אֲמוּסָה וְלַלְמַדָּךְ עֲסִיו כֻּלָּם
לְדִיּוּקִים שָׂכַל עֵי שְׁמַעְשִׂיו וְעַמְעַמֵּה אֲבוֹתָיו כַּחֲמוּסִים וְפַעַם לֶךְ
כַּחֲמוּב כְּאֹמֵר מַחֵס לִישְׁכּוּ לְשַׁבֵּס פִּרֵי זֶס לְדִיק בְּן לְדִיק וְאֵם
יַחֲקוּ לְגַמֵּי כְּנוּן צֵל יַעֲמַעֵל בְּן כַּפְּתִים בְּן אֲלִישַׁמַּע [מַלְכִים
ב' כ"ד] בִּירוֹע שָׂכַל סְזוּכְרִים עַמּוּ כַּעֲשִׂים סִין: מַחֲלָה וְעוֹשֵׁה
וְגוּמַר. וְלַסֵּלן סוּס אֲוֹמֵר וְהַסִּינָה מַחֲלָה וְתַלְמֵס [צַמְדַּבֵּר ל'ו']
מְנִיד שָׂכֹלן סְקוּלוֹת וְזו כְּזו לְמִיכָךְ שֵׁנֵה אֵת סַדְקִן: (ב) לְפָנֵי
מַחֲסֵה וּלְפָנֵי אֲלַעֲז. מְנִיד שָׂלֵל עַמּוּ לְפָרִיסִים אֲלֵל צַמַּת
הַלְּכַעֲשִׂים אֲסַר שַׁעַת אֲסַרְקִן: לְפָנֵי מַחֲסֵה. וְאֲסַר כֶּךְ לְפָנֵי אֲלַעֲז
אֲסַר אֵם עַמֵּס לֹא יַדַע אֲלַעֲזוּ יוֹדַע אֲלֵל סַרְס הַמְּקַרְפֵּל

בַּעֲדַת קָנַח כִּי־בַחֲמָאוֹ מֵת וּבְנָיִם לֹא־הָיוּ
 לוֹ: (ז) לְמָה יִגְרַע שֵׁם־אֲבִינוּ מִתּוֹךְ
 מִשְׁפַּחְתּוֹ כִּי אֵין לוֹ בֶן תְּהַלְלֵנוּ אַחֲרָהּ
 בַּתּוֹךְ אֲחִי אֲבִינוּ: (ח) וַיִּקְרַב מֹשֶׁה אֶת־
 מִשְׁפָּטָן לִפְנֵי יְהוָה: פ רביע (ט) וַיֹּאמֶר
 יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: (י) בְּנֵי בָנוֹת
 צִלְפַּחֲדָי דְבַרְתָּ נִרְאָן תַּפְּנֵן לָהֶם אַחֲזַת
 נַחֲלָה בַתּוֹךְ אֲחִי אֲבִיהֶם וְהַעֲבַרְתָּ אֶת־
 נַחֲלַת אֲבֵיהֶן לָהֶן: (יא) וְאֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 תִּדְבַר לֵאמֹר אִישׁ כִּי־יָמוֹת וּבֶן אֵין לוֹ
 וְהַעֲבַרְתָּם אֶת־נַחֲלָתוֹ לְבֵיתוֹ: (יב) וְאִם־אֵין
 לוֹ בֵּית וּנְתַתֶּם אֶת־נַחֲלָתוֹ לְאָחִיו: (יג) וְאִם־
 אֵין לוֹ אָחִים וּנְתַתֶּם אֶת־נַחֲלָתוֹ לְאָחִי
 ין רבתי

ודכחשו דכרי רבי יאסיה אבא חנן משום רבי אלעזר אומר צדיק
 המדקדק היו יושבים ועמדו לפני כולם [צ"ז ק"ז ספרי].
 (ג) וכוף לא סיה וגו'. לפי שהיו צדוק לומר צדוקא עם
 נוקקו לומר לא צדוקא ומהלוגים ולא צדוקא קרם סהו על
 הק"ס אלא צדוקא לבדו מה ולא הספיקו את אחרים עמו
 [ספרי] רבי עקיבא אומר נוקקט עלים סיה וכדי שמועק

דאזכשו על ה' בגושמת דקנח ארי בחומיה סיה ובגין לא
 הו ליא: (ד) לָמָּה יִתְמַע שְׁמָא וְאֲבִינוּ מִנּוּ וְרַעֲיִתָּה אַרְי
 לִית לִיה בַּר רַב לָמָּה אֲחִיקָא בְּנֵי אֲחִי אֲבִינוּ: (ה) וַיִּקְרַב
 מֹשֶׁה ית דיעהו קרם ה': (ו) וַיֹּאמֶר ה' לְמֹשֶׁה לְמִיָּה: (ז) יֵאָמֵר
 בְּנֵי צִלְפַּחֲדָי כִּמְלָן מִתַּן תַּתֵּן לָהֶן אַחֲרֵיהֶן אֲחִיקָא בְּנֵי אֲחִי
 אֲבִיהֶן וְתַעֲבֵר ית אַחֲסַת אֲבִיהֶן לָהֶן: (ח) וְעַם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 תִּמְלִיל לְמִיָּה גְבַר אַרְי יָמוֹת וּבַר לִית לִיה וְתַעֲבִירֵן ית
 אַחֲסַתִּיה לְבֵיתִיה: (ט) וְאִם לִית לִיה בְּרָתָא וְתַתְּנֵן ית
 אַחֲסַתִּיה לְאָחִיו: (י) וְאִם לִית לִיה אֲחִין וְתַתְּנֵן ית אַחֲסַתִּיה

אומר מן המעטלים סיה [צדק ל"ן]: (ד) למה יגרע שם
 אבינו. לנו צדוק בן עומדו ולא אין סקצוס משופות זכר
 חזיבס אמנו ליבס [צ"ז ק"ז]: כי אין לו בן. סא אס סיה
 לו בן לא סיו תוצעות כלום עגיד שחכמניות סיו: (ה) ויקרב
 משה את משפטן. תעלמה סלכס מומו וכלן כדע על שטל
 ערס לומר וסדכר אסר יקסס מוס חקריבון אלי [דצכיס ח'].
 ד"ס דכויס סיהס פרסס זו לסכחז על ידי משה אלא שזכר
 צדוק ללסמד ונכחזו על ידן [סנסדקין ח']: (ז) קן צדוק
 ללסמד דוצדוק. כחרגומו יפות כך כחוצס פרסס זו לפני
 צדוקס עגיד שכלחס עייס עס אלא דלחס עייס על משה: (ח) קן
 צדוק ללסמד דוצדוק. יפס חצו אסרי אדס סקצ"ס ועדס
 לדכיו: נתן חתן. שני חלקים חלק אציקן סהיס מיוולאי
 מלכיס וסלקן עם אסיו צככיס חסר [צ"ז ק"ס]: וסעצרת.
 לטרי העצרת (ק"ס עצרת) סוה צווי סליו מניס בן ליוצו.
 ד"י על ספ סככס מעצרת נחלס מעצט לטצט סצכס וצעלס
 ירסין לרסס אלא חסוק נחלס לא כטוה אלא ללותו סדור

אָבִיר: (יא) וְאִם־אֵין אַחִים לְאָבִיר וְנִתְתָם
 אֶת־גְּחֻלְתּוֹ לְשֵׁאוֹ תִקְרַב אֵלָיו
 מִמֶּשְׁפַּחְתּוֹ וַיִּרֶשׁ אֹתָהּ וְהָיְתָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל
 לְחֻקַּת מִשְׁפַּט כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־
 מֹשֶׁה: ס (יב) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה עֲלֶה
 אֶל־הַר הָעֵבְרִים הַזֶּה וְרֹאֵה אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר
 נָתַתִּי לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל: (יג) וְרֹאִיתָה אֹתָהּ
 וְנִאֲסַפְתָּ אֶל־עַמִּידָה נִם־אֹתָהּ כַּאֲשֶׁר נִאֲסַפְתָּ
 אֶהָרֶן אֲחִידָה: (יד) כַּאֲשֶׁר מְרִיתֶם פִּי
 בְּמִדְבַר־צֹן בְּמַרְיָבַת הָעֵדֶה לְהַקְדִישֵׁנִי
 בַּיָּמִים לְעֵינֵיהֶם הִם מִי־מַרְיָבַת קָדַשׁ
 מִדְּבַר־צֹן: ס (טו) וַיִּדְבֹר מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה
 לֵאמֹר: (טז) וַיִּקְרַד יְהוָה אֶלְהֵי הַרְוֹחַת

זלכד וכן וסעצכחס חח נחלחו לנחו. זכולן הוא אומר
 ונחחס וזכח הוא אומר וסעצכחה: (יא) לשאלו הקרוב אליו
 מעשמתו. ואין וסעמס קרוי אלא אגד האז [סמרי ז"כ
 ק"ס]: (יב) עלה אל סר סעצריס. למס נסעסס לכאן כיון
 שאלה סקב"ס נסן חסן למס אומר אחי לוח סעקוס להגמיל
 שמה סוסרס סגזירס ולכנס לארץ אער לו סקב"ס גזרס
 סעקוס סעצרס [סגד' כ'] ד"ה כיון סעגסס משה נחלח זכ

לְאֵהוּ אֲבוֹתָיו: (טז) הֲאֵם לִית אֲחֵין לְאָבִיר וְנִתְתָן־הֵן אֶתְסֻחָתָהּ
 לְבְנֵי דְקָרִיב לִיה מִדְּעֻמְתָּה וְנַח יָחַה וְתֵהוּ לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל
 לְעֻרְתָ דִּין כְּמָא דִּי פִקְדִי יְיָ יְה מֹשֶׁה: (יז) וְאָמַר יְיָ לְמֹשֶׁה
 סָק לְסֻרָא דְעֵבְרָא דְהָרֶן וְתֵהוּ יְה אֶרְעָא דִּי יְקִיבִית לְבְנֵי
 יִשְׂרָאֵל: (יח) וְתֵהוּ יְחַה וְתִתְגַּבֵּישׁ לְעֻמָּה אַתְּ אַתְּ כְּמָא
 דְאִתְגַּבֵּישׁ אֶהָרֶן אֲחִידָה: (יט) כְּמָא דְסָרְבִיתָן עַל מִימְרֵי בְּמִדְבַר־רָא
 דְצִין בְּמַצַּח כְּנִשְׁמָא לְקַדְשֻׁתֵי בְּמִיָּא לְעֵינֵיהֶן אֵינֻן מִי מַצַּח
 רָקס סְדָבְרָא דְצִין: (כ) וּמִלִּיל מֹשֶׁה קָדַם יְיָ לְמִימְרֵי: (כא) וַיִּסַּף

גד ובני ראובן שנים ושלוש כמדומה שסוחר לי נדרי משל לנולך
 סגזר על זכו שלל יכנס לסחח סלטיין שלו נכנס לסעב וסוה
 ססריו לסחג וסוה ססריו לסרקלין וסוה ססריו כיון סזכס
 ליכנס לקיסון אער לו זכי מכלן וסילך ססס ססור ליכנס
 [ססרי]: (יז) כלסר נלסר ססרן ססר. מכלן ססססו ססס
 למיחמו של ססרן. ד"ה אֵין ססס סזכ וסענו [דזכיס רכס]:
 על אסר לא קדססס. סה אס קדססס אחי עדיין לא סגיס
 זמכס לספסר זכל מוקוס סססס מיססס ססס סורססס לפי
 סגזרס גזרס על דור סמדכר למוח זמדכר זעון שלל סססס
 לכך זקס משה סיכסס סורסס שלל ילמרו אָ סוה מן סממרי
 פיה משל לסחי ססס סלוקוס זכיס דִּין אסח קלקלס וססס סכלס
 פני סזיעיס וכו' אָ כלן זכל מוקוס ססססר מיססן סססר
 סורססן לסודיע שלל סססס זכס אלא זו זלכד [זועל ס"ס]:
 (יח) כס מיי עזיכס קדס. כס לזכס אֵין זכס עון אסר. ד"ה
 סס ססמרו זגורס כס סיו ססמרו זיס סוף סס ענלס ססמרו
 זמדכר אֵין: (כא) וידכר ס' אל משה ור'. לסודיע זכסן של
 זדיקיס כסנפסרין מן סעולס מייסין זכסן ועמקין זככרי זכוכ:

לכל בעור איש על העדה: (י) אשר יבא
 לפניו ואשר יבא לפניו ואשר יוציאם
 ואשר יביאם ולא תהיה עדת יהוה בצאן
 אשר אין להם רעה: (י) ויאמר יהוה אל
 משה בחר לך את יהושע בדרון איש
 אשר נוח בו וסמכת את ידך עליו:
 (י) והעמדת אתו לפני אדעך הבהן ולפני
 כל העדה וצויתו אתו לעיניהם:
 (י) ונתתה מהודך עליו למען ישמעו כל
 עדת בני ישראל: (כא) ולפני אלעזר הבהן
 לאמר. אמר לו סעני את אהי מונס להם פתום את לאו:
 (כ) ויקוד ס'. כיון שמוע וטה שאלת לו הנקום תן נחלת
 ללפמד לבנותיו אמר הביע טעה שאלתע זרכי שייכשו בני את
 גדולתי אמר לו סקנ' לא כך עלתם צונחטבה לפני כדאי הוא
 יכושע ליטול שרר שמושו שלם מש מתוך האהל [במ' ר'] וזהו
 שאלת שלמה הולך האהל יחל פנים [משליכ'ז]: אלהי הכוונות.
 למה נאמר אמר לפני רע' נלך לפניך דעתו של כל את
 וחסד ותיק דומין זה לזה טעם עליהם עניני שיהא כדל כל חסד
 וחסד לפי דעה: (י) אמר יצא לפניו. לא כדרך מלכי הארצות
 שיושבים צבאים ומשלטין את חילותיהם לנחמה אלא כפי
 טעמיהם אי שלטנותו כמיוון וצפון שאלוה אל חירא אוחו
 [במדבר כ"א] וכדרך טעמה יחסם שאלוה וילך יכושע אלו

אלהא רחמיא לכל בשמא וברא על קנשטא: (ט) די יפוק
 קדמיהון וני יעול קדמיהון וני שיבינון וני יעליטין ולא תני
 קנשטא דני גנעא די לית להון רעיו: (ס) ואמר יי למשח
 דבר לך ית יהושע בר נון ובר די רחח נבואה ביה ותקמך
 אז דך עזאחי: (ט) ותקים ביה לקדם אלעזר בתנא ולקדם
 כל קנשטא ותפקיד ביה לעניהון: (כ) ותתן סוודך עזאחי
 בריל די יקבלון טעיה כל קנשטא דבני ישראל: (כא) ולקדם
 אלעזר בתנא יקום וישאל ליה ברין אוריאל קדם יי על טימרה

ויאמר לו סלנו חסו וגו' [יחזקאל ס']. וכן צדוד חסו אומר כי
 סווא יולא וצא לפניו [שמואל א' י"ח]. יולא צדוד ונכנס
 צדוד: ואמר יולאם. צדודיות: ואמר יולאם. צדודיות. ד"ל
 ואמר יולאם שלם חטטה לו כדרך שאלה עושה לי טעמי מניסין
 לכרץ: (יח) קם לך. קטנו צדכנים אשריך טזכיה לסנסיג ציו
 על מוקום: לך. את שצדוק לך את זה אתה מוכיח: אמר כוס
 זו. כאשר שאלה שיוכל לסגוד כנגד כושו של כל חסד וחסד:
 וכאשר את ירך עליו. מן לו מתוכנן שידכוש צדיק שלם
 יאמר עליו לא סיה לו להרים ראש ציעי עשה: (יט) ולויהמה
 אוחו. על ישראל דע שטרפנין סם סרצנים סם על מנת
 שתקבל עליך: (כ) ונתח מוודך עליו. זה קידון עור פנים:
 מוודך. ולא כל הודך ווליו לנדון פני טעם כמעט פני יאסע
 כלצנה: למען יטעמו כל עדת בני ישראל. טעמו טוכנין צו
 כבוד ויראם כדרך טוכנין צד: (כא) ולפני אלעזר טכין
 יעמוד. כפי שאלתך שאלת שאלו הכבוד סווא זו [ס"א עוטל]
 צדית אציק טעם יחושע יסו נדיך לאלעזר: ושלל לו. כתיב
 לאלה לנחמה: על פיו. של אלעזר: וכל סערה. סקסרדך

יַעֲמֹד וְשָׁאֵל לוֹ כַּמְשַׁפֵּט הָאֵוִרִים לִפְנֵי
 יְהוָה עַל-פְּנֵי וַיֵּצְאוּ וְעַל-פְּנֵי יָבֹאוּ הוּא וְכָל-
 בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל אִתּוֹ וְכָל-הָעֵדָה: (כג) וַיַּעַשׂ
 מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אִתּוֹ וַיִּקַּח אֶת-
 יְהוֹשֻׁעַ וַיַּעֲמֵדְהוּ לִפְנֵי אֱלֹעָזָר הַכֹּהֵן וּלְפָנָיו
 כָּל-הָעֵדָה: (כד) וַיִּסְמָךְ אֶת-יָדָיו עָלָיו
 וַיִּצְוֵהוּ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה בְּיַד-מֹשֶׁה: פְּחַמְשֵׁי
 כַּח (א) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר:
 (ב) צִו אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אֶת-
 קַרְבְּנֵי לַחֲמֵי לְאִשֵׁי רִיחַ נִיחֹחַי תִּשְׁמְרוּ
 לְהַקְרִיב לִי בְמוֹעֵדוֹ: (ג) וְאָמַרְתָּ לָהֶם זֶה
 הָאִשָּׁה אֲשֶׁר תִּקְרְבוּ לַיהוָה בְּבָשִׂים בְּגֵר-
 שָׁנָה תְּמִימָם שָׁנִים לְיוֹם עֲלֶיהָ תִּמֵּד:
 (ד) אֶת-הַבָּבֶשׂ אַחַד תַּעֲשֶׂה כְּבָקָר וְאֵת
 הַבָּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֲרֻבִים:
 (ה) וְעִשְׂוִיתָ הָאִיפָה סֶלֶת לַמִּנְחָה בְּלוֹלָה

[יומא ע"ג]: (כג) ויקח את יושע ויעמדו לקחו צנצנים והודיעו
 מחן שכן פנצני ישראל לעולם כגא [ספרים]: (כד) ויסמך
 את ידיו. צנן יסס יוסר ויומר מנס שצנצנה שסקצ"ה אש

היון נקח וצל מיקרה דון עאלק הוא וכל בני ישראל עמיה
 וכל בגשתא: (כג) ועבד משה קמא די פקודי יימיה דכרי
 ית יהושע ויאקושיה קדם אלעזר בקמא וקדם כל בגשתא:
 (כד) ויסמך ית ידוהי עלוהי ופקודה קמא די מליל יי בידא דימשה:
 כח (ה) ויסמך ית עם משה למימך: (ז) פקודי ית בני ישראל
 ותימר להון ית קרובני לתם סיוור לקרובני לאתקבלא
 בקמא תסרון לקרבא קרמי בגמיה: (א) ותימר להון צין
 קרובנא די תקרבן קדם יי איקרין בני שגמא שלמין תרין
 לוימא עלתא תדרא: (ב) ית אימרא חד תעביד בצמרא וית
 אימרא חנגא תעביד בין שמשאי: (ג) וחד מן עשרא פחלת
 לו וכמנח את ידך וסוף עשה צמתי ידיו ועשאו ככלי מלא
 וגדוה ומלאו סכממו צעין יסס: כלשכר דכר ס' אף לענין סכוד
 כחן מחדו עליו:

כח (ב) לו את בני ישראל. מה אומר למעלה יסקוד ס' ס"ל
 סקצ"ה עד סלחת מלוני על בני זום את בני עלי מעל
 לכה מלך סהיטה נסערת מן העולם ויחה עסקדת לצעלם על
 צנים וכו' כליחה ספספי: קרצני. זס סדס [ספרים]: לחמי.
 אלו אזורין וכן הוא אומר והקפידם הכהן המזבחה לחם אשה
 [ויקרא ג']: לאשי. הכחין לאשי מוצמי: תעמרו. סיהיו
 כסניס ולויס וישראל עומדין על בניו [ספרים] מכאן למדו
 וחקנו נעמדום [תענית כ"ז]: צנועו. בכל יום הוא מועד
 התמידים: (ג) ואמרת להם. אזכרה לכ"ד: צנים ליום. כססו
 ועיקרו צל ללמד סיהיו נסחטין כנגד סיום חמיד של סכר
 צמערב וכל צין הערכים צמורסן של סכממו [יומא ס"ב]:
 (ד) את סכמט סכר. אש"י סככר סמנר צמסמח וסמס סממ

בשמן פתית רביעת ההין: (ט) עלת תמיד
 העשירה בתר סיני לבית גיחח אשרה
 ליהוה: (י) ונספו רביעת ההין לכבש
 האחד בקדש הסף נסוף שכר ליהוה:
 (יא) ואת הכבש השני תעשה בין הערבים
 במנחת הבקר ובנספו תעשה אשרה רים
 גיחח ליהוה: פ (ט) וביום השבת שגרי
 כבשים בגרי שנה תמימם ושגרי עשרתים
 סלת מנחה בלולה בשמן ונספו: (י) עלת
 שבת בשבתו על עלת התמיד ונספה: פ
 (יא) ובראשי חודשיכם תקריבו עלה ליהוה
 פרים בגרי בקר שנים ואיל אחד כבשים
 בגרי שנה שבעה תמימם: (יב) ושלושה
 עשרתים סלת מנחה בלולה בשמן לסף
 האחד ושגרי עשרתים סלת מנחה בלולה
 בשמן לאיל האחד: (יג) ועשרת עשרון

זה אשך תעשה וגו' היא היתה אזהרה ליומי המולחים וכן זה
 לדורות: (ה) סלת למנסה. מנחת נככים: (ו) העשירי כהר
 סיני. כמות שבעה בימי המולחים. ד"ל העשירי כהר סיני

סלף למנחתא דסילא במשח בתילא רבעת התא:
 (א) עלת תדרא דאתעבדא בטורא דסיני לאתקבלא בכעא
 קדמא קדם: (ב) ונספה רבעת התא לאימרא חד בקודשא
 יתסוף נסוף בתר קדם: (ג) ות אימרא תניא תעבד
 בין שמשא במנחת צפרא ובנספיה תעבד קדמא דמתקביל
 בכעא קדם: (ד) ובזמא דשבתא תרין אימרון בני שגרי
 שלמין ותרין עשרונין סלףא דמתקמא דסילא במשח ונספיה:
 (ה) עלת שבתא דתתעבד בשבתא על עלתא תדרא ונספה:
 (ו) ובירשי יחיון תקריבו עלתא קדם: (ז) תרין בני חודי
 תרין ודבר חד אימרון בני שגרי שבעה שלמין: (ח) ותלתא
 עשרונין סלףא מנחתא דסילא במשח לחורא חד ותרין
 עשרונין סלףא מנחתא דסילא במשח לדברא חד:
 (ט) ועשרונא עשרונא סלףא מנחתא דסילא במשח לאימרא

סקיש עולת תמיד לעולת הכ סיני שנתקדשה לפני מוח פורס
 שנתנו זה וחסם צלונות [שמות כ"ד] ותלמד שבעה כלי:
 (א) ונספו. יין: בקדש הסף. על המזבח יתנספו [ספר]:
 נסוף שכו. יין המעטכ כעט ליון אגמו [ז"ב ז"ל]: (ח) כיוס
 יחס. נסת רוח לפני שאתכתי ונעשה כלוי: (י) עולת שנת
 בשנתו. ולא עולת שנת שנת אחרת הכי שלל הקריב שנת
 זו שומע אני יקריב. שחיס לשנת כהנס ת"ל בשנתו מניד שלל
 מכר יומו ככל קדשו: על עולת החמיר. אלו עוסקין לנד
 לוחן שני כבשים של עולת החמיר ומניד שלין קדשין שלל דין
 שני החמירין [ספר]: וכן ככל העוסקין ללוח על עולת החמיר
 למעמד זה: (יב) ושלשה פסוקים. כמשפט פסוקי פד שכן

סלת מנחה בלילה בשמן לכבש האחד
 עלה ריח גיחח אשה ליהוה: (י) ונספיהם
 חצי ההין יהיה לפר ושלישת ההין לאיל
 ורביעת ההין לכבש יין ואת עלת חדש
 בחדשו לחדשי השנה: (יא) ושעיר עזים
 אחד לחטאת ליהוה על-עלת התמיד
 יעשה ונספו: ס ששי (טז) ובחדש הראשון
 בארבעה עשר יום לחדש פסח ליהוה:
 (יז) ובחמשה עשר יום לחדש הזה חג
 שבעת ימים מצות יאכל: (יח) ביום הראשון
 מקראת החדש פלמלא את עבודה לאת עשוי:
 (יט) והקרבתם אשה עלה ליהוה פרים
 בגיבקר שנים ואיל אחד ושבעה כבשים
 בגי שנה תמימם יהיו לכם: (כ) ומזבתם
 סלת בלילה בשמן שלשה עשרגים לפר
 ושני עשרגים לאיל תעשוי: (כא) עשרון
 עשרון תעשה לכבש האחד לשבעת

סן קטובין נכסח נככים: (יד) זאת עולת שדש נדשו. טלס

סך עלת לאתקבלא ברענא קרבנא קרם י: (י) וקציתון
 סלחית הניא יחי לחותא וסלחית הניא לקרא ורבעת דניא
 לאימא חקרא דא עלת ריש קרא באנתהחיה זן לכל
 ריש יחד שתא: (י) וקסר פו עון חד לחשאקא קרם
 על עלתא תדרא תעביד ונפיה: (י) וקראתא קרמאה
 בארבעת עשרא זקא לקרא פקתא קרם י: (י) וכתשית
 עשרא זקא לקרא תרין תנא שבעא זמן ססוד תאמיל:
 (י) קזקא קרמאה מעבע קריש כל עבדת סלחן לא תעבדון:
 (י) ותקרבון קרבנא עלתא קרם י תרין גני תרין תרין ודבר
 חד ושבעא אימין גני שניא שלסין יתון לבון: (י) ומגדתון
 סלחא דסילא במשה תלחא עשרוין לחותא תרין עשרוין
 לקרא תעבדון: (כ) עשרויןא עשרויןא תעביד לאימרא

פכר זנו כנל קרכנו וסוד סין לו תסלמוין: (י) ותעיר
 עזים וז'. כל שעירי סמוסין סין לכסר על טועלת מקדש
 וקדסיו סכל כמו סמוסח' (ננסכח טנועות דף ט') ונסחכס
 ועיר כ"ס סלמכר זו ל"ס' סלמודו ללמדך סנסכר על סלן
 זו דיעס לל נססכס ולל נססין סלן מכיר נססל סלל סק"ס
 נלכד וסלכ ססעירכס לנדון וננו. ומדכדו נלגדס סלכ
 סק"ס כזיסו סכרס עלי על סנעעסתי סח סיכס [סולין ס']:
 על עולת סחמיד. יעסס כל סקכנ כזס: וכסכו. סין וכסכו
 וסככ על ססעיר סלן נככיס נססלח: (יד) כל מללכח
 עזודס. סמי' מללכס סלכיס לכס כגון דער סלכד סמוסר
 נסולו סל מועד סקודס נ"פ: (יט) פכיס. סנגד סכרסס
 סלמכר ולל סכקר כן סכרסס [נללסית י"ט]: סלילס. סנגד

הַכֹּבְשִׁים: (כג) וְשַׁעִיר הַטָּמֵא אֶחָד לַכֹּפֶר
עֲלֵיכֶם: (כד) מִלֶּכֶד עֶלְת הַבֶּקָר אֲשֶׁר
לְעֹלֹת הַתָּמִיד תַּעֲשׂוּ אֶת־אֵלֶּה: (כה) כְּאֵלֶּה
תַּעֲשׂוּ לַיּוֹם שִׁבְעַת יָמִים לֶחֶם אִשֶׁה רֵיחַ
גִּיחַח לַיהוָה עַל־עֹלֹת הַתָּמִיד יַעֲשֶׂה
וְגִסְפוֹ: (כו) וּבַיּוֹם הַשְּׂבִיעִי מִקְרֵא־קֹדֶשׁ
יְהִי־לָכֶם כַּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ: (כז)
וּבַיּוֹם הַשְּׂבִיעִי בְּהַקְרִיבְכֶם מִגִּחַח
חֲדָשָׁה לַיהוָה בְּשִׁבְעַת־יָמֵיךְ מִקְרֵא־קֹדֶשׁ
יְהִי־לָכֶם כַּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ:
(כח) וְהַקְרַבְתֶּם עֹלָה לְרִיחַ גִּיחַח לַיהוָה
פָּרִים בְּנֵי־בָקָר שְׁנַיִם אֵיל אֶחָד שִׁבְעָה
כֹּבְשִׁים בְּנֵי שְׁנָה: (כט) וּמִנְחַתֶּם סֹלֶת
בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לִפְרֵי הָאֶחָד
שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לְאֵיל הָאֶחָד: (ל) עֶשְׂרוֹן
עֶשְׂרוֹן לַכֹּבֵשׁ הָאֶחָד לְשִׁבְעַת הַכֹּבְשִׁים:
(לא) שַׁעִיר עֲזִים אֶחָד לַכֹּפֶר עֲלֵיכֶם:
(לב) מִלֶּכֶד עֶלְת הַתָּמִיד וּמִנְחַתוֹ

תַּעֲשׂוּ תַמִּימִם יְדֵי־יָדְכֶם וְגִסְפֵיהֶם: (א)

תִּיבִים

הַזֶּה בֶּן לְשִׁבְעָא אִימְרִין: (א) וְהַסְדָּא דְהַטָּמֵא הוּא לַכֹּפֶר
עֲלֵיכֶם: (ב) בַּר מַעֲלָה אֶפְסָא דְהוּא עֵלְת הַתָּדָא מִעֲבֹדָה
זַת אֵלִין: (ג) בְּאֵלִין מִעֲבֹדָה לִיּוֹמָא שִׁבְעָא יָמִין לִמַּס קִרְוִין
דְמִתְקַבֵּל בְּרַעוּא קָדִים יי על עֲלֵתָא תְדִרְא יתְעַבֵּד וְגִסְפֵיהֶם:
(ד) וּבִיּוֹמָא שְׂבִיעָא מַעֲבֵר קָדִישׁ יְהִי לְכוֹן כֹּל עֲבֹדָה פִּילְתִּין
לֹא מִעֲבֹדָה: (ה) וּבִיּוֹמָא דְבִנְיָנָא בְּקִרְוִיבִין מִקְרֵא־קֹדֶשׁ
קָדִים יי בְּעֲבֹדָתִיכוֹן מַעֲבֵר קָדִישׁ יְהִי לְכוֹן כֹּל עֲבֹדָה פִּילְתִּין
לֹא מִעֲבֹדָה: (ו) וְהַקְרַבִּין עֲלֵתָא לְאִתְקַבֵּלָא בְּרַעוּא קָדִים יי
תּוֹרִין בְּנֵי תּוֹרֵי תְבִין דְּבַר הַזֶּה שִׁבְעָא אִימְרִין בְּנֵי שְׁנָה:
(ז) וּמִנְחַתוֹן סֹלֶתָא דְסִילָא בְּמִשְׁחָה תִּלְתָּא עֶשְׂרוֹנִין לְהַזְרָא
הַזֶּה תְבִין עֶשְׂרוֹנִין לְדְבָרָא הַזֶּה: (ח) עֶשְׂרוֹנָא עֶשְׂרוֹנָא לְאִימְרָא
הַזֶּה לְשִׁבְעָא אִימְרִין: (ט) צִפּוֹר בַּר עֲזִין הַזֶּה לַכֹּפֶר עֲלֵיכֶם:
(י) בַּר מַעֲלָה תְדִרְא וְגִסְפֵיהֶם מִעֲבֹדָה שְׁלִטִין יְהִין לְכוֹן
וְגִסְפֵיהֶם:

זִילֵוּ סַל יַמְסָ: כַּנְגַד יַעֲקֹב מַנְל' וְהַכְּזִים הַסְכִּיד יַעֲקֹב
[כַּלְמֵיט ל'] זִימְרוּ סַל ל' מַנְסֵה סַדְכֵסן דְּלִיחֵי זַחַס: (כד) כַּלְמֵס
חַעֲזוּ לַיּוֹם. סַלֵּל יִכּוּ מוֹמְתִין וְהוֹלְכִין כַּמְרֵי סַנְז: (כז) וּבַיּוֹם
הַכְּזִימֵס. סַנְז סַנְזוּעוּ' קַרְוֵי כְּבוֹרֵי קְנִיר חַמִּיס עַל סַס ל' סַלְחַס
סַחַס כַּלְסוֹנִים לְמַנְסַה חַמִּיס כַּלְסִים עֵן סַדְסַל: (לא) חַמִּימִים
יִהְיוּ לָכֶם וְגִסְפֵיהֶם. סַפּ הַסְכִּים יִהְיוּ חַמִּימִים לְעוֹדוּ כַּוּחַס
כַּסְתִּין סַחִין סַחַעֲלַס קַחְסִין סַחַל לְגַכְסִים [מַנְסוּס ס']:

כח (א) ובהחדש השביעי באחד לחדש
 מקרא-קדש יהיה לכם כל-מלאכת
 עבודה לא תעשו יום תרועה יהיה לכם:
 (ב) ועשיתם עלה לריח ניהח ליהוה פר
 צדקקר אחד איל אחד כבשים בני-שנה
 שבעה תמימים: (ג) ומנחתם סלת בלולה
 בשמן שלשה עשרנים לפר שני עשרנים
 לאיל: (ד) ועשרון אחד לכבש האחד
 לשבעת הכבשים: (ה) ושעיר-עזים אחד
 חטאת לכפר עליכם: (ו) מלבד עלת
 החדש ומנחתה ועלת התמיד ומנחתה
 ונספיהם כמשפטם לריח ניהח אשר
 ליהוה: (ז) ובעשור לחדש השביעי יהיה
 מקרא-קדש יהיה לכם ועשיתם את-
 גפשתיכם כל-מלאכה לא תעשו:
 (ח) והקרבנם עלה ליהוה ריח ניהח פר
 צדקקר אחד איל אחד כבשים בני-שנה
 שבעה תמימים יהיו לכם: (ט) ומנחתם

סלת בלולה בשמן שלשה עשרנים לפר
 שני עשרנים לאיל האחד: (י) עשרון
 עשרון לכבש האחד לשבעת הכבשים:
 (יא) ושעיר-עזים אחד חטאת מלבד חטאת

תרומ

כח (א) ויהי רא שביעאה צדד ליהוה מעט קדיש יהי
 לכוז כל עבדת פולחן לא תעבדו זם יבא יה
 לכוז: (ב) ותעבדו עלתא לאתקבלא ברענא קדם ה תור פר
 תורי חד דר תר אימרן בני שגא שבגא שלמן:
 (ג) ומנחתהו סילתא דסילא במשח תלתא עשרונן לתרא
 תרין עשרונן לדקרא: (ד) ועשרונא חד לאימרא חד לשבגא
 אימרן: (ה) וקסיר פר עזין חד תסאקא לכפרא עלכוז: (ו) פר
 מעלת דתא ומנחתה ועלת תדרא ומנחתה ומנחתהו פרתי
 להן לאתקבלא ברענא קודבנא קדם ה: (ז) ובעשרא לתרא
 שביעאה תרין מעט קדיש יהי לכוז ותענו יה נספחכוז כל
 עבדתא לא מעבדו: (ח) ותקרבתי עלתא קדם ה לאתקבלא
 ברענא תור פר תורי חד דר תר אימרן בני שגא שבגא
 שלמן יהו לכוז: (ט) ומנחתהו סילתא דסילא במשח תלתא
 עשרונן לתרא תרין עשרונן לדקרא חד: (י) עשרונא עשרונא
 לאימרא חד לשבגא אימרן: (יא) קסיר פר עזין חד תסאקא

כח (ו) ובלבד עולם סדלס. ומוספי רלס פדס סכול ניס
 ר"ה: (יא) מלבד חטאת הכזורים. מעיר ספספס כמי

הפסרים ועלת התמיד ומגתה
 ונספיהם: ס שביעי (יב) ובתמשה עשר יום
 לחדש השביעי מקרא קדש יהיה לכם
 כל-מלאכת עבודה לא תעשו ותנתם חג
 ליהוה שבעת ימים: (יג) והקרבתם עלה
 אשה ריח ניחח ליהוה פרים בגי-בקר
 שלשה עשר אילים שנים פבשים בגי-שנה
 ארבעה עשר תמימם יהיו: (יד) ומגתם
 סלת בלוילה בשמן שלשה עשרנים לפך
 האחד לשלשה עשר פרים שני עשרנים
 לאיל האחד לשני האילם: (טו) ועשרון
 עשורן לקבש האחד לארבעה עשר
 פבשים: (טז) ושעיר-עזים אחד חמאת
 מלבד עלת התמיד מגתה ונסקה: ס
 (יז) וביום השני פרים בגי-בקר שנים עשר
 אילם שנים פבשים בגי-שנה ארבעה
 עשר תמימם: (יח) ומגתם ונספיהם
 לפרים לאילם ולפבשים במספכם

עוד טו

בר ממשאר דכפריא ועלת תדרא ומגתה ונספיהו:
 (יב) ובתמשת עשרא יומא לחדא שביעאה מעדע קדיש יהי
 לבון כל עבודת פולחן לא תעבדון ותחנן סגא קדם יי שבעא
 זמין: (יג) ותקרבון עלתא קרבן דמתקבל בגעא קדם יי
 תורין בגי חזרי תלת עשר דקרבין תרין אימרון בגי שגא ארבעת
 עשר שלמין יהון: (יד) ומגתהון סילתא דפילא במישח תלתא
 עשרונין לתורא חד לתלתא עשר תורין תרין עשרונין לדקרא
 חד לתרין דקרבין: (טו) ועשרונא עשרונא לאימרא חד לארבעת
 עשר אימרון: (טז) ואפיר בר עזין חד חמאת בר מעלת
 תדרא מגתה ונסקה: (יז) וביומא תנינא תורין בגי חזרי תרי
 עשר דקרבין תרין אימרון בגי שגא ארבעא עשר שלמין:
 (יח) ומגתהון ונספיהון לתורין לדקרבין ולאמרון במספכהון

האומר באחרי עות שנס סוף חסאח: ועולת הסמיד. ועלנד
 עולת הסמיד חעשו עולות הללו: ונספיהם. ופס על הסוספין
 הכוזבים ועל חעשו וסוף לשון זווין נלנד עולת הסמיד ונספיהם
 חעשו את אלה ונספיהם וכן כל נספיהם האומרים בכל המועדות
 סוף נשל קרבות סוף נשל ונספיהם ונספיהם ונספיהם שנס
 ונספיהם על הסמיד ולמין לשון זווין ספרי נספיהם על ונספין
 כוזבים לעלמו בכל יום ויום: (יח) ונספיהם ונספיהם לפריס.
 פרי סוף שבעים הם כנגד שבעים אומות שנתמנעים והולכים
 סימן כליס לסם [סוכס ל'ז] ונימי סנקדס סיו ענינים עליסם
 ון סיסוכין: ולכנסים. כנגד יסרלל סנקדס סיו פוורס [ימיס
 ל': וסס קצועים ונניינס חשעים וסננס לכלות וסס חשעים
 וסננס קללות סנננסס חורס. שני נלנד ונספיהם על שני

19

Tom. IV.

במשפט: (ט) ושעיר עזים אחד חטאת
מלבד עלת התמיד ומנחתה ונספיהם: ס
(י) וביום השלישי פרים עשתי עשר אילים
שנים בכשים בגי שנה ארבעה עשר
תמימים: (יא) ומנחתם ונספיהם לפרים
לאילים ולכבשים במספרם כמשפט:
(יב) ושעיר חטאת אחד מלבד עלת
התמיד ומנחתה ונספיהם: ס (יג) וביום
הרביעי פרים עשרה אילים שנים בכשים
בגי שנה ארבעה עשר תמימים:
(יד) מנחתם ונספיהם לפרים לאילים
ולכבשים במספרם כמשפט: (כה) ושעיר
עזים אחד חטאת מלבד עלת התמיד
מנחתה ונספיהם: ס (טו) וביום התמישי
פרים תשעה אילים שנים בכשים בגי
שנה ארבעה עשר תמימים: (טז) ומנחתם
ונספיהם לפרים לאילים ולכבשים
במספרם כמשפט: (כז) ושעיר חטאת

אחד מלבד עלת התמיד ומנחתה ונספיהם:
(כט) וביום הששי פרים שמנה אילים שנים
בכשים בגי שנה ארבעה עשר תמימים:
(ל) ומנחתם ונספיהם לפרים לאילים
ולכבשים במספרם כמשפט: (לא) ושעיר

תרומ

פרתו: (י) וצמד בר עזין חד חטאתא בר מעלת תרדיא
ומנחתה ונספיהו: (י) ובזמא תליטאה תורין חד עשר דקרין
תרין אימרין בני שגא ארבעא עשר שלטין: (כ) ומנחתהו
ונספיהו לתורין לדקרין ולאמרין במגניהו פרדו: (כ) וצמד
דחטאתא חד בר מעלת תרדיא ומנחתה ונספיה: (כ) ובזמא
דביגאה תורין עשרא דקרין תרין אימרין בני שגא ארבעא
עשר שלטין: (כ) מנחתהו ונספיהו לתורין לדקרין ולאמרין
במגניהו פרדו: (כ) וצמד בר עזין חד חטאתא בר מעלת
תרדיא מנחתה ונספיה: (כ) ובזמא חטיטאה תורין תשע דקרין
תרין אימרין בני שגא ארבעא עשר שלטין: (כ) ומנחתהו
ונספיהו לתורין לדקרין ולאמרין במגניהו פרדו: (כ) וצמד
דחטאתא חד בר מעלת תרדיא ומנחתה ונספיה: (כ) ובזמא
שתיהא תורין תשגא דקרין תרין אימרין בני שגא ארבעא
עשר שלטין: (כ) ומנחתהו ונספיהו לתורין לדקרין ולאמרין
במגניהו פרדו: (כ) ובזמא דחטאתא חד בר מעלת תרדיא

חַטָּאת אֶחָד מִלֶּבֶד עֲלֵת הַתָּמִיד מִנִּחְתָּהּ
 וְנִסְכֶיהָ: (לג) וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי פָרִים
 שִׁבְעָה אֵילִם שְׁנַיִם כִּבְשִׂים בְּגֵר־שְׁנֵיהָ
 אֲרֶבֶעָה עָשָׂר תְּמִימִם: (לד) וּמִנִּחְתָּם
 וּנְסֻכָהֶם לַפָּרִים לְאֵילִם וּלְכִבְשִׂים בְּמִסְפָּרָם
 כְּמִשְׁפָּטָם: (לה) וְשַׁעִיר חַטָּאת אֶחָד מִלֶּבֶד
 עֲלֵת הַתָּמִיד מִנִּחְתָּהּ וְנִסְכָּהּ: (לו) טַמֵּד
 (לז) בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצַרְתָּ תִהְיֶה לְכֶם כָּל־
 מְלֹאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ: (לח) וְהִקְרַבְתֶּם
 עֲלֶיהָ אִשָּׁה בִּיחַח לַיהוָה פֶּר אֶחָד אֵיל
 אֶחָד כִּבְשִׂים בְּגֵר־שְׁנֵיהָ שִׁבְעָה תְּמִימִם:
 (לט) מִנִּחְתָּם וְנִסְכֵיהֶם לִפְרֹ לְאֵיל וּלְכִבְשִׂים
 בְּמִסְפָּרָם כְּמִשְׁפָּטָם: (ל) וְשַׁעִיר חַטָּאת
 אֶחָד מִלֶּבֶד עֲלֵת הַתָּמִיד וּמִנִּחְתָּהּ וְנִסְכָּהּ:
 (לא) אֲלֶּה תַעֲשׂוּ לַיהוָה בְּמוֹעֲדֵיכֶם
 לְבַד מִגִּדְרֵיכֶם וּגְדַבְתֶּיכֶם לְעֹלֹתֵיכֶם

יחזק'י

תעבדו היום ולא שנה שלשון אלה לירושלם כמו שאמרו כו' ו'
 בשני ונסכיהם שש' ונסכיהם שש' כמספספס פ"ט י"ד פ"ט

מִנִּחְתָּהּ וְנִסְכָּהּ: (כג) וּבַיּוֹמָא שְׁבִיעָא חוֹרִין שִׁבְעָה דְבָרִין
 תָּרִין אֵימְרִין בְּנֵי שְׁנָא אֲרֶבֶעָה עָשָׂר שְׁלָמִין: (כד) וּמִנִּחְתָּהוֹן
 וְנִסְכֵיהוֹן לְחוֹרִין לְדָבְרִין וְלֵאמִרִין בְּמַגְנֵיהוֹן דְּרִתּוֹ לְהוֹן:
 (כה) וְצִפְרָא דְחַטָּאתָא חָד פֶּר מַעֲלַת תְּרִירָא מִנִּחְתָּהּ וְנִסְכָּהּ:
 (כו) בַּיּוֹמָא חֲמִינְאָה בְּנִישִׁין תְּהִי לְכוֹן כָּל עֲבִידָה פִּילְחוֹן לֹא
 תַעֲבֹדוּן: (כז) וְתַכְרֵבוֹן עֲלֶיהָ קִרְבָּן דְּמַתְקָבִיל בְּרַעְנָא קָדָם
 יי תוֹר חָד דְּפֶר חָד אֵימְרִין בְּנֵי שְׁנָא שִׁבְעָה שְׁלָמִין:
 (כח) מִנִּחְתָּהוֹן וְנִסְכֵיהוֹן לְחוֹרָא לְדָבְרָא וְלֵאמִרִין בְּמַגְנֵיהוֹן
 דְּרִתּוֹ: (כט) וְצִפְרָא דְחַטָּאתָא חָד פֶּר מַעֲלַת תְּרִירָא וּמִנִּחְתָּהּ
 וְנִסְכָּהּ: (ל) אֲלִין תַעֲבֹדוּן קָדָם יי בְּמוֹעֲדֵיכוֹן פֶּר מִגִּדְרֵיכוֹן
 וּגְדַבְתֵיכוֹן לְעֹלֹתְכוֹן וּלְמִנְחֹתְכוֹן וּלְנִסְכֵיכוֹן וּלְגִבְסַת קֹדְשֵׁיכוֹן:

כפי כלן ויום רצו לנסוך הניים ען הסוכה צמח: (לח) ערבת
 תהיה לכם. עלזורים בעשיית מלאכה. ד"ל ערבת עזרו מלאכה
 מלוגד טעונו ליום [בספרי]. ומדרכו צאגדה לפי שכל ימות
 הכבל הקריבו כנגד שבעים אומות וצלין ללכת אונר להם הטוקס
 בצקסס ומכ עשו לי סעודה קטנה כדי שסאסנה נכס: (לז) סר
 אחד איל אסד. איל כנגד ישראל הסעכו לי מעט עוד ולסון
 הסכ הוא זה ככניס הספטרים מואביסם והוא אונר להם קסס
 עלי פרידהכס עככו עוד יום אחד ומסל למלך טעספ סעודה
 כולי כדאיפס צמכתה כוטס. ובמדרכ רני תכסועל למדס
 חורס דרך ארץ שני טיס לו אכסכאלי יום כלסון יאכילנו טסוונס
 לומר יאכילנו דניס לומר כסר כסמס לומר מואכילו קטניס
 לומר מואכילו יקכ סוסס והסוך כסרי סמס: (למ) אלה טעסו
 לה' צמועדיכס. דבר הקנז למסס: לד ענדריכס. פס

וּלְמַנְחֹתֵיכֶם וּלְנֹסְפֵיכֶם וּלְשֹׁלְמֵיכֶם:
 ל (א) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּכֹל
 אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: פ פ פ
 סדר משות

(ע) וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל־רְאִשֵׁי הַמִּשְׁוֹת לְבְנֵי
 יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה:
 (ג) אִישׁ כִּי־יִהְיֶה גֵדֵר לַיהוָה אֹרֶה־שִׁבְעַת
 שְׁבָעָה לְאַסֹּד אֲסָרְעַל־נַפְשׁוֹ לֹא־חָלַדְדָּבָר
 כְּכֹל־הֵיבֵא מִפִּי יַעֲשֶׂה: (ד) וְאִשָּׁה כִּי־
 תִגְדֹּר גֵדֵר לַיהוָה וְאַסְרָה אֲסָר בְּבֵית אָבִיהָ
 בַּנְעֻרֶיהָ: (ה) וְשָׁמַע אָבִיהָ אֶת־גִּדְרָהּ

בחסם לידו קבצות כגבל מלוה היו צדיקים או נדרים או
 נדרות שנדרתם כל המנה הקריצות כגבל שמה יקשה לו לחזור
 ולעלות לירושלים ולהקריב נדריו ונמצא עובר כגל החסר:
 ל (א) ויאמר משה אל בני ישראל. להספיק הענין דברי רבי
 ישועאל לפי שפד כאן דבריו של נקיס ופרשת נדרים נוחה לה
 דברו של משה הולך להספיק פסלה ולומר שזר משה
 ואמרה פרשה זו לישראל שמה לא כן יש צמחוע שלא אמר
 להם זו אלא שפרשת נדרים החחיל דבריו:
 חסלה פרשת פנחס.
 (ב) רשעי הנמות חלק כבוד לנשיאים ללעדס חסלה ואמר

ל (ב) וַאֲמַר מֹשֶׁה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל כְּכֹל דִּי פִקֵּד יְיָ יְהִי מִשָּׁה:
 (ג) וּבְלִיל מִשָּׁה עִם רִישֵׁי שְׁבֻטָא לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִיָּד
 דִּין פְּתָקָא דִּי פִקֵּד יְיָ: (ג) גְּבַר אָבִי יִדֵּר גֵדֵר קָדָם יְיָ או
 יָקִים קָדָם לְמִיָּד אֲסָר עַל גְּבֻשָׁתָהּ לֹא בְפִיל פְּתָקָתָהּ כְּכֹל
 דִּי יִפְזֹק מִפְּתָיָה עֵבֵיד: (ד) וְאַתָּמָא אָבִי תִדֵּר גֵדֵר קָדָם יְיָ
 וְתִסֵּר אֲסָר בְּבֵית אָבִיהָ בְּנִדְוִיתָהּ: (ה) וְיִשְׁמַע אָבִיהָ יְיָ

כן לכל בני ישראל וענין חלק שאלו הדרכות כן הלמוד
 לומר וישונו אליו חסרן וכל הנשיאים צדקס וידבר משה אליהם
 ואמר כן נגשו כל בני ישראל [שמות ל"ד]. ומה ראה לאומרה
 כאן למד מהספרת נדרים ציפיד מומחה ואם אין יחיד מומחה
 מפר כמלכה הדיוטות או יכול שלא אמר משה פרשה זו אלא
 לנשיאים כלל נאמר כאן זה הדבר ונאמר בשמותי הן זה
 הדבר [ויקרא י"ז] עם להלן נאמרה ללמדן ולבניו ולכל בני
 ישראל שנאמר דבר אל חסרן וגומר חף זו נאמרה לכולן [צ"ג
 ק"ג]: זה הדבר. משה נחנצט ככה אמר ה' כמלות הלילה
 [שמות י"ח] והנשיאים נחנצטו ככה אמר ה' מוסף עליהם משה
 שנחנצטו כלשון זה הדבר [ספרי]. ד"ל זה הדבר מועט הוא
 לומר שחכס כלשון הפרה ועל כלשון הפרה כלשון הסתוב
 כאן ואם חלפו אין מותר ואין מוסר [ספרי נדרים ע"ז]:
 (ג) נדר. האומר רבי עלי קונס שלא אוכל או שלא לעשה
 דבר פלוני יכול אפי' נשבע שיאכל נבלות אפי' קורא עליז
 ככל היולא משיו יעשה ה"ל לאסר ליסר לאסור את האומר
 ולא להחיר את האסור: לא יסר דברו. כמו לא יסלל דברו
 לא יעשה דברו חולין: (ד) צדית אפיס. כדמות אפיס ואפילו
 פינה צדיתו [ספרי]: כנעוים. ולא קפנה ולא בוגרת שהקפנה

על נפשה יקום עליה: (יא) ואם בית אישה
 נדרה או אסרה אסר על נפשה בשבעה:
 (יב) ושמע אישה והתירש לה לא הניא
 אתה וקמו כל נדריה וכל אסר אשר
 אסרה על נפשה יקום: (יג) ואם הוסיף יפר
 אתם אישה ביום שמעו כל מוצא שפתיה
 לנדריה ולאסר נפשה לא יקום אישה
 הפרם ויהנה יסלח לה: (יד) כל נדר וכל
 שבעת אסר לענת נפש אישה יקימו
 ואישה יפרנו: (טו) ואם התירש יחריש לה
 אישה מיום אל יום והקים את כל נדריה
 או את כל אסריה אשר עליה הקים
 אתם ביהתירש לה ביום שמעו: (טז) ואם
 הפר יפר אתם אחרי שמעו ונשא את
 עונה: (יז) אלה החקים אשר צוה יהוה
 את משה בין איש לאשתו בין אב
 לבתו בנערה בית אביה: פ שני

כל שנפרכים נראות אלה היל [קידושין יג]: (י) כל אט

כל די אסרת על נפשה יקום עליה: (יא) ואם בית בעלה
 נדרת או אסרת אסר על נפשה בקיים: (יב) ושמע בעלה
 וישתוק לה לא אערי יתה ויקימו כל נדרה וכל אסר די
 אסרת על נפשה יקום: (יג) ואם בשלא ובשיל יהוון בעלה
 ביוסא דשמע כל אסקות שפוקתא לנדרהא ולאסר נפשה
 לא יקימו בעלה בשיליטין ומן קדם יי ישתביק לה: (יד) כל
 נדר וכל קימת אסר לסגפא נפש בעלה וקושטין ובעלה
 ובשיליטין: (טו) ואם משתק ישתוק לה בעלה מיום ליום וקיים
 ית כל נדרהא או ית כל אסרהא די עליה קום ויהוון צרי
 שתיק לה ביוסא דשמע: (טז) ואם בשלא ובשיל יהוון בתה
 דשמע וקבל ית הובה: (יז) אליו קיימא די פקד יי ית משה
 בין נכרא לאתתיה בין אבא לבתיה בנדריהא בית אביהא:

אסרה על נפשה יקום עליה. לפי שאינה לא נראתה אז ולא
 נראתה בעל ונאלמנה מן הסודין הכתוב מדבר אזל אלמנה
 מן הסודין מה הבעל נמרוקס וסזרה לכסות סז: (יא) וס
 צית חיסה נרה. בשואה הכתוב מדבר: (יד) כל נדר וכל
 שבעת אסר וגו'. לפי שאמר שהבעל מפר יכול כל נדרים
 במשמע ה"ל לענות נפש אינו מפר חלא נדרי עטוי נפש כלנר
 וסס מפורשים נחם' [נדרים ע"ט]: (טו) מיום אל יום. סלל
 האמר מעת לעת לכך האמר מיום אל יום ללמדך שיון מפר
 חלא עד שמתקן: (טז) אסרי שמעו. אסרי שמעו וקיים
 האמר אסרי צו וסזר וספר לה אפילו צו צוים: וסלל אט
 עונה. הוא מוכחם חסמים למדנו מכלן סבגוס חקלס לסדיו
 סול נכנס חסחיו לכל עושין:

לא יט וידבר יהוה אל משה לאמר:
 (ט) נקם נקמת בני ישראל מאת המדינים
 אחר תאסף אל עמך: (ט) וידבר משה
 אל ה' לאמר החלצו מאתכם אנשים
 לצבא ויהיו על מדין לתת נקמת יהוה
 במדין: (י) אלף למטה אלף למטה לכל
 משות ישראל תשלחו לצבא: (יא) וימסרו
 מאלפי ישראל אלף למטה שנים עשר
 אלף חלוצי צבא: (י) וישלח אתם משה
 אלף למטה לצבא אתם ואת פינחס בן
 אלעזר הכהן לצבא וכלי הקדש והחצרות
 התרועה בידו: (י) ויצבאו על מדין באשר
 לא (ב) ואלה שמותיהם ואלה שמותיהם
 ככנסו לדבר שמיחה על רכיב לא לס. ד"ט עפני צ' פרידות טווח
 מדינים כחעברו על רכיב לא לס. ד"ט עפני צ' פרידות טווח
 יש לי להוליך מהם רוח כוונות ונעמה (אשת שלמה הולך
 ילדו דוקא. שבעה ונעמון סיחם [צ"ק ל"ט] כדליתא צ'
 שר שנגה ד' וס' בחוסה) כענונית: (ג) וידבר משה ובוור.
 אף על פי שבע שמיחה חלום בדבר עשה שמיחה ולא חסר
 [ספרי]: החלו. כסרגונו לכן חלוצי צבא עזינים: אשכים

לא (ה) ומיליל י עם משה למימר: (ז) אתפרע פורענות בני
 ישראל מן מדינא פתר בן תתקניש לעשך: (א) ומיליל משה
 עם עמא למימר זריו מכחו גברין לחילא ויהו על מדין למימן
 פורענות דין עמא דין במדין: (ג) אלפא לשבטא אלפא
 לשבטא לכל שבטא דישראל תשלחו לחילא: (ט) ואת פתח
 מאלפא דישראל אלפא לשבטא תרי עשר אלפין מנר
 חילא: (י) ושלח יתהון משה אלפא לשבטא לחילא יתהון וס'
 פינחס בר אלעזר כרצא לחילא ומני קדשא ותצו צרת ופבתא
 בידיה: (י) ואתחילו על מדין כמא דפקיד ית משה וקטלו
 זריקים וכן צבר לנו אנשים [שמות ט"ז] וכן אנשים חכמים
 וידועים [דברים א']: נקמת ס'. סענונד כנגד יסכאל כלינו
 עומד כנגד הקצ'ס: (י) לכל נשות יסכאל. לרבות צבט לו
 [ספרי]: (י) ומסרו. להודיעך שכן של דועי יסכאל כנה
 סס פנינים על יסכאל עד של שמו צמיחה מה הוא
 אומר עוד מעט וסקלוי [שמות ט"ז] ועשמו שמיחה משה
 חלוצים כנקמת מדין לא רנו ללכת עד שנמסרו על כנס:
 (ו) אוחס וס' סיננס. מניד סהים סיננס שקול כנגד כולם.
 ועפני מה הלך סיננס ולא הלך אלעזר אמר הקדוש צדק הוא
 מי שחמיל צנלוה סהכב כזי צה נור יגמור. ד"ט שסלך
 לנקום נקמת יוסף אזי אנו שנאמר והמדינים מכרו אוח
 [בראשית ל"ז] ומנין סהיחה אנו של פתנס משל יוסף שנאמר
 מצבות סויאל [שמות ו'] מוצע יתרו שפינס עגלים לע"ט
 ומוצע יוסף שספט צילכו [כופס ו']. דבר אחר סהים משוס
 מלחמה: וכלי הקדש. זס סלרין והלץ סהים צלעס עמסס
 ופמרים מלכי מדין צכספיס והוא עזמו פורח עמסס סלס

צנה יהנה את-משה בתרגו בתרגו בלזכר:
 (ח) ואת-מלכי מדין הרגו על-חלליהם
 את-אני ואת-דקם ואת-צור ואת-חור
 ואת-דבע המשת מלכי מדין ואת בלעם
 בן-בעור הרגו בחרב: (ט) וישבו בני-
 ישראל את-גשי מדין ואת-מפס ואת כל-
 בדתם ואת-כל מקנהם ואת-כל-הילים
 בזו: (י) ואת כל-עריהם במושבבתם ואת
 כל-מירתם שרפו באש: (יא) ויקחו את-
 כל-השלל ואת כל-המלקוח באדם
 ובבהמה: (יב) ויבאו אל-משה ואל-אלעזר
 הכהן ואל-ענת בני-ישראל את-השבי
 ואת-המלקוח ואת-השלל אל-המחנה
 אל-ערבת מואב אשר על-ירדן ירחו: ס

לס את הניץ שהם מקוק זו וס נופלים לכך נאמר על
 חלליהם במלכי מדין שנופלים על הסללים מן הארץ וכן
 בכלם כחז על חלליהם [בספר יהושע סימן י"ג]: בידו.
 כצורתו וכן ויקם את כל אלו מידו [במדבר כ"א]: (ח) משה
 מלכי מדין. וכי אינו רואה שהמשה מנה הכחז למה החקק
 לעזר ששם אלל למדך שזו כלם כצלה וישו כלם כשורעטם

כל דכורא: (ס) נת מלכי מדין קשלו על קשיליהון ית אוי נח
 רקם נת צור נת חור ונת רבע הקשא מלכי מדין נת בלעם בר
 בעור קשלו בחרבא: (ט) וישבו בני ישראל ית גשי מדין נת
 ששלחון נת כל בערהון נת כל בניתיהון נת כל נכסיהון כזו:
 (י) נת כל קניהון פמוחבניהון נת כל בית קניהון אוקדו
 בעררא: (יא) וישבו ית כל עדאה נת כל דברתא באגשא
 ובבעררא: (יב) ואיתאו לות משה ולות אלעזר כהנא ולות
 בנישאתא דבני ישראל ית שביא ית דברתא נת עדאה למשיחא

וכלעם הלך עם ליפול סכר עשכים ורבעם אלף הספיל מישראל
 בעלמו וילא מנדין לקראת ישראל ונשיאן ענה רעה אמר להם
 אם כשהייחם שמים רצוא לא יכולתם להם ועכשו זי"ב אלף
 אחם צאים להלחם נחמו לו סכרו ומלם ולא קפסוהו [ספרי]:
 בסכר. הוא כל על ישראל והסליף אונטחו באונותם שאין
 נושעים אלף צביהם ועל ידי הפלה ובקשה וכל הנה ותפט
 אונותם לקללם כפי חף הם כלו עליו והסליפו אונותם
 באונותם האונות שגלו כחז שגאמר ועל סרדך חסיה [בכאשית
 כ"ז]: (י) טירוחם. מקום פלטין שלהם שהוא לשון מושב
 טורים ידעי חוקים. ד"א לשון מושב שריים כמו שנתורגם
 סרני פלשמים טורני פלשחאי: (יא) ויקם את כל הסלל וגומר.
 ונניד סהיו כשרים ולדיקים ולא נחשדו על הגזל לשלוח יד
 בזה שלל כצמות שנאמר את כל הסלל וגו' ועליהם מפורש
 נקבלה שניך כעדר הסללים וגו' [סיר ו'] חף אנשי המלחמה
 שניך כלם לדיקים: שלל. סן מעלטיין של מלצות ותכשיטין:
 זו. הוא צות מעלטיין שאינם תכשיט: מלקוח. אדם ובהמה
 ועוקם שכחז שני אלל מלקוח שני גדלם ומלקוח צבהמה:

שלישי שני (יג) ויצאו משה ואלעזר והבן
 וכל גשיאי העדה לקראתם אל מחוץ
 למחנה: (יד) ויקצף משה על פקודי החיל
 שרי האלפים ושני המאות הבאים מצבא
 המלחמה: (טו) ויאמר אליהם משה
 החייתם כל-גקבה: (טז) הן הגה היו לבני
 ישראל בדבר בלעם למסר מעל ביהודה
 על-דבר פעור ותהי המגפה בעדת יהוה:
 (יז) ועתה הרגו כל-זכר בנפש וכל-אשה
 ידעת איש למשכב זכר הרגו: (יח) וכל
 הנפש בנשים אשר לא ידעו משכב זכר
 החיו להם: (יט) ואתם חנו מחוץ למחנה
 שבעת ימים כל הרגנפש וכל גנע בחלל
 תתחטאו ביום השלישי וביום השביעי
 (יג) וילאו נפש ולעזר הכהן. לפי שכלו את נערי ישראל
 יולאים לחטוף מן הכזם: (יד) ויקרף משה על סקודי החיל
 מנונים על הסיל ללמדך שכל מסון סדור חלוי בדוליס-סיס
 כס זידם לנחמת: (טז) הן כס. מניד סיסו מכירים אחת
 זו היא שכלל פלוני זה: בדבר בלעם. אמר לסי אסי' אחת
 עכנימים כל המונח [ס"א אחות] שבעולם אין אתם ימליט

למשוחא דמאב די על ידנא דיננו: (י) וקפץ משה ואלעזר
 כדנא וכל נדבבי כנשתא לקדמיתיהון למקרא למשוחא:
 (י) ורצו משה על המאמן על חילא רבני אלסין ורבני מאנתא
 דמאנו מחיל קרבא: (ט) ואמר להון משה תקמתון כל נקבא:
 (ט) הא אינון ננאה לבני ישראל בעצת בלעם לשקרא שקר
 קדם י על עיסק פעור ורות מותנא בבגשתא די: (י) והגון
 קטולו כל דכדא בטפלא וכל אחתא דיבעת ובר למשכב
 דכדא קטולו: (י) וכל טפלא כנשיא די לא דעו משכב
 דכדא קיימו לכוון: (י) ואחין שרו מקרא למשוחא שבעא
 יומין כל דיקטיל כפשא וכל דיקרב בקטלא פתין עלוהי ביומא
 לכס טמא מרובין אתם מן הכזרים סהיו שש מלות ככז כסו
 זואו ואסיאכס עלם אלהיכם של אלו טומא זמא הוא וכו' כדליתא
 במלך ובספרי: (י) וכל אשה יודעת איש. כלומר ליבעל אף
 על מי שלא כנטלה ולפני הנין העבדיוס והכאזיה ליבעל סהי
 דכרי ק' ישמעאל [ספרי] אשם אפי קורא סכנו כל זכר בטף
 וכל אשה יודעת איש וכל הטף כנשים איני יודע אס להכזו
 (וכל אשה יודעת) עם הזכרים או להסיות עם הטף לכך
 נאמר סכנו: (י) ממון למחנה. שלא יכנסו לעזרה: כל
 סוכר כס. כ' מליך סוכר כסוכר בדבר הנוקבל עומאס סכנו
 מדבר [ספרי] ולמדך סכנו סככלי ועמא אדם כחצורי סמח
 כאליו כוגע כמח עליו או יכול אפילו זכר כו חן והכזו הלמוד
 לומר וכל סכנו ככלל סקיס סוכר כוגע מה כוגע על ידי
 סכוכין אף סוכר על ידי סכוכין: מחטטלו. כמי נדה כדין
 סלך עמאלי נחיס סלח לדברי סכוכים סכרי ככרים סלח

אתם ושיביכם: (ט) וכל בנך וכל בלי עזר
 וכל מעשה עינים וכל בלי עין תתחמאנו:
 (כא) ויאמר אלעזר הכהן אל אנשי הצבא
 הַבָּאִים לַמִּלְחָמָה זֹאת חַקַּת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר-
 צִוָּה יְהוָה אֶת-מֹשֶׁה: (כב) אִךְ אֶת-הַזֶּהָב
 וְאֶת-הַכֶּסֶף אֶת-הַנְּחֹשֶׁת אֶת-הַבְּרָזָל אֶת-
 הַבַּדִּיל וְאֶת-הָעֹפֶרֶת: (כג) כָּל-דָּבָר אֲשֶׁר-
 יָבֹא בְּאֵשׁ תַּעֲבִירוּ בְּאֵשׁ וְשָׂהַר אִךְ בְּמִי
 נִדְּהָ יִתְחַמָּא וְכֹל אֲשֶׁר לֹא-יָבֹא בְּאֵשׁ
 תַּעֲבִירוּ בְּמַיִם: (כד) וְכִבְּסֶתֶם בְּגָדֵיכֶם

מעשין צאכל סנאמר וחסנס לאני גאן מעמימי אדם אדם
 [יזוקאל ל"ד] אדם קרוים אדם מודה סוף סנאכריים מעשין
 צמגע וצנשא סלל סנאמר אדם סלל סנל מועלס סללות סנאמר
 אדם כי ימות צאכל [צמדבר י"ט]: אדם ושיביכם. לל סנאכריים
 עקבלין מוועלס ולריכין סזלס סלל וס אדם צמי צריח אף
 סניכס סניצולו לצריח ויעמולו לריכין סזלס: (כ) וכל מעשה
 עינים. לסניל כלי סקניים וסעלפסיס וסעלמוס [ח"כ]:
 (כא) ויאמר אלעזר סכסן וגו'. לפי סנל משה לכלל כעס צל
 לכלל מעוט סנעלעלמוס ממוני סלכות גיעולי ככריס וכן אסח
 מולל סעוסי למילולאסיס סנאמר ויקטוף על אלעזר ועל איתמר
 [ויקרא י'] צל לכלל כעס צל לכלל מעוט וכן סנעמו כל
 סמחריס [צמדבר כ'] וך סל סקלע פ"י סססס סעס: סעז

תליתא ודיקאא שביעאא אסין ושיביכו: (פ) וכל לבוש וכל
 סמן דמשך וכל עבד מעי וכל סמן דעא מדין עלוהי:
 (סג) ויאמר אלעזר סנאמר לגברי חילא סנאסו ללקרא דא גזרת
 אורייתא דיי סקד יי ית משה: (סד) כרם ית דיקאא וית פססא
 ית גחשא ית סךולא ית אבגיא וית אבגיא: (סה) כל מיעס דמתעל
 בעקרא תעבדוניה בעקרא ודפי כרם סמי אדייתא יסדי וכל די לא
 מפעל בעקרא מעבדוניה במיאי: (סו) ותחרון לבושיכו בדיקאא

לוח ס' וגו'. חלס ססורלס צכנו [ססרי]: (כב) אך אס סזכס
 וגו'. אף על פי סלל סזסיכ לסס על סלכות גיעול וסך לסון מעוט כלומר
 עוד יס לסזסיכ לסס על סלכות גיעול וסך לסון מעוט כלומר
 מוועעסין אסס מלסססמוס צכליס אסילו לסלס ססרסן מעועלס
 סווח עד סיעסרו מצלעס סיסור כצלות ורצוטינו אנוכו אך
 סל סזכס לוור סלריך לסעציר סלורס סלו קודס סגיגילט
 וכוו לסון אך סלל יסל סס סלורס אך סנוסכס יסיס כעוס
 ססוס: (כג) כל דבר אשר יבא צאס. לצסל צו כלום: מעצירו
 צמוין ומי ססעוסישו על ידי ללי כגון סספור וסלסכלס
 ילצנו צאור: אך צמי נדס יסססל. לפי סעומו ססוי זס לסיסו
 מעוועלס וס ס"ל לריכין סכליס גיעול לסיכס מן סליסור
 וססוי לסיכין מן סעוועלס. ורצוטינו דרשו עכאן אסף לססיכין
 מן סליסור סעעין סנילס לכלי מוסכות ומי נדס סכונצין כלן
 דרשו מייס סלוייסי לסצול צסס דסו וכעס סס מ' סלס:
 וכל אשר לא יבא צאס. כל דבר סלין סעוסישו ע"י סלור כגון
 סוסות וללוסיז ססעוסישו צלון ולל צלנו סיסור: מעצירו
 צמיס. מעצירו ודיו ודוקל כלי מוסכות: (כד) אל סעסכס.

ביום השביעי וטהרתם ואחר תבאו אל
המחנה: ס ויניע (כה) ויאמר יהוה אל-
משה לאמר: (כו) שא את ראש מלקוח
השבי באדם ובבהמה אתה ואלעזר הכהן
ודאשי אבות העדה: (כז) וחצית את
המלקוח בין תפשי המלחמה היצאים
לצבא ובין כל העדה: (כח) ותרמת מקם
ליהוה מאת אנשי המלחמה היצאים
לצבא אחד נפש מחמש המאות מן
האדם ומן הבהמה ומן החמרים ומן הצאן:
(כט) ממחציתם תקחו ונתתה לאלעזר
הכהן תרומת יהוה: (ל) וממחצת בני-
ישראל תקח אחד אחד אחי מן החמשים
מן האדם מן הבהמה מן החמרים ומן
הצאן מכל הבהמה ונתתה אתם ללוים
שמרי משמרת משכן יהוה: (לא) וניעש
משה ואלעזר הכהן כאשר צוה יהוה את-
משה: (לב) ויהי המלקוח יתר הכי אשר

קחו עם הצבא צאן שש מאות אלה
ושבעים אלה וחמשת אלפים: (לג) ובקר
שנים ושבעים אלה: (לד) וחמרים אחד

תרומ

שבעה ותדבן ויבדן בן תעלו למשורתא: (ס) ואמר ה
למשה למי: (סא) קפיל ית חושבן דברת שקרא באנשא
ובדשדא את ואלעזר כהנא וישי אברת כנישתא: (סב) ותפלג
ית דברתא בין גברי גדידי ארבא דנפקו לחילא ובין כל כנישתא
(סג) ותפריש נסיבא קדם יי מן גברי גדידי ארבא דנפקו לחילא
חד נפשא סחמש טאה מן אנשא ומן חורי ומן חברי ומן
ענא: (סד) מפלותהון תסבון ותמן לאלעזר כהנא אפרשותא
קדם יי: (סה) ומפלותהון בני ישראל תסב חד דאפחד מן חמישין
מן אנשא מן חורי מן חברי ומן ענא מכל בעדא ותמן יתהון
ללניא גברי מסבת משכנא דיי: (סו) ועבר משה ואלעזר
כהנא כמא די פקד יי ית משה: (סז) ותהו דברתא שאר
פיזא דיי כיון עשא דיי נפקו לחילא ענא שית טאה ושדעין
והקישא אלסין: (סח) ותורי שדעין תרין אלסין: (סח) ותפרי

למחנה שכינה שלין ענול מת עעון סילוח ממחנה לויס
וממחנה ישראל: של את רלס. קס את הסטבון: (כז) ומניס
את הולקוסין בין חוספי המלמחה וגו'. סליו לאלו וסליו לאלו:
(לכ) ויהי הולקוס יתר סז. לפי שלל נעטו ללכיס מכס
מן סעמלסין אלל מן סמלקוס כמכ את סלטון סזס ויס

ושלשים אלה: (א) ונגיש אדם מן הנהגשים
 אשר לא ידעו משקב זכר כל נפש שנים
 ושלשים אלה: (א) ותהי המחצה חלק
 הגזאים בציצא מספר הצאן שלש מאות
 אלה ושלשים אלה ושבעת אלפים וחמש
 מאות: (א) ויהי המכס ליהודה מן הצאן
 שלש מאות חמש ושבעים: (א) והבקר
 שלשה ושלשים אלה ומכסם ליהודה שנים
 ושבעים: (א) וקמרים שלשים אלה וחמש
 מאות ומכסם ליהודה אחד ושלשים: (א) ונגיש
 אדם שלשה עשר אלה ומכסם ליהודה שנים
 ושלשים נפש: (א) ויתן משה את-מכס
 תרומת יהודה לאלעזר הכהן באשר צוה
 יהוה את-משה: חמיש (א) וממחצית בני
 ישראל אשר חצה משה מן האנשים
 הגזאים: (א) ותהי מחצת העדה מן
 הצאן שלש מאות אלה ושלשים אלה
 שבעת אלפים וחמש מאות: (א) ובקר

שלשה ושלשים אלה: (א) וקמרים שלשים
 אלה וחמש מאות: (א) ונגיש אדם שלשה
 עשר אלה: (א) ויקח משה ממחצת בקר

תרומם

שתין חד אלפין: (א) ונקשא ראגשא מן גשיא די לא
 דעא משקבי דכרא כל גששתא תלתין ותרין אלפין: (א) וקוח
 פלשקא וחלק גברא דנפקו לחילא מגן ענא תלת מאה
 ותלתין ושבע אלפין קמשי מאה: (א) ובה גסיבא קדם
 מן ענא שית מאה שבדעין וקמשי: (א) ותורי תלתין ושקא
 אלפין וסיבהון קדם מן שבדעין ותרין: (א) וקמרי תלתין
 אלפין וחמש מאה וסיבהון קדם מן שתין ותר: (א) ונקשא
 ראגשא שקא עשור אלפין וסיבהון קדם מן תלתין ותרין
 נקשין: (א) ויהב משה ית גסיב אפרשותא קדם מן אלעזר
 כהנא קמא די סקר מן משה: (א) ובפלגות בני ישראל
 די פלג משה מן גברא דנפקו לחילא: (א) ותרת פלגות
 כנשקא מן ענא תלת מאה ותלתין ושבעא אלפין וקמשי
 מאה: (א) ותורי תלתין ושקא אלפין: (א) וקמרי תלתין
 אלפין וחמש מאה: (א) ונקשא ראגשא שקא עשור אלפין:

העלוקות טבא לכלל סלוקס ולכלל מכס סכיס עודף על צו
 העלכלין אשר כזו עם הצבא חיש לו ולא צא לכלל סלוקס
 תספר הלאן וגו': (א) ומונעית בני ישראל אשר חצה משה
 לעדס והוילסם לסע ען סלכסיה סלונלס: (א) וספי ססלס

וְיִשְׂרָאֵל אֵת הָאֱחָיו אַחַד מִן הַחַמְשִׁים מִן
 הָאָדָם וּמִן הַבְּהֵמָה וַיִּתֵּן אֹתָם לְלוּיִם
 שְׁמֵרֵי מִשְׁמֵרֵת מִשְׁבֵּן יְהוָה כְּאִשְׁרֵי צִוָּה
 יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה׃ (טו) וַיִּקְרְבוּ אֶל־מֹשֶׁה
 הַסֹּרְדִים אֲשֶׁר לְאֶלְפֵי הַצִּבְיָא שְׂרֵי הָאֱלֹפִים
 וְשָׂרֵי הַמְּאֹזֹת׃ (טז) וַיֹּאמְרוּ אֶל־מֹשֶׁה
 עֲבַדְיָה נִשְׂאוּ אֶת־רֹאשׁ אַנְשֵׁי הַמִּלְחָמָה
 אֲשֶׁר בִּידְנֵנו וְלֹא־נִסְקַד מִמֶּנּוּ אִישׁ׃
 (יז) וַיִּקְרַב אֶת־קֶרְבֵּן יְהוָה אִישׁ אֲשֶׁר מִצִּיָּא
 כָּל־זָהָב אֲצַעְדָה וְצִמִּיד מִבַּעַת עֲנִי
 וְכוּמֵז לְכַפֵּר עַל־נַפְשֵׁינֵנו לִפְנֵי יְהוָה׃
 (יח) וַיִּקַּח מֹשֶׁה וְאֶלְעָזָר הַכֹּהֵן אֶת־הַזָּהָב
 מֵאֹתָם כֹּל כְּלֵי מַעֲשֵׂה׃ (יט) וַיְהִי וּכְלֵי־זָהָב
 הַתְרוּמָה אֲשֶׁר הָרִימוּ לַיהוָה שֵׁשֶׁה עֶשְׂרֵי
 אֲלֶף־שֶׁבַע מְאֹזֹת וְחַמְשִׁים שֶׁקֶל מֵאֵת שְׂרֵי
 הָאֱלֹפִים וּמֵאֵת שְׂרֵי הַמְּאֹזֹת׃ (כ) אַנְשֵׁי
 הַצִּבְיָא בָּזְזוּ אִישׁ לֹא׃ (כא) וַיִּקַּח מֹשֶׁה וְאֶלְעָזָר
 הַכֹּהֵן אֶת־הַזָּהָב מֵאֵת שְׂרֵי הָאֱלֹפִים

וְהַמְּאֹזֹת רַבָּאוּ אֹתוֹ אֶל־אֶהֱלֵ מוֹעֵד וּזְכָרוֹן
 תִּרְנוּם

(מ) וַיִּסַּב מֹשֶׁה סִפְלוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יַת דַּחְתָּר חָד מִן
 חֲקִישֵׁן מִן אֲנָשָׁא וּמִן בְּעֵדָא רַבֵּב יִתְרוֹ לְלוּוֵי גִשְׂרֵי מִסְכַּת
 מִשְׁבֵּנָא בְּנֵי בָסָא דִּי סָקֵד דִּי יַת מֹשֶׁה׃ (מא) וַיִּקְרְבוּ לִפְנֵי
 מֹשֶׁה דִּקְסֵנֵן דִּי לְאֶלְפֵי מִילָא רַבְנֵי אֶלְפִין וּרְבֵי מְאֹזָא׃
 (מב) וַיֹּאמְרוּ לְמֹשֶׁה עֲבַדְיָה קִבְּלוּ יַת חוּשְׁבֵּן בְּבֵי מַיְתֵי קֶרְבָּא
 דִּי עֲשָׂנָא וְלֹא שָׂנָא מִנָּנָא אֲנִישׁ׃ (מג) וַיִּקְרְבוּ יַת קֶרְבְּנָא
 דִּי זָכַר דְּרִשְׁבַּח מֵאֵן דְּרִבֵּי יִשְׂרָאֵל וְשִׁבְרֵן עֲזָרוֹן קִדְשֵׁן וְסִיִּדֵּי
 לְכִפְרָא עַל גִּשְׁתָּנָא קֶדָם י׃ (מד) וַיִּסַּב מֹשֶׁה וְאֶלְעָזָר
 כֹּהֵנָא יַת דִּהָבָא מִקֶּדֶן כֹּל מֵאֵן דְּעוּבָדָא׃ (מה) וַיְהִי כֹל דִּהָבֵי
 אֲשֶׁר־שִׁוְתָא דְּרִאֲשֵׁנו קֶדָם י׃ שִׁפְתֵי עֶשֶׂר אֶלְפִין שֶׁבַע מֵאֵן
 וְחֲקִישֵׁן סֵלְעִין מִן רַבְנֵי אֶלְפִין וּמִן רַבְנֵי מְאֹזָא׃ (מו) זָכַר
 דִּחִלָּא בְּזוּ זָכַר לְנַפְשֵׁיה׃ (מז) וַיִּסַּב מֹשֶׁה וְאֶלְעָזָר כֹּהֵנָא
 יַת דִּהָבָא מִן רַבְנֵי אֶלְפִין וּמְאֹזָא וְאִתְרִיאוּ יְמֵיהֵן לְמִשְׁבֵּן וּמְקָא
 דְּכֶרְבָּא לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל קֶדָם י׃

העדה. כך וכך: (מו) ויקם משם וגו' סקודים. סמנטיים:
 (מט) וכל סקוד. לא נסמך ותכונם לא שגא אף הוא נלשון
 סמני סמכון כמו סמני סמנטי [נלשטיס ל"א] חכמות דמות
 זביא מננינל. וכן כי יסקד עושבך [שמואל א' כ'] יסמך
 מקום עושבך איס סכניל ליסב סס וכן ויסקד מקום דוד [סס]
 נסמך מקומו וסין איס יוסב סס: (נ) [לנלדס. סלו נמדיס
 סל כנל: ולמיד. סל יד]: פניל. נמי סין: וסמו. לוס

ביום ההוא וישבע לאמר: (יא) אסיראני
האנשים העלים ממצרים מן עשרים
שנה ומעלה את האדמה אשר נשבעתי
לאברהם ליתחך ולעקב כי לא-מלאו
אחרי: (יב) בלתי בלב בן-ימנה הקנזו
ויהושע בנגזו כי מלאו אחרי יהוה:
(יג) ויחראף יהוה בישראל ויגעם במדבר
ארבעים שנה עד-תם כל-הדור העשה
הרע בעיני יהוה: (יד) והנה קמתם תחת
אבותיכם תרבות אנשים חמאים לספות
עוד על-חרון אף-יהוה אל-ישראל: (טו) כי
תשובו מאחרי ויסקף עוד להניחו במדבר
ושחתם לבל-העם הזה: ס (טז) ויגשו
אליו ויאמרו גדרת צאן נבנה למקנגו פה
וערים למשגנו: (יז) ואנחנו חלץ חשים
לפני בני ישראל עד אשר אסדהביאנם
אל-מקומם וישב משגנו בערי המבצר

כד טעם וסתי קדם סי: (יב) סקיוי. סוכנו טכ

אדמא ואוקראו יח לבא דגני ישראל בדיל דלא לישעל לא צא
דיב להו י: (י) ותקף והגא די בוקא הווא וקיים למימר:
(כ) אם תחון נבדא דסליקו ממצרים סבר עשרין שגין לעלא
ית ארצא די קיימית לאברהם ליתחך ולעקב א"י לא אשליש
קתי דסלתי: (כג) אלמן בלב בר ימנה קנזא ויהושע בר
טן ארי אשליש בתי דחלמא ד: (כד) ותקף והגא ד
בישראל ואמרינו במדברא ארבעין שגין עד דספ כל דא
דעביר דביש קדם י: (כה) דא קמתו חלף אבהתכון סלמד
נקרא תבנא לאספא עוד על תקוף והגא ד: לישאל:
(כו) ארי תחיבון סבת דחלמיה ויסקף עוד לאתרוהון
במדברא ותחבלח לכל עמא דגין: (כז) וקרבו לנתיב באסד
תקין דען גבני לדענא דא וקרין למשלנא: (כח) ואנחנו
גזריו סבעין קדם בני ישראל עד דעשלינו לאתרוהון תחבן
קנו סיה וילדו אמו של כלב את עתילל [סוסה
י"א]: (יג) וייעס. וטלטלס מן נע וד. (ס"א) וטלטלס
כע וד: (יד) לסמות. כמו סמו סנה על סנה [ישעיה
כ"ט] עולותיכם סמו וגו' [ירמיה ז']. לשון חוססת:
(טו) נכנס למקנטי פס. ססיה סיו על עמוס יחר
מכניסס ונזותיסיס ססקדינו וקייסיס לספס אחר לסס
מסס לא כן עשו סעיקר עיקר וספסל ססל סט לסס
סחלס עריס לספסס וססר כן גזרות ללנכסס: (יז) וסגשו
גסלץ סוסיס. כודיין וססריס כמו מסר סלל סס כז [ישעיה
ס'] יססר יסיסיס [סס ס']: לסני בני ישראל. כסלס
גייסוס ססון סגנוריס סיו סכן ססער נגד וסלף זכוכ

מפני ישובי הארץ: (יח) לא נשוב אל
 בתינו עד התנחל בני ישראל איש
 נחלתו: (יט) כי לא נחל אתם מעבר
 לירדן והלאה כי באה נחלתנו אלינו
 מעבר נהרן מזרחת: ס שבעי רביעי
 וי' ואמר אליהם משה אס-תעשוין את-
 הנהר הזה אס-תחלצו לפני יהוה
 למלחמה: (כא) ועבר לכם כל-חלוץ את-
 הנהרן לפני יהוה עד הורישו את-איבי
 מפניו: (כב) ונכבשה הארץ לפני יהוה
 ואחר תשבו והייתם נקים מיהוה ומישראל
 והיתה הארץ הזאת לכם לאחזה לפני
 יהוה: (כג) ואם-לא תעשוין בן הנה חטאתם
 ליהוה ודעו חטאתכם אשר תמצאו
 אתכם: (כד) בני-לכם ערים למשפכם ונהרת
 לצנאכם והיא מפיכם תעשו: (כה) ויאמר
 בני-יד ובני ראובן אל-משה עבריה
 קדקד [דברים ל"ו] וה' עשה פור ופירש להם באלה

סלגא בקרון קריבין מן קדם יתבי ארעא: (ס) לא תרוב
 לביהמא עד דיתקטני בני ישראל גבר אחמנתיה: (ט) צרי לא
 נחשין עשהון מעברא לרדנא ולגלוא צרי קבלנא אחמנתנא
 לנא מעברא רדנא מדינתא: (ז) ואמר להון משה אם
 תעברון ית סתקמא תרין אם תורדון קדם עשא ד"ה לקבא:
 (ח) ועבר לכוון קל דמטור ית תרנא קדם עשא ד"ה עד דיתקד
 ית בעלי דבכתי מן קדמוהי: (ט) ותקבליש ארעא קדם
 עשא ד"ה ובתר בן תרובת ותרון וקאין מן קדם " ומישראל
 ותהי ארעא תדא לכוון לאתקמא קדם " : (כ) ואם לא תעברון
 בן הא חבתין קדם " ותדעון חובתבון דתשפח יתבון: (כ) בני
 לכוון קרון לשסלטון ותמרון לעובון וד'פוסק ספויקבון תעברון:
 (ס) ואצרי בני יד ובני ראובן למשה עבריה ועברון
 הדברים ולאו אתכם צעת סיהל וגומר [סס ג'] חלונים
 חעברו לפני אפיכם בני ישראל כל בני סיל [סס] ובידיהו
 כתיב וסלחן עובר לפניכם [יסווע ר'] זה כוונן וגד שקיימו
 חנאס: וישן ספינו. בעודנו חלל אסינו: בערי העבר.
 צננא עכסיו: (יט) עעבר לירדן וסלס. בעבר העעבר:
 כי צלס חלחטו. כער קבלנוס בעבר הסורסי: (כד) ללככס.
 מיצס זו עגזרת לונס ולפסיס כלס [חסיס ח'] סלין צו אל"ף
 מססיק צין כו"ן ללדי"ק ולל"ק צלס כלן אסר סנו"ן צמקוס ס"ס
 סל לנכ סוס. מיסודו סל כ' מוס סרדסן למדתי קן: וסיוג
 עסיס חעסו. לנצוס סקבלתס עליכס לעצור למלססס עד
 כנצוס וסלוק סמסס לס כקס עסס חלל ונכנצוס ולסר חסוב
 וסס קבלו ענייטס עד סמנפל סרי סופיסו לסמככ סנכ

יֵעָשׂוּ כַּאֲשֶׁר אָדָנִי מְצַוֶּה: (כ) מִפְּנֵי נַשְׁיָנוּ
מִקִּנְיָנוּ וְכִלְיָנוּ כִּהְמַתְּנוּ יְהוָה שֵׁם בָּעָרִי
הַגִּלְעָד: (כא) וַעֲבַדְיָה יַעֲבֹדוּ כָּל־חַלּוּץ
צָבָא לִפְנֵי יְהוָה לַמְּלַחְמָה כַּאֲשֶׁר אָדָנִי
דִּבֶּר: (כב) וַיֵּצֵאוּ לָהֶם מִשָּׂה אֶת אֲלֻעָזַר
הַכַּהֵן וְאֵת יְהוֹשֻׁעַ בֶּן־נוּן וְאֵת דָּאֲשִׁי אֲבוֹת
הַמִּשּׁוֹת לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל: (כג) וַיֹּאמֶר מִשָּׂה
אֲלֵהֶם אִם־יַעֲבֹדוּ בְּנֵי־גֵר וּבְנֵי־רָאוּבֵן ו
אֲתָכֶם אֶת־הַיַּרְדֵּן כָּל־חַלּוּץ לַמְּלַחְמָה
לִפְנֵי יְהוָה וּנְכַפְּשֶׂה הָאָרֶץ לִפְנֵיכֶם וּנְתַתֶּם
לָהֶם אֶת־אָרֶץ הַגִּלְעָד לְאַחֲזָה: (ל) וְאִם־
לֹא יַעֲבֹדוּ חַלּוּצִים אֲתָכֶם וְנֶאֱחָזוּ בְּתַבְּכֶם
בְּאָרֶץ כְּנָעַן: (לא) וַיַּעֲנֵוּ בְנֵי־גֵר וּבְנֵי רָאוּבֵן
לֵאמֹר אֶת אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֲל־עַבְדֶּיךָ בֶּן
נַעֲשֶׂה: (לב) נִחְנֹנוּ עַבְדֵי חַלּוּצִים לִפְנֵי יְהוָה
אָרֶץ כְּנָעַן וְאֲתָנוּ אַחֲזֵת נַחֲלָתְנוּ מֵעַבְר
לִירְדָן: (לג) וַיִּתֵּן לָהֶם מִשָּׂה לִבְנֵי־גֵר וּלְבְנֵי
רָאוּבֵן וּלְחֲצֵי אֲשֶׁכֶת וּמִנְשָׂה בֶן־יוֹסֵף אֶת־

מִמְּלַכַת סִיחֹן מֶלֶךְ הָאֲמֹרִי וְאֶת־מִמְּלַכַת
עֹוג מֶלֶךְ הַבְּשָׁן הָאָרֶץ לְעָרֶיהָ בְּגִבְלַת
עָרֵי הָאָרֶץ סָבִיב: (לד) וַיְבָנוּ בְּנֵי־גֵר אֶת־

תרומם

קָמָא דְרַבּוּנֵי מִפְּקִיד: (ט) מִסְּלֵטָא נִשְׂמָא נִחְנָא וְכָל בְּעֵרְנָא
וְהוּן תַּשּׁוּן בְּקִרְבֵי גִלְעָד: (כ) וְעַבְדֶּיךָ יַעֲבֹדוּ כָּל מְגִירֵי חֵילָא
קָדָם עִמָּא דִּי לִקְרָבָא קָמָא דְרַבּוּנֵי מִסְּלֵיל: (כא) וּפְקִיד לְהוּן
מִשָּׂה יֵת אֲלֻעָזַר כְּהֵנָא בֵּית יְהוֹשֻׁעַ פִּר נֹן בֵּית רִישֵׁי אֲבֹתָא
שְׂבַמְטָא לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל: (כב) וְאִמֵר מִשָּׂה לְהוּן אִם יַעֲבֹדוּ בְנֵי
גֵר וּבְנֵי רָאוּבֵן עִמְבֹן יֵת יִרְדְנָא כָּל דְּמְגִירֵי לִקְרָבָא קָדָם עִמָּא
דִּי תַחְבְּבִישׁ אֲרַעָא קְדַמְבֹן וְתַחְבְּנוּ לְהוּן יֵת אֲרַעָא דְגִלְעָד
לְאַחְזָנָא: (כג) וְאִם לֹא יַעֲבֹדוּ מְגִירֵי עִמְבֹן וְתַחְבְּנוּ בְּעִמְבֹן
בְּאֲרַעָא דְכְנָעַן: (כד) וְאִתְבִּיבֵי בְנֵי גֵר וּבְנֵי רָאוּבֵן לְמִיָּרֵי יֵת
דְּמִסְּלֵיל יֵת עַבְדֶּיךָ בֶּן נַעֲבִיר: (כה) גִּתְנָא עֲבַר מְגִירֵי קָדָם עִמָּא
דִּי לְאֲרַעָא דְכְנָעַן וְעִמָּא אַחֲזֵת אַחְזָנָא מֵעַבְרָא לִירְדְנָא:
(כז) וְיֵתב לְהוּן מִשָּׂה לְבְנֵי גֵר וּלְבְנֵי רָאוּבֵן וּלְפִלְשֵׁת שְׂבַמְטָא
דְּקִנְשָׂה פִר יֹסֵף יֵת מְלַכַת סִיחֹן מִלְכָא דְאִימְרָאָה יֵת מְלַכַת
עֹוג מִלְכָא דְמִתְנֵן אֲרַעָא לְקְרוּנָה בְּתוּחִין קְרִי אֲרַעָא סְחֹד
מִמְּלָקוּ וְכֵן עִשׂוּ: (כח) וַיִּלְחַמּוּ בְנֵי גֵר כֻּלָּם כְּאִישׁ אֶחָד:
(כח) וַיֵּצֵאוּ לָהֶם כֻּלָּם עֲלִיכָם וְעַל תְּחִלָּתָם מִיכָּס אֲלַעֲזַר וַיִּסְתַּפּ
כֻּלָּם ס' יִלְחַם לָכֵס [שְׁמוֹת י'ד]: (לב) וְאֲתָנוּ סְמוּת כִּלְחַמְתוּ.
כְּלוּמַר צִידֵי וּבְכֻחוֹתֵי חֲסִי אֲסוּת כִּלְחַמְתוּ וְעַבְר כֻּזַּס:

רבן ואת עטרת ואת ערער: (לח) ואת
 עטרת שופן ואת יענר ויגבהה: (לו) ואת
 בית נמרה ואת בית הרן ערי מבצר
 ויגדרת צאן: (לז) ובני ראובן בנו את
 השבון ואת אלעלף ואת קרית ים:
 (לח) ואת נבו ואת בעל מעון מוספת שם
 ואת שבמיה ויקראו בשמת את שמות
 הערים אשר בנו: (לט) וילכו בני מביר
 בן מנשה גלעד וילבדה ויורש את
 האמרי אשר בה: ססדר (ס) ויפן משה
 את הגלעד למביר בן מנשה וישב בה:
 (סא) ויאיר בן מנשה הלך וילבד את
 חותיהם ויקרא אתהן חת יאיר: (סב) ונבח
 הלך וילבד את קנת ואת בנתיה ויקרא
 לה נבח בשמו: ס ס ס

סדר מסעי

לב (א) אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו

(לז) ערי נבחר וגדרות נבן. זה סוף מסעי וסוף על המלח

סדור: (מ) ובנו בני גד את הערים הללו להיות ערי מצוד
 (מא) ואת עטרת שופן ואת יענר ויגבהה: (מב) ואת בית נמרה
 ואת בית הרן ואת קרית יענר ויגבהה: (מג) ובני ראובן בנו את
 השבון ואת אלעלף ואת קרית ים: (מד) ובני גד בנו את
 סקפן שמרון ואת שקמה ואת בשקמן ואת ששמה קרנא ואת
 קנו: (מה) ויאולו בני סביר בן מנשה לגלעד ויבשוה ויבדו
 את אמרקה ואת בה: (מו) ויתב משה את גלעד למביר בן
 מנשה ויחייב בה: (מז) ויאיר בן מנשה אול ויבש את
 חתניהם ויקרא אתהן חת יאיר: (מח) ונבח אול ויבש את
 קנת ואת פתקתא ויקרא לה נבח בשמיה:

המלח ויבנו בני גד את הערים הללו להיות ערי מצוד
 נבן: (מח) ואת כנז ואת צבל מעון ומוספות סס. כנז וצבל
 מעון שמות ע"ל סס והיו האמוריים קורים עכיהם על סס
 ע"ל סלסס ונמי כלפי ססנו את שם לשמות אמריס חסו
 ומוספות סס כנז וצבל מעון ומוספות לשם חסר: ואת ססנו.
 בנו ססנו והיו ססס האמורס למסלס: (לס) וירש. כחכונז
 וחריך סחיסה ר"ס משמש סחי חלוקות נסון ירוס ונשון
 סוסס ססס סירוד ומיכוד: (סא) סוחיסס. כסניסון:
 ויקלס חססן סוח יסיר. לפי סלס סיו לו כים קלס כסנו
 לזכרון: (סב) ויקלס לה כסס. לה סיו מסיק ס"ל וסלימי
 כיסודו סל כ' משה סדכסן לפי סלס כסניס. לה סס זס לפיכך
 סול כסס סוססססס מדרסו כסו לל וסססס סס ידרוס כסס
 חיסוס סודוסס לה וסססס לה כסו [כוס כ'] לססס לה כסס
 [זכריס ס']: חסלס סרשס ססו:

לב (א) אלה מסעי. למע נכחטו העסעות סללו לסודיס

(יא) הנה העם היצא ממצרים ויבס את עין
הארץ עתה לכה קבה לי אתו או לי
אוכל להלחם בו וגרשתיו: (יב) ויאמר
אלהים אל בלעם לא תלך עמהם לא
תאז את העם פי ברוד הוא: שני (חמישי
במסוכ) (יג) ויקם בלעם בפקר ויאמר
אל שרי בלק לכו אל ארצכם פי מאן
יהוה לתתי להלך עמכם: (יד) ויקומו
שרי מאב ויבאו אל בלק ויאמרו מאן
בלעם הלך עמנו: (טו) ויסף עוד בלק
שלח שרים רביה ונגבדים אלה:
(טז) ויבאו אל בלעם ויאמרו לו מה אמר
בלק בן צפור אל נא תמנע מהלך אלי:
(יז) כי כבוד אבבדך מאד וכל אשר
תאמר אלי אעשה ולכה נא קבה לי
את העם הזה: (יח) וניען בלעם ויאמר אל

לפי דעתו טוס עליו אף אזי אכאס עם שאוכל לקלל ולא יצין:
(יט) קבה לי. זו קסה מאלה לי שהוא נוקב ומשכס [צמדצב
דכס]: וגרשתיו. מן העולם ובלק לא אמר אלא ואגרשטו מן

לן (כ) אליו מסלגי בני ישראל די נפקו מארצא דמצרים
לחליהון בידא דמשה ואהרן: (כג) וקרב משה יח
מסקנהון למשלניהון על מקרא דו ואליו משלניהון למסקניהון:
(כד) ונטלו מרעמס בקרא קממא קממא בנחמשא עשרא ימא
לירחא קממא מבת ימא דססחא נפקו בני ישראל בריש
גלי לעני כל מצרא: (כה) ומצרא מקברין ית די קטל
דהון כל בוקרא ובשענהון עבד יי דיגין: (כו) ונטלו בני ישראל
מרעמס ושרו בקבות: (כז) ונטלו מסבת ושרו באיתם די
בקשר מדקרא: (כח) ונטלו באיתם ונת על פום חרתיא די
קדם בעיל צפון ושרו קדם מגדול: (כט) ונטלו מן פום חרתיא
ועברו בנו ימא למדקרא ואלו מהלך תלתא יומין במדקרא
דאיתם ושרו במרה: (ל) ונטלו במרה ואתו לאלים ובאילים

ארכנים ושחים ומכעות לא עסס י"ד סכלס סיו צססס לאסוסס
קודס גזירס עשסססו מרעססס עד סצלו לרתוסס סססס
ססססו ומגלס ססססר וססר נכסו עסס מחרות וגו' [צמד'
י"ח] סלס לך סססס וגו' [סס י"ג] וכלן סוס סססס ויכסו
מחרות ויסו צכססס לנדם סססס צמדצב סססן ועוד סולס
מסס ס' ומכעות ססו לססר מיתח סססן מוס ססר עד
עכרות מולצ צססס סלרצניס מולס סכל סססס וסלסס ססס
לא נכסו אלא עסרס מסעות זס מייסודו סל רצי מ"ס.
וכצי ססססול דכס צו דכסס אססר מוסל לנלך סססס צנו
סולס וסולכו למקוס דסוק לכסססו כיון ססו ססרין סססס
לכיו מוסס כל ססססו סססר לו כלן יססנו כלן סוקכטו ססן
סססס סס רססך וכו' [צמד']: (ד) ומגרים מקצרים.

במסרות: (לא) ויסעו ממסרות ויחגו בכני
 יעקן: (לט) ויסעו מבני יעקן ויחגו בחור
 הגדגד: (לז) ויסעו מחור הגדגד ויחגו
 בייטבתה: (לד) ויסעו מייטבתה ויחגו
 בעברנה: (לה) ויסעו מעברנה ויחגו בעצין
 גבר: (לז) ויסעו מעצין גבר ויחגו במדבר
 צן הוא קדש: (לא) ויסעו מקדש ויחגו בהר
 ההר בקצה ארץ אדום: (לח) ויעל אהרן
 הכהן אל ההר על פי יהוה וימת שם
 בשנת הארבעים לצאת בני ישראל
 מארץ מצרים בחדש החמישי באחד
 לחדש: (לז) ואהרן בן שלש ועשרים
 ומאת שנה במתו בהר ההר: (ט) וישמע
 הכהני מלך ערד והוא יושב בגב בארץ
 געז בבא בני ישראל: (מא) ויסעו מהר
 ההר ויחגו בצלמנה: (מב) ויסעו מצלמנה
 ויחגו בפונין: (מג) ויסעו מפונין ויחגו באבת:
 (מד) ויסעו מאבת ויחגו בעני העברים

בנקול מואב: (מה) ויסעו מעיים ויחגו
 בדיבן גר: (מו) ויסעו מדיבן גר ויחגו

תרגום

וישרו במסרות: (לז) ונקלו ממסרות ושרו בכני יעקן:
 (לז) ונקלו מבני יעקן ושרו בחור הגדגד: (לז) ונקלו מחור
 הגדגד ושרו בייטבתה: (לד) ונקלו מייטבתה ושרו בעברנה:
 (לה) ונקלו מעברנה ושרו בעצין גבר: (לז) ונקלו מעצין
 גבר ושרו במדבר צן הוא הקם: (לז) ונקלו מקם ושרו
 בחור טקא בסיי ארעא דאדום: (לח) וסליק אהרן פהגא
 להור טקא על מיקרא דהי ומת פמן בשנת ארבעין למיסק
 בני ישראל מארעא דמצרים פרחא תמישאה בחד לרחא:
 (לז) ואהרן בר מאה ועשרין וחלת שגין בר מית בחור טקא:
 (מ) וישמע פנענאה מלכא דערד והוא יתיב בדרומא בארעא
 דגעז במית בני ישראל: (מב) ונקלו מהר טקא ושרו
 בצלמנה: (מב) ונקלו מצלמנה ושרו בפונין: (מג) ונקלו
 סמונן ושרו באבות: (מד) ונקלו מאבות ושרו במקיח
 עבראי בתחם מואב: (מה) ונקלו ממניחא ושרו בדיבן גר:
 (מו) ונקלו מדיבן גר ושרו בעלמון ובלתימה: (מז) ונקלו
 בצור טוויים עם גסלי רחמים [מסליס ק"ג]: (לח) על פי
 ס'. ללמד טווח דנסיק: (ט) וישמע סכעני. ללמד טווח
 סכין סיל סמועס סכחלקו עניי סכנדו וכסכור סכחנס
 כסוח לסלחס ציטרלל לפיכך סוז וכחנס: (מד) צע"י סעצריס.
 לפון סכנח ונליס כוז לעי סכנס [מיכס ס'] סעי סכ ירושלים

כְּעֵלְמָן דְּבִלְתִּימָה: (סו) וַיִּסְעוּ מֵעֵלְמָן
 דְּבִלְתִּימָה וַיַּחֲנוּ בְּהַרֵי הָעֵבְרִים לִפְנֵי נָבו:
 (סח) וַיִּסְעוּ מִהַרֵי הָעֵבְרִים וַיַּחֲנוּ בְּעַרְבַת
 מוֹאָב עַל יַרְדֵּן יַרְחוֹ: (סח) וַיַּחֲנוּ עַל־הַיַּרְדֵּן
 מִבַּיִת הַיְשֻׁמֹּת עַד אֲבָל הַשָּׁמַיִם בְּעַרְבַת
 מוֹאָב: ס שְׁלִישׁ חֲמִישׁ (נ) וַיִּדְבֹּר יְהוָה
 אֶל־מֹשֶׁה בְּעַרְבַת מוֹאָב עַל־יַרְדֵּן יַרְחוֹ
 לֵאמֹר: (נא) דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ
 אֲלֵהֶם כִּי אַתֶּם עֹבְרִים אֶת־הַיַּרְדֵּן אֶל־
 אֶרֶץ כְּנָעַן: (נב) וְהוֹרַשְׁתֶּם אֶת־כָּל־יֹשְׁבֵי
 הָאָרֶץ מִפְּנֵיכֶם וְאִפְדֶתֶם אֶת כָּל־מִשְׁכַּבְתֶּם
 וְאֵת כָּל־עַלְמֵי מִסְכַּתְכֶם תִּתְּאָדְרוּ וְאֵת־כָּל־
 קְמוֹתֵם תִּשְׁמִידוּ: (נג) וְהוֹרַשְׁתֶּם אֶת־
 הָאָרֶץ וַיִּשְׁבַּתְּסָבָה כִּי לָכֶם נָתַתִּי אֶת־
 הָאָרֶץ לְרִשְׁתָּהּ אֲתָהּ: (נד) וְהִתְנַחַלְתֶּם אֶת־
 הָאָרֶץ בְּגוֹרָל לְמִשְׁפַּחְתֵיכֶם לְרֹב תִּרְבּוּ

לעיים [הכלים ע"ס]: (סא) ונצית היסודת עד אצל הסטים.
 כלן למדך שיעור נחנס ישראל י"ז מיל דלחר רבס נר צר
 סנה לדידי סז לי סכסל סכרס כולני: אצל הסטים. עישור

מעלמן דבילתימה וישור פטורי דעבראי דקדם (סו) ויקלו
 מסעיה דעבראי וישור פמשוראי דמואב על ירדנא דירחו:
 (סח) וישור על ירדנא סבית ישימות עד מישר ישורן פמשוראי
 דמואב: (ס) ומליל י עם משה פמשוראי דמואב על ירדנא
 דירחו למישר: (סח) מליל עם בני ישראל ותמיז להון ארי
 אחין עברין ית ירדנא לארעא דקנען: (נ) וחתרכון ית כל
 יתב ארעא מן קדמיכון ומקדון ית כל בית סנהתהון ית כל
 עלמי סתבתהון מקדון ית כל פסתהון תשיעון: (נ) וחתרכון
 ית יתבי ארעא וחתכונ בה ארי לכוון דבית ית ארעא למצח
 יתה: (נד) וחתכונ ית ארעא בערבא לגעתהון לס"י
 חסונ ית אהסנתהון ולעברי פוערון ית אהסנתהון לרשוק

על סעים אצל סמו: (נא) כי חסם עונבים את הירדן וגו'.
 והורשתם וגו'. והלא כנסו פעמים הורסו על כך חלל כך חמר
 לכס ונסה כסאחס עונבים צידן צינשה ע"ו כן העצרו ולא
 לאו מים בלון וסועפין סחכס וכן עלינו סלמר לכס יסועע
 בעודס צידן: (נב) והורשתם. וגרשתם: עשכוחס. כחכונתו
 ציה סגדחסון על סס ססיו וסככין את הקרקע כנלסס
 סנבים של סיס לססתחות עליסס כססוע ידים וכגוליס כדכתיב:
 וסכין עשכית לא חתנו כסלכסס לססתחות עלי [ויקרא כ"ו]:
 וסכוחס. כחפגונתו עחכסכון: (נג) והורשתם את סלרן:
 והורשתם חוחס עיוסנזיס ולו ויסנחס כס סוכלו לסחקייס כס
 וסס לאו לא סוכלו לסחקייס כס: (נד) סל ססר יסל לו סעס.
 חקרא קרז סוס זס סל עקוס ססר יסל לו ססוה סגורל לו יסיס:
 נעסות סעמיכס. לפי ססעון עולאי עזריס. ד"ס גי"ג נעלרן

את נחלתו ולמעט תמעים את נחלתו
 אל אשר יצא לו שמה הגורל לו יהיה
 למטות אבותיכם תתנחלו: (נה) ואם לא
 תורישו את ישבי הארץ מפניכם והיה
 אשר תותרו מהם לשפים בעיניכם
 ולצנינם בצדיכם וצררו אתכם על הארץ
 אשר אתם ישבים בה: (נו) והיה כאשר
 דמיתי לעשות להם אעשה לכם: פ
 לר (א) וידבר יהוה אל משה לאמר:
 (ב) צו את בני ישראל ואמרת אליהם
 כי אתם באים אל הארץ פגען זאת
 הארץ אשר תפל לכם בנחלה ארץ פגען
 לנבלתיה: (ג) והיה לכם פאת נגב ממדבר
 צן על ידי אדום והיה לכם נבול נגב
 כננין הסננים: (גה) והיה אשר תותרו מהם. יהיו לכם
 לרעה: לשפים בעיניכם. ליחדות האנקדות עיניכם תגורו של
 יחדות שיכיל: ולצנינים. שותרין זו הסותכים לשון מוכחה
 קונים הסוככה אחכם לנגור ולכלול אחכם מלין יחל וצא:
 ולרבו אחכם. כסכגועו:
 לר (ב) זאת הארץ אשר תסול לכם וגו'. לפי סכרנ

לה מסין עדבא דליה ויהא לשבטי אבנתכון תחטון: (כז) ואם
 לא תתרכו ית ידבי ארעא מן קדמכון ודבי דסשארין סגדון
 לסעון גמלן צין לקבליון ולמשיהון מן קמכון ויעיקן לכוני על
 ארעא די אתון יתבת בה: (מ) ודבי קמא דהשיבית למעבר
 להון אעבד לכוני:
 לר (ח) ומליל יי עם משה למימי: (ז) פקוד ית בני ישראל
 ותימר להון ארי אתון עלין לארעא דקנען דא ארעא
 די תתפלגי לכוני פאתמא ארעא דקנען לתחומא: (ז) ודבי
 לכוני רוח דרומא ממדברא דצין על תחומי אדום ודבי לכוני
 מנחות נוסבות בארץ ולין נוסבות בצופה לארץ כולך לכתוב
 ומלכי נבולי כוסותיה סביב לומר לך מן הנבולים הללו ולפנים
 הסמות נוסבות: תפל לכם. על סם שנתחלקה בגורל נקראת
 חלוקה לשון נפילה. וז"ל אומר ע"י שהפיל הקב"ה שריהם של
 סנענים ארעות מן הסננים וכמהן לפני משה אמר לו ראה לך
 צהם עוד כח: (ב) והיה לכם פאת נגב. רוח דרומית אשר מן
 המזרח למערב: ממדבר צין. אשר אלל אדום מתחלת מקצוע
 דרומית מזרחית של ארץ השענה הארעות כיצד שלם אלנות
 יוסבות דכרועה של א"י זו אלל זו קנת ארץ מזרים וארץ
 אדום כולה וארץ מואב כולה ארץ מזרים במקצוע דרומית
 מערבית שאלעב בפדסם זו מעצמות נחלה מזרים והיו חוללותיו
 הימה ונחל מזרים היה משלך על פני כל ארץ מזרים שאלעב
 מן הסיפור אשר על פני מזרים [יהושע י"ג] ומפסיק בין ארץ
 מזרים לארץ ישראל וארץ אדום אללה לנד המזרח וארץ מואב
 אלל ארץ אדום צפון סדרום למזרח וכשילאו ישראל מעזרים
 אם שלם מאקוס לקנע אש כניסתם לארץ היה מעזרים אם

מקצה יסדמלה קדמה: (י) ונסב לגם
הגבול מנגב למעלה עקרבים ועבר צנה
והיה תוצאתיו מנגב לקדש בהגע ויצא
הצר אדר ועבר עץמנה: (ה) ונסב הגבול
מעצמן נהלה מצרים והיו תוצאתיו
הימה: (ו) ונגבול ים והיה לגם הים הגדול
ונגבול זה יהנה לגם גבול ים: (ז) וזה יהנה
יחיד ק'

היבום לדר נסון וסין לארץ ישראל ולא עשה כן והיו שנאמר
ולא נחם אלהים דרך ארץ פלשתים [שמות י"ג] שם יושבים
על הים במערה של ארץ כנען כענין שנאמר פלשתים
יושבי חבל הים גוי כחמים [לפניה ז'] ולא נחם אותו הדרך
אלא הבינו והוליש דרך דרוונה אל העדבר והוא שקראו
ישזאל [פ' כ'] מדבר עמיים לפי שהיו כנה אומות יושבים
בדרו והולכין אל דרוונה מן המערב כלפי מזרח תמיד עד
שנאו לדרוונה של ארץ אדום ונקשו מאלך אדום שניחם לעבד
דרך ארצו ולהכנס לארץ דרך רחבה ולא רגה והולכו לקבוצ
אח כל דרוונה של אדום עד צואם לדרוונה של ארץ מואב
שנאמר וגם אל מלך מואב שלח ולא צנה [שופטים י"ח] והלכו
כל דרוונה של מואב עד קוטו ונחם הפכו טיחם לנסון עד
שקבצו כל מלך ומלך שלם לרחבה ושכלו אח וזרחה מלאו
אח ארץ סימון ועת שהיו יושבין בנזרחה של ארץ כנען והיכדן
עפסיק ציניהם וחו שנאמר ציפתח חלך נמדבר חסב אח ארץ

קדמה הרומא בספי קמא דמלחא קדומא: (ג) ונסב לבון תחומא
קדומא למסקנא דעקרבים ויעבר לצן והיו מקנהיה מדרומא
לקס ציאה ופוק להער אדר ועבר לעצמן: (א) ונסב תחומא
מעצמן להלא דמצבים והיו מקנהיה לימא: (ו) והיום
מעברא דהו לבון ימא רבא ותחומיה פין דהו לבון תחום מעברא:

אדום ואת ארץ מואב ויבא ונזרם שיהם לארץ מואב [סס]
וכשאו את ארץ סימון ועוב ססיו בלפונה של ארץ מואב וקרבנו
עד היכדן והוא כנגד מקלוע לפונה מערבה של ארץ מואב
נמלא שארץ כנען שבצד היכדן למערב הים מקלוע דרוונה
נזרסית שלם אלל אדום: (ד) ונסב לכס הגבול מנגב למעלה
עקרבים. כל תקום שנאמר ונסב או ויאל מלמד שלא היה
המלך שום חלף הולך ויואל לחוץ יולא במלך ועוקם לדר לפוני
של עולם ונאלכסון למערב ועובר המלך בדרוונה של מעלה
עקרבים נמלא מעלה עקרבים לפנים מן המלך: ועבר לכה
אל לין כמו מלרימה: והיו תולדותיו קלותיו בדרוונה של
קדש ברגע: ויאל חלך אדר. מחפסס המלך ומרסיב לדר לפין
של עולם ומחך עוד באלכסון למערב ונא לו לחלך אדר ומסס
לעצמן ומסס לנחל מלריים ולנסון ונסב כאמור כאן לפי שכח
ויאל חלך אדר שהתחיל להכריז משעבר אח קדש ברגע ורוח
אותם רטוע שבטעה לדר נסון היתה מקדש ברגע עד עצמן
ומסס והלאה נתקבר המלך ונסב לדר הדורו ונא לו לחל
מלריים ומסס לדר המערב אל הים הגדול שהא מלך מערבה
של כל ארץ ישראל נמלא שחל מלריים בנקלוע מערביה
דרוונה: (ה) והיו תולדותיו ישיה. אל מלך המערב שאין עוד
גבול נבד מאריך לדר המערב משם והלאה: (ו) וגבול ים
יומך מערבי מהו: והים לכס סיס הגדול. למלך וגבול הנסב

לכם גבול צפון מזרחיים הגדל התאו לכם
 הדר הדר: (ט) מדר הדר התאו לבא חמת
 והיו תוצאת הגבל צדדה: (ט) ויצא הגבל
 זמלנה והיו תוצאתיו מצד עיגן זה יהיה
 לכם גבול צפון: (י) והתאיתם לכם לגבול
 קדמה מתצר עיגן שממה: (יא) ויבד הגבל
 מששם הרבלה מקדם לעין ויבד הגבל
 ומחה על קתף ים בגנת קדמה: (יב) ויבד
 הגבול הירדנה והיו תוצאתיו ים המלח
 זאת תהיה לכם הארץ לגבלתיה סביב:
 (יג) ויצו משה את בני ישראל לאמר זאת
 הארץ אשר התנתלו אתה בגורל אשר

שנתחן הים אף הם מן הגבול והם איים שקורין חילום
 (חייטען): (ו) גבול צפון מזרחי מן הים הגדול תחלו
 לכם הר סדר. סוף במקצוע לטונית מערבית וראשו מעפיע
 ונכנס למזר הים ים מרוח הים לטונית הימנו ומול היםנו:
 תחלו. השטחו לכם לכרות מועד לצפון אל הר הסר: תחלו
 לצפון כינה כמו אל הים הימים [ד"ס ה' י"ג] ותחי הסער
 [יחזקאל ט'] הליע שקורין חננין (ח"ן) וייטענגעביידע.
 ייטענלייזער. חייב סיעלע ריכטונג. סוף מוכן ומנוסע
 (ח) ער סדר. סער ופאר אל מזר הצפון לזר סמך

(ט) ודין זה לזון תחום צפונה מן נשא רבא תקנון לזון לזר
 טיבא: (ט) מדור טירא תבנין למשי חמת ויהו מקנהו
 דתחיקא לצדד: (ט) רפוק תחיקא לזפון ויהו מקנהו
 לתצר עיגן דין זה לזון תחום צפונה: (י) ותבנין לזון לתחום
 קירומא מתצר עיגן לששם: (יא) ויחזות תחיקא מששם הרבלה
 משדנח לעין ויחזות תחיקא חמשי על זיקים וציר קירומא:
 (יב) ויחזות תחיקא לצדדא ויהו מקנהו לימא דמלתא
 דא תהו לזון ארעא לתחומהא סתור סתור: (יג) ופקיד משה
 את בני ישראל למיטרי דא ארעא דתתקנון ויהו בעדבא די

ומסעו כלל חמת זו אנטוכיל: זוללות הגבול. קוסי הגבול
 כל מקום שאלוהי הגבול או העל כלל סם לגמרי ואינו
 עובר להלן כלל או מעט ומסעו ומכסיז ויולא לאסוכי
 להמשך להלן באלכסון יותר מן הכוונת כאלפון ולענין
 כוונת העדס כאלפון קרלו תוללות ששם כלל אומה
 מדס: (ט) והיו תוללותיו מזר עיגן. הוא הים סוף העל
 הלטווי ומולות מזר עיגן במקצוע לטונית מערבית ומשם
 והתאיתם לכם אל מזר המזרחי: והתאיתם. לצפון כינה
 ונטיס כמו תחלו: שמה. בעל המזרחי ומשם הכבלס:
 (יא) מקדם לעין. סם מקום והעל סולך בעזרתו מולא העין
 לעינים מן המזר ומלכך ישכאל הוא: ויבד הגבול. כל המגבול
 סולך מלפון לזרס הוא יורד והולך: ומסע על כתף ים
 נכרת קריס. טיהל ים נכרת חוך לגבול צועד והגבול
 צועד ים נכרת ומשם יבד אל הירדן והירדן מושך וזא מן
 הצפון לזרס באלכסון נוטה לזר מזרח ומתקד לזר ארץ
 כנען כנגד ים נכרת ומושך לזר מזרחס של ארץ ישכאל כנגד
 Fam. IV.

צורה יהיה לתת לתשעת המפות וחצי
 המפה: (י) כי לקחו משה בני הראובני
 לבית אבתם ומשה בני הגדי לבית אבתם
 וחצי מפה מנשה לקחו גחלתם: (טו) שני
 המפות וחצי המפה לקחו גחלתם מעבר
 לידן ירחו קדמה מזרחה: פ רביעי ששי
 (טז) וידבר יהוה אל משה לאמר: (יז) אלה
 שמות האנשים אשר יגחלו לכם את
 הארץ אלעזר הכהן ויהושע בן נון:
 (יח) ונשיא אחד נשיא אחד ממטה תקחו
 לגחל את הארץ: (יט) ואלה שמות האנשים
 למטה יהודה פלב בן יפנה: (כ) ולמטה
 בני שמעון שמואל בן עמיהוד: (כא) למטה
 בנימין אלידר בן פסלון: (כב) ולמטה בני
 דן נשיא בקי בן גלי: (כג) לבני יוסף למטה
 בני מנשה נשיא חניאל בן אפד:
 (כד) ולמטה בני אפרים נשיא קמואל בן
 שפמן: (כה) ולמטה בני רובן נשיא אליצפן

פקדו למסן לחשעת שבטן ופלגות שבטא: (ז) אבי
 קבילו שבטא דגני ראובן לבית אבתהון ושבטא דגני גד
 לבית אבתהון ופלגות שבטא דמנשה קבילו אהסנתהון:
 (ח) תרין שבטין ופלגות שבטא קבילו אהסנתהון מעברא
 לידנא דירחו קדומא מדננא: (ט) ומליל י' עם משה
 למימר: (י) אלון שמהת גברא די תסקין לבון ית ארעא
 אלעזר כהנא יהושע פר נון: (יא) וקבא קד רבא קד משבטא
 תפכון לאהקנא ית ארעא: (יב) ואלון שמהת גברא לשבטא
 דיהודה פלב בר יפנה: (יג) ולשבטא דגני שמעון שמואל בר
 עמיהוד: (יד) ולשבטא דבנימין אלידר בר פסלון: (טו) ולשבטא
 דגני דן רבא בקי בר גלי: (טז) לבני יוסף לשבטא דגני
 מנשה רבא חניאל בר אפד: (יז) ולשבטא דגני אפרים

יס ככת עד שנופל צים העולם ונשס כלה הגזל בחולאותיו
 אל ים העולם שנוענו התחלת מלך מקלוע דרוניה מזרסיה
 סבי סוצנת אותה ללרבע רפוחיה: (טז) קדעס מזרסיה
 אל פני העולם שהס זנזרס טרוס מזרסיה קרויה פנים
 ונועציות קרויה אחור לפיכך דרוס לימין ופסון לשמאל:
 (יז) אשר ינחלו לכם. צשזילכם. כל נשיא ונשיא אפועדוסוס
 לשכפו ונחלק נחלת השנע לנשפוח ולגכדים וזוכר לכל אחד
 ואחד חלק סגון ומה שהס עושים יהיה עשוי כלינו עשוסם
 שלווחים ולא יתכן לפדש לכס זס ככל לכס שנמקלש שחס כן
 היה לו לכתוב ינחילו לכס ינחלו ונשנע שהס נוחלים לכס
 צשזילכם ונמקוונכס כמו ה' ילחס לכס [שמות י"ד]:
 (יז) נחלל את הארץ. שיהא נחל ופולק אותה צנוקעכס:

בְּדַרְפָּנָה: (ט) וּלְמַטֵּה בְּנֵי־יִשְׁשַׁכָּר נְשִׂיא
 פְּלִטְיָאֵל בְּזַעֲזָן: (כ) וּלְמַטֵּה בְּנֵי־אֲשֵׁר
 נְשִׂיא אַחִיהוּד בְּזַשְׁלָמִי: (טו) וּלְמַטֵּה
 בְּנֵי־נַפְתָּלִי נְשִׂיא פְּדֵהֶאֱל בְּזַעֲמִיהוּד:
 (כט) אֵלֶּה אֲשֶׁר צִנֵּה יְהוָה לְנַתַּל אֶת־
 בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ כְּנָעַן: פ חֲמִישׁ
 לֵה (א) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בְּעֶרְבַת
 מִזְבֵּחַ עַל־יַדֵּן יַרְחוֹ לְאֹמֶר: (י) צִו אֶת־
 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְנָתַנּוּ לְלוּיִם מִנְחַלַת אַחֲזָתָם
 עָרִים לְשֹׁבְתֵי וּמִגְרָשׁ לְעָרִים סְבִיבֹתֵיהֶם
 תִּתְּנֵנוּ לְלוּיִם: (י) וְהָיוּ הָעָרִים לְהֵם לְשֹׁבְתֵי
 וּמִגְרָשֵׁיהֶם יִהְיוּ לְבִהֲמֹתָם וּלְרֹכְשָׁם וּלְכָל
 חִיתָּם: (י) וּמִגְרָשֵׁי הָעָרִים אֲשֶׁר תִּתְּנֵנוּ
 לְלוּיִם מִקִּיר הָעִיר וְחֹצֵה אֶלְפֵי אַמָּה סְבִיב:
 (י) וּמִדָּתָם מִחוּץ לְעִיר אֶת־פֶּאֶת־קַדְמָה
 אֶלְפִים בְּאַמָּה וְאֶת־פֶּאֶת־גֹּב אֶלְפִים
 בְּאַמָּה וְאֶת־פֶּאֶת־יָם אֶלְפִים בְּאַמָּה וְאֶת־
 פֶּאֶת צְפוֹן אֶלְפִים בְּאַמָּה וְהָעִיר כְּתוּדָה

יְהִיָּה לָהֶם מִגְרָשֵׁי הָעָרִים: (י) וְאֵת הָעָרִים
 אֲשֶׁר תִּתְּנֵנוּ לְלוּיִם אֵת שְׁשֶׁ־עָרֵי הַמִּקְלָט

תִּרְעוֹם

רָבָא קַמְיָאֵל פִּר שֶׁפָּסֵן: (כ) וּלְשִׁבְטָא דְבְנֵי זְבוּלֹן רָבָא
 אֶלְיָצָן בִּר פִּרְנָה: (ט) וּלְשִׁבְטָא דְבְנֵי יִשְׁשַׁכָּר רָבָא פְּלִיטְיָאֵל
 פִּר עֲזָן: (ט) וּלְשִׁבְטָא דְבְנֵי אֲשֵׁר רָבָא אַחִיהוּד פִּר שְׁלֹמִי:
 (כ) וּלְשִׁבְטָא דְבְנֵי נַפְתָּלִי רָבָא פְּדֵהֶאֱל בִּר עֲמִיהוּד: (כט) אֶלֶן
 דִּי פְקִיד יִי לְאַחֲסָנָא ית בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ כְּנָעַן:

לֵה (ב) וַיִּסְלַח יְיָ עִם מֹשֶׁה בְּמִשְׁכַּת רְמוּזָב עַל יַדֵּן יַרְחוֹ
 לְמִיָּר: (ג) פְּקִיד ית בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִתְּנֵנוּ לְלוּיֵי פֶּאֶת־חֲצוֹת
 אַחֲזֵיבֵיהוֹן קְרוֹן לְמִטְב וְרוּחַ לְקִרְבָּא סְבִיבֵיהוֹן תִּתְּנֵנוּ לְלוּיֵי:
 (ג) וְהָיוּ קִרְבָּא לְהוֹן לְמִטְב וְרוּחֵיהוֹן יְהוֹן לְבַעֲרֵיהוֹן וּלְקִרְבֵיהוֹן
 וּלְכָל חִיתֵיהוֹן: (ד) וְרוּחַ קִרְבָּא תִּתְּנֵנוּ לְלוּיֵי מְבוֹטֵל קִרְבָּא
 וּלְקִרְבָּא אֶלְפֵי אַמִּין סְבוּי סְחוּר: (ט) וְחִמְשָׁתָן סְבָרָא לְקִרְבָּא
 ית רִיחַ קְדוּקָא תְּרִין אֶלְפִין בְּאַמִּין וְיַת רִיחַ דְּרוּקָא תְּרִין אֶלְפִין
 בְּאַמִּין וְיַת רִיחַ מַעֲרָבָא תְּרִין אֶלְפִין בְּאַמִּין וְיַת רִיחַ צִפּוֹנָא תְּרִין
 אֶלְפִין בְּאַמִּין וְקִרְבָּא בְּקִרְבָּא דִּין יִי לְהוֹן וְיַת קִרְבָּא:
 (י) וְיַת קִרְבָּא דִּי תִתְּנֵנוּ לְלוּיֵי ית שִׁית קִרְי שְׁוִיבֹתָא דִּי

(כט) לְנַתַּל חַת זְנֵי יִשְׂרָאֵל. סָס יִמְסִילוּ אוֹתָה לְכֵס לְנַתַּלְקוֹתֵי:
 לֵה (ב) וּמִנְכַס. יָיוֹס עֹקוֹס סַלַק סוּץ לְעִיר סְבִיב לְסוּיֹת לְנִי
 לְעִיר וְסִין כְּסִין לְנַתַּל סָס זִיֹת וְלֹא לְנַתַּל כְּסִים וְלֹא לְנַתַּל
 וְרִיעֵי: וְלֹכַל סִיחָס. (לְכָל סִיחָס). לְכָל זְרִיחָס: (ד) חֵלֶף חִיח
 סְבִיב. וְסִרְיֹן הוּלֹא שׁוּעֵר חֲכִיבִים שֹׁסֵס סֵל כִּינֵר חֲלַפִּים סוּל

אשר תתנו לנו שמה הרצתו ועליהם תתנו
 ארבעים ושנים עיר: (ח) כל הערים אשר
 תתנו לנו ללוים ארבעים ושמה עיר אתהן
 ואת מגרשיהן: (ט) והערים אשר תתנו
 מאחזות בני ישראל מאת הרב תרבו
 ומאת המעט תמעיטו איש כפי נחלתו
 אשר ינחלו יתן מעריו ללוים: פ שש שבע
 (ש) ודבר יהוה אל משה לאמר: (י) דבר
 אל בני ישראל ואמרת אליהם כי אתם
 עקרים את הירדן ארצה פגוע:
 (יא) והקרייתם לכם ערים ערי מקלט
 תהינה לכם וגם שמה רצח מכה גנפש
 בשנגה: (יב) והיו לכם הערים למקלט
 מגאל ולא ימות הרצח עד עמדו לפני
 העדה למשפט: (יג) והערים אשר תתנו
 לשש ערי מקלט תהינה לכם: (יד) את
 שלש הערים תתנו מעבר לירדן ואת
 שלש הערים תתנו בארץ פגוע ערי מקלט

תהינה: (טו) לבני ישראל ולגר ולתושב

תרומם

תתנו למשעך תמן קטולא ועלהו תתנו ארבעין ותרמין
 קרוי: (א) כל קרנא די תתנו ללויא ארבעין ותמני קרוין
 יתנו חת הויתו: (ב) וקרנא די תתנו מאחזות בני ישראל
 מן סגיא תתנו וכן ועדי תושרו גבר קפום אחסותיה די
 זקנתו יתן מקרנתי ללויא: (ג) וכליל יי עם משה למישר:
 (ד) כליל עם בני ישראל ותימר להון ארי אתון עקרון ית
 תרנא לארעא דקנען: (ה) ותמנן לבון קרון קרב שיזביתא
 תרבו לבון בערוק לתמן קטולא דקטול גפשא בשלוי: (ו) ורתון
 לבון קרנא לשזבא סגאל דמא ולא ימות קטולא עד דיקום
 קדם פגשמתא לרנא: (ז) וקרנא די תתנו שית קרני שיזביתא
 תרבו לבון: (ח) ית תלת קרנא תתנו מעברא לירדנא חת
 תלת קרנא תתנו בארעא דקנען קרני שיזביתא ורתון: (ט) לבני
 נוחן להם סביב ומס אלף ספנימים למנפט והסילונים לשדות
 וכרמים [עכוין ז'א]: (יא) והקריתם. חין סקרייס חלא
 לבון הזונס וכן סוף אופר כי סקיס ס' חלסין לפני [בכחסימ
 כ"ג]: (יב) עגול. מסני גואל סרס סטול קכוד לכחס:
 (יג) טע וירי חלס. עניד טאע"סי ססנדיל טסה כסייו טלס
 עכיס כעכ סיכין לא סיו קולסות עד סכנסכו טלס סתון
 יוסטע כלרץ כענן [סמרי מכות ס']: (יד) חת טלס סעכיס
 ונוער. אע"סי סכלרץ כענן חספס סכניס וככל חין חלא
 סכיס וסני ססוס ערין ערי סמקלט סלכס עשוס דעכנא

בתוכם תהיינה שש הערים האלה
 למקלט לנום שמה כל מכה נפש
 בשגנה: (טו) ואם בכלי ברזל והקהו
 נמת רצח הוא מות יומת הרצח:
 (יז) ואם באבן יד אשר ימות בה הקהו
 נמת רצח הוא מות יומת הרצח:
 (יח) או בכלי עץ יד אשר ימות בו הקהו
 נמת רצח הוא מות יומת הרצח: (יט) גאל
 הדם הוא ימת את הרצח בסג עורבו הוא
 ימתנו: (כ) ואם בשג אהיה הפגו או השליך
 עליו בעדה ימת: (כא) או באיבה הקהו
 כידו ימת מות יומת המכה רצח הוא
 גאל הדם ימת את הרצח בסג עורבו:
 (כב) ואם בפתע בלא איבה הדפו או

נפשו רוצים דחייב נלעד קריח סועלי חן עקונה מדס
 [סוטע ו'] [מכות ט']: (טו) ואם בכלי ברזל ככה. חן יס
 מדבר נסורב נסונג הסוון לו חלל כסורב נמויד וכל ללוד
 סססורב נכל דבר לרין סיכס צו סיעור כדי לכניח סנאנר
 נסולס אסר ימות צו דנחנרנחין דהיס כניסת דימות ציס
 סין סס סנצל סנלי וידוע נפני סקס סססורל מניח נכל

מאן אל ולגיורא ולתוקביא דבידיהן יתון שרת קרבא חאלין
 לשׁיבא למעיק לחסון כל דיקסול נפשא גשלו: (ט) ואם
 קמאן דפרזלא מחרו וקטליה קטולא הוא אתקטלא יתקטיל
 קטולא: (י) ואם באבן דמתנפכא כידא דהיא קמסת דו
 ימת ביה מחרו וקטליה קטולא הוא אתקטלא יתקטיל קטולא:
 (יז) או קמאן דעא דמתנסיב פדא דהיא קמסת דו ימת ביה
 מחרו וקטליה קטולא הוא אתקטלא יתקטיל קטולא: (יט) גאל
 דקא הוא יקסול ית קטולא בד אתנסיב ליה מן דינא הוא
 יתקטיל: (כ) ואם בסנאה דחה או קמא עלוהי נכמא
 וקטליה: (כא) או כדכבו מחרו בדיה וקטליה אתקטלא
 יתקטיל סתנא קטולא הוא גאל דקא יקסול ית קטולא פד
 אתנסיב ליה מן דינא: (כב) ואם בתנף בלא דכבו דחה

ססוס אסינו נחט נסיכך לא נחסו צו חורס סיעור לכחוס
 צו אסר ימות צו ול' ססוסב נסונג סכחוס מדבר סרי סוס
 אונר לונסס או נכל סכן אסר ימות סס נכל רחוס וננר לנוד
 על ססוסריס לנעלס נססורב נמויד סכחוס מדבר: (יז) נלכן
 יד. סיס סס עלל יד [ססרי']: אסר ימות סס. סיס סס סיעור
 לכוניח סכרנשו. לסי סנאנר וססס איס אה רעכו נלכן [סמות
 כ"ח] ולא כחן סס סיעור יכול כל נכוס לכן נאנר אסר
 ימות סס: (יח) או נכלי עץ יד. לסי סנל' וכי יכס איס אה
 עצרו או אה אנתו נסנב [סמות כ"ח] יכול כל ססוס לכך נאנר
 נסני אסר ימות סס סיסס סס כדי לסניח: (יט) נסנבו צו.
 אסינו נחך ערי נקלס: (כ) נלריס. סכרנשו נכונל נלרנב:
 (כב) נסנע. נלונס וסרנשו נכניס ססיס ססנך לו ולא סיס

השליך עליו כל-כלי בלא צדקה: (כג) און
 בקל-אבן אשר ימות בה בלא ראות ויפל
 עליו וימת והוא לא-איב לו ולא מבקש
 רעתו: (כד) ושפטו העדה בין המכה ובין
 גאל הדם על המשפטים האלה: (כה) והצילו
 העדה את הרצח מיד גאל הדם והשיבו
 אתו העדה לא-עיר מקלטו אשר גם שמה
 וישב בה עד-מות הפהן הגדל אשר-
 משח אתו בשמן הקדש: (כו) ואם יצא יצא
 הרצח את-גבול עיר מקלטו אשר יגום
 שמה: (כז) ומצא אתו גאל הדם מהויץ
 לגבול עיר מקלטו ורצח גאל הדם את-
 הרצח אין לו דם: (כח) כי בעיר מקלטו
 ישב עד-מות הפהן הגדל ואחרי מות
 הפהן הגדל ישוב הרצח אל-ארץ אבתו:

(כט) והיו אלה להם לתקת משפט לדתיבם
 לו ססות לסוסר עליו: (בג) ככל און אשר ימות צה. ססו:
 בלא כמות. שלא כמות: ויסל עליו. עכאן אעור הסוכר דק
 ירדה גולס דק עליוס אינס גולס [מסו י'א]: (בד) עד

או רקא עלוהי כל מאן בלא קמן ליה: (בג) או בקל אבנא
 יהיא כמיסת די ימות בה בלא תו ורקא עלוהי וקמליה ויהא
 לא סגי ליה ולא תבע בישתיה: (כד) וירוען בנישטא בין
 סתרא ובין גאל דמא על דינא דאלין: (כה) וישבין בנישטא ית
 קטולא סג גאל דמא ויתבון יתיה בנישטא לקרות שינבותיה
 די עבק לתמן דתיב בה עד דימת פהנא רקא די רבי יתיה
 במישח קדשא: (כו) ואם ססק יפוק קטולא ית תחום קרית
 שינבותיה די עבק לתמן: (כז) וישפח יתיה גאל דמא מברא
 לתחום קרית שינבותיה וקטול גאל דמא ית קטולא לית ליה
 דמא: (כח) ארי בקרית שינבותיה יתיב עד דימת פהנא רקא
 וקטר דימת פהנא נגא יתוב קטולא לארע אהסנתיה:
 (כט) ויהון אלין לבון לגיבת דין לדתיבון בקל מתבגיבון:

מות סכסן גדול. סכסל כל לססרות סכינס ציסכאל ולהסרכך
 ינויכס וסכולס כל לסלק את ססכינס ויסכאל ולקכר את ימי
 ססיס אינו כדלי סיכס לפני סכסן גדול. דכר סכר לפי ססיס
 לו לכסן גדול לססלל סלל סכרע סקלס זו לסכאל ססייו:
 סכר ׁססס אומו ססנן סקדס. לפי ססוטו מן ססוקלסות קלסיס
 סול סלל סידיס עי ׁסססו סלל כנו סכר ׁססו ססוטו אומו
 ססנן סקדס. ורנתינו דכסויר ססככ ססוט [סס י'ב]
 לכסיית דכר ללמד ססס עד סלל נננכ דינו עת ססכסן גדול
 ועיטו סכר סססו ולסכר עיין נננכ דינו סוור סניססו סל
 סני סנלסכר סכר ׁססס אומו וכי סול ׁסססו לכסן או סכסן
 ססס אומו סלל לסניס את ססנשס ציעיו ססססויר סניססו:
 (כט) אין לו דם. סרי סול ססורכ. את ססס סלין לו סס

בכל מושבותיכם: (א) כל מקה נפש לַאֲדָרָה
 עדים ירצה את הרצח ועד אחד לא יענה
 בנפש למות: (ב) ולא תקחו כפר לנפש
 רצח אשר הוא רשע למות בים מות ימות:
 (ג) ולא תקחו כפר לגוים אל עיר מקלטו
 לשונו לשבת בארץ ערמות הפקון:
 (ד) ולא תחניפו את הארץ אשר אתם
 בה כי הדם הוא יחניף את הארץ ולא תרץ
 לא יכפר לדם אשר שפך בה בים
 בדם ששכו: (ה) ולא תטמא את
 הארץ אשר אתם יושבים בה אשר
 אני שכן בתוכה כי אני יהוה שכן
 ברוך בני ישראל: **ס** שביעי

לו (א) ויקרבו ראשי האבות למשפחת
 בני גלעד בן מקיר בן מנשה ממשפחת

[מכות ז'] (כ) כל מוטותיכם. למד מהם סנהדרין קטנים
 סנה' סנה' לרץ כל זמן שטיבת בלחץ ישראל: (ל) כן
 עשה נפש וגו'. ענה להרבו על טהרה את סנה' לפי עדים
 יפלו. שיעירו שנהי' וסנה' סנה': ולא תקחו כפר

(א) כל דקטול נפשא לפום סהרין יקטיל ית קטולא וסנה'
 יד לא יקטיל באיש למקטיל: (ב) ולא תקבלון ממון על
 איש קטול די הוא טב למקטיל צרי אתקטילא יתקטיל:
 (ג) ולא תקבלון ממון למערוק לקרת שכיבתי למחוב
 למטב בארעא עד דיטת בדיא: (ד) ולא תתבון ית ארעא
 די אתון בה צרי דקא הוא מטיב ית ארעא ולא רעא לא
 מתבשר על דם זכאי די אתאשר בה אלטון בדם אשדיה:
 (ה) ולא תסאבון ית ארעא די אתון יתבין בה די שכיבתי
 שריא בנה צרי אגא יי דשכיבתי שריא בגו בני ישראל:
 (ו) וקרבו ראשי אבות למשפחת בני גלעד בן מקיר בן
 מנשה ממשפחת בני יוסף ומליו קדם משה וקדם רב רבנא

לא יסטר צומון [כחונות ל'] (ל) ולא תקחו כפר לנפש
 אל עיר מקלטו. לוי טכס אל עיר מקלט סנה' צומון טיט
 כסטר עגלות צומון ליתן כפר לשנת בלחץ טכס ימות סכסן:
 לנפש. כמו לנש (כסטר' וצמ'ץ) כמו טובי מלמטה [מיכה
 ז'] טטנו מן כולמטה. וכן טובי ממוט' [לפניה ג'] כי מליט
 סיו [יהושע ה'] כאשר חלמר טוב על מי טטב כפר ומול על
 טול כפר כן חלמר לנפש על מי טטב כפר וקורטו טס כלומר
 מוטבט וט' לנפש לנכוס וטטטטו לא טטטו כפר לוי טיט
 לו לנכוס לטטטו מן כולמטה לא ידפמי יס' יחמר לטוב לטבת
 בלחץ סרי פדיין לא נס ומטיבן יטוב: (ל) ולא תטטטו.
 ולא חטטטו כחברטו ולא חטטטו: (לד) אשר לוי טוכן כחוכב
 טלא חטטטו טותי צטוטטט: כי לוי ט' טוכן כחוכב בני ישראל
 ח' צומון טטט טמליט טכייט צייטט:

בני יוסף וידברו לפני משה ולפני הנשאים
 ראשי אבות לבני ישראל: (ט) ויאמרו
 את-אדני צנה יהוה למת את-הארץ
 בגולה בגולה לבני ישראל ואדני צנה
 ביהוה למת את-גחלת צלפתר אחינו
 לבנתיו: (י) והיו לאחד מבני שבטי בני
 ישראל לנשים ונגרעה גחלתן מגחלת
 אבותינו ונוסף על גחלת המטה אשר
 תהינה להם ומגדל גחלתנו יגרע:
 (יא) ואם יהיה היכל לבני ישראל ונוספה
 גחלתן על גחלת המטה אשר תהינה להם
 ומגחלת מטה אבותינו יגרע גחלתן:
 (יב) ויצו משה את-בני ישראל על-פי יהוה
 לאמר בן מטה בני יוסף דברים: (יג) זה
 הדבר אשר צנה יהוה לבנות צלפתר
 לאמר לשוב בעיניהם תהינה לנשים אך
 למשפחת מטה אביהם תהינה לנשים:
 (יד) ולא תסב גחלה לבני ישראל ממטה

אל מטה כי איש בגחלת מטה אבותיו
 ידבקו בני ישראל: (טו) וכל בית ירשת

תרגום

ראשי אבותא לבני ישראל: (ב) ואמרו ית רבוי פקדי
 למסן ית ארעא בארעא בעדבא לבני ישראל ורבוי ארעא
 במיאר דיי למסן ית ארעא צלפתר אחינא לבנתיה:
 (ג) ויהוה למד מבני שבטיא דבני ישראל ללשין ותחמנע
 ארעא: והיו מגדל אבותנוא ותוסף על ארעא שבטיא
 דיי יהוה להון ומערב ארעא: (ד) ואם יהי יכלא
 לבני ישראל ותוסף ארעא: על ארעא שבטיא דיי יהוה
 להון ומארעא שבטיא דארעא: (ה) ופקדי
 משה ית בני ישראל על מיאר דיי למיאר יאת שבטיא
 דבני יוסף ממלון: (ו) וין פתגמא דיי פקדי דיי לבנת צלפתר
 למיאר דלתין בעיניהן: והיו לנשין בנים לרעית שבטיא
 דאבותן: והיו לנשין: (ז) ולא תסב ארעא לבני ישראל
 משבטיא לשבטיא אציי גבר בארעא שבטיא דאבותיהו ידבקון
 בני ישראל: (ח) וכל ברעא ירשת ארעא משבטיא דבני
 לו (ט) ונוסף על גחלת המטה אשר ירשתו וסב
 מחיטם על סבט בניו: (י) ואם יסיה סובל. מכלן סיה
 דני יהודה אומר עתיד סובל סייפוק: ואם יסיה סובל.
 כלומר סין זו מכירה סחורה סובל סייפוק סיה סחורה
 ואסי: אם יסיה סובל לא תסור סחורה סייפוק סיה סחורה
 על גחלת המטה אשר תהינה להם: (יא) וכל בית ירשת מטה.

נחלה ממשפחת בני ישראל לאחד ממשפחת
 משה אביה תהיה לאשה למען יירשו בני
 ישראל איש נחלת אבותיו: (ט) ולא תסב
 נחלה ממשפחה למשפחה אחר פרי איש בנחלתו
 ידבקו משפחת בני ישראל: מסעי (י) כגאשר
 צנה יהנה את משה בן עשו בנות צלפקד:
 (יא) ותהינה מחלה תרצה ותגלה ומלכה
 ונעה בנות צלפקד לבני דהיה לנשים:
 (יב) ממשפחת בני מנשה בן יוסף היו
 לנשים ותהי נחלתן על משה משפחת
 אביהן: (יג) אלה המצות והמשפטים
 אשר צנה יהנה ביד משה אל בני ישראל
 בערבת מואב על יהדן ירחו:

סלח סיה בן ללסי: (יא) תסלח תכלס וגו'. כלן ונלן לסי גדולתן
 ש פוזו צנסיס ונשלו כסדר תולדותן וככל הנקלס ענלן לסי סעעסן
 ועגיד ססקולוס זו כזו [צ' צ' ק'כ]:

חסלת פישת מסעי

חוק

ישראל לחד מזרעית שבטא ראבקהא תמי לאנתו גדיל
 דרתון בני ישראל גבר אקסנת אבנתומי: (ט) ולא מסעו
 אקסנא משבטא לשבטא אחרנא ארי גבר אקסנתיה: דדקון
 שבטא דבני ישראל: (י) קסא די פקיד יי ות משה בן
 עכרו גנת צלפקד: (יא) וננאה סחלה תרצה ותגלה ומלכה
 ונעה גנת צלפקד לבני אחי אביתן לנשין: (יב) מזרעית
 בני מנשה בר יוסף ננאה לנשין ננות אקסנתהן על שבטא
 זרעית אביתן: (יג) אלן פקידא דנעיא די פקיד יי גדא
 דמשה לת בני ישראל במשבאי דמואב על דדקנא דיריחו

חוק

פכוס פסקוי דספר במדבר אלק ומאתים ושסנים ושסנה,
 ארפח סימן. וחציו ודה האיש אשר אבחר בו מטה יפרח
 (יז כ'). ומרשיותו עשרה, ה' כדד ינחנו סימן. וסדריו ל"ב.
 לב טהור ברא לי אלהים סימן. וספסותו ב"ב. ופרקיו ל"ז.
 לו חכמו ישכילו זאת סימן. מנין הפתוחות שתים וחשעים.
 וחסמות ששים ושש. הכל מאה וחמשים ושסנת
 פרשיות. אני חלקך ונחלתך סימן.

שמות העמים לוי סוד האשכנזים

וְרָבָא סְגוּלָא מְנַח רַבִּיעַ פְּזֵר תְּלִישָׁא
גְדוּלְיָה קַדְמָא וְאַזְלָא תְּלִישָׁא הַמְנָה
מִהַפְּנֵי פִשְׁטָא זַקַּף קָמֵן זַקַּף גְּדוּל הַרְנָא
תְּבִיר מַרְבָּא טַפְחָא אֶתְנַחְתָּא אֶזְלָא גְרִישׁ
גְרִישִׁים יְתִיב פְּסִיק | שְׁלֵשֶׁת יָרַח בֵּן
יָמֵי בְרִינֵי תְּרֵי מַרְבָּא כְּפֻלָּה טַפְחָא
מְתַנַּן מִפְּנֵי סוּף פְּסִיק:

ברכת ההפטר

קדים קריאת הספרים ולאחר חנוכה הכולל יגיד התפסיד ורמב"ם

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בְּחַר
בְּבִיאוֹתַי טוֹבִים וְרָצָה בְּדַבְרֵיהֶם הַנְּאֻמִּים בְּאַמְתִּי:
בְּרוּךְ אַתָּה יי הַפּוֹתֵר בַּתּוֹרָה וּבְמִטְעָה עֲבָדוֹ
וּבִישְׂרָאֵל עָלְמוֹ וּבְבִיאוֹי הָאֵמֶת וְצַדִּיק:

אחר הספרים יבין התפסיד ל' ברכות שלו:

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם צוּר כָּל
הָעוֹלָמִים צְדִיק בְּכָל-הַדּוֹרוֹת הָאֵל הַנְּאֻמֵּן הַאוֹמֵר
וַיִּזְעַק הַמְּדַבֵּר וּמְקַיֵּם שְׁפָל-דְּבָרָיו אֵמֶת וְצַדִּיק:
נְאֻמֵּן אַתָּה הוּא יי אֱלֹהֵינוּ וְנְאֻמִּים דְּבָרֶיךָ וְדָבָר
אַחַד מִדְּבָרֶיךָ אַחֲזֵר לֹא-יִשׁוּב בְּיָקָם כִּי אֵל מֶלֶךְ נְאֻמֵּן
(וְרַחֲמֵן) אַתָּה. בְּרוּךְ אַתָּה יי הָאֵל הַנְּאֻמֵּן בְּכָל-
דְּבָרָיו:

רחם על ציון כי היא בית חינוך ולעלובת נפש
תושביה במהרה בְּיָמֵינוּ. בְּרוּךְ אַתָּה יי מְשַׁמֵּחַ
צִיּוֹן בְּבִנְיָה:

שְׂמַחְנוּ יי אֱלֹהֵינוּ בְּאַלְיָהוּ הַנְּבִיאי עֲבָדֶיךָ וּבְמַלְכוּת
בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶיךָ בְּמַהֲרָה יָבֵא וַיַּגֵּל לִבְנוֹ עַל-כִּסְאוֹ
לֹא-יֵשֵׁב זָר וְלֹא יַגְחֲלוּ עוֹד אַחֲרָיִם אֶת כְּבוֹדוֹ.
דִּי בְּשֵׁם קִדְשֶׁךָ נִשְׁבַּעְתָּ לֹא שְׁלֵא יִכְבֶּה נֵרוֹ לְעוֹלָם
נְעֵד. בְּרוּךְ אַתָּה יי מְנַן דָּוִד:

על-התורה ועל-העבודה ועל-הקביאים ועל-יו
השבת הנה שנתת לנו יי אלהינו לקדשה ולמנוחה
לקבוד ולתפארת. על-הכל יי אלהינו אנחנו
מודים לך ומברכים אותך יתברך שמו בפי כל-
סי קמיד לעולם ועד: ברוך אתה יי מקדש השבת:

הפטר במדבר

בהושע סימן ב.

העמדנו הקרי בפנים ולמטה הכתיב כדו להקל על הקורא.
והיה מספר בני ישראל כחול חים אשר לא-
ימד ולא יספר והיה במקום אשר יאמר להם לא-
עמי אתם יאמר להם בני אל-חי: ונקבצו בני
יהודה ובני ישראל יחדו ושמו להם ראש אחד
ועלו מדה ארץ כי גדול יום יורעאל: אמרו לאחיכם
עמי ולאחותיכם רחמם: ריבו באמכם ליבו כי-
היה לא אשתי ואנכי לא אישה ותמר וגינה
מפניה ונאפופיה מבין שדיה: פן-אפשיטנה
ערמרי והצמתיה פיום הולדה ושמתיה כמדבר
ושחה בארץ ציה והמתיה בצמא: ואת-בניה לא
ארחם פי-בני ונגנים הפה: כי ונתה אפם הובישה
הורתם כי אמרה אלקה אחי מאהבי נחני לחמי

ומימי צמרי ופשהי שמני ושקני: לכן הנני שך
את-דרךך פסוקים ונדרתי את-גדלה ונתיבותיה
לא תמצא: ורדפה את-מאהביה ולא-תשיג אותם
ובקשתם ולא תמצא ואמרה אלקה ואשובה אל-
אישי הראשון כי טוב לי אז מעתה: והיה לא-
ידעה כי אנכי נתתי לה הדגן והתירוש והיצדר
וכסף הרפיתי לה וזהב עשו לפעל: לכן אשוב
ולקחתי דגני פעמו ותירושי פמועדו והצלתי צמרי
ופשהי לכסות את-ערוותה: ועתה אנלה את-
נבלתה לעיני מאהביה ואיש לא-יעלמה מידי:
והשבתי כל-משושה חנה חדשה ושבתה וכל
מועדה: והשמתי בפניה ותאנתה אשר אמרה
אתנה רמה לי אשר נתנו-לי מאהבי ושמתים
לער ואכלתם חנת השדה: ופקדתי עליה את-
ימי הפעלים אשר פקטיר להם ותעד נומה וחליחה
ונפלך אחרי מאהביה ואתי שכחה נאם-יהודה:
לכן חנה אנכי מפסיה והלכתיה במדבר ודברתי
על-לבה: ונתתי לה את-כרמיה משם ואת-עמק
שזור לפתח הקנה ונענתה שמה פימי נעוריה
וביום עלותה מארץ מצרים: והיה ביום-ההוא
נאם-יהודה תכראי אישי ולא-תקראי לי עוד בעלי:

הקדתי את שמות הנקלים מפיה ולא יקרו עוד בשמם: וקדתי להם ברית בינים והוא עמ-חית השדה ועמ-עוף השמים והמש האדמה וקשרת וקרב ומלקחה אשבור מן-הארץ והשבכתים לקבט: וארשתיך לי לעלם וארשתיך לי בצדק ובמשפט ובחסד וברחמים: וארשתיך לי באמונה נדעף את-יהוה:

הפטרות נשא

בשופטים סי' י"ג

יהי איש אחד מצרעה משפחה הדני ושמו מנוח ואשתו עקרה ולא ילדה: וראה מלאך-יהוה אל-האשה ויאמר אליה הנה נא את-עקרה ולא ילדת ותרתי גלית בן: ועמה השמרי נא ואל-תשתי גין ושכר ואל-תאכלי כל-טמא: כי הנדך הרה וילדת בן ומרה לא-עלה על-ראשו כי-נער אלהים יהיה הנער מן-הבטן והוא יחל להושיע את-ישראל מיד פלשתים: ותבא האשה ותאמר לאישה לאמר איש האלהים בא אלי ובראיו במראה מלאך האלהים נראה מאד ולא שאלתיו אי-מזה הוא ואת-שמו לא-הגיד לי:

הפטרות נשא

ויאמר לו הנדך הרה וילדת בן ועמה אל-תשתי גין ושכר ואל-תאכלי כל-טמא כי נזיר אלהים יהיה הנער מן-הבטן עד-יום מותו: ועתה מנוח אל-יהוה ויאמר בני אדוני איש האלהים אשר שלחת יבוא-נא עוד אלינו ויורנו מה-נעשה לנער היילד: וישמע האלהים בקול מנוח ויבא מלאך האלהים עוד אל-האשה והיא ישבת בשדה ומנוח אישה אין עמה: ותמחר האשרו ותרין נפגד לאישה ותאמר אליו הנה נראה אלי האיש אשר-בא ביים אלי: ויקם וגלד מנוח צנתו אשתו ויבא אל-האישה ויאמר לו האתה האישה אשר וברית אל-האשה ויאמר אני: ויאמר מנוח עמה ויבא דברך מן-יהוה משפט הנער ומעשיו: ויאמר מלאך יהוה אל-מנוח מכל אשר-אמרתי אל-האשה תשמר: מכל אשר-יצא מפין חיון לא תאכל גיין ושכר אל-תשת וכל-טמא אל-תאכל כל אשר-ציתתה תשמר: ויאמר מנוח אל-מלאך יהוה נעצרה-נא אותך ונעשה לפניך דבר עדים: ויאמר מלאך יהוה אל-מנוח אם-תעצרני לא-אכל בלחמה ואם-נעשה עליה ליהנה תעלה בי לא-ידע מנוח כי-מלאך יהוה הוא: ויאמר

מנחם אל מלאך יהוה מי שמך בייבא דברך
 וכפדנוד: ויאמר לו מלאך יהוה לפה זה תשא אל
 לשמי והוא פלי: ויקח מנחם את גדי העינים ואת
 המנחה וישל על הצור להוה ומפלא לעשות
 ומנחם ואשתו ראים: והי בעלות הלחב מעל
 המזבח השמימה וישל מלאך יהוה בלחב המזבח
 ומנחם ואשתו ראים נפלו על פניהם ארצה: ולא
 יסף עוד מלאך יהוה להראה אל מנחם ואל
 אשתו וכן ידע מנחם כי מלאך יהוה הוא: ויאמר
 מנחם אל אשתו מות גמית כי אלהים ראינו:
 ותאמר לו אשתו לו חפץ יהוה להמיתנו לא לקח
 מידנו עלה ומנחה ולא הראנו את כל אלה ובעת
 לא השמיענו בקוואת: ותלך האשה בן ותקרא את
 שמו שמשון ויגדל הפער ויגדלו יהוה: ותחל
 רים יהוה לפעמו במחנהו בין צרעה וכן
 אשתאול:

הפטרות כהעלתך

בכרית סימן ב.

רבי ושמהו פת ציון כי הנני בא ושכנתי
 בתוכך נאם יהוה: ויגדלו גוים רבים אל יהוה

פנים שהוא והיו לו לעם ושכנתי בתוכך וישע
 כי יהוה צבאות שלחני אליך: ונחל יהוה את
 יהודה חלקו על אדמת הקדש ובתר עוד
 בירושלם: הם כל בשר מפני יהוה כי געור מפעון
 קדשו: ויראני את יהושע הכהן הגדול עמד
 לפני מלאך יהוה והשטן עמד על ימינו לשטנו:
 ויאמר יהוה אל השטן יגער יהוה בך השטן ויגער
 יהוה בך הכהן בירושלם הלוא זה אוד מצל
 מאש: ויהושע היה לבש בגדים צואים ועמד
 לפני המלאך: וישע ויאמר אל העמדים לפניו
 לאמר הסירו הבגדים הצואים מעליו ויאמר אליו
 ראה העברתי מעליך עונה ותלבש אתה מחלצות:
 ואמר ישימו צנף סחור על ראשו וישימו הצנף
 הסחור על ראשו ותלבשו בגדים ומלאך יהוה
 עמד: ויעד מלאך יהוה ביהושע לאמר: כה אמר
 יהוה צבאות אם בדרךך תלך ואם את משמרת
 תשמר וגם אתה תרין את ביתי וגם תשמר את
 חצרי ונתתי לך מהלכים בין העמדים האלה:
 שמע נא יהושע והכהן הגדול אתה ורעיך הישבים
 לפניך כי אנשי מופת המה כי הנני מקיב את
 עבדי צמח: כי | הנה האבן אשר נתתי לפני

ידוע על אבן אחת שבעה עינים הנון מפתח
פתחה נאם יהוה צבאות ומשתי את עין הארץ
היא כיום אחד: כיום הוהא נאם יהוה צבאות
תקראו איש לרעהו אל תחת גפן ואל תחת
תאנה: וישב הפלאך הדבר כי ויערני פאיש
אשר יעור משנתו: ויאמר אלי מה אתה יאמר
ואמר ראיתי והנה מנובת וקב פלה וגלה על
ראשה ושבעה נחיה עליה שבעה ושבעה מצקות
לגרות אשר על ראשה: ושנים זיתים עליה אחד
מימין הגלה ואחד על שמאלה: ואען ואמר אל
הפלאך הדבר כי לאמר מה אלה אדני: ונען
הפלאך הדבר כי ויאמר אלי הלוא ידעת מה
המה אלה ואמר לא אדני: ונען ויאמר אלי לאמר
זה דבר יהוה אל ורפבל לאמר לא בחיל ולא
בכח כי אספרוהו אמר יהוה צבאות: מראשה
מרהדול לפני ורפבל למישר והוציא אר האבן
הראשה פשאות תו חן לה:

הפטרות שלה לך

בידוע סתן ב.

ישלח ידוע פדנן סר השמים שנים אנשים

יאמר ב

מקלים הרש לאמר לכו ראו את הארץ ואת
ירחו וקלכו ויבאו בית אשה ונה ושמה רחב
וישפכו שמה: ויאמר למלך וירחו לאמר הנה
אנשים באו הנה הלילה מבני ישראל לחפר את
הארץ: וישלח מלך וירחו אל רחב לאמר הוציא
האנשים הפאים אלך אשר באו לבידך כי לחפר
את כל הארץ באו: ותקח האשה את שני
האנשים ותצפנו ותאמר כן באו אלי האנשים
ולא ידעתי מאין המה: ויהי השער לסגור בהשך
והאנשים יצאו לא ידעתי אנה הלכו האנשים
רדפו מהר אחריהם כי תשיגום: והיא העלתם
הנה ותמנמם בפשתי העץ הערכות לה על
הגג: והאנשים רדפו אחריהם הרד מרדון על
המעברות והשער סגרו אחר פאשר יצאו הרדפים
אחריהם: והמה טרם ישפכו והיא עלתה עליהם
על הגג: והאמר אל האנשים ידעתי כי נתון
יהוה לכם את הארץ וכי תפלה אימנכם עלינו
וכי נמנו כל יושבי הארץ מפניכם: כי שמענו
את אשר הוציח יהוה את מי יסוף מפניכם
פצאתכם מפצרות ואשר עשיתם לשני מלכי
יאמרי אשר פעבר נדרון לסיחן ולשני אשר

החמתם אותם: ונשמע ויפס לבבנו ולא לקמה
 עוד רוח באיש מפניכם כי יהיה אליהם הוא
 אלהים בשמים מפעל ועל הארץ מתחת: ועשה
 השבעי נא לי ביהוה פי עשיתי עמכם חסד
 נעשיתם גם אתם עם בית אבי חסד ונתתם לי
 אות אמת: והחיתם את אבי ואת אמי ואת אחי
 ואת אחיותי ואת כל אשר להם והצלתם את
 נפשתינו ממור: ויאמרו לה האנשים נפשונו
 תחמיקם למות אם לא תגידו את דברנו זה והיה
 בנת יהוה לנו את הארץ ועשינו עמך חסד
 ואמת: ויורדם בחבל בעד החלון כי ביתה בקיר
 החומה ובחומה היא וישבת: ותאמר להם ההרה
 לכו פנימגעו בכם הרדפים ונחבתם שמה שלשת
 ימים עד שוב הרדפים ואחר תלכו לברככם:
 ויאמרו אליה האנשים נקים אנחנו משבעתך הנה
 אשר השבעתנו: הנה אנחנו באים בארץ את
 תקנת חוט השני הנה תקשוי בחלון אשר
 הורדתנו בו ואת אביו ואת אמו ואת אחיו
 ואת כל בית אביו תאספי אליו תקינה: והיה
 כל אשר יצא מלחי ביתך החוצה דמו בראשו
 אנחנו נקים וכל אשר יהיה אהב בבית דמי

בראשנו אם יך תקנה בו: ואם תגידו את דברנו
 זה והיינו נקים משבעתך אשר השבעתנו: ותאמר
 בדבריכם כן הוא ותשלחם וילכו ותקשו את
 תקנת השני בחלון: וילכו ויבאו ההרה וישם
 שם שלשת ימים עד ששבו הרדפים ויבקשו
 הרדפים בכל ההר ולא מצאו: וישבו שני
 האנשים ויגדו מההר ויעברו ויבאו אל יהושע
 בנגון ויספרו לו את כל המצאות אותם: ויאמרו
 אל יהושע פינתן יהוה קננו את כל הארץ
 וגם נמנו כל ישרי הארץ מפנינו:

הפטרות קרח

בשמאל א' סימן רא

ויאמר שמואל אל העם לכו ונלכה הולכי
 ונבחרש שם המלוכה: וילכו כל העם הולכי
 וימלכו שם את שאול לפני יהוה בגלגל ויגברו
 שם זבחים שלמים לפני יהוה וישמח שם שאול
 וכל אנשי ישראל עד מאד: ויאמר שמואל אל
 כל ישראל הנה שמעתי בקלכם לכל אשר
 אמרתם לי ואמליך עליכם מלך: ועשה הנה
 המלך מתמלך לפניכם עמי וקנתי ושבתי ויבני

היום אתכם ואני התהלכתי לפניכם ממצרי עד
 היום הזה: הנני עני כי נגד יהוה ונגד משיחו
 את-ישור מי לקחתי וקמור מי לקחתי ואת-מי
 עשקתי את-מי רצותי ומיד-מי לקחתי כפר
 ואעלים עיני בן ואשוב לכם: ויאמרו לא עשקתנו
 לא רצונו ולא לקחת מיד-איש מאומה: ויאמר
 אליהם עד יהוה בכם נעד משיחו היום הזה כי
 לא מצאתם בידי מאומה ויאמר עד: ויאמר
 שמואל אליהם יהוה אשר עשרה את-משה
 ואת-אהרן ואשר העלה את-אבותיכם מארץ
 מצרים: ועתה התיצבו ואשמעה אתכם לפני
 יהוה את כל-צדקות יהוה אשר-עשה אתכם
 ואת-אבותיכם: באשר-בא יעקב מצרים ויעקו
 אבותיכם אל-יהוה וישלח יהוה את-משה ואת-
 אהרן ויציאו את-אבותיכם מפצלים נושיוכם
 במקום הזה: וישכחו את-יהוה אלהיהם וימכרו
 אתם ביד סיסרא שר-צבא חצור וביד פלשתים
 וביד מלך מואב וילחמו בם: ויעקו אל-יהוה
 יאמרו הטאנו כי עזבנו את-יהוה ועבד את-
 זבועים ואת-העשתרות ועתה הצילנו מיד
 יאמר כ

ידו ואת-יפתח ואת-שמואל ויצל אתכם מיד
 אבותיכם מסביב ותשבו בטוח: ותראו כי נחש
 מלך בני-עמון בא עליכם ותאמרו לי לא כד-מלך
 ימלך עלינו ויהוה אלהיכם מלככם: ועתה הנה
 כמלך אשר בחרתם אשר שאלתם והנה נתן
 יהוה עליכם מלך: אם-תיראו את-יהוה ועבדתם
 אותו ושמעתם בקולו ולא תמרו את-פי יהוה
 ויהי לכם נס-איתם ונס-הפלך אשר-מלך עליכם
 אשר יהוה אלהיכם: ואם-לא תשמעו בקול יהוה
 ומרתם את-פי יהוה והיתתה יד-יהוה בכם
 ובאבותיכם: נס-עתה התיצבו וראו את-התקבר
 הגדול הזה אשר יהוה עשה לעיניכם: הלא
 קציר-הטים היום אקרא אל-יהוה ויתן קלות
 ומטר ודעו וראו כירעעתכם רבה אשר עשיתם
 בעיני יהוה לשאול לכם מלך: ויקרא שמואל
 אל-יהוה ויתן יהוה קלות ומטר ביים ההוא ויירא
 כל-העם מאד את-יהוה ואת-שמואל: ויאמרו
 כל-העם אל-שמואל התפלל בעד-עבדך אל-
 יהוה אלהיך ואל-נמות כד-יפסנו על-כל-חטאתינו
 דעה לשאל לנו מלך: ויאמר שמואל אל-העם
 על-תיראו אתם עשיתם את כל-הרעה הנאת אף

אל־תסורו מאחרי יהוה בעבדתי את־יהוה בכל־
 לבבכם: ולא תסורו כי אחרי נהוהו אשר לא־
 יועילו ולא יצילו כִּי־תהוה הפה: כי לא־ישש יהוה
 את־עמו בעבור שמו הגדול כי הואיל יהוה
 לעשות אתכם לו לעם:

הפטרות קרח

בשופטים סימן י"א

יפתח הגלעדי היה גבור חיל והוא בן־אשה
 זונה וילד גלעד את־יפתח: ותלד אשת־גלעד
 לו בנים ויגדלו בני־האשה ויגרשו את־יפתח
 ויאמרו לו לא־תנתל בבית־אבינו כי בן־אשה
 אחרת אתה: ויברח יפתח מפני אחיו וישב
 בארץ טוב ויתלקטו אל־יפתח אנשים ריקים
 ויצאו עמו: והיו מימים וילחמו בני־עמון עם־
 ישראל: והיה כאשר־נלחמו בני־עמון עם־ישראל
 וילכו זקני גלעד לקחת את־יפתח מארץ טוב:
 ויאמרו ליפתח לכה והייתה לנו לקצין ונלחמה
 בבני עמון: ויאמר יפתח לזקני גלעד הלא אתם
 שנאתם אותי וחקרשני מבית אבי ומדוע באתם
 אלי עתה כאשר צר לכם: ויאמרו זקני גלעד

אל־יפתח לנו עתה שכנו אליהו ותלכת עמו
 ונלחמה בבני עמון והייה לנו לראש לכל ישרי
 גלעד: ויאמר יפתח אל־זקני גלעד אם־משיבים
 אתם אתי להלחם בבני עמון ונתן יהוה אותם
 לפני אנבי אהיה לכם לראש: ויאמרו זקני־גלעד
 אל־יפתח יהוה יהנה שמע פינתינו אם־לא כדברך
 כן נעשה: וילך יפתח עם־זקני גלעד וישימו
 העם אותו עליהם לראש וילקצין ויבר יפתח
 את־כל־יבדיו לפני יהוה במצפה: וישלחו יפתח
 מלאכים אל־מלך בני־עמון לאמר מה־לי וליך
 פי־בא אל להלחם בארצי: ויאמר מלך בני־
 עמון אל־מלאכי יפתח כִּי־לקח ישראל את־ארצי
 בעלותו מספצוים מארצו ועד־הנבק ועד־הנהרן
 ועתה השיבה אתהן בשלום: ויסף עוד יפתח
 וישלח מלאכים אל־מלך בני עמון: ויאמר לו כה
 אמר יפתח לא־לקח ישראל את־ארץ מאב ואת־
 ארץ בני עמון: כי בעלותם מספצוים וליך ישראל
 בסדבר עד־ים־סוּף ויבא קדשה: וישלח ישראל
 מלאכים אל־מלך אדום לאמר אעבדה־נא
 בארצך ולא שמע מלך אדום וגם אל־מלך מאב
 עלי ולא אבה וישב ישראל בקדש: וילך

במדבר ויטב את ארץ אדום ואת ארץ מצרים
 ויבא ממזרח שמש לארץ מצרים ויחנין בעבר
 ארנון ולא באו בגבול מצרים כי ארנון גבול
 מצרים וישלח ישראל מלאכים אל סחור מלך
 האמורי מלך חשבון ויאמר לו ישראל נעברה
 נא בארצה עד מקומי ולא האמין סחור את
 ישראל עבד בגבולו ונאסף סחור את כל עמו
 ויחניו בקצה וילחם עם ישראל ויחן יהודה
 אלהי ישראל את סחור ואת כל עמו ביד
 ישראל וכנס וירש ישראל את כל ארץ האמורי
 וישב הארץ הזאת וירשו את כל גבול האמורי
 מארנון ועד היבק ומזר המדבר ועד הרבה
 ועתה יהיה אלהי ישראל הוריש את האמורי
 מפני עמו ישראל ואתה הירשנו הלא את אשר
 יורישך כמוש אלהיך אותו הירש ואת כל אשר
 הוריש יהיה אלהינו מפנינו אותו הירש ועתה
 המוב טוב אתה מכלל בן צפור מלך מצרים הרוב
 רב עם ישראל אם נלחם נלחם גם בשבת
 ישראל בחשבון ובבנותיה ובערעור ובבנותיה
 ובכל הערים אשר על ידי ארנון שלש מאות
 שנה ומרע לא הצלחם בעת הזאת ואנכי לא

הקמתי לך ואתה עשה אתי רעה להלחם בני
 ישראל יהיה השפט היום בין בני ישראל ובין בני
 עמון: ולא שמע מלך בני עמון אל דברי יפתח
 אשר שלח אליו והיה על יפתח רוח יהוה ויעבר
 את הגלעד ואת מנשה ויעבר את מצפה גלעד
 ומצפה גלעד עבר בני עמון וידר יפתח נדר
 ליהוה ויאמר אם נתון חסן את בני עמון בידי
 והיה היצא אשר יצא מדלתי ביחי לקראתי בשובי
 בשלום מבני עמון והיה ליהוה והעליתיו עליה
 ויעבר יפתח אל בני עמון להלחם גם ויתנם
 יהוה בידו ויכם מערער ועד בואך מניח ששרים
 עיר ועד אבל ברמים מכה גדולה מאד ויבגועו
 בני עמון מפני בני ישראל:

הפטרות בלק

במסכה סי' ד'

והיה ו שארית יעקב בקרב עמים רבים בשל
 מאת יהוה פרבים עלי עשב אשר לא יקרה
 לאיש ולא יחל לבני אדם: והיה שארית יעקב
 בגוים בקרב עמים רפים כאריה בבחמות יער
 ככסיר בערבי צאן אשר אם יעברו נרמס ושרף

ואין מקיל: תרם גדה על צנהו וכל אביו וברתו:
 והיה ביסודו הוא נאסדוהו והברתי סיסף מקרבו
 והאבדתי מרפבתיק: והברתי עני ארצו והרסתי
 כל מבצריק: והברתי קשפים מידו ומעוננים לא
 יהיו לך: והברתי פסיליו ומאבותיו מקרבו ולא
 תשתברה עוד למעשה גדיק. ונתשתי אשיריו
 מקרבו והשמרתי עריק: ועשיתי בצרף ובחמה
 נקם את הנשים אשר לא שמעו: שמעו נא את
 אשר יהוה אומר קום ריב את ההרים ותשמענה
 הנבעות קולך: שמעו הרים את ריב יהוה
 והאתנים מוסדי ארץ כי ריב ליהוה עם עמו ועם
 ישראל יתופח: עמי מה עשיתי לה ומה הלאתיק
 ענה בי: כי העלתיק מארץ מצרים ומפית עבדים
 פדיתיק ואשלח לפניק את משה אהרן ומרים:
 עמי זכר נא מה יעני כלק מלך מואב ומה יענה
 אותו בלעם בן בעור מן השפים עד הנבלל
 למען דעת צדקות יהוה: בפה אקדם יהוה אפך
 לאלהי מרום האקדמו בעולות בענלים בני שנה:
 מירצה יהוה באלפי אילים ברבבות נחל שמן
 האתן בכורי פשעי פרי בטני הטאת נפשי: הגיו
 לה אדם מה טוב ומה יהוה הורש ממה כי אם

ששית משפט ונתבת חסוד והצנט לקרה עם
 אלקיך:

הפטרות פינחס

בסלבים א' סימן י"ט סוף נלסח י' בתמוז ומסתיין לפימה דברי
 ידמוה ד' סטור.

וין יהוה היתה אל אלקיו וישנם מתניו ורעו
 לפני אחאב עד באקה זורעאלה: וינד אחאב
 לאיבל את כל אשר עשה אלקיו ואת כל אשר
 הרג את כל הנביאים פחרב: ותשלח איובל
 מלך אך אל אלקיו לאמר כה יעשו אלהים וכה
 יוספו כי בערת מחור אשים את נפשך כנפש
 אחד מהם: ויבא וקם וילך אל נפשו ויבא באר
 שבע אשר ליהודה ויפה את גערה שם: והוא
 חלד במדבר הנדף יום ויבא וישן פחת רחם
 אחד וישאל את נפשו למות ויאמר ו ריב עתה
 יהוה קח נפשי כי לא טוב אנכי מאבתי: וישכב
 וישן פחת רחם אחד והנהוה מלאך נגע פו
 ויאמר לו קום אכול: ויפח והנה מראשתיו ענת
 דקמים וצפחת מים ויאכל וישת וישכב וישכב:
 לשב מלאך דעה ו שנית נגע פו ויאמר קום אכל

כי רב מפקד הדרד: ויגס ויאכל וישחת וילך בכח
 האכילה והיא ארבעים יום וארבעים לילה עד
 הר האלקים הרב: ויבא שם אל המערה וילן שם
 והנה דבר יהוה אליו ויאמר לו מה לך פה
 אליהו: ויאמר קפא קפאתי ליהוה: אלתי צבאות
 כי עזבו בריהו בני ישראל את מזבחתיה הרוסו
 ואת גביאיך הרגו בתרב ואחר אני לבדי ויבקשו
 את נפשי לקחתה: ויאמר צא ועמדת בתר לפני
 יהוה והנה יהוה עבר ורוח גדולה וחזק מפרק
 הרים ומשבר סלעים לפני יהוה לא ברזים יהוה
 ואחר הרום בעש לא ברעש יהוה: ואחר הרעש
 אש לא באש יהוה ואחר האש קול דממה בקה:
 מהי: וישמע אליהו וילט פניו באדמתו ויצא
 ויעמד פתח המערה והנה אליו קול ויאמר מה
 לך פה אליהו: ויאמר קפא קפאתי ליהוה: אלתי
 צבאות כי עזבו בריהו בני ישראל את מזבחתיה
 הרוסו ואת גביאיך הרגו בתרב ואחר אני לבדי
 ויבקשו את נפשי לקחתה: ויאמר יהוה אליו לך
 שוב לדרכך מדברה ומשק ובאת ומשחת את
 חזאל למלך על ארם: ואת יהוה כדנמישי המשח
 למלך על ישראל ואת אלישע כדשפט מאכל

מחלה המשח לנביא מחתיה: והיה הנמלט
 מהרב חזאל ימית יהוה והנמלט מהרב יהוא ימית
 אלישע: והשארתי בישראל שבעת אלפים כל
 הברבים אשר לא כרעו לפעל וכל ההפה אשר
 לא נשק לו: וילך משם וימצא את אלישע כד
 שפט והוא חרש שנים עשר צמדים לפניו והוא
 בשנים העשר ויעבד אליהו אליו וישלך אחרתו
 אליו: ויעוב את הבקר וירץ אחרי אליהו ויאמר
 אשקה נא לאבי ולאמי ואלכה אחריו ויאמר לו
 לך שוב כי מה עשיתי לך: וישב מאחוריו ויחזק
 את צמד הבקר ויזבחהו ויבכיל הבקר בשלם
 הבשר ויתן לעם ויאכלו ויגס וילך אחרי אליהו
 וישרתהו:

הפטרת ממות

ברמיהו סימן א' וחס ומוכרים ממות ומסעי זה קצין לאחש וי
 מסעי ומפיו סוף ל"ט.

דברי ירמיהו כדחלקיהו מן הבקנים אשר
 בענתות בארץ בנימן: אשר היה דבר יהוה אליו
 בימי: ואשיהו כדאמן מלך יהודה בשלש עשרה
 שנה למלכו: ויהי בימי יהויקים כדאשיהו מלך

יהודה עד-הם עשתי-עשרה שנה לא-קמתי בך
 ואשתי מלך יהודה עד-גלות ירושלם בחדש
 החמישי: ויהי דבר-יהוה אלי לאמר: בטרים אצרך
 כבטון ובעתיד ובטרים מצא מרחם הקבשתיך
 נביא לגוים נסתיך: ואמר אהיה אדוני יהוה הנה
 לא-ידעתי דבר פי-גשר אנכי: ויאמר יהוה אלי
 אל-תאמר גער אנכי פי על-פל אשר אשליחך
 מלך ואת כל-אשר אצוהך תדבר: אל-תירא
 מפניהם כי-אתה אני להצילך נאס-יהוה: וישלח
 יהוה את-ידו ונגע על-פי ויאמר יהוה אלי הנה
 נתתי דברי בקיף: ראה הפקדתיך: היום הנה
 על-הגוים ועל-הממלכות לנתוש ולנתוץ ולקאבד
 ולחרס לבנות ולקטוע: ויהי דבר-יהוה אלי
 לאמר מה-אתה ראה ורמיתו ואמר מקל שקד
 אני ראה: ויאמר יהוה אלי הטיבת לראות כי
 שקד אני על-דברי לעשותו: ויהי דבר-יהוה ו
 אלי שנית לאמר מה אתה ראה ואמר סיר נפוח
 אני ראה ופניו מפני צמונה: ויאמר יהוה אלי
 מצפון הפתח הרעה על כל-ישבי הארץ: כי
 הניו קרא לכל-משפחות ממלכות צמונה נאס-
 יהוה וכאן ונתנו איש בסאו פתח ו שער ירושלם

מאריך ב

ועל כל-חומתי סביב ועל כל-עיר יהודה:
 ודברתי משפטי אותם על כל-רשתם אשר עזבוני
 ונקטרו לאלהים אחרים וישתחוו למעשי יריהם:
 ואתה תאזור מתניך וקמת ודברת אליהם א
 כל-אשר אנכי אצוה אל-פתח מפניהם שראחתך
 לפניהם: ואני הנה נתתיך היום לעיר מבצר
 ולעמוד ברזל ורחמות נחשת על-כל-הארץ למלכי
 יהודה לשרית לכהניה ולעם הארץ: ונלקט
 אליך ולא-יבילו לך כי-אתה אני נאס-יהוה
 להצילך: ויהי דבר-יהוה אלי לאמר: הלוך וקראת
 באזני ירושלם לאמר כה אמר יהוה זכרתי לך
 חסד נעורך אהבת כלילתך לבתך אחי בסדך
 בארץ לא זרעה: קדש ישראל ליהוה ראשית
 תביאתה כל-אכלו ואשמי רעה תבא אליהם
 אס-יהוה:

הפסרת ממעי

ברטיה סימן ב.

שמש דבר יהוה בית יעקב וכל-משפחות בית
 דאלי: כה אמר יהוה מה-מצא אבוסים פ

על פי חקוקי מעלי נלכנו אמת ונקבל ונהפלו:
 ולא אמרו איה יהוה הפעלה אתנו מארץ מצרים
 המוליד אתנו במדבר בארץ ערבה ושיחה בארץ
 ציה וצלמות בארץ לא-עבר בה איש ולא-ישב
 אדם שם: ואביא אתכם אל-ארץ הפרטל לאכל
 פריה וטוביה ותבאו ותשפאו את-ארצי ונחלתי
 שמתם לחושבה: הבהנים לא אמרו איה יהוה
 ותפשי התורה לא ידעוני והרעים פשעו בהן הקביאים
 נבאו בפעל ואחרי לא-יועילו חלכו: לבן עד אריב
 אתכם נאם-יהוה ואת-בני בניכם אריב: כי עברו
 איי כתיים וראו וקדר שלחו והתפוננו מאד וראו
 הן היתה פזאת: תחמיר נוי אלהים והפטר לא
 אלהים ועמי המיר בבורז בלוא יועיל: שמו שמים
 על-זאת ושערו חרבו מאד נאם-יהוה: כי-שפתים
 רעות עשה עמי אתי עזבו מקור ומים חיים לחצב
 להם בארות בארת גשברים אשר לא-יבילו המים:
 העבד ישראל אסיליד בית הוא מדוע היה לבז:
 עליו ישאגו כפרים נתנו קולם וישיתו ארצו לשמה
 עריו נצתו מקלי ישב: נם-בני-גף ותחפנתם ירעיו
 קרקד: תלא-זאת תעשה-לך עזבך את-יהוה
 ולתוך בעת מליכך בדרך: ועמה מה-לך לדרך

יגזרו כ' ייחזקאל ב'

מצרים לשמות מי שחור ומה-לך לדרך אשר
 לשמות מי נהר: תיסרף רעלך ומשבותיך תוכחך
 ודעי וראי כי-רע וקור עזבך את-יהוה אלהיך ולא
 סחדתי אליך נאם-אדני יהוה צבאות: כי מעולם
 שברתי עלך בתקומי מטר-ותוך ותאמרי לא אעבוד
 כי על-כל-גבעה גבהה ותחת בל-עץ רשגן את
 צעה זנה: ואנכי בטעתיך שורק בלה זרע אמר.
 ואיך נהפכת לי סורי נגפן נבריה: כי אס-תכבסי
 בנמר ותרבי-לך ברות נכתם עונך לפני נאם
 אדני יהוה: איך תאמרי לא נטמאתי אחרי הבעלים
 לא הלכתי ראי ודרך בניא דעי מה עשית בברזו
 מלה משוכבת דרבינה: פרה ולמד מדבר באגרת
 נפשה שאפסר ויח תאנתה מי ושיבנה בל-
 מבקשיה לא יעפו בחד-שיה ומצאוניה: מגעי נלך
 מיחף ונתנד ממצארה ותאמרי נואש לוא כי-
 אתבתי זרים ואחריהם אלך: כבשת נגב כי יפא
 גן הובישו בית ישראל המה מלכיהם שריהם
 והנהניהם ונביאיהם: אמרים לעץ אבי אתה ולאבן
 את ילדתי כי-פניו אלי ענה ולא פנים ובעת
 נעתם יאמרו קומה והושיעני: ואיה אלתיך אשר
 עשית דך יקומו אם-ישיעוך בעת רעתך כי מספר

עֲרֹף הַיּוֹ אֱלֹהֶיךָ יְהוָה: * הֲלֹא מַעֲמֶהָ קָרָאתִי
לִי אָבִי אֱלֹהִים נִעַרְתִּי אֶתָּה:

(* הספרדים מוסיפין כאן ב' פסוקים אלו:

אִם-תָּשׁוּב יִשְׂרָאֵל | גֹּאֲסִי־הוּא אֵלַי תָּשׁוּב וְאִם-
תִּסָּר שְׁקֹרְצִיךָ מִפְּנֵי וְלֹא תִגֹּד: וְנִשְׁפַּעְתָּ חַי־יְהוָה
בְּאֵמֶת בְּמִשְׁפָּט וּבְצִדְקָה וְהִתְפָּרְכוּ בּוֹ גּוֹיִם וְבוֹ
יִתְהַלְלוּ:

קריאה למפטיר בשבת וראש חודש

בשבת וראש חודש מוציאין שני ספרים בראשון קורין שבועה גבר
ב' השבוע ואוסרים קדיש לעילא. ובספר שני קורין פרשה זו

וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי-כִבְשִׁים בְּנֵי-שָׁנָה הַמִּימָם
וְשְׁנֵי עֶשְׂרִים סֶלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן וְנִסְכּוֹ:
עֲלֵת שַׁבָּת בְּשַׁבְתּוֹ עַל-עֲלֵת הַתְּמִיד וְנִסְכָּהּ:
וּבְרֵאשֵׁי חֲדָשִׁים תִּקְרִיבוּ עֹלָה לַיהוָה פְּרִים
בְּנֵי-בָקָר שְׁנַיִם וְאַיִל אֶחָד כִּבְשִׁים בְּנֵי-שָׁנָה שִׁבְעָה
הַמִּימָם: וְשִׁלְשָׁה עֶשְׂרִים סֶלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה
בְּשֶׁמֶן לֶפְרֵי הָאֶחָד וְשְׁנֵי עֶשְׂרִים סֶלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה
בְּשֶׁמֶן לְאֵיל הָאֶחָד: וְעֶשְׂרֹן עֶשְׂרֹן סֶלֶת מִנְחָה
בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לִכְבֹּשׁ הָאֶחָד עֹלָה רִיחַ גִּיחַח אִשָּׁה
לַי: וְנִסְכֵיהֶם חֲצִי הַחַי: הֵלֵךְ לִפְרֵי וְשִׁלִּישַׁת הַחַיִּין
לְאֵיל וּרְבִיעֵת הַחַיִּין לִכְבֹּשׁ יַיִן זֹאת עֲלֵת הַרֹשׁ
בְּחֹדְשׁוֹ לַחֲדָשִׁי הַשָּׁנָה: וְשִׁעִיר עִזִּים אֶחָד יִחַטָּא
לַי עַל-עֲלֵת הַתְּמִיד יַעֲשֶׂה וְנִסְכּוֹ:

הפטרת שבת וראש חודש

בושעיה סימן סו.

כֹּה אָמַר יְהוָה הַשָּׁמַיִם בְּסֵאֵי וְהָאָרֶץ תִּלְם רִגְלִי
אֶרְצָה כִּי־תֵי אֲשֶׁר תִּבְנוּ-לִי וְאֶרְצָה מְקוֹם מִגְדַּלְתִּי:
וְאֶת-קִרְאֵי הַיָּדִי עֲשֵׂתָה וַתְּהִי כְלִי-עֹלָה גֹאֲסִי

הפטרה לשבת וראש חדש

יהוה ואליה אביט אל עני וגבה רוח וחרך על-
דבתי: שזחט השור מבה-איש זבח השם עזרף
קלב מעקו מנחה דס-חזיר מזכיר לבנה מברך
און גס-המה בחרו בדרכיהם ובשקויציהם גפושם
חפצה: גס-אני אבחר בתעליליהם ומגורתם אביא
להם יען קראתי ואין עונה דברתי ולא שמעו
ויעשו הרע בעיני ובאשר לא-חפצתי בחרו:
שמעו דבר-יהוה חרדים אל-דברו אמרו אחיכם
שנאיכם מגדיכם למען שמי יקבד יהוה ונראה
בשמחתכם והם יבשו: קול שאון מעיר קול
מהיכל קול יהוה משלם גמול לאיביו: בטרום
תחיל ילדה בטרום יבוא חבל לה והמליטה זכר:
מי-שמע כזאת מי ראה כאלה הניחל ארץ בינים
אחוד אס-יגלד גוי פעם אחת פי-חלה גס-יקדה
ציץ את-בגיה: האני אשקיר ולא אוליד יאמר
יהוה אס-אני הפוליד ועצרתי אמר אליהו: שמחו
את-ירושלם וגילו בה כל-אהביה שישו אתה
משוש כל-המתאבקים עליה: למען מינקו ושבעתם
משוך תנחמיה למען המצו והתענגתם מזון בבלדה:
פי-כה ו אמר יהוה הנני נטה-אליה בנהר שלום
ובנהל שוטף כבוד גוים וינקתם על-צד תנשאו

הפטרה לשבת וראש חדש

ועל-ברקים השעשעו: כאיש אשר אמן תנחמו
פן אנכי אנהמכם ובירושלם הנחמו: וראיתם
ושש לבכם ועצמותיכם פדשא תפרתנה ונודעה
יד-יהוה את-עבדיו וזעם את-איביו: כיהנה יהוה
כאיש יבוא וכסופה מרבתיו להשיב בחמה אפו
ונערהו בלהבי-אש: פי באש יהוה נשפט ובחר בו
את-כל-בשר ורבו חללי יהוה: המתקדשים
והמטהרים אל-הגגת אחר אחת בתוך אכלי בשר
החזיר והשקץ והעכבר יחדו יספו נאם-יהוה:
ואנכי מעשיהם ומחשבותיהם באה לקבץ את-כל
הגוים והלשונות וקאו וראו את-כבודי: ושמתו
בהם אות ושלתתי מהם ופליטים אל-הגוים
תרישו פול ולוד משבי קשת תובל ויגן האמים
הרחקים אשר לא-שמעו את-שמעי ולא-ראו את-
כבודי והגידו את-כבודי בגוים: והביאו את-
כל-אחיכם ומכל-הגוים ומנחה ליהוה בפסוים
וברכב ובצפים ובפרדים ובקרפרות על הר
קדשי וירשכם אמר יהוה כאשר לביאו בני
ישראל את-המנחה בכלי טהור בית יהוה: וגם-
מהם אקח לבהנים לגוים אמר יהוה: כי כאשר
תשמם התדשים והארץ החדשה אשר אני עשה

הפטרה לערב רח שחל בשבת

עמדים לפני נאס יהוה בן יעמר זרעכם ושמכם :
והיה מדיי חודש בחדשו ומדי שבת בשבתו יבוא
כל בשר להשתחות לפני יהוה : ויצאו וראו
בפגרי האנשים הפשעים פי פי תזקעם לא
חמיה ואשם לא תכבה והיו דראון לכל בשר :
והיה מדיי חודש בחדשו ומדי שבת בשבתו
יבוא כל בשר להשתחות לפני יהוה :

הפטרה לערב רח שחל בשבת

בשמואל א' טו כז

ויאמר לו יהונתן מחר תדש ונפקדת פי יפקוד
מושקד : ושלישית תבד מאד ובאת אל הפקוד
אשר נסתרת שם ביום המעשה וישבת אצל
האבן האול : ואני שלשת החצים צנה אורח
לשלח לך למטרה : והנה אשלח את הנער לך
מצא את החצים אס אמר אמר לנער הננה
החצים : ממך והנה קתנו ובאה פי שקום לך
ואין דבר חר יהוה : ואם פה אמר לעלם הנה
החצים ממך ותקאה לך פי שלחה ידעה : והדבר
אשר דברנו אני ואמה הנה יהוה בינינו עד

הפטרה לערב רח שחל בשבת

עמדים : ויפתר דוד בשנתו והיו החודש וישב המלך
אל הילחם לאכול : וישב המלך על מושבו בפעם
בפעם אל מושב הקיר ויקם יהונתן וישב אבנך
מצד שאול ויפקד מקום דוד : ולא דבר שאול
מאומה ביום ההוא פי אמר מקרה הוא בלתי
טהור הוא ברלא טהור : והיו ממחרת החודש
השני ויפקד מקום דוד ויאמר שאול אל יהונתן
בנו מהנע לא בא כן ישי גם המול גם היום אל
הקדחם : ויען יהונתן את שאול נשאל נשאל דוד
מעמדי עד בית לחם : ויאמר שלחני נא פי זכה
משפחה לנו בעיר והוא צוה לי אחי ועמה אס
מצאתי חן בעיניך אמלטה נא ואראת את אחי
עירי בן לא בא אל שלחן המלך : וחר אף
שאול ביהונתן ויאמר לו בך גשנת המרדות הלוא
ידעתי פי בחר אתה לך ישי לבשתה ולבשת
ערות אפי : פי בלתימים אשר בן ישי תי על
האדמה לא תפון אמה ומלכותה ועמה שלח נקח
אתו אלי פי בך מנת הוא : ויען יהונתן את שאול
אביו ויאמר אליו למה יומת מה עשה : תשל
שאור את החנית שקנו להבלתי ודע יהונתן פי
בלה תיא מעם אביו לחמית את דוד : נקם

הפטרה לערב ר"ח סהל בשבת

יהונתן מעם השלחן כהר"אף ולא אכל קי"ס
החדש השני לחם פינעצב אר"דוד פי הכלמו
אביו : ויהי בפקר ויצא יהונתן השנה למועד הון
ונער קטן עמו : ויאמר לנערו ר"ץ מצא-קא את-
החצים אשר אנכי מורה הפער ר"ץ והוא ירה
החצי להעברו : ויבא הפער עד-מקום החצי אשר
ירה יהונתן ויקרא יהונתן אחרי הפער ויאמר
הלוא החצי מסוף והקאה : ויקרא יהונתן אחרי
הפער מהרה חושה אל-תעמד וילקט נער יהונתן
את החצים ויבא אל-אדגיו : והפער לא ידע מאומה
אך יהונתן ודוד ידעו את-הדבר : ויתן יהונתן
את-כליו אל-הפער אשר-לו ויאמר לו לך הביא
הסיר : הפער בא ודוד קם מאצל הפגב ויפל
לאפיו ארצה וישתחו שלש פעמים וישקפו איש
את-לערו ויכפו איש את-רעהו עד-הנה הבהיל :
ויאמר יהונתן לדוד לך לשלום אשר נשבענו
שנינו אנחנו בשם יהוה לאמר יהוה יהיה ביני
ויבנה וביני ודעי וביני ודעה עד-עולם :

תפלת שחרית לשבת

סדר קימה

כשיעור פגמנו יקום וילמד :

מודה אני לפניה קלך חי וקיים שהחזרת בי
נשמתו בקמלה רבה אמונתך :

קודם כניצת סיכך אטר כנעילה יסמיל לבך זככט ז :

ברוך אתה יי אלהינו קלך העולם אשר קדשנו
במצותיו וצוננו על גטילת ידים :

כל מיזם כשעמטס לרכיז צן בזוליס צן קמליס יענד :

ברוך אתה יי אלהינו קלך העולם אשר יצר
את האדם בקקטה וברא בו נקבים נקבים
חלולים חלולים גלוי וידוע לפני כסא כבודך
שאים יסתם אהו מרים. או אם יסתה אהד מהם.
אי אפשר להתקיים אפילו שעה אחת : ברוך
אתה יי רופא כל דאשר ומפליא לעשות :

זככט לרכז כמזוס :

ברוך אתה יי אלהינו קלך העולם אשר קדשנו
במצותיו וצוננו על מצות יציאת :

יהי רצון מלפניך יי אלהי ואלהי אבותי שהחיה
 חשוכה מצנה ציצית לפניך באלו קמתיה
 בכל פרטיה ודקדוקיה ובגנותיה ותרני מצות
 התלויים בה אמן סלה:

עמיפת מלית גדול

כספה נדיקס ללים על טלים גדול קדם בכנס יאמר לנו ססוקיסו
 בקרי נפשי את יי אלהי גדלת מאד. הוד והדר
 לבשת. עשה אור בשלמה. נוטה שמים פריעה
 קדם עמיפת מלים יאמר זכ:

לשם יחוד קודשא ברוך הוא ושכינתיה ברחילו
 ורחימו ליחד שם ייה ברה ביהודא שלים
 בשם כל ישראל. הכיני מתעטף נופי בציצית
 וכן התעטף גשמתו ורמח איברי ושסה גדי
 באור הציצית העולה תריני. וקשם שאני
 מתפסה בטלית בעולם הנה בן אוקה לחלוקא
 ודקנו ולמלית נאה לעולם הבא ועל ידי מצנת
 ציצית ונצלו נפשי רוחי ונשמתו ותמלתי מן
 החיצונים ותמלית יפרוש כנפיו עליהם ויצילם
 בנשך יציר קבו על נפלי גדות. ותהא חשוכה

מצנת ציצית לפני הקדוש ברוך הוא באלו
 קמתיה בכל פרטיה ודקדוקיה ובגנותיה ותרני
 מצות התלויים בה אמן סלה:
 ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר קדשנו
 במצותיו וצונו להתעטף בציצית:

יבסק כלשו בטלים ויאמר זכ:

מה יקר חסדך אלהים וקני אדם בצל כנפיה
 יחסיין: ירוון מדשן ביתך ונחל עדניה
 תשקם: כי עמך מקור חיים באורך נראה אור:
 משך חסדך לידעיה וצדקתך לישרי לב:

תפלה קודם התפלה

פוח אלהי ואמר רבון עלמין דאנת הוא חד ולא בחשון
 אנת הוא עלאה על כל עלאין סתימא דכל סתימן
 לית מחשבה סתימא בך כלל. אנת הוא דאפקית עשר
 חקינין וקרנן להו עשר חקינין לאנתנא בהו עלמין
 סתימן דלא אתגליו ועלמין דאתגלון וברון אתפסיאר
 מבני נשא ואתה הוא דקשד לון וסידר לון. גנין דאנת
 מלמא כל מאן דאפריש חד סתבריה באלו אפריש בך
 רבון עלמין אנת הוא עלת העלות וספת הסבות דאיש
 לשלמא ביה גישי נהא גישי כנשקתא לנישא דאיש

ידיד נפש אב תרחמן. משוך עבדה אל רצונה.
ירוך עבדה כמו איל. ושתחנה אל מול
הדריה. יערכ לו ידידותיה מנופת צדקה וכל טעם:
הדור נאה זו העולם. נפשי חולת אהבתה.
אנא אל נא רפא נא לה. בתראות לה
טעם זינך. או תתחזק ותתרפא. ותזכה לה
שמתח עולם:

ותיק יתמו רחמיה. וחוסה נא על בן אהובה.
כי זה פמה נכסוף נכספתי. לראות
בתפארת ענה. אלה חמדה לבי וחוסה נא
ונאל תתעלם:

הנלה נא ופרוס חביבי. עלי את סבת שלומך.
תאיר ארץ מקבוצך. גנילה ונשמחה בך.
סדר אהוב כי נא מועד. ונחננו כימי עולם:

קדם סיכנו לבוש סכסס יסמסו ויסנו זס :

מה טבו אהליך יעקב משכנתהך ישראל: ואני
ברב חסדה אבא ביתך אשתחנה אל היכל
גורשה ביראתה: וי אהבתי מעון ביתך ומקום
ששכני גבורה: ואני אקפידה ואקדשה אברכה

לפניי עשי: ואני תפילתי לך עת רצון אלתי
ברב חסדה ענני באמת ישעה:

אדון עולם אשר מלך. בטרם כל יציר נברא:
לעת געשה בתקצו כל. ואי מלך שמו

נקרא: ואשרי פכלות הכל. לבדו ומלך נקרא:
והוא הנה והוא הנה. והוא הנה בתפארה:

והוא אחד ואין שני. להקשילו להחבירה: והוא
ראשון והוא אחרון. לכל חומר ולכל צורה:

קלי ראשית קלי מקלית. ולו העו ותמקרה:
קלי ערך קלי דמיון. קלי שני ותמקרה: קלי

חבור קלי פירוד. גדול פח ותגבורה: והוא
אלי ותי גואלי. וצור חקלי ביום צרה: והוא

גפוי וקנום לי. מנת פוקי ביום אקרא: והוא
רפא והוא מרפא. והוא צופה והוא עורה:

בניד אסקיד רוחי. בעת איון ואעירה: ועם
רומי גותי. מדגי לי ולא אידא: במקדשו תגל

נפשי. משיחני יקלח מתרה. ואז נשיר בבית
קדשי. אמן אמן שם הנקרא:

אברה אה דהו אשר יעני אף לילות ירחי כלותי: שדחי
דעה לעיר תמיד כי יעני כל אטמו: לט אטמו

בקשתו

לפי רגל כבוד אף בשמי יספון לבסוף: כי לא תעזב נפש
 לשואול לא תפן מסודך לראות שחת: תודיעני אלה חריב
 שבע שמתות את סגד נעומות בימניך צבוח: מי יפן ספיון
 ישועת ישראל בשבוב יי טובות עמו על יעקב ישמה ישראל:
 לעשרה ברמון יה פתחה: הלבל שואל לפרך יה סלתה: לך
 תבא תסלתי וישעי: מקום כבש ועשרון תנחתה:
 שערך סאור עני רצה ושמוי לשוני: ואם אשנה לפניך
 יה סלתה: שערך תרימותי לך לבי נעני: נמה און וגם עין
 פקתה: שערך שמע קולי וישעתי תקלשית: תסלתי מקום
 קרין לקתה: שערך ענה קולי וישעתי תיבי: וענך על עם
 נבאה פקתה: שערך ראה כי נקנעה רוחי בקרבי: וישמתי
 סאור דלה ושתה: שערך כוהם תנפן לפניך אקאנו סלת
 לט ושלח לט ורוחחה: שערך חום גרמם על פלישת
 אריאל: ודציאם סגרה לרתה: שערך מקום מקדש ספן
 סאור עלמים: לשם בעלה תראה בקשתה: שערך ישיבם
 יה על אדמתם ומסבנם: תשכיבם בהשקט ובהקתה: שערך
 קחה עון וישע וגם הפאה: ודועט ברמסך יה סלתה:
 שערך לך עני ותחנני: דעה ודציאנו סגרה לרתה: שערך
 ארון עולם לך תסיר אקתה: ישועתך לשם עני סלתה: שערך
 קנה אולם וקלוד לעד לעולם: ואודך על הר ציון ודחה:
 שערך דענו שוכני ארון תעני: ואסודי לך דעה תמלכת
 שערך מנה שער לקבל הודעה: ותשיעני קל יספן
 ויקתה: שערך

בקשתו

כל בראי מעלה ומטה: יעידון יעידון כלם כאהו דעה אחר
 וישמו אחר: יעידון שלשים ושתים נתיבות שביקה: וכל
 מבין יסודם יספרו את גדלה: והם יעירו כי הכל שלקה ואתה
 האל המלך המיוחד: יעידון לבכות בקשכם עולם בניו:
 ימצאו כל יש בלתך שני: במספר במשקל הכל מנו: כלם
 נהנו מרצה אחר: יעידון מראש ועד סוף יש לך סיקון:
 צפון וס בקרם ותיסון: שחק ותבל לך עד נאמן: סנה אודי
 סנה אודי: יעידה הכל ספך נבדד ובוד: אתה תעמוד והם
 יאבדו אבוד: למן כל יעד: יפן לך כבוד: כי מראש ועד
 סוף הלא אב אודי: יעידון
 נבדל אלהים חי וישמחה: נמצא נאין עת אל
 סביאותו: אחר נאין יחיד ביהודו: נעלם
 וגם אין סוף לאהדרתו: אין לו דמות הנוף:
 ואינו נוף: לא בערוף אליו קדשתו: קדמון לכל
 דבר אשר נברא: ראשון נאין ראשית לראשיתו
 הנו ארון עולם לכל נוצר: ירה גדלתו ומלכותו:
 לשם נבואתו נתנו: אל אנשי סגלתו ותפארתו:
 לא קם בישראל במשנה עוד: גביא ומביט את
 המונתו: תורת אמת נתן לעמו אל: על יד
 גביאו נאמן ביתו: לא יחליף האל ולא ימיר:
 דתו לעולמים לזולתו: צופה וידע סתרינו:

מביט לסוף דבר בקדמותו: נזמל לאיש חסד
 כמסעלו. נזמל לרשע רע ברשעתו: ישלח לקץ
 ימין משיחנו. לפדות מחבי קץ ישועתו: מתימ
 יחיה אל ברוב חסדו. ברוד עני עד שם תהלתו:
 אלה קלש עשנה הם עוקרים. יסוד תורת
 משה ונבואתו:

פסוקי דומרה

נתתפלל חנה ותאמר עלץ לבי ביה רמה קרני
 ביה רחבפי על אויבי כי שמחת בי בשועתך
 אין קדוש ביי כי אין בלתיך ואין צור באלהינו:
 אל תרבו ותברו נבחה נבחה נצא עתק מפיכם
 כי אל דעות יולו נתקנו עלילות: קשת נבורים
 חמים ונגשלים אזורי חיל: שבעים בלחם נשפרו
 ורעבים חללו עד עקרה ילדה שבעה ורפת בנים
 אמללה: יי ממית ומחיה מוריד שאול ובעל: יי
 מוריש ומעשיר משפיל אף מרובם: מקים
 מעפר דל מאשפת ירים אביון להשיב עם
 נדיבים וכסא כבוד יתתם בי ליי מצקי ארץ
 גשת עליהם תבל: רגלי חסדיו יסמו אקשעים

כחשך ידמו כי לא בלח ויבד איש: יי יחתו
 מריבו עליו בשמים נרעם יי ידיו אפסי ארץ
 ויתן עו למלכו ויכם קרן משיחו: ארתו קמה
 רב רביו ותמהוהי כמה מקיפין מלכותה מלכות
 עלם ושלטנה עם דר ודר: ואנהנו עמך וצאן
 מדעתך נודה לך לעולם לדור דור נספר
 תהלתך: ערב ובלך וצוהים אשיחה ואהמה
 נישמע קולי: קרן יחד פכבי בקר נריעו כל בני
 אלהים: לא אירא מרכבות עם אשר סביב שתי
 עלי: ואני בני אצפה אוחילה לאלהי ישעי
 ישמעני אלהי: כי לה יהיה הוהלתי אתה תענה יי
 אלהי: רגלי עמדה במישור כמקהלים אברך יי:
 אלהי נשמה שנתת בי טהורה היא אתה בראתה
 אתה יצרתה אתה נפתתה בי ואתה
 משמרה עקרבי ואתה עתיד למלה ממני
 ולהחזירה בי לעתיד לבא: כל זמן שהנשמה
 בקרבי מודה אני לפניך יי אלהי ואלהי אבותי
 שאתה הוא רבון כל הפעשים ארון כל
 הנשמות. מושל בכל הנפשות חי וקיים לעד:
 ברך אתה יי החיות נשמות לפגרים מתימים

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם הנותן לשכני
 בינה להבחין בין יום ובין לילה:
 ברוך אתה יי אלהינו מלך עורים
 ברוך אתה יי אלהינו מתיר אסורים
 ברוך אתה יי אלהינו זוקף גפופים
 ברוך אתה יי אלהינו מלביש ערומים
 ברוך אתה יי אלהינו הנותן ליצה פח
 ברוך אתה יי אלהינו רוקע הארץ על הפנים
 ברוך אתה יי אלהינו המבין מצעדי נגר
 ברוך אתה יי אלהינו שעשה לי כל צרכי
 ברוך אתה יי אלהינו אנני ישראל בגבורה
 ברוך אתה יי אלהינו עושר ישראל בתפארה
 ברוך אתה יי אלהינו שלא עשני נוי (פוחי)
 ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם שלא עשני
 עבד (ואשה אושרת לשפחה)
 ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם שלא עשני
 אשה (ואשה אושר שעשני כרצוני)
 ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם המעביר
 חבלי שינה מעינינו ותנומה מעפעפינו
 ויהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו

שתרנילנו בתורתך ותדביקנו במצותך ואל
 תביאנו לידי חטא ולא לידי עבירה ולא לידי
 נסיון ולא לידי כזיון ומרחיקנו מיצר הרע
 ומדביקנו ביצר הטוב ויחננו לאהבה לחן ורחמים
 ולרחמים בעיניך ובעיני כל רואנו ונמלנו
 חסדים טובים. ברוך אתה יי נומל חסדים
 טובים לעמו ישראל:
 יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו
 שתצילנו היום ובכל יום ויום מעזי פנים
 ומעוות פנים. מאדם רע מאשה רעה. מיצר
 רע. מחבר רע משכונ רע. מפגע רע. מעין הרע
 מלשון הרע. מפלשינות. מעדות שקר. משנאת
 הפריות. מעלילה. מפיחה משונה. מחולאים
 רעים מסקרים רעים מדין קשה ומבעל דין
 קשה בין שוים בין ברית ובין שאינו בין ברית
 ומדינה של ניהנם:
 ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר קדשנו
 במצותיו וצונו על דברי תורה:
 והערכ נא יי אלהינו את דברי תורתך בסינו
 ובסיפוח עמך בית ישראל ונתנה אנחנו

וְאֶצְעָאֵינוּ וְאֶצְעָאֵינוּ אֶצְעָאֵינוּ כְּלָנוּ יוֹדְעֵי שְׂמֵךְ
וְלֹא מְנִי תוֹרְתֵךְ לְשִׁמְתֵךְ בְּרוּךְ אַתָּה יי הַמְלַלְפֵד
תוֹרֵךְ לַעֲפוֹ יִשְׂרָאֵל :

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מְלַךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בְּתֵר
כָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים וְנִתְּן לָנוּ אֵת תּוֹרַתוֹ
בְּרוּךְ אַתָּה יי נוֹתֵן הַתּוֹרָה :

וְנִדְבַר יְהוָה אֵל מֹשֶׁה לֵאמֹר נִבְרַ אֵל אֶהְרֹן וְאֵל
בְּנָיו לֵאמֹר כֹּה תִבְרְכוּ אֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
אֲמֹר לָהֶם : וּבְרַכְךָ יי וּשְׂמֵךְךָ יֵאָר יי כְּנִי
אֱלֹהֵי וַיְהִיךָ יִשְׂרָאֵל יי כְּנִי אֱלֹהֵי וַיִּשֶׁם לָךְ
שְׁלוֹם : וְשָׂמוּ אֵת שְׁמִי עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָנֹכִי
אֲבָרְכֶם :

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ וְכָרְנוּ בְּזִכְרוֹן טוֹב
מִלְפָּנֶיךָ וּפְקִדְנוּ בְּפִקְדוֹת יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים
מִשְׁמֵי שָׁמַי קְדוֹם וְזָכוֹר לָנוּ יי אֱלֹהֵינוּ אֲהַבְתָּ
הַקְּדוֹמוֹנִים אֲבָרְכֶם וַיִּצְחַק וַיִּשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ אֵת
הַכְּרִית וְאֵת הַחֶסֶד וְאֵת הַשְּׂבוּעָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ
לְאֲבָרְכֶם אֲבִינוּ בְּתֵר הַמּוֹרֵה וְאֵת הַעֲקֵרָה
שֶׁעָקַד אֵת יִצְחָק בְּנוֹ עַל גְּבִי הַמַּזְבֵּחַ כְּפָתוּב
בְּתוֹרְתֵךְ :

יְהִי אֲתוֹר וְדַבְרִים הַאֲלֹהִים וְהַאֲלֹהִים נִסְחָ אֹתֵי
אֲבָרְכֶם וַיִּאָמֵר אֵלָיו אֲבָרְכֶם וַיִּאָמֵר הַגְּנִי :

וַיִּאָמֵר קַח־נָא אֵת בְּנֵיךָ אֵת יְהוֹדָה אֲשֶׁר אֲהַבְתָּ
אֵת יִצְחָק וְלֹד־לָךְ אֵל אֶרֶץ הַכְּנָעַנִים וְהַעֲלֵהוּ שָׁם
לְעֹלֹתָ עַל אֲתוֹר הַהָרִים אֲשֶׁר אָמַר אֱלֹהֵי : וַיִּשְׁכַּם
אֲבָרְכֶם בְּבֶקֶר וַיַּחֲבֹשׁ אֵת חֲמֹרוֹ וַיִּקַּח אֵת שְׁנֵי
גְעָזָיו אֵתוֹ וְאֵת יִצְחָק בְּנוֹ בְּבִקְעָה עֲצִי עֹלֹת בְּרָקִים
וַיִּלָּךְ אֵל הַמִּקְדָּשׁ אֲשֶׁר אָמַר לָךְ הַאֲלֹהִים : בַּיּוֹם
הַשְּׁלִישִׁי וַיִּשָּׂא אֲבָרְכֶם אֵת עֵינָיו וַיֵּרָא אֵת
הַמִּקְדָּשׁ מִרְחֹק : וַיִּאָמֵר אֲבָרְכֶם אֵל גְּעָזָיו שֶׁכַּר
לָכֶם פֹּה עִם חֲמֹרוֹ וְאָנֹכִי וְהַגְעֵר גִּלְקָה עַד־כַּחַ
וַיִּשְׁמַחְתֶּיהָ וַיִּשְׂבַּח אֱלֹהִים : וַיִּקַּח אֲבָרְכֶם אֵת
עֲצִי הָעֹלָה וַיִּשֶׁם עַל־יִצְחָק בְּנוֹ וַיִּקַּח בְּיָדוֹ אֵת
הָאֵשׁ וְאֵת הַפַּאֲכֵלֶת וַיִּלְכְּדוּ שְׁנֵיהֶם יְהוֹדָה : וַיִּאָמֵר
יִצְחָק אֵל אֲבָרְכֶם אָבִיו וַיִּאָמֵר אָבִי וַיִּאָמֵר
הַגְּנִי כְנִי וַיִּאָמֵר הַבָּה הָאֵשׁ וְהַעֲצִים וְאֵת הַשֵּׁחַ
לְעֹלָה : וַיִּאָמֵר אֲבָרְכֶם אֱלֹהִים יְרַחֵם לָךְ הַשֵּׁחַ
לְעֹלָה בְּנֵי וַיִּלְכְּדוּ שְׁנֵיהֶם יְהוֹדָה : וַיִּבְאֵר אֵל הַמִּקְדָּשׁ
אֲשֶׁר אָמַר לָךְ הַאֲלֹהִים יִכְּוֹן שָׁם אֲבָרְכֶם אֵת
הַמּוֹרֵה וַיַּעֲרֵךְ אֵת הַעֲצִים בְּעֵקֶד אֵת יִצְחָק בְּנוֹ

נשם אתו על תפוצתו ספסל לעציו: נשלה
 אברהם את יחזקאל את הפאכלה לשהם את
 בני: נקרא אליו מלאך יהוה מן השמים ויאמר
 אברהם ואברהם ויאמר הנני: ויאמר אל השקה
 נדך אל הנער ואל פעט לו מאימה כיוצא
 ידעתי כירבא אלוהים אתה ולא חשבת את
 בנה את יחזקאל מפני: נשא אברהם את עינו
 מרא הנזה אל אתו נאמן נקבד בקרני וכל
 אברהם נקח את האיל בעלדו לעלה פחת
 בני: נקרא אברהם שם המקום ההוא יהוה ו
 דאה אשר נאמר היום בנר יהוה נראה: נקרא
 מלאך יהוה אל אברהם שנית מן השמים:
 ויאמר כי נשבעתי נאם יהוה כי יען אשר עשית
 את הדבר הזה ולא חשבת את בנה את יחזקאל:
 כי גבד אברהם ותרכה אברהם את ארצה כדרכי
 השמים ובחול אשר על ספת הים תבש ארצה
 את שער איביו ותתברכו בורעה כל בני הארץ
 עקב אשר שמעת בקלי: והשב אברהם אל
 נערו וקמו בלבו יהוה אל גאר שבע והשב
 אברהם נקבד שבע

ונשם קל עולם כמו שבעש אברהם גבד את רחמי: למה
 רחמי בלבב שלם כי יגבשו רחמיך את נשק סעליט
 נעלו נחמיך על סדחתך ותתנו עטני: אלתיט בסעתי
 ותבד ובמידת החיים ותבנס לט לפני סעתי ויין ובמקד
 תחול ישוב ויין אסף מפעם ופעם ויאמר ויאמרת
 וקם לט: אלתיט את ידבר שהבסחת בתודת על ידי
 משה עבדך נאמר: ורחמי את בריתי עקב ויין את ברית
 יחזקאל ויין את בריתי אברהם ויין והארץ ויין:
 ונאמר נאף גם זאת בהידתם בארץ איביתם
 לא מאסתים ולא געלתים לכלתם לתמר
 בריתי אתם כי אני: אלתיטם: ונאמר ורחמי
 לתם ברית ראשונים אשר הוצאתי אתם מארץ
 מצרים לעיני תפוזי להיות לתם לאלהים אני:
 ונאמר ושב: אלתיט את שביתך ורחמיך ושב
 וקבצך מכל תעמים אשר הם צד: אלתיט שפחה
 אם יהיה נדחה בקצה השמים משם וקבצך:
 אלתיט ומשם יקחה: ותיבאך: אלתיט אל הארץ
 אשר ידשו אבותיך וירשתה ותיבאך ותרכה
 מאבותיך: ונאמר על ידי גביאך: הנני לה
 קיינו היה ודעם לקרים אף ישועתנו בעת
 ברית ונאמר נשמתו היא לעקב ומשם ידעם

ונאמר בכל צדקתם לו צד וכל צד פניו הושפע
 באהבתו ובהקמתו הוא גאלם וינטלם וינשאם
 כל ימי עולם: ונאמר מי אל כמוך נושא עון
 ועבר על פשע לשארית נהלתו לא החזיק לעו
 אפו כי הפך חסד הוא: ישוב ירחמנו יכבוש
 עונותינו ותשליך במצילות ים כל חטאתם:
 תתן אמת לעקב חסד לאברהם אשר נשבעת
 לאבותינו מימי קדם: ונאמר ודביאותים אל
 הר קדשי ושפתותים בבית תפלתי עולותיהם
 ודבחותיהם לרצון על מזבחי כי ביתי בית תפלה
 יקרא לכל העמים:

אלו דברים שאין להם שיעור הפאה הדבורים והראין
 ונמילות חסדים ותלמוד תורה: אלו דברים שאדם עושה
 אותם אוכל מפירותיהם בעולם הזה והקרו קצת לו לעולם
 הבא. ואלו הם כבוד אב ואם תמילות חסדים וכבוד חולים
 והנמנות אורחים והשקמת בית הנמנות והבאת שלום בין
 אדם לחבירו ובין איש לאשתו ותלמוד תורה כנגד כלם:
 לעולם יהא אדם ויהא שמים כסתר כבולו ומדה
 על האמת הזכר אמת בלבבו השכם והאמר:
 רבון (כל) העולמים ואדוני האדונים לא ער
 עקבותינו אנהנו מפילים מתענינו לפניה מי על

רחמיך ורבים. יי שמעה יי קלחה יי הקשיבה
 ועשה אל תאחר למענה אלתי כי שמך נקרא
 על עירך ועל עמך. מו: אנו מה חיינו מה חסדנו
 מה צדקותינו מה ישועתנו מה פתנו מה גבורתנו
 מה נאמר לפניה יי אלתינו ואלתי אבותינו הלא
 כל הגבורים באין לפניה ואנשי השם בלא היו
 וחקמים בכלי מדע ונבונים בכלי השכל כירוב
 מעשינו תהו ימי חיינו הכל לפניה ומותר
 האדם מן הגהמה אין כי הכל הכל. לכו
 הקשמה תהורה שהיא עתידה ליתן דין וחשבון
 לפני כסא כבודך וכל נזים באין נגדך: שגאמר
 הן נזים קמר מדלי וכשחק מאזנים נחשכו הן
 אנים כדק ישול:

אכל אנהנו עמה בני בריתך בני אברהם אברהם
 שנשבעת לו בחר המוריה. זרע יצחק
 עקבך שגערך על נבי הסופר צרת יעקב בנה
 כבורך שמתבתך שאהבת אותו ומשמחתך
 ששמתך בו קראת שמו ישראל וישראל:
 לסיק אנחנו חבים להודות לך לשבתך
 לשמך הלוהטך ולמן שיר שכת

והודיה לשמה הגדול ותקיים אנוחנו לחמד לקנין
 שירה בכל יום תמיד אשרנו מה טוב חלקנו
 ומה נעים נוכלנו ומה יספה מאד ורשתנו. אשרנו
 בשאנו משפתינו ומעריבין בקמי בגמיות ובקמי
 סדר שות ומיחדים לשמה בכל יום תמיד ואומרים
 פעמים באהבה:

שמע ישראל יהוה יהוה אלהינו יהוה אחד :

(גמט) ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד :

אמה הוא אחד קודם שבראת העולם ואמה
 הוא אחד לאחר שבראת העולם אמה
 הוא אל בעולם הזה ואמה הוא אל בעולם
 הבא ואמה הוא ושנותיה לא יתמו. קדש שמך
 בעולמך על עם מקדשי שמך. ובישועתך מלכנו
 תרום ותגביה קרנו והושיענו בקרוב למען
 שמך: ברוך הנקדש שמו ברבים :

אמה הוא : האלהים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת בשמי
 השמים העליונים והתחתונים אמה הוא ראשון ואמה
 הוא אחרון ומפלעדיף אין אלהים. קבץ נמצות קנה מארבע
 נגמח הארץ. עזי נדעו כל בני שלם ופיה ווא

באלהים לברך עליך לכל מלכות הארץ אמה עשית את
 בשמים ואת הארץ את פס ואת כל אשר בה ומי בכל
 מעשה ידך בעליונים ובתחתונים (או בתחתונים) שיאמר
 לך מה תעשה ומה תמעל. אביט בשמים מי וקום עשה
 עשית ודקה וחסד בעבוד כבוד שמך הגדול הגבור והנורא
 שנקרא עלינו וקום לט : אלהינו מה שכתוב את הדבר
 שהבטתנו על די צמיחה חסד כאמר בעת הויה אביא
 אתכם ובעת קבצי אתכם כי אתן אתכם לשם ולטהור
 בכל עמי הארץ פשוטי את שבתיכם לעיניכם אמר :
 הוי דעון סלקיך : אלהינו ואלהי אבותינו שאתכם עלינו
 ותמולול לט את כל המאמית סבפר לט את כל עונותינו
 ותמולול ותמלול לכל פשעית ולשתבנה בית המקדש במצות
 בימינו וקריב לארץ קרבן תמיד שובפר בעשט קמו
 שכתבת עלינו בתורתך על די משה עבדך כאמר:

נדבר : אל משה לאמר: עו את דברי ישראל
 (אמרת) אלהים את קרבני לחמי לאשי
 ריח קידהי תשמרו להקריב לי במועדו: ואמרת
 להם זה האשה אשר תקריבו ליהוה בקשים
 כגד שנה תמימם שגים ליום עלה תמיד: את
 הקבש אחד תעשה בקר ואת הקבש השני
 תעשה בין הערבים: ועשירית האיפה תמל

למנחה בלילה בשמן בתית רביעית הדין: עלת
 תמיד תעשה בחר סיני לתיח גיחם אשה ליהודה
 ונסכו רביעית החין לכבש האחד בקדש הפרו
 נסכו שחר ליהודה: ואת הכבש השני תעשה בין
 הערבנים במנחת הפרו וינסכו תעשה אשה
 ריח גיחם ליהודה:

למנחה וביום השבת שני כבשים בגי' שנה תמימים
 ושני עשרנים סלת מנחה בלילה בשמן ונסכו:
 עלת שבת בשבתו על עלת התמיד ונסכה:
 פלגס סוס ובראשי חדשיכם תקריבו עלה לייסרים
 בגי' בקר שנים ואיל אחד כבשים בגי'
 שנה שבועה תמימים: ושלשה עשרנים סלת
 מנחה בלילה בשמן לפר האחד ושני עשרנים
 סלת מנחה בלילה בשמן לאיל האחד: ועשרון
 עשרון סלת מנחה בלילה בשמן לכבש האחד
 עלה ריח גיחם אשה לוי: ונספיהם חצי החין
 יהיה לפר ושלשת החין לאיל ורביעית החין
 לכבשין ואת עלת הודש בחודשו לחדשי השנה:
 ושעיר עזים אחד לחטאת לוי על עלת התמיד
 עשה ונסכו:

אתה הוא יי אלחינו שהקטירו אבותינו לפניך
 את קטורת הסמים בזמן שפית הפרקדש
 קים. באשר צוית אותם על ידי משה נביאך
 בפתוב בתורתך: ויאמר יהוה אל משה קח לך
 סמים נקרא וישחלת ויחלבנה סמים וילבנה וקח
 פד קבד יהיה: ועשית אותה קטרת ריח מעשה
 ריחם ממלח טהור קדש: ושחקה ממנה הדין
 ונתת ממנה לפני העדת באהל מועד אשר
 אנעד לך שמה קדש קדשים תהיה לכם: ונאמר
 והקטיר עזיו אהרן קטרת סמים בבקר בבקר
 בהיטיבו את הנרות יקטירנה: ובהעלות אהרן
 את הנרות בין הערבנים יקטירנה קטרת תמיד
 לפני יהוה לזרחיכם:

תע רבנו פסוק הקטרת פינד היה נעשית. שלש מאות
 וששים ושמונה מנים היו בה. שלש מאות וששים
 ותשעה ממנין: מנת החמה. מנה בגל יום פוס בשחרית
 וארס בין הערבנים. ושלשה מנים ימים שפתם מנים
 בהן נחל ונמל מהם מלא חסניו ביום הגפורים. ומתוך
 למכתשת בערב יום הגפורים. כדי לקום מצות זקן מן
 תיקה: ואחד עשר סמים היו בה. ואלו הן הצרי העפורה
 בגי' ויחלבנה סמים וילבנה וקח פד קבד יהיה: ועשית אותה קטרת ריח מעשה ריחם ממלח טהור קדש: ושחקה ממנה הדין ונתת ממנה לפני העדת באהל מועד אשר אנעד לך שמה קדש קדשים תהיה לכם: ונאמר והקטיר עזיו אהרן קטרת סמים בבקר בבקר בהיטיבו את הנרות יקטירנה: ובהעלות אהרן את הנרות בין הערבנים יקטירנה קטרת תמיד לפני יהוה לזרחיכם:

ושבולת כרד. וסמנו. קטל ששה עשר. ששה עשר סמנו
 וקטל ששה עשר. וקטל שששה. וקטל שששה. בודות
 ברשעה הששה עשר. יין קפריסין סמין חלמא וקבין חלמא.
 ואם לא קמא יין קפריסין מביא חמר תרין עמיק. מלח
 סודות רבע עקב מעלה עשן קל שומא. רבי נתן הנבבלי
 אומר אף גפת תרין קל שומא. ואם נתן בה דבש פסקה
 ואם חמר אמת מקל סמניה תים סיתה. רבי שמעון בן
 זכוראי אומר. החי אינו אלא שרף הנוסף מעצי הקפוח.
 בודות ברשעה לשה היא באה כדי לשפוח בה את הצפוח
 כדי שחמא נגד. יין קפריסין לשה הוא בא. כדי לשפוח
 בו את הצפוח. מפני שחמא עתה מלאה כי רגלים ימין לא
 אלא עשן סמניסין כי רגלים במקדש סמני חבוב:

תנא רבי נתן אומר קשהא שוחק. אומר תיק תימב תימב
 תיק סמני שוחקל יפה לנשמים. פסקה לתצאין
 בשרת. לשליש הקבוצ לא ישמעט: אפי רבי יהודה זה
 הנכלל. אם נמדתה בשרת. לתצאין או חמר אמת מקל
 סמניה תיב סיתה:

תני בר קפרא אחת ליששים או לשבעים שנה היתה באה
 של שירים לתצאין: ועוד תני בר קפרא. אלו היה
 נתון בה קדמוב של דבש אין אדם יכול לעמוד מפני
 ריחה. ולמה אין מערבין בה דבש מפני שהתורה אמרה
 כי כל שאר וכל דבש לא תכסוהו סמני אשנה ליה:

י"ט זבאות עמנו משגב לנו אלנו עקב סלות
 זבאות אשרי אדם בוטח בך: יי הושיעה
 הפלך יעננו ביום קראנו: וערכה לוי מנהת
 יהודה וירושלים בימי עולם וקשנים קדמוניות:
 אביי נזה מסדר סדר הפערה משמא דנמרא
 ואלבא דאבא שאול. מערכה גדולה קודמת
 למערכה שניה של קמורת. ומערכה שניה של
 קמורת קודמת לסודר שני גזרי עצים. וסודר
 שני גזרי עצים קודם לדישון מזבח הפנימי.
 ודישון מזבח הפנימי קודם להטבת חמש גרות.
 והטבת חמש גרות קודם לדם התמיד. ודם
 התמיד קודם להטבת שמי גרות. והטבת שמי
 גרות קודמת לקמורת. וקמורת קודמת לאברים.
 ואברים קודמין למנחה. ומנחה קודמת לחביתין.
 חביתין קודמין לגסות. וקסין קודמין למוססין.
 ומוססין קודמין לקובין. וקובין קודמין לתמיד
 של בין הערבים: שנאמר וערב עליה העלה
 ונקטיר עליה חלבי השלמים. עליה השלם כל
 הקרבנות בלם:

אין נלב גדלת יטע סודר קדמה
 אבריתין

קבל רחם עמך שובנו מרוב טרא
 מא גבור דורשי יודוך כבבת שמך.
 פרכם מרוב רחמים צדקתך תמיד נפלים.
 חסין קדוש ברוב טובה נהל עדתך.
 יחיד נאה לעמך פנה חכמי קדשתך.
 שועתנו קבל ולשמע צעקתנו ידע תעלוטות.

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד :

רבוז העולמים אתה צויתנו להקריב קרבן
 התמיד במועדו ולהיות כהנים בעבודתם
 ולוים בדיקנם וישאל במעמדם געונומינו
 תרב בית המקדש ובשל התמיד ואין לנו לא
 כהן בעבודתו ולא לוי בדיקנו ולא ישראל
 במעמדם. ואתה אמרת וגשלמה פרים שפתינו.
 לבו יהי רצון מלפניך יי אללוינו ואללוי אבותינו
 שיהא שייח שפתותינו השוב ומקביל ומרצה
 לפניך בלא הקרבנות ונתמיד במועדו ועמדנו
 על מעמדו : ונאמר ושמע אותו על קדו
 המזבח צפונה לפניי ורקע בני אהרן הכהנים
 את דמו על המזבח סביב : ונאמר זאת התורה
 לעלה לפניי ולהקריב וראשם ולטלואים
 מבח העולמים :

אתה קשקשן של וכהים קדשי קדשים קדושתן
 בצפון פרקשעיר שליום הכפדים ששיתן
 בצפון וקבול דמן בקלי שרת בצפון ודמן מעין
 הזיה על בין תבדים בעל הפרוכת ועל מזבח
 הזבח וזהב מתנה אחת מהן מעבבת שברי הדם
 היה שופך על יסוד מערכי שלמזבח החיצון
 אם לא נתן לא עבב. פרים הנשרפים וקשעדים
 הנשרפים שחיטתן בצפון וקבול דמן בקלי שרת
 בצפון ודמן מעין הזיה על הפרוכת ועל מזבח
 הזבח מתנה אחת מהן מעבבת. שברי הדם היה
 שופך על יסוד מערכי שלמזבח החיצון אם לא
 נתן לא עבב אלו ואלו נשרפין בבית הדקון :
 מטאת הצבור ותחיד אלו הן מטאת הצבור
 קשעדי ראשי חדשים ושל מעדות שחיטתן
 בצפון וקבול דמן בקלי שרת בצפון ודמן מעין
 ארבע מתנות על ארבע קרנות. כיד עלה
 כקבש ופנה לסוכב וקא לו לקרן דומית מקדחיה
 מדחית צפונית. צפונית מערכית מערכית
 דומית. שברי הדם היה שופך על יסוד דומי
 וכלן לפניו של העלמים לזכר קדושתו

מאכל ליום ולילה עד הצות: העולה קדש
קדשים שהייתה בצפון וקבול דמה בקלי שרת
בצפון ודמה שעהו שמי מתנות שהן ארבע
השענה הקשט ונתנה וכליל לאשים זבחי שלמי
צביר ואשמות. אלו הן אשמות אשם גולות
אשם מעילות אשם שפתה חרופה אשם נזיר
אשם מצודע אשם מליי. שהייתה בצפון וקבול
דמן בקלי שרת בצפון ודמן שעהו שמי מתנות
שהן ארבע ונאכלין לזבים מן הקלעים לזברי
כהונה בקל מאכל ליום ולילה עד הצות.
נתונה וזאי נזיר קדשים קלים שהייתה בקל
מקום בעצה ודמן שעהו שמי מתנות שהן ארבע
ונאכלין בקל העיר לכל אדם בקל מאכל ליום
ולילה עד הצות. המזבחים הם ביצא בתם אלא
שהמזבחים נאכל לכלבים לנשיתם ולבניהם
ילעבדיהם. שלמים קדשים קלים שהייתה בקל
מקום בעצה ודמן שעהו שמי מתנות שהן ארבע
ונאכלין בקל העיר לכל אדם בקל מאכל לשני
ימים ולילה אחד: המזבחים הם ביצא בתם אלא
שחמניהם נאכל לכלבים לנשיתם ולבניהם

ילעבדיהם הנבחר והפועל והפסח קדשים
קלים שהייתה בקל מקום בעצה ודמן שעהו
מתנה אמת. וכליל שיהיו נבחר תמיד: שניה
באבילתו הנבחר נאכל לכלבים והפועל לכל
קדם ונאכלין בקל העיר בקל מאכל לשני ימים
ולילה אחד: הפסח אינו נאכל אלא בגולה
ואינו נאכל אלא עד הצות ואינו נאכל אלא
לקמחו ואינו נאכל אלא צרי:

דני ישמעאל אושר קולש עשהו פיוח עשהו קדשת
נתן. מכל חומר ומצורה שנה. מבין אב וכתוב אדם.
מבין אב מלפני כתובים מקלל ופרס והקדש הקלל. כלל
הפרס הקלל אי אמת דן אלא ציון הפרס. מקלל שהיה
צדק לפרס והקדש שהוא צדק לקלל. כל דבר שהיה
מקלל וזאת מן הקלל ללפני לא ילפני על עצמו אלא
שלא ילפני על הקלל דבר אמת וכל דבר שהיה בקלל
יצא למעון מעון אדם שהיה בעיניו אמת וזאת אמת
להתמיד. וכל דבר שהיה בקלל וזאת למעון מעון אדם
שלא בעיניו אמת וזהו וזהו. וכל דבר שהיה בקלל
וזהו לדון בפרס הקדש אי אמת ימל לתמיד ולכליל
עד שיהיה והתחיל לקלל בפרס. וכל דבר שהיה
עד שיהיה קדש. וכל דבר שהיה קדש וכל דבר שהיה

עד שיבא הכתוב השלישי ויבריע בעיניהם :

יהודה בן תימא אומר הני עז כנמר וקל כנשר ורץ
כצבי וגבור כארי לעשות רצון אביד
שבשמים. הוא היה אומר עז פנים לגיהנם.
ובזשת פנים לגן עדן :

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו
שתבנה בית המקדש במהרה בימינו ותן
חלקנו בתורתך. לעשות רצונך בלבב שלם :

ואועל קדיש ורצון :

יתגדל ויתקדש שמה רבא בעלמא דייקרא
ברעיתה וימליך מלכותה. ויצמח פורקניה.
ויקרב משיחה. בתיכון וביומיכון ובחני דכל בית
ישראל בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן : יהא
שמה רבא מברך לעלם ולעלמיא יתברך.
וישפח ויתפאר ויתרום ויתנשא ויתהדר
ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא בריך הוא לעקא
מן כל ברכתא ושידתא תשפחתא ונחמתא.
דאמרון בעלמא ואמרו אמן :

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידהון. ועל כל
תלמידי תלמידהון. דעסקין באורייתא קדישתא.
די באתרא תדין ודי בקל אתר ואתר

יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמין
וחיין אריבין ומזוניי רויחא ופורקנא מן קדם
אבוהון דשמיא וארעא ואמרו אמן :

יהא שלמא רבא מן שמיא. חיים ושבע.
וישועה ונחמה ושינא. ורפואה. וגאולה.
וסליחה. וכפרה. ורייח ותצלה לנו ולכל עמו
ישראל ואמרו אמן : עושה שלום במרומינו הוא
ברחמינו יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל
ואמרו אמן :

הודו ליי קראו בשמו הודיעו בעמים עלילותיו :
שירו לו זמרו לו שיחו בכל נפלאותיו : התהללו
בשם קדשו ישמח לב מבקשיו יי. דרשו יי ועזו
בקשו פניו תמיד : זכרו נפלאותיו אשר עשה
מפתיו ומשפטי פיהו. זרע ישראל עבדו בני
יעקב בחיריו : הוא יי אלהינו בכל הארץ
משפטי. זכרו לעולם בריחו דבר צוה לאלה
דור : אשר ברת את אברהם ושבעתו ליצחק :
ויעמדיה ליעקב לחק לישראל ברית עולם :
לאמר לה אתן ארץ פגשן חבל נחלתכם :
בהיותכם מתי מספר כמעט וגרים בה : ויתהלכו
מזוי אל גוי וממלכה אל עם אחר : לא הגיית

לְאִישׁ לְעֶשְׂקֶם וַיִּזְכַּח עֲלֵיהֶם מַלְכִים׃ אֵל תִּשְׁעוּ
 כַּמְשִׁיחִי וּבִנְיָאִי אֵל תִּתְּעוּ׃ שׁוּרוֹ לִי כָּל הָאָרֶץ
 בְּשָׂרוֹ מִיּוֹם אֵל יוֹם יִשׁוּעָתוֹ׃ סִפְרוּ בְּגוֹיִם אֵת
 כְּבוֹדוֹ כְּכֹל הָעַמִּים נִפְלְאוֹתָיו׃ כִּי גָדוֹל יי
 וּמִהַלֵּל מְאֹד וְנִזְרָא הוּא עַל כָּל אֱלֹהִים׃ כִּי כָּד
 אֱלֹהֵי הָעַמִּים אֱלִילִים וַיִּי שָׁמַיִם עָשָׂה׃ הוֹד
 וְהִדָּר לִפְנֵי עוֹ וְחִדְוָה בְּמִקְוָמוֹ׃ הִבּוּ לִי
 מִשְׁפָּחוֹת עַמִּים הִבּוּ לִי כְבוֹד וְעוֹ׃ הִבּוּ לִי
 כְבוֹד שְׁמוֹ שְׂאוּ מִנְחָה וּבֹאוּ לִפְנֵי הַשְּׁתַּחֲוִי
 לִי בַּתְּהַרְתִּי קְדוֹשׁ׃ חִילוֹ מִלִּפְנֵי כָּל הָאָרֶץ אַף
 תִּפְּזוּ תִּבְלַל כָּל תִּמְזוֹט׃ יִשְׁתַּחֲוּ הַשָּׁמַיִם וְתִגַּל
 הָאָרֶץ וַיֹּאמְרוּ בְּגוֹיִם יי מֶלֶךְ׃ יִרְעַם הַיָּם וּמִלֵּאוּ
 יַעֲלֶץ הַשְּׂדֵה וְכָל אֲשֶׁר בּוֹ׃ אִזְ יִרְגְּנוּ עֲצֵי הַיַּעַר
 מִלִּפְנֵי יי כִּי בָא לְשִׁפּוֹט אֵת הָאָרֶץ׃ הוֹדוּ לִי
 כִּי טוֹב כִּי לְעוֹלָם תְּסֻדוּ׃ יי וַיֹּאמְרוּ הוֹשִׁיעֵנו
 אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְקַבְּצֵנוּ וְהַצִּילֵנוּ מִן הַגּוֹיִם לְהוֹדוֹת
 לְשֵׁם קְדוֹשְׁךָ לְהַשְׁתַּבַּח בְּתַהֲלִיתֶךָ׃ בְּרוּךְ יי
 אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעוֹזֵם וְעַד הָעוֹלָם וַיֹּאמְרוּ
 כָּל הָעַם אָמֵן וְהִלֵּל לִי׃ רוֹמְמוֹ יי אֱלֹהֵינוּ
 וְהַשְׁתַּחֲוִי לְהִרְם רְגְלָיו קְדוֹשׁ הוּא׃ רוֹמְמוֹ יי
 אֱלֹהֵינוּ הַשְׁתַּחֲוִי לְהִרְם קְדוֹשׁ בִּי מְדוֹשׁ יי אֱלֹהֵינוּ׃

וְהוּא רַחוּם יִכְפֹּר עֵוֹן וְלֹא יִשְׁחִית וְהִרְבֵּה לְהַשִּׁיב
 אִפּוֹ וְלֹא יַעֲזֹב כָּל חַמְתּוֹ׃ אַתָּה יי לֹא תִכְלֹא רַחֲמֶיךָ
 מִמִּנֵּי חֶסֶדֶךָ וְאַמְתָּךְ תָּמִיד יִצְרְגֵנוּ׃ זְכוּ רַחֲמֶיךָ יי
 וְחֶסֶדֶךָ כִּי מַעֲוֹלָם הִמָּה׃ תָּנוּ עוֹ לְאֱלֹהִים עַל
 יִשְׂרָאֵל בְּאוֹתוֹ וְעֵזוֹ בְּשִׁחְקִים׃ נִזְרָא אֱלֹהִים
 מִמִּקְדָּשְׁךָ אֵל יִשְׂרָאֵל הוּא נִתָּן עוֹ וְתַעֲצֻמוֹת
 לְעַם בְּרוּךְ אֱלֹהִים׃ אֵל נִקְמוֹת יי אֵל נִקְמוֹת
 הוֹשִׁיעַ׃ תִּנְשֵׂא שׁוֹפֵט הָאָרֶץ הַשֵּׁב גָּמֹל עַל
 גְּאִים׃ לִי הִישׁוּעָה עַל עַמְּךָ בְּרַבְרֶתְךָ סִלְּה׃ יי
 צַבָּאוֹת עֲמָנוּ מִשְׁנֵב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סִלְּה׃ יי
 צַבָּאוֹת אֲשֶׁרֵי אָדָם בּוֹטַח בְּךָ׃ יי הוֹשִׁיעַ הַמַּלְאָךְ
 יַעֲנֵנוּ בַיּוֹם קְרָאֵנוּ׃ הוֹשִׁיעַ אֵת עַמְּךָ וּבְרֶךְ
 אֵת נַחֲלֶתֶךָ וִרְעַם וּנְשִׂאֵם עַד הָעוֹלָם׃ נִפְשָׁנוּ
 חִפְתָּה לִי עֲזָרְנוּ וּמִגְּנָנוּ הוּא׃ כִּי בּוֹ יִשְׁמַח
 לִפְנֵי כִּי בִשְׁם קְדוֹשׁ בְּטַחְנוּ׃ יְחִי חֶסֶדֶךָ יי עֲלֵי׃
 כִּי אֲשֶׁר יַחֲלֵנוּ לָךְ׃ הִרְאֵנוּ יי חֶסֶדֶךָ וַיִּשְׁעֶךָ תִּתֵּן
 לָנוּ׃ קִימָה עֲזָרְתָה לָנוּ וּפְדָנוּ לְמַעַן חֶסֶדֶךָ׃
 אֲנִכִּי יי אֱלֹהֶיךָ הַמַּעֲלֶךָ מֵאָרֶץ מִצְרַיִם הַרְחֵב
 חֶסֶדְךָ וְאַמְלֵאֲהוּ׃ אֲשֶׁרֵי הָעַם שִׁבְכָה לוֹ אֲשֶׁרֵי
 הָעַם שִׁי אֱלֹהֵי׃ וְאַנִּי בְּחֶסֶדֶךָ בְּטַחְתִּי יִגַּל לִפְנֵי
 בִישׁוּעָתֶךָ אֲשִׁירָה לִי כִּי גָמֹל עָלַי׃

צטנח סוכה נוסף) חזון שיר הנכתב בבית הקדוש
ליו שנת די סוכה לזכרוןהיה אם ליוכי.

ארוממך יי פי דליתני ולא שמחת איבי ליי
אלהי שועתי אלקי ותפאני: יי השלית מן
שאויל נפשי חיותני מירדי בור: זמרו ליי חסדיו
והודו לזכר קדשו: פי רגע באפו חיים ברצונו
בערב ילן פכי ולבקר רגה: ואני אמרתי בשלתי
בל אמוט לעולם: יי ברצונך העמדת להררי
עוז הספרת פניך הייתי נבהל: אלקי יי אקרא
ואל יי אתחנן מה בצע בדימי פרדתי אל שחת
היודך עפר היגיד אמתך: שמע יי ותגני יי הנה
עוזר לי: הפכת מספדי למחור לי פתחת שקי
ותאזרני שמחה: למען עמך בבוד ולא ידם
יי אלהי לעולם אודך:

צטנח סוכה לזכרוןהיה לזכר סוכה נון דיכין
קדור ברכי נפשי את יי וכל קרבי את שם
קדשו: ברכי נפשי את יי ואל תשכחי כל
נמוליו: הפלח לכל עונכי הרפא לכל תהלאיבי:
הגואל משחת חייכי המעשרכי חסד ורחמים:
המשביע בשוב ערנך תתחדש בנשך נעורכי:
עשה צדקות יי ומשפטים לכל עשוקים: יודיע
הרבו למשה לבני ישראל עלולותיו: רחמים

וחנן יי ארך אפים ורב חסד: לא לנצח יריב
ולא לעולם ישור. לא כחמאינו עשה לנו ולא
כעונותינו גמל עלינו: פי כנבחה שמים על הארץ
בבר חסדו על יראיו: ברחוק מזרח ממערב
הרחיק ממנו את פשעינו: ברחם אב על בנים
רחם יי על יראיו: פי הוא ידע יצרנו זכור פי
עפר אנתנו: אנוש פחציר ימיו בצייץ השודה
בן יצייץ: פי רוח עברה־בו ואינו ולא יפירנו
עוד מקומו: וחסד יי מעולם ועד עולם על יראיו
וצדקתו לבני בנים: לשומרי בריתו ולזכרי
פקדיו לעשותם: יי בשמים חכין בסאו ומלכותו
בכל משלה: ברכו יי מלאכיו גבורי כח עשי
דברו לשמוע בקול דברו: ברכו יי כל צבאו
משרתיו עשי רצונו: ברכו יי כל מעשיו בכל
מקמות ממשלתו ברכי נפשי את יי:

צטנח סוכה לזכרוןהיה לזכר סוכה נון דיכין
יי הוא האלהים: יי הוא האלהים:
יי מלך יי מלך יי מלואד לעולם ועד: יי
והיה יי למלך על כל הארץ ביום ההוא והיה
יי אהד ושמו אחד: הושיענו יי אלהינו וקבצנו
מן הגוים להודות לשם קדשך להשתפח

בְּתִהְיֶה לְךָ בְּרוּךְ יי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעוֹלָם
וְעַד הָעוֹלָם וְאָמַר כָּל הָעַם אָמֵן הַלְלוּיָהּ: כַּל
הַשְּׂמָחָה תְּהַלֵּל יְהוָה הַלְלוּיָהּ:

לְמַנְצֵחַ בְּנִינֹת מְזֻמֹּר שִׁיר: אֱלֹהִים יִחַנְנוּ
וַיְבָרְכֵנו יְאֵר פָּנָיו אֶתְנוּ סִלָּה: לְדַעַת בְּאֶרֶץ
הַרְבֵּה. בְּכָל־גּוֹיִם יִשְׁוַעְתָּךְ: יוֹדֵךְ עַמִּים אֱלֹהִים.
יוֹדֵךְ עַמִּים בָּלָם: יִשְׁמְחוּ וַיִּרְבְּנוּ לְאֻמִּים כִּי
תִשְׁפֹּט עַמִּים מִיִּשְׂרָאֵל. וְלְאֻמִּים | בְּאֶרֶץ תִּנְחַם
סִלָּה: יוֹדֵךְ עַמִּים אֱלֹהִים. יוֹדֵךְ עַמִּים בָּלָם:
אֶרֶץ נִתְנָה וַיִּבְרָא וַיְבָרְכֵנו אֱלֹהִים אֱלֹהֵינוּ:
יְבָרְכֵנו אֱלֹהִים וַיִּרְאוּ אוֹתוֹ כָּל־אֶפְסֵי אֶרֶץ:

לְמַנְצֵחַ מְזֻמֹּר לְדוֹד: הַשְּׂמִים מְסַפְּרִים כְּבוֹד
אֵל וַיַּעֲשֶׂה דָוִד מְגִיד הַרְקָע: יוֹם לַיּוֹם יִבְיַע
אוֹמֵר וְלַיְלָה לְלִילֵיהּ יִחַדָּה דַּעַת: אֵין אוֹמֵר וְאֵין
דְּבָרִים בְּלֵי גִשְׁמַע קוֹלָם: בְּכָל הָאֶרֶץ יֵצֵא קוֹם
וַיִּבְקָצָה תְּבַל מְלִיָּהֶם לְשִׁמְשׁ שֵׁם אֱהֵל בְּתָם:
וְהוּא בְּחַתָּן יֵצֵא מִחַפְתּוֹ יִשִּׁישׁ כְּגִבּוֹר לְרוּץ
אֶרֶץ: מְקַצֵּה הַשְּׂמִים מוֹצֵאוֹ וְתִקְפָתוֹ עַל קְצוֹתָם
וְאֵין נִסְתָּר מִחַפְתּוֹ: תּוֹרַת יי תְּמִימָה מְשִׁיבַת
גִּפְשׁ: עֲדוּת יי נְאֻמָּה מְכַבֵּימַת פְּתִי: פְּקוּדֵי יי
יִשְׂרָאֵל מְשִׁיחֵי לֵב מְצוֹת יי בְּרָה מְאִירַת עֵינָיו:

יִרְאֵת יי מְהוֹרָה עוֹמֶדֶת לְעַד מִשְׁפָּטֵי יי אֱמֶת
צְדִיקוֹ יִחַדּוּ: הַנְּחַמְדִּים מְזַהֵב וּמְסוֹ רֵב וּמְתוֹקִים
מְדַבְּרֵי וְנוֹפֶת צוֹפִים: גַּם עֲבָדֶיךָ גִּזְהַר בְּתָם
כְּשִׂמְרָם עֲקֵב רֵב: שְׂגִיאוֹת מִי יִבִּין מִנְּסֻפְרוֹת
נִפְתִּי: גַּם מַזְדִּים חֲשָׁד עֲבָדֶיךָ אֵל יִמְשְׁלוּ בִי אֲוֹ
אוֹתָם וּנְקִיתִי מִפֶּשַׁע רֵב: יִהְיֶה לְרַצּוֹן אִמְרֵי
פִי וְהִנְיוֹן לְפִי לְפָנֶיךָ יי צוּרֵי וְנוֹאֲלֵי:

רְבִנו צְדִיקִים בִּי לְיִשְׂרָאֵל גְּאוּהַ תְּהַלֵּה: הוֹדוּ
לֵי בְּכִנּוֹר בְּנִבְל עֲשׂוֹר זְמָרו לֹ: שִׁירו לֹ שִׁיר
חֲדָשׁ הַמִּיבֹו נִגּוֹן בְּתֻרְעָה: כִּי יִשָּׁר דְּבַר יי.
רָבֵל מַעֲשֶׂהוּ בְּאֻמוֹנָה: אוֹהֵב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט
חֲסֵד יי מְלֵאָה הָאֶרֶץ: בְּדַבְּרֵי יי שְׂמִים נַעֲשׂוּ.
וְהַרְוֵחַ פִּיו כָּל צְבָאָם: כּוֹנֵם בְּגֹד מִי הָיִם נוֹתֵן
כְּאוֹצְרוֹת תְּהוֹמֹת: יִירָאוּ מִי כָּל הָאֶרֶץ מִמֶּנּוּ
בְּהָרוּ כָּל יוֹשְׁבֵי תְּבַל: כִּי הוּא אִמֵּר וַיְהִי הוּא
אֵנָה בַּעֲמוֹד: יי הַפִּיר עֲצַת גּוֹיִם הִנְיָא מִחֲשָׁבוֹת
עַמִּים: עֲצַת יי לְעוֹלָם תַּעֲמוֹד מִחֲשָׁבוֹת לְבוֹ
לְדוֹר וָדוֹר: אֲשֶׁרֵי הַגּוֹי אֲשֶׁר יי אֱלֹהָיו הָעַם
בְּהַר לְנַחֲלָה לֹ: מִשְׂמִים הַפִּישׁ יי רָאָה אֵת
יָד בְּנֵי הָאָדָם: מִמִּכּוֹן שְׁכַתּוֹ הַשְּׂגִיחַ אֵל כָּל
יֹשְׁבֵי הָאֶרֶץ: הַיּוֹצֵר יַחַד לְבָם הַמְכִּין אֵל כָּל

מַעֲשֵׂיהֶם: אִין הַיְלָךְ נוֹשָׁע בְּרַב חֵיל גִּבּוֹר לֹא
 יִנְצַל בְּרַב כּח: שֶׁקֶר הַסּוֹם לְחַשׂוּעָה וּבְרוֹב
 חֵילוֹ לֹא יִמְלֹט: הִנֵּה עֵין יי אֶל יִרְאִיו לְמַיְחָלוֹם
 לְחַסְדּוֹ: לְהַיִּיל מַמּוֹת נַפְשָׁם וּלְחַיּוּתָם בְּרָעֵב
 נַפְשָׁנו חֲתוּז: לֵוי עֲזָרְנוּ וּמִגִּבּוֹנוּ הוּא: כִּי בּוֹ
 יִשְׁמַח לִבְנוּ כִּי בִשְׁם קִדְשׁוֹ בְּתַחֲנוּ: יְהִי חֲסִדְךָ
 יי עֲלֵינוּ בְּאַיֶּר יִחַלְנוּ לָךְ:

לְדוֹד בְּשִׁנּוֹתוֹ אֵת טַעְמוֹ לִפְנֵי אַבְיִמֶלֶךְ
 וַיִּגְרָשׁוּהוּ וַיִּלָּךְ: אַבְרָכָה אֵת יי בְּקַל עַת תִּמִּיד
 תִּהְלַח בְּפִי: בְּיַי תִּתְהַלֵּל נַפְשִׁי וְשָׁמְעוּ עַנְוִים
 וַיִּשְׁמַחוּ: נִדְלוּ לֵוי אֹתִי וַיִּגְרוּמָמָה שָׁמוּ יַחְדָּו
 דְּרִשְׁתִּי אֵת יי וְעַנְנִי וּמִכָּל מִגְרוּתִי הִצִּילְנִי
 הַבִּיטוּ אֵלָיו וְנִהְרֻוּ וּפְנִיָהֶם אֶל יַחְפְּרוּ: זֶה עֵנִי
 קָרָא וַיִּי שָׁמַע וּמִכָּל צָרוֹתָיו הוֹשִׁיעֵנו: חוֹנֵה
 מִלֶּאךְ יי סְבִיו לִירְאִיו וַיַּחְלָצֵם: טַעְמוֹ וּרְאוּ כִּי
 טוֹב יי אֲשֶׁרִי הַבָּר יַחֲסֶה בּוֹ: יִרְאוּ אֵת יי
 קִדְשׁוֹ כִּי אִין מַחֲסוֹר לִירְאִיו: כְּפִיָּדִים רָשׁוּ
 וְרַעֲבוּ וְדוֹרְשׁוּ יי לֹא יַחֲסְרוּ כָּל טוֹב: לָכוּ כְּנִים
 שָׁמְעוּ לִי יִרְאֵת יי אֶלְמֶדְכֶם: מִי הָאִישׁ הַחֲפִיץ
 חַיִּים אוֹתָב יָמִים לִרְאוֹת טוֹב: גִּצּוֹר לִשְׁוֹנֶךָ
 מִרְעָ וּשְׁתֶּךָ מִדְּבַר מְרִמָּה: סוֹר מִרְעָ וַעֲשֵׂה

טוֹב בְּקֶשׁ שְׁלוֹם וְרִדְפָהוּ: עֵינֵי יי אֶל צְדִיקִים
 וְאַזְנוֹי אֶל שְׁוֹעָתָם: פְּנֵי יי בְּעוֹשֵׂי רַע לְהַקְרִית
 מֵאַרְצָן זְכָרָם: צַעֲקוּ וַיִּי שָׁמַע וּמִכָּל צָרוֹתָם
 הִצִּילָם: קָרוֹב יי לְנַשְׁבְּרֵי לֵב וְאֵת דְּבָאֵי רִוַח
 יוֹשִׁיעַ: רַבּוֹת רַעוֹת צְדִיק וּמִכָּלֶם יַצִּילְנוּ יי:
 שׁוֹמֵר כָּל עֲצוּמוֹתָיו אַחַת מִהֶנּה לֹא נִשְׁכַּרָה:
 תַּמּוֹתֵת רַשָׁע רַעָה וְשׁוֹנְאֵי צְדִיק יִאֲשָׁמוּ: פּוֹדֶה
 יי נַפְשׁ עַבְדָּיו וְלֹא יִאֲשָׁמוּ כָּל הַחוֹסִים בּוֹ:

תִּפְלֶה לְמֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים אֲדוּנִי מֵעוֹן אַתָּה
 הֵייתָ לָנוּ בְּדוֹד וְדוֹד: בְּטָרָם הָרִים יִלְדוּ וַתַּחֲלֵל
 אֶרֶץ וַתִּבַּל וּמַעֲזֹלָם עַד עוֹלָם אַתָּה אֵל: תִּשָּׁב
 אֲנוֹשׁ עַד דְּבָא וַתֹּאמֶר שׁוּבוּ בְנֵי אָדָם. כִּי אֵלֶיךָ
 שָׁנִים בְּעֵינֶיךָ בְּיוֹם אֶתְמוֹל כִּי יַעֲבוֹר וְאַשְׁמִירָה
 בְּלִילָח: זִרְמַתָּם שְׁנָה יְהִיו בְּכֶקֶר בְּחִצִּיר יִתְלוּךָ:
 בְּכֶקֶר יַצִּיץ וְחִלָּף לְעֶרֶב יִמּוֹלֵל וַיִּבֹשׁ: כִּי כְלֵינִי
 בְּאֶפְדָּךָ וּבַחֲמַתְךָ נִבְחַלְנוּ: שִׁתָּה עוֹנוֹתֵינוּ לְגִנְיָתְךָ
 עֲלֵמָנוּ לְמֵאוֹר פְּנִיךָ: כִּי כָּל יָמֵינוּ פָּנוּ בְּעֶבְרַתְךָ
 כְּלֵינֵנוּ שְׁנִינֵנוּ כִּמּוֹ הַגֵּהָ: יָמֵי שְׁנוֹתֵינוּ בְּהֶם
 שִׁבְעִים שָׁנָה וְאִם בְּנִבּוּלַת שְׁמַנִּים שְׁנָה וְרַחֲבָם
 עֲמַל וְאִין כִּי גִז חִישׁ וְנִעְרַפָה: מִי יוֹדַע עוֹ אֶפְדָּ
 וּבִירְאֶתְךָ עֶבְרַתְךָ: לְמַנּוֹת יָמֵינוּ בִּן הוֹדַע וְנִבְיָא

לִבְבֵי חֲכָמָה: שׁוּבָה יי עַד מָתִי וְהִנָּחֵם עַל
 עַבְדֶּיךָ: שִׁבְעֵנוּ רַבְּקָר חֲסֵדְךָ וְנִרְנְנָה וְנִשְׁמָחָה
 בְּכָל יְמֵינוּ: שִׁמְחָנוּ בְּיָמֹת עֲנִיתָנוּ שְׁנוֹת רְאִינוּ
 רָעָה: יִרְאָה אֵל עַבְדֶּיךָ פִּעֲלֶךָ וְהִדְרֶךָ עַל
 בְּנֵיהֶם:

וְיֵהִי | נָעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ
 בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָהוּ:

יֹשֵׁב בְּסֶתֶר עֲלִיזֹן בְּצֵל שְׂבִי יִתְלוּנָן: אָמֵר
 לִי מַחְסִי וּמְצֹדֹתַי. אֱלֹהֵי אֲבֹתַי: בִּי הוּא
 יִצְיֶלְךָ מִפֶּחַ וְקוֹשׁ מִדְּבַר הַזּוֹת: בְּאֲבֹרְתוֹ | יִסְדֶּךָ
 לְךָ וּמַחַת בְּנַפְיוֹ תִחְסֶה. צִנְה וּסְחָבָה אִמְתוֹ
 לֹא תִירָא מִפֶּחַד לִיכָה. מַחֲזִץ יַעֲוֶף יוֹמָם: מִדְּבַר
 בְּאִפְלֵ יְהִלְךָ. מִקְטָב יִשׁוּד צְחָקִים. יִפֹּל מִצְדֶּךָ
 אֶלְךָ וְרַבְבָּה מִיִּמְנֶךָ. אֶלְךָ לֹא יִגָּשׁ: רַק בְּעֵינֶיךָ
 תִּבְיֹשׁ וּשְׁלֵמַת רְשָׁעִים תִּרְאָה: בִּי אֲתָה יי מַחְסִי
 עֲלִיזֹן שִׁמְחָה מְעֻנְךָ: לֹא תִאָּנֶה אֶלְךָ רָעָה וְנִגַּע
 לֹא יִקְרַב בְּאִהְיֶךָ: בִּי בְּלֹאכֵי יִצְוֶה לְךָ. לְשִׁמְרֶךָ
 בְּכָל־דְּרָכֶיךָ: עַל בָּפִים יִשְׁאֹנֶךָ. פֶּן תִּגָּף בְּאֶבֶן
 רִגְלֶךָ: עַל־שַׁחַל וּפְתָן תִּדְרֹךְ. תִּרְמָם כְּפִיר
 וְחַיִּין: בִּי בִי חֲשֵׁק וְאֶפְלֹטָהוּ. אֲשַׁנְבְּהוּ כִּי־יִבֹעַ
 שְׂמִי: יִקְרָאנִי וְאֶעֱנֶהוּ עִטוֹ אֲנִכִּי בְּצִרְהָ:

אֲחַלְצָהוּ וְאֲכַבְדָּהוּ אֶרְךָ יָמִים אֲשֶׁר־יַעֲבִיעָהוּ וְאֶרְאֶהוּ
 בְּיִשׁוּעָתִי:

מִזְמוֹר שִׁירוֹ לִי שִׁיר חֲדָשׁ בִּי נִפְלְאוֹת עֲשֵׂה
 הוֹשִׁיעָה לִּי יְמִינוּ וְזֹרַע קִדְשׁוֹ: הוֹדִיעֵנִי יִשׁוּעָתוֹ
 לְעֵינֵי הַגּוֹיִם גְּלָה צְדָקָתוֹ. זָכַר חֲסֵדוֹ וְאִמּוֹנָתוֹ
 לְבַיִת יִשְׂרָאֵל רְאוּ כָּל אַפְסֵי אֶרֶץ אֵת יִשׁוּעַת
 אֱלֹהֵינוּ: הִרְעִינוּ לִי כָּל הָאָרֶץ פִּצְחוּ וְרַנְּנוּ
 וְזַמְרוּ: זַמְרוּ לִי בְּכִנּוֹר בְּכִנּוֹר וְקוֹל זְמֵרָה:
 בְּחַצְצֹרוֹת וְקוֹל שׁוֹפָר הִרְעִינוּ לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ יי:
 יִרְעַם הַיָּם וּמִלֹּאֹ תִבְלֵ וְיִשְׁבִּי בָהּ: נְהַרֹת וּמַחֲאוּ
 קֶף יַחַד הָרִים יִרְנְנוּ: לִפְנֵי יי כִּי בָא לְשַׁפֵּט
 הָאָרֶץ יִשְׁפֹּט תִבְלֵ בְּצִדְקָה וְעַמִּים בְּמִישְׁרִים:

שִׁיר לְמַעְלוֹת אֲשָׂא עֵינֵי אֵל הַהָרִים מֵאֵין
 יִבּוֹא עֲזָרִי: עֲזָרִי מֵעַם יי עֲשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:
 אֵל יִתֵּן לְמוֹט רִגְלֶךָ אֵל יָנוּם שִׁמְרֶךָ: הַגְּזָה לֹא
 יָנוּם וְלֹא יִישָׁן שֹׁמֵר יִשְׂרָאֵל: יי שִׁמְרֶךָ יי צִלְךָ
 עַל יַד יְמִינֶךָ: יוֹמָם הִשְׁמֵשׁ לֹא יִכְפֹּה וְיָרַח
 בְּלִילָה: יי יִשְׁמְרֶךָ מִכָּל רָע יִשְׁמַר אֵת נַפְשֶׁךָ:
 יי יִשְׁמַר צִיְהָךָ וּבֹאֶךָ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:
 שִׁיר הַמַּעְלוֹת לְדָוִד שִׁמְחָתוֹ בְּאֹמְרִים לִי בַיִת
 יי גִּלְךָ: עֲמֻדֹת הָיוּ רַגְלֵינוּ בְּשִׁעְרֶיךָ יְרוּשָׁתֵנוּ:

ירושלם הבנויה בעיר שחברה לה יחרו: ששם
עלו שבטים שבטי יה עדות לישראל להודות
לשם יי: כי שמה ישבו כסאות למשפט כסאות
לבית דוד: שאלו שלום ירושלם ישליו אהביך:
יהי שלום בחילך שלום בארמנותיך: למען
אחי ורעי אדברה בא שלום בך: למען בית
יי אלהינו אבקשה טוב לך:

שיר הפעלות אליך גשאתי את עיני הישבי
בשמים: הנה כעיני עבדים אל יד אדוניהם
בעיני שפחה אל יד גברתה בן עיני אל יי
אלהינו עד שיחננו: חננו יי חננו כי רב שבענו
כיו: רבת שבעה לה נפשנו הלעג השאננים
הבוז לבאונים:

שיר הפעלות קדור לולי יי שהיה לנו יאמר
וא ישראל: לולי יי שהיה לנו בקום עלינו
אדם: אזי תיים בלענו בחרות אפס בנו:
אזי תמים שמשפנו נחלה עבר על נפשנו:
אזי עבר על נפשנו תמים הידונים: ברוד יי
שלא נתננו טרף לשניהם: נפשנו בצפור
נמלטה מפת זקשים הפח נשפור ונחננו
נמלחנו: עירנו בשם יי עשה שמים וארץ:

הללויה הללו את שם יי הללו עבדי יי:
שעמדים בבית יי בחצרות בית אלהינו: הללויה
כי טוב יי זמרו לשמו כי נעים: כי יעקב בחר
לו יה ישראל לסגלתו: כי אני ידעתי כי גדול
יי ואדונינו מכל אלהים: כל אשר חפץ יי
עשה בשמים ובארץ פנים וכל תהמות:
מעלה נשיאים מקצה הארץ ברכים למטר
עשה מוצא רוח מאוצרותיו: שהפה בכורי
מצרים מאדם עד בהמה: שלח אתות ומופתים
בתוכי מצרים בפרעה ובכל עבדיו: שהפה
נזים רבים ותרב מלכים עצומים: לסיחון מלך
האמרי ולעוג מלך הבשן ולכל ממלכות בגען:
ונתן ארצם נחלה נחלה לישראל עמו: יי שמה
לעולם יי זכרה לדור ודור: כי גדן יי עמו ועל
עבדיו יתנחם: עצבי הנזים כסף וזהב מעשי
ידי אדם: פה להם ולא ידברו עינים להם ולא
יראו: אזנים להם ולא יאזינו אף אין יש רוח
בפיהם: כמותם יהיו עשיהם כל אשר פטח
פקם: בית ישראל ברכו את יי בית אהרן ברכו
את יי: בית הלוי ברכו את יי יראי יי ברכו את
יי: ברוד יי מציון שבן ירושלם תללויה:

הודו ליי כי טוב
הודו לאלהי האלהים
הודו לארצי הארנים
לעשה נפלאות גדולות לברו
לעשה השמים בתבונה
לרוקע הארץ על המים
לעשה אורים גדלים
את השמש לממשלת ביום
את הירח וכוכבים לממשלות
למכה מצרים בבכוריהם
ויצא ישראל מהתוכם
ביד הנקה ובזרוע נטויה
לגזר ים סוף לגזרים
והעביר ישראל בתוכו
ונער פרעה וחילו בים סוף
למולך עמו במדבר
למכה מלכים גדולים
ויהרג מלכים אדירים
לסיחון מלך האמורי
ולעוג מלך הבשן
ונתן ארצם לתחלה

כי לעולם חסדו:
כי לעולם חסדו:
כי לעולם חסדו:
כי לעולם חסדו:
כי לעולם חסדו:
כי לעולם חסדו:
כי לעולם חסדו:
כי לעולם חסדו:
כי לעולם חסדו:
כי לעולם חסדו:
כי לעולם חסדו:
כי לעולם חסדו:
כי לעולם חסדו:
כי לעולם חסדו:
כי לעולם חסדו:
כי לעולם חסדו:
כי לעולם חסדו:
כי לעולם חסדו:
כי לעולם חסדו:
כי לעולם חסדו:

נחלה לישראל עבדו
שבשפלו יבר לנו
ונפרקנו מצרנו
נתן לחם לכל בשר
הודו לאל השמים

כי לעולם חסדו:
כי לעולם חסדו:
כי לעולם חסדו:
כי לעולם חסדו:
כי לעולם חסדו:

יש ללכת ב' לילה שלפניו צידו יענינו. ונסוף ינסקס:
או ליי טוב שאלהאכ אין לוס דוס
ליליים די דילאנעכי אין סו פלנט
די'בי'ס, אי אלה פ'ין לוס ציי.
פרוך שאמר והיה העולם.
פרוך אומר ועושה. פרוך
גזר ומקיים. פרוך מרחם
על הארץ. פרוך מרחם
על הבריות: פרוך משלם
שכר טוב ליראיו: פרוך
מעביר אפילה ומביא אורה.
פרוך אל חילעד וקיים לנצח
פרוך שאין לפניו עולה ולא
שכחה ולא משוא פנים ולא
מקח שחד. צדיק הוא בכל
דרכיו וחסידו בכל מעשיו.
פרוך פודה ומציל. פרוך

המעמיקים עוד יאמר זה.
ססוף צפו חיצוה על דרך
סקבלס. ועודד ולונג
צכווס:

פרוך שאמר והיה
העולם. פרוך הוא
פרוך אומר ועושה:
פרוך גזר ומקיים:
פרוך עושה בראשית
פרוך מרחם על
הארץ. פרוך מרחם
על הבריות: פרוך
משלם שכר טוב
ליראיו: פרוך חילעד

וקום לנצח: ברוך המבטיל מנוחה לעש
 פודה ומציל ברוך ישראל ביום שבת קדש:
 שמו: ברוך אתה ברוך הוא וברוך שמו
 אלתינו מלך העולם וברוך זכרו לעולמי עד:
 האל אב הרחמן ברוך אתה אלתינו מלך
 העולם המהלך הגדול והקדוש אב הרחמן מהלל
 בפי עמו משבח ומפואר בלשון כל חסידיו ועבדיו:
 ובעבדיו ובשירי דוד ובהללך אלתינו
 ובשירי דוד עבדך. נהללך ובשבחתי
 ובזמירות ונגדלך ונשבחך ונפארך
 ונמליכך ונכביר שמך מלכנו אלתינו יחיד
 חי העולמים מלך משבח ומפואר עדי
 עו שמו הגדול: ברוך אתה מלך
 מהלל בתשפחות: בתשפחות:

מזמור שיר ליום השבת: טוב להודות לוי
 ולומר לשמך עליון: להגיד בפקר חסדך
 נאמונתך בלילות: עלי עשור ועלי נבל עלי
 הגיזן בכנור: כי שמחתני בפעליך במעשי
 ידיך ארגן: מה גדלו מעשיך מאד עמקו
 מחשבתך: איש בער לא ידע וכסיל לא יבין
 את זאת: בפרוח רשעים כמו עשב ויצאו כל
 פעלי און להשמדם עדי עד: ואתה מרום לעולם
 כי הנה איביך כי הנה איביך יאבדו
 יתפרדו כל פעלי און: ותהם פראים קרני פתתי
 בשמן רענן: ותפט עיני בשירי בקמים עלי
 מרעים תשמענה אזני: צדיק בתמר יפרח פארו
 בלבנון ישנה: שתולים בבית בן צרות אלתינו
 יפריחו: עוד יוכון בשיבה רשנים ורעננים יהיו
 להגיד כי ישר כי צורי ולא (עלתה) עלתה בו:
 מלך גאות לכש לבש עזו התאזר אף
 תפוז תבד כל חמוט: נכון כסאך מאז מעולם
 אתה: נשאו גהרות נשאו גהרות קולם ישאו
 גהרות רבנים: מקלות מים רבים אהרנים
 משפרי ים. אדיר במרום כי עדתך נאמנו
 מאוד לביתך גאון קדש כי לא תך ימים:

יהי כבוד יי לעולה ישמח יי במעשיו: יהי
 שם יי מברך מעתה ועד עולם: ממזרח שמש
 עד מבוא מנהל שם יי: רם על כל גוים יי על
 השמים כבוד: יי שמך לעולם יי זכרך לדד
 ודד: יי בשמים הכין כסאו ומלכותו בכל
 משלו: ישמחו השמים ותגל הארץ ויאמרו
 בגוים יי מלך: יי מלך יי מלך לעולם
 ועד: יי מלך עולם ועד אבדו גוים מארצו יי
 הפיר עצת גוים הניא מחשבות עמים: רבות
 מחשבות בלב איש ועצת יי היא תקום עצת יי
 לעולם תעמד מחשבות לבו קדד ודד: פי הוא
 אמר ויהי הוא ציה ויעמד: פי בחר יי בציון
 אנה למושב לו: פי יעקב בחר לו יהוה ישראל
 לסגולתו: פי לא ישש יי עמו ונחלתו לא יעזב
 והוא רחום יבשר עין וראי ישחית והרבה להשב
 אפו ולא יעיר כל חמתו: יי הושיעה המלך
 יעגנו ביום קראנו:

אשרי וישבי ביתך עוד יהללה סלה: אשרי
 העם שפכה לו אשרי העם שיי אליו: תהיה
 קדור ארומקך אלהי המלך ואברכה שמך לעולם
 ועד: בכל יום אברכה נאהלה שמך לעולם

ועד: גדול יי ומנהל מאד ונגדלתו אין חקר:
 הור לדוד ישבח מעשיך ויבורתיך עיניו: הדר
 כבוד הורה ודברי נפלאתיך אשיחה: ועוז
 נזראתיך יאמרו ונגדלתך אספרנה: זכר רב
 טובך ופיעו וצדקתך יגנו חנון ורחום יי ארץ
 אפים ונגדול חסד: טוב יי לבל ורחמיו על כל
 מעשיו: ידוה יי כל מעשיך וחסדיך יברככה:
 כבוד מלכותך יאמרו ויבורתיך יברו: להודיע
 לבני האדם גבורותיו וכבוד הדר מלכותו:
 מלכותך מלכות כל עולמים וממשלתך בכל
 הור ודד: סומך יי לכל הנפלים והזקף לכל
 הנפופים: עיני כל אליך ישפרו ואתה נותן
 להם את אכלם בעתו: פותח את ידך ומשפיע
 לכל חי רצון: צדיק יי בכל דרכיו וחסיד בכל
 מעשיו: קרוב יי לכל קדאי לבל אשר יקראהו
 באמת: רצון יראיו יעשה ואת שונעתם ישמע
 ויושיעם: שומר יי את כל אהביו ואת כל
 הרשעים ישמיד: תחלת יי ידבר פי ויברך כל
 בשר שם קדשו לעולם ועד: ואנחנו נברך יהוה
 מעתה ועד עולם הללויה:
 הללויה הללי בפשי את יי: אהללה יי בחיי

אומרה לאלהי בעודי אל תבטחו בנדיבים
 בכו אדם שאין לו תשועה תצא רוחו ישב
 לאדמתו ביום ההוא אבדו עשתנותיו אשרי
 שאל יעקב בעזרו שברו על יי אלהיו עשה
 שמים וארץ את הים ואת כל אשר בם השמר
 אמת לעולם עשה משפט לעשוקים נתן לחם
 לרעבים יי מתיר אסורים יי פקח עורים יי
 זקף כפופים יי אהב צדיקים יי שומר את גרים
 יתום ואלמנה יעודד ודרך רשעים יענת ויטלך
 יי לעולם אלהיך ציון לך דוד הללויה:
 הללויה פירטוב זמרה אלהינו פירעים
 נאווה תהלה: פזנה ירושלם יי נדחי ישראל
 יכנס: הרופא לשבורי לב: ומחפש לעצבותם:
 מונה מספר לפוכבים לכלם שמות יקרא:
 גדול אדנינו רוב פח לתבונתו אין מספר
 מעודד ענוים יי משפיל רשעים עדי ארץ:
 ענו ליי בתודה זמרו לאלהינו בכבוד: המכסה
 שמים בעבים הפקין לארץ מטר המצמים הרים
 חציר: נוהן לבהמה לחמה לבני ערב אשר
 יקראו: לא כגבורת הסוס יחפץ לא בשוקי
 האיש ירצה: רוצה יי את יראו את המיחלים

לחקרו: שבחי ירושלם את יי הללו אלהיך
 ציון: כי חזק בריחי שעריך ברכך פניך בברכה
 השם גבולך שלום: חרב חטים ישפיעך:
 השלח אמרתו ארץ. עד מהרה ירוץ דברו:
 הנותן שלג בצמר. כסוד באפר יפזר: משליך
 קרחו כפתים. לפני קרתו מי יעמוד: ישלח
 דברו וימסס ישב רוחו יזלו מים: מגיד דבריו
 ליעקב תקו ומשפטיו לישראל: לא עשה כן
 לכל גוי ומשפטם כל ידעום הללויה:
 הללויה הללו את יי מן השמים הללויה
 במרומים הללויה כל מלאכיו הללויה כל
 צבאיו: הללויה שמי השמים והמים אשר מעל
 אור: הללויה את שם יי כי הוא צוה ונבראו:
 השמים יהללו את שם יי כי הוא צוה ונבראו:
 ויעמדם לעד לעולם חק נתן ולא יעבור: הללו
 את יי מן הארץ פנינים וכל תהמות: אש
 וברד שלג וקיטור. רוח סערה עשה דברו:
 הקרים וכל גבעות עין פרי וכל ארזים: התנה
 וכל בהמה רמש וצפור כנה: מלכי ארץ וכל
 לאמים שרים וכל שפטי ארץ: בהורים וגם
 בתולות יקנים עם גערים: יהללו את שם יי

כי נשגב שמו לבדו. הודו על ארץ ושמים:
ויהם קרו לַעֲמוֹ תְהַלֵּךְ לְכֹל חֲסִידָיו לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל
עִם קְרוֹבוֹ הַלְלוּ־יָהּ:

הַלְלוּ־יָהּ שִׁירָו לִי שִׁיר חֲדָשׁ. תְּהַלְתוּ בְּקֹהֶל
חֲסִידִים: יִשְׁמַח יִשְׂרָאֵל בְּעֲשׂוֹ. בְּנֵי צִיּוֹן יִגְיְלוּ
בְּמִלְכָם: יְהַלְלוּ שְׁמוֹ בְּמַחֹל. בְּתֶף וּבְנֹר וּזְמָרוֹ
לוֹ: כִּי רוֹצֵה יִי בַעֲמוֹ יִפְאַר עַנּוּיִם בִּישׁוּעָה:
יַעֲלוּ חֲסִידִים בְּכַבּוֹד. יִרְגְּנוּ עַל מְשַׁבְּבוֹתָם:
רוֹמְמוֹת אֵל בְּגִרוֹנָם וְחָרַב פִּיפּוֹת בְּיָדָם: לַעֲשׂוֹת
גְּקָמָה בְּנֹיִם. תּוֹכַחוֹת בְּלֹאֲמִים: לְאִסּוֹר מַלְכֵיהֶם
בְּזִקִים וּנְקֻבוֹתֵיהֶם בְּכַבְלֵי בְרוֹזֵל: לַעֲשׂוֹת בָּהֶם
מְשַׁפֵּט כְּתוֹב. הַדִּיר הוּא לְכֹל חֲסִידָיו הַלְלוּ־יָהּ:
הַלְלוּ־יָהּ הַלְלוּ אֵל בְּקֹדֶשׁוֹ. הַלְלוּהוּ בְּרִקְוֵעַ
עוֹז: הַלְלוּהוּ בְּגִבּוֹרָתוֹ. הַלְלוּהוּ בְּרַב גְּדֻלוֹ:
הַלְלוּהוּ בְּתַקַּע שׁוֹפָר. הַלְלוּהוּ בְּנִבְל וּבְנֹר:
הַלְלוּהוּ בְּתֶף וּמַחֹל. הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעֹנֵב:
הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי שְׁמַע. הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה:
כֹּל הַנְּשָׁמָה תְהַלֵּל יָהּ הַלְלוּ־יָהּ: כִּי־הִתִּיַיִה:
בְּרוּךְ יִי לַעֲוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן: בְּרוּךְ יִי מִצִּיּוֹן
שֶׁבַן יְרוּשָׁלַיִם הַלְלוּ־יָהּ: בְּרוּךְ יִי אֱלֹהִים אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל עֲשׂוֹ נִפְלְאוֹת לְבָדוֹ: וּבְרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ

לַעֲוֹרָם וַיִּקְבֵּא כְבוֹדוֹ אֶת כָּל הָאָרֶץ אָמֵן
וְאָמֵן:

ויעמוד על רגלו

אוי סי פלרי סוכרי סוק זייס

וַיִּבְרַךְ הַיּוֹד אֶת יִי לַעֲיֵנִי כָּל הַקְּהָל. וַיֹּאמֶר
הַיּוֹד בְּרוּךְ אַתָּה יִי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲבִינוּ מֵעוֹלָם וְעַד
עוֹלָם: לֵךְ יִי הַגְּדִלָה וְהַגְּבוּרָה וְהַתְּפָאֶרֶת וְהַנְּצִיחַ
וְהַהוֹד כִּי כָּל בְּשָׂמִים וּבְאָרֶץ לֵךְ יִי הַמְּמַרְכָּה
וְהַמְּתַנְשֵׂא לְכֹל לְרֹאשׁ: וְהַעֲשֵׂר וְהַכְּבוֹד מִלְּפָנֶיךָ
וְאַתָּה מוֹשֵׁל בְּכָל וּבְיָדֶךָ פֶּתַח וּגְבוּרָה וּבְיָדֶךָ
לְגַבֵּל וּלְחַזֵּק לְכָל: וְעַתָּה אֱלֹהֵינוּ מוֹדִים אֲנַחְנוּ
לֵךְ וּמְהַלְלִים לְשֵׁם תְּפָאֶרְתֶּךָ: וַיִּבְרְכוּ שֵׁם כְּבוֹדֶךָ
וּמְרוֹמָם עַל כָּל בְּרָכָה וְתַהֲלָה: אַתָּה הוּא יִי
לְבָדָךָ אַתָּה עֲשִׂית אֶת הַשְּׂמַיִם שְׁמוֹ הַשְּׂמַיִם
וְכָל צְבָאָם הָאָרֶץ וְכָד אֲשֶׁר עָלֶיהָ הַיָּמִים וְכָל
אֲשֶׁר בָּהֶם וְאַתָּה מְתִיחַ אֶת כָּלֵם וְצָבָא הַשְּׂמַיִם
לֵךְ מְשַׁתְּחֹנִים: יִי אַתָּה הוּא יִי הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר
בְּחַרְתָּ בְּאַבְרָם וְהַצַּאתוֹ מֵאוּר כַּשְׂדִים וְשַׁמַּת
שְׁמוֹ אַבְרָהָם: וּמִצַּאתָ אֶת לְבָבוֹ נֹאמֵן לְפָנֶיךָ:
וְכִרְוֹת עַמּוֹ הַבְּרִית לְתַת אֶת אָרֶץ הַכְּנַעֲנִי הַחֲתִי
הָאֱמֹרִי וְהַפְּרִזִי וְהַיְבוּסִי וְהַגְּרָגְשִׁי לְתַת קִרְוֵעוֹ

ויתקם את דבריו כי צדיק אתה: ותרא את עני
אבותינו במצרים ואת זעקתם שמעת על ים
סוף: ותתן אתם ומפתים בפרעה ובכל עבדיו
ובכל עם ארצו כי ידעת כי הזידו עליהם ותעש
לך שם כהיום הזה: והים בקעת לפניהם ועברו
בתוך הים בניבשה ואת רודפיהם השלכת
במצורות כמו אבן במים עזים:

ויושע יהוה ביום ההוא את ישראל ממצרים
וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים:
וירא ישראל את הנהג הגדלה אשר עשה יהוה
במצרים ויראו העם את יהוה ויאמינו ביהוה
ובמשה עבדו:

אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת
ליהוה ויאמרו לאמר אשרה ליהוה בירגאה
גאה סוס ורכבו רמה בים: עני וזמרת יה
נוחילי לישועה זמ אלי ואננהו אלהי אבי
נארמנהו: יהוה איש מלחמה יהוה שמו:
מרבבת פרעה וחילו ירה בים ומבתר שלשיו
טבעו בים סוף: תהמת וכסמו ירדו במצורת
כמו אבן: ימינת יהוה נאדרי בצלח ימינת יהוה

תרעין אויב: וקרב גאונה תהלים קמוה תשלח
תרוך ואכלמו בקש: וברוח אפיה גערמו מים
נצבנו כמדנד גזלים קפאו תהלת בלב ים:
אמר אויב ארדה אשיג אחלק שלל תמלאמו
נפשי אריק חרבי תורישמו ימי: נשפת ברוחה
כפסמו ים צללו בעופרת במים אדירים: מי
כמכה באלם יהוה מי כמכה נאדר בקדש נורא
תהלת עשה פלא: נסית ימינת תבלעמו ארץ:
נחית בחסדך עם יו גאלת גדלת בעזה אל גנה
קדשך: שמעו עמים רגזון חיל אחו ושבני
פלשת: אז נבהלו אלופי אדום אילי מואב
יאחזמו רעד נמנו כד ושבני כנען: תפל עליהם
אימתה ופחד בגדל זרועה יהמו כאבן עד
יעבר עמך יהוה עד יעבר עמו קנית: תביאמו
ותמעמו בחר נחלתך מבזן לשבתך פעלת
יהוה מקדש אדני בנגני ידך: יהוה ימלך לעולם
ועד: וי ימלך לעולם ועד: יי מלכותיה קאים
קעלם ולעממי עלמאי:

ששם בשלם מוסיפין זס:

בין ששם בשלם לזכרון מיסו.

כי בא סוס פרעה ברכבו ובפרשיו פים נישב

יהוה עליהם אתמי הים ובני ישראל הקבו
 בניקשה בתוך בים: ותקח מרים הנביאה אחות
 אהרן את התפה בידה ותצאן כל הנשים אחרות
 בתפים ובמחלות: ותען להם מרים שירו להוה
 כי נאח גאה סוס ורכבו רמה בים: וישע משנה
 את ישראל מים סוה וצאו אל מדבר שור וכלבו
 שלשת ימים במדבר ולא מצאו מים: ויבאו
 מרתה ולא יכלו לשמות מים ממרה כי מרים הם
 על כן קרא שמה מרה: וילנו העם על משה
 קאמר מזה נשמה: ויצעק אל יהוה נירחו יהוה
 עץ וישלך אל חמים וימתקו המים שם לו
 הק ומשפט ושם נקרו: ויאמר אם שמוע השמע
 לקול יהוה אליהו והישר בעיניו תעשה והאזנת
 למצותיו ושמות כל חסיו כל המחלה אשר
 שמתו במצרים לא אשים עליה כי אני יהוה
 רפאיה:

כי לוי המלוכה ומישל בגוים: ועלו מושיעים
 בחר ציון לשפט את הר עשו והיתה לוי המלוכה
 והיה ללמד על כל הארץ ביום ההוא יהיה יי
 אחד ושמו אחד:

נשמת כל חי תברך את שמך יי אלהינו ורוח
 כל בשר תפאר ותרומים זכרך מלפניו תמיד: מן
 העולם ועד העולם אתה אל. ומבלעדך אין
 לנו מלך גואל ומושיע. פודה ומצל ועונה ומרחם
 בכל עת צרה וצוקה. אין לנו מלך עוזר ומוקד
 אלא אתה. אלהי הראשונים והאחרונים אלה
 כל בריות אדון כל תולדות המהלל בכל
 התשפחות המנהג עולמו בחסד ובריותיו
 ברחמים. ויי ער לא ינום ולא יישן. המעורר
 ישנים. ותמקיץ נרדמים. מחיה מתים. ורופא
 חולים. פוקח עורים. וזוקק פפופים. תמשיח
 אלמים. ותמפענח נעלמים. ולך לברך אנחנו
 מודים:

ואלו פנו מלא שירה בים ולשוננו רפה כהמון
 בליו ושפתותינו שבת במרחבי רקיע ועינינו
 מאירות בשמש ובירח וידינו פרושות כנשרי
 שמים ורגלנו קלות כאילות אין אנו מספיקין
 להודות לך יי אלהינו ולברך את שמך מלפנינו
 על אחת מאלף אלפי אלפים רוב רפי רבבות
 פעמים הטובות נסים ונפלאות שעשית עָנו

ועם אבותינו מלפנים ממצרים גאלתנו יי
אלהינו מבית עבדים פדיתנו. ברעב ונתנו.
ובשבע בלפלתנו. מחרב הצלתנו. מדבר
מלאתנו. ומחלאים רעים ורבים דליתנו. עד
הנה עזרנו רחמיה ולא עזבונו חסדיה. על
פני אברים שפלתנו בנו. ורוח ונשמה שגפחת
באפנו. ולשון אשר שמת בפינו. הן הם יודו.
ויברכו. וישבחו. ויפארו. וישוקרו את שמך
מלבנו תמיד. פי כל פה לך יודה. וכל לשון
לך תשבח. וכל עין לך תצפה. וכל ברה לך
תברע. וכל קומה לפניה תשתחוה. וכל הלכות
ייראוה. וכל קרב וכליות יזפרו לשמך: פדבר
שנאמר כל עצמותי תאמרנה יי מי כמוך:

בסנה קודם פוכים סוויים כלן פי כחוק ולין כחוק המלא למעס
לכר הפלם מוסק:

לן סים לנטיס די פוכים ריזין לסי יי כחוק. ולין כחוק עושלכס
דיעלכס די הפלם מוסק.

מציל עני מחוק ממנו ועני ואביון מגזלו.
שועת עניים אתה תשמע. צעקת הבל תקשיב
ותושיע. וכתוב רגנו צדיקים פי בישרים גאנה
תהלה:

סימו יצחק	י שרים	תת ר ומם	ורבקה
בני	צ דיקים	תת ב ברה:	
ובשפתוי	ח סודים	תת ק דש:	
ובלשון	ק דושים	תת ה לל:	
ובקרב			

במקלהות רבבות עמך בית ישראל שבן
חובת כל היצורים לפניך יי אלהינו ואלהי
אבותינו. להודות. להלל. לשבח. לפאר
לרומם. ולהגדר. ולנצח על כל דברי שירות
ותשבחות דוד בן ישי עבדך משיחה: ובכן
ישתבח שמך לעד מלבנו האל המלך הגדול
ותקדוש בשמים ובארץ פי לך גאה יי אלהינו
ואלהי אבותינו לעולם ועד שיר ושבחה. הלל
וזמרה. עזו וממשלה. נצח גדלה וגבורה
תהלה ותפארת קדשה ומלכות: ברכות והודאות
לשמך הגדול ותקדוש. ומעולם ועד עולם
אתה אל: ברה אתה יי מלך גדול ומקלל
פתשפחות. אל תהודאות. ארון הנפלאות.
פזרא כל הנשמות. רבון כל המעשים. הפזר
בשירי זמרה מלך חי העולמים אמן.

ואומר מן כל קדים:

כי דמי ליל מן מדיני קדם.

חזון שוחה ואומר:

וקהל אומרים בלחש:

בְּרַבּוֹ אֵת יי הַמְבַרֵךְ:

ישמח ויהפאך שמו של מלך

קריה יי המברך לעולם ועד:

מלכי העולם הקדוש ברוך הוא.

ברוך אתה יי אלהינו מלך

עוהו ראשון והוא אחרון

העולם. יוצר אור ובורא

וישפיעו אין אלים: יהי שם

השם. עושה שלום ובורא:

יי מבורך מעד ועד עולם

את הכל:

ויפרסם על כל ברכה ותהלה:

הכל יודוך והכל ישבחוך והכל יאמרו אין
קדוש כפי: הכל ירוממוך סלה יוצר הכל האר
הפוחת בכל יום הלחות שערי מזרח ובקע
חלוני רקיע מוציא חמה ממקומה ולבנה ממכון
שבתה ומאיר לעולם כלו וליושביו שפרא במבת
רחמים: המאיר לארץ ולקרים עליה ברחמים.
ובטובו מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית:
מה רבו מעשיך יי כלם בתקמה עשית. מלאה
הארץ קנניך: המלך המרום לבדו מאו.
המשבח והמפואר והמתנשא מימות עולם.
אלהי עולם ברחמיך הרבים רחם עלינו ארון
עזבו צור משפנו סגן ישענו משגב בעדנו:

שמים זה מנה ונתנים רשות זה לזה לתקדוש ליוצרים
בנות רוח בשפה ברוחה ובגשמה. קדושה בכם
באחד ענים באימה ואומרים בראיה:

קדוש קדוש. קדוש יי צבאות מלא כל הארץ כבודו:

התאופנים ותיות הקדוש ברעש גדול מתנשאים (כיא לעמת

השמים) לעמתם משבחים ואומרים: ברוך כבוד יי מקדו:

לאל ברוך געמות ותנו למלך אל חי וקנס ומירות יאמרו

ותשבחות ישמיעו. כי הוא לבדו מרום וקדוש פועל גבורות

עשה חדשות בעל מלחמות וזרע צדקות מצמיח ישועות. בורא

רפואות. נורא תהלות. ארון הנסלאות. המחפש טובו בכל יום

תמיד מעשה בראשית פאמר לעשה אורים גדלים כי לעולם

חסדי. והתקין מאורות משמח עולמו אשר ברא. ברוך אתה

יי יוצר המאורות:

אהבת עולם אהבתנו יי אלהינו הגלה גרולה ויתרה

המלת עלינו אבינו מלכנו בעבור שמך הגדול ובעבור

אבותינו שפסחו בה ויהלמדנו חן חיים לעשות רצונך

בלבב שלם כן תחנונו: אבינו אב הרחמן המרחם רחם

גא עלינו ותן בלבנו ביקה להבין ויהשביד לשמנע

לקמוד וקלמוד לשמוד ולעשות וקלם את כל

דברי תלמוד הורחה באהבה. וזאר עינינו

בתורתך ודבק לבנו בכבודך עמד רבבנו

לאהבה וליראה את שמך. למען לא גבוש ורא

גפלים ולא גבשיל לעולם ועד. כי בשם קדשך
הגדול הנגזר והנורא בפתחנו נגילה ונשמחה
בישועתך. ונתמיה יי אלהינו ותסדף הרפים
אל יפשונו נצח סלה ועד. מהר והבא עלינו
ברכה ושלוש מהרה מארבע בנסות הארץ
ושבור עול הגוים מעל צוארנו והולכנו מהרה
קוממיות לארצנו כי אל פועל ישועות אמה
וכנו בחרת מכל עם ולשון וקרבתנו מלכנו
לשמך הגדול באהבה להודות לך וליתדך ליראך
ולאחבה את שמך: ברוך אמה יי הבורח בעמו
ישראל באהבה:

פזן לומר ק"ח נדקוק ונעטמים כמו סכסוך צדוקים

שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד:

ולומרים בלשון

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

ויאהבה לא חשא את ידו אלהו בכל לבבך ובכל
נפשך ובכל מאדך: והיו הדברים האלה אשר
אנכי מצוה היום על לבבך: ושונתם לכניף ודפרת גם
בשבתך בביתך ובלכתך בדרך ובקמך: וקשרתם
לאות עלייך והיו לשמחת בין עיניך: לא תחמד וכתבתם
על סתות ביתך ובשעריך:

והיה אם שפיע השקעו אל מצותי אשר אנכי מצוה אתכם
היום לאהבה את יהוה אלהיכם ולעבדו בכל-
לבבכם ובכל נפשכם: ונתתי מסר ארצכם בעתו יחד
וימלאש לא תגנוב ואסתת דגנך ותירשף וצדקת: ונתתי
עשב בשדה לבהמתך ואכלת ושבעת: השמרו לכם כך
אסתת לבבכם וסרתם ועברתם אלהים אחרים הישתחרתם
להם: והיה יססי מעט אף ידעה כלם ועצר אות השמים
ולא יהיה מסר והארמה לא תמן את יבולת לא תרצת
ואכרתם מהרה מעל הארץ המכה אשר ידעה נתן לכם:
ושמתם את דברי אלה על לבבכם ועל נפשכם וקשרתם
אתם לאות על ידכם והיו לשמחת בין עיניכם: ולסרתם
אתם את עיניכם לדרך גם בשבתך בביתך ובלכתך בדרך
ובשבתך ובקמך: וכתבתם על סתות ביתך ובשעריך:
כבר אח אביך למען ידעו ימיכם וימי בניכם על הארמה
אשר ישבע יהוה לאבותיכם לתת להם בימי השמים על-
הארץ:

ויאמר יהוה אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל
ואמרת אליהם ועשו להם ציצת על גופי בגדיהם
לדרתם ונתנו על ציצת הגנת פתיל תכלת: והיה לכם לציצת
וראיתם אתו וזכרתם את כל מצוה יהוה ועשיתם אתם לא
תנאף ולא חתרו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אמת
ימים אתו יהוה: וזכו את יד השבת למען תזכרו ועשיתם

שחרית לשבת

אחד-ל-מאותי והייתם קרשים לאלהיכם: אני " אלתיכם
אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלהים
אני יהוה אלהיכם:

ספן סוכר " לתיכס למטות כולם פסוק :

אָמַת וַיֵּאִיב וַנִּכְזוּ וַנִּקְמוּ וַיִּשָׁר וַנִּאֲמָן וְאָהוּב וְחָבִיב
וְנַחֲמָד וְנַעֲמִים וְנִגְרָא וְנִאֲדִיר וְנִמְתַּקֵּן וְנִמְקַבֵּל
וְנִמּוּב וְנִסְפָּה הַדְּבָר הַזֶּה עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד : אָמַת
אֱלֹהֵי עוֹלָם מִלִּבְנוּ צוּר יַעֲקֹב מִנּוּן יִשְׁעֵנוּ לְדוֹר
נְדוּר הוּא קִים וְשִׁמּוֹ קִים וְכִסְאוֹ נִכּוֹן וְמִלְכוּתוֹ
נִאֲמֻנָתוֹ לְעַד קִימָת : וְדַבְּרֵי חַיִּים וְקִמִּים
נִאֲמָנִים וְנַחֲמָדִים לְעַד וְלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים : עַל
אֲבוֹתֵינוּ וְעָלֵינוּ וְעַל בְּנֵינוּ וְעַל דּוֹרוֹתֵינוּ וְעַל
כָּל דּוֹרוֹת זְרַע יִשְׂרָאֵל עַדְיָה : עַל הַרְאִשׁוֹנִים
וְעַל הַאֲחֻרָּנִים דְּבָר מוּב וְקִיב כְּאָמַת וְכְאֲמוּנָה
חוֹק וְלֹא יַעֲבוּר : אָמַת שְׁאֵמָה הוּא " אֱלֹהֵינוּ
נֹאֲלֵהֵי אֲבוֹתֵנוּ מִלִּבְנוּ מִלֵּךְ אֲבוֹתֵנוּ נֹאֲלָנוּ
נֹאֲלֵ אֲבוֹתֵנוּ וַיִּצְרַנוּ צוּר יִשְׁרָעֲתָנוּ פוֹדֵנוּ
וּמַצִּילֵנוּ מִעוֹלָם הוּא שְׁמָה וְאִין לְנוּ עוֹד אֱלֹהִים
וְלִתְּהָ שְׁלָה :

עֲזַרְת אֲבוֹתֵינוּ אֵמָה הוּא מִעוֹלָם מִנּוּן וּמוֹשִׁיעַ

שחרית לשבת

לָהֶם וְלִבְנֵיהֶם אֲחֻרֵיהֶם קָבֵל דוֹר דּוֹר : בְּרַחֵם
עוֹלָם מוֹשִׁיעַ וּמְשַׁמֵּחַ וְהַדְּקָתָה עַד אֲפִסֵּי אָרְצָן :
אָמַת אֲשֵׁרֵי אִישׁ שׁוֹשְׁמַע לְמִצְוֹתֶיהָ וְתוֹרָתָהּ
וְדַבְּרָהּ יִשִּׁים עַל לִבּוֹ : אָמַת שְׁאֵמָה הוּא אֲדוֹן
לְעַמָּה וּמִלֵּךְ נְבוֹר לְרִיב רִיבֵם לְאֲבוֹת וּבָנִים :
אָמַת אֵמָה הוּא רֹאשׁוֹן וְאֵמָה הוּא אֲחֻרָּן
וּמְבַלְעָדֶיהָ אִין לְנוּ מִלֵּךְ נוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ : אָמַת
מִמְצָרִים נִאֲקָתָנוּ " אֱלֹהֵינוּ מִבְּיַת עַבְדִּים פְּדִיתָנוּ
כָּל בְּכוֹרֵיהֶם הִרְגָתָ וּבְכוֹרָהּ יִשְׂרָאֵל נֹאֲלָתָ וְיָם
מִוֶּה לָהֶם בְּמַעַתַּת הַיָּם מִבְּעַתַּת יְיָ יִדִּידִים עָבְרוּ יָם
נִיבְסוּ מֵיָם צָרִיהֶם אֶחָד מֵהֶם לֹא נוֹתֵר עַל זֹאת
זֹאת שְׁבַחְהוּ אֱהוּיָכִים וְרוֹמְמוֹ לְאֵל וְנִתְגַּו וְיִדִּידִים
וְמִירוֹת שִׁירוֹת וְתַשְׁבְּחוֹת בְּרִכוֹת וְהוֹדָאוֹת
לְמִלֵּךְ אֵל חַיִּוֶּנְקִים : רָם וְנִשְׂאָ גְדוֹל וְנוֹרָא מְשַׁפִּיל
נִאִים עֲבֵי אָרְץ וּמְבַרֵּחַ שְׁפָלִים עַד מְרוֹם מוֹצִיא
אֲסִירִים פוֹדֵה עֲגוּיִם עוֹזֵר בְּלִים הַעוֹנֶה לְעַמּוֹ
יִשְׂרָאֵל בְּעַת שׁוֹעֵם אֱלֹהֵי : תְּהַלּוֹת לְאֵל עֲלִיּוֹן
נֹאֲלָם בְּרוּךְ הוּא וּמְבוֹרָךְ . מִשָּׁה וּבְגֵי יִשְׂרָאֵל
לָה עֲנוּ שִׁירָה בְּשִׁמְחָה רַבָּה וְאִמְרוּ כָלֶם :
מִי בְּמַכָּה בְּאֵלִים " מִי בְּמַכָּה נְאֻדִיר בְּפֶדֶשׁ נוֹרָא

תהלות עשה סלא: שיעה חקשה שבתו נאמלים
לשמך הגדול על שפת הים יחד כלם הודו
וחפליכו ואמרו: יי ימלך לעולם ועד: ונאמר
בואלנו יי צבאות שמו קדוש וישראל: ברוך
אתה יי נאל וישראל:

אלני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך:

ברוך אתה יי אלתינו ואלהי אבותינו. אלהי
אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב האל
הגדול הגבור והנורא אל עליון נאמל חסדים
טובים. קונה הכל וזכר חסדי אבות ומביא נוצ
לבני בניהם למען שמו באהבה:

(בשם השנים) וברנו לחיים. סלה חסן בחיים. נחבנו בספר
חיים. למען אלהים חיים. אל חי:

סלה עזר ומושיע ומגן. ברוך אתה יי מן
אברהם:

אתה גבור לעולם אלני מתיח מתים אתה רב
להושיע:

(גמ) מוריד המול: | (בשם) משיב רוח ומוריד הגשם
מכלכל חיים כחסד מתיח מתים ברחמים רבים
סופך נופלים ורופא חולים ומתיח

אסורים ומקום אמנתו לישיני עפר מי במוך
בעל גבורות ומי דומה לך. סלה מתיח ומתיח
ומצמיח וישועה:

(בשם השנים) מי במוכה אב רחמן וזכר יצוריו ברחמים לחיים
ונאמן אתה לתחיות מתים: ברוך אתה יי
סחה הפתים:

בשם סין לומר נקדישך וליכר לומר קדום

נקדישך ונעריצך. פנועם שיה סוד (אומר בניגון) שרפי
קדש המשלשים לך קדשה. וכן כתוב על יד
נביאך וקרא זה אל זה ואמר קדוש קדוש יהוה צבאות
סלא כל הארץ כבוד: לעמתם משבחים ואמרים: ברוך
גבור יהוה ממקומו: וברברי קדשך כתוב לאמר ימלך יתה
לעולם אלהיך ציון לדור ודור תלונה: ע"כ

אתה קדוש ושמך קדוש וקדושים בכל יום
יהללה סלה: ברוך אתה יהוה האל
(ישיני הסלה) הקדוש:

ישמח משה במתנת חלקו כי עבד נאמן קראת
לו. כליל תפארת בראשו נמת. בעמדו
לסניף על חר סיני. ושיגי לחות אבנים הוריד בידו
ונכתוב בידן שמירת שבת וכן בתיב במתנתך ו

ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את
השבת לזכרתם ברית עולם ביני ובין
בני ישראל אות היא לעולם כי ששית ימים
עשה יי את השמים ואת הארץ וביום השביעי
שבת וינפש:

ולא נתתו יי אלינו לנו יי הארצות. ולא הנחלתו
מלכנו לעובדי אלילים. גם במנוחתו לא
ישקנו רשעים. כי לעמך ישראל נתתו באהבה
לעבד יעקב אשר גם בחרת:

ישמחו במלכותך שומרי שבת וקראי ענג עם
מקדשי שביעי גלם ישבעו ויהענגו
כמוכך ובשביעי רצית בו וקדשתו חמדת ימים
אותו קראת וזכר למעשה בראשית:

אלהינו ואלהי אבותינו רצה נא במנוחתנו
קדשנו במצותיך שים חלקנו בתורתך
שבענו ממוכך שמת גפחנו בישועתך. ושהר
לפנו לעבדך באמת והנחילנו יי אלהינו
באהבה וברצון שבת קדשה. וינחה בו כל
ישראל מקדשי שמך: ברוך אתה יי מקדש
השבת:

רצה יי אלהינו בעמך ישראל ולהפלתם שעה.
והשכ את העבודה לזכיר ביותך ואשי
ישראל ותפלתם מהרה באהבה תקבל ברצון
ויהי לרצון תמיד עבודת ישראל עמך:

בנחם ללכת שומע שומע

אלהינו ואלהי אבותינו. יעלה נוכח יגיע יראת
ברוךך ישמע יפקד ויזכר וזכרנו
וזכרון אבותינו. וזכרון ירושלים עירך וזכרון
משיח בן דוד עבדך. וזכרון כל עמך ביר
ישראל לסניף לפליטה למזכה לחן ולחסד
ולרחמים ביום ראש החודש הזה. לרחם בו
עלינו ולהושיענו. וזכרנו יי אלהינו בו למזכה
ויסקדנו בו לברכה. והושיענו בו לחיים טובים
בדבר ישועה ורחמים חיים ורננה. ותמול ורחם
עלינו. והושיענו. כי אליה עינינו כי אל מלך
חנן ורחום אתה:

ואתה ברחמיך הרבים תחפץ בנו ותרגנו ותחיה עיני
בשובך לציון ברחמים: ברוך אתה יי מקדש
שביעתי לציון:

מורים אֲנִיחֵנו לך שֶׁאֵתָה
 הוּא יי אֲלֹהֵינו
 נִאֲלָמוּ אֲבוֹתֵינו לְעוֹלָם
 וָעַד. צוֹרְנוּ צוֹר חַיֵּינוּ וְכִנּוּ
 יִשְׁעֵנו אֵתָה הוּא לְדוֹר
 נְדוּר גּוֹרָלוֹ לך וְגַם
 הַהֲלֹתָ. עַל חַיֵּינוּ
 הַמְסֻרִים בְּיָדְךָ. וְעַל
 גְּשׁוֹמֹתֵינוּ הַמְקוֹדוֹת לך
 וְעַל גְּסִיף הַמְּבַקֵּל יוֹם עֲטָנוּ
 וְעַל גְּסִילֵינוּ וְעַל מוֹתֵינוּ
 הַמְּבַקֵּל עֵת עֲרֵב וְכוּ
 וְצָהָרִים הַמְּטוֹב בִּי לֹא כָלוּ
 כִּי־הָיָה וְהַמְּבַרְכֵם בִּי לֹא
 חָמְרוּ חֲסִידֵי בִי מְעוֹלָם
 קוֹיֵנו לך :

נעשה סוכה לזכרון כסן על פניקים :

מורים חֲכָמֵינוּ
 מוֹדִים אֲנִיחֵנו לך שֶׁאֵתָה
 הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינו
 וְאֵלֵינוּ אֲבוֹתֵינו. אֱלֹהֵינו כָּל
 קִשְׁרֵנו וְצָרֵנו וְצָרֵנו בְּרֵאשִׁית
 בְּרִכּוֹת וְהוֹדוֹת לְשִׁמְךָ
 הַגְּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ. עַל
 שֶׁהִיָּיתָנוּ. וְקִמַּמְנוּ. בִּן
 חַיֵּינוּ. וְחַמְנוּ. וְחַמְנוּ
 גְּלוּתֵנוּ לְחַצְרוֹת קִדְשֶׁךָ.
 לְשִׁמּוֹר חֲקֵךָ. וְלַעֲשׂוֹת
 רְצוֹנֵךָ וְלַעֲבֹדָה בְּלִבְךָ
 שְׁלֵם עַל שְׂאֵט מוֹדִים
 לך. בְּרוּךְ אַתָּה הוֹדוֹתֵנוּ :

עַל הַנְּפִים וְעַל הַמְּקוֹן וְעַל הַמְּבֹרָחוֹת וְעַל
 הַמְּשׁוֹעֵרוֹת וְעַל הַמְּבַלְאוֹת וְעַל הַמְּחַמּוֹת
 הַמְּעִיִּים לְאֲבוֹתֵינוּ בְּיָמֵינוּ הַמְּבֹרָחוֹת וְהַמְּבֹרָחוֹת

בְּיָמֵינוּ מִתְחַדֵּשׁ בִּן יוֹתָן בְּהוֹן גְּדוֹל הַמְּשַׁמְּרָנוּ וְכִנּוּ. כִּשְׁמֵרָה
 מְלִכּוֹת יוֹן הַיָּשׁוּעָה עַל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל לְחַשְׁבֵּינָם
 תוֹרָתְךָ וְלַחֲבֵדִים מִתְחַדֵּשׁ רְצוֹנֵךָ. וְאַתָּה בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים עֲמָדָה
 לָהֶם בְּעַת צָרָתָם. בְּכַף אֵת רִבְכֵם. בְּדָתְךָ אֵת דִּינֵם. נִקְמָתְךָ אֵת
 נִקְמָתָם. מְסַרְתָּ בְּבוֹרִים בְּיַד הַלְּשִׁים. וְיָפִים בְּיַד מְעִשִׂים.
 וְכַמֵּאִים בְּיַד מְהַדִּים. וְהַשְׁעִים בְּיַד צְדִיקִים. וְהוֹדִים בְּיַד
 עוֹמְקֵי תוֹרָתְךָ. וְלֵךְ עֲשִׂיתָ שֵׁם גְּדוֹל וְקָדוֹשׁ בְּעוֹלָמְךָ.
 וְלַעֲמֵךְ יִשְׂרָאֵל עֲשִׂיתָ מְשׁוּעָה גְּדוֹלָה וְתִרְקַן בְּתוֹמֵינוּ הַיּוֹם.
 וְאַתָּה בִּן פֶּאֶר בְּנֵיךָ לְדָבִיר בֵּיתְךָ וְהָנוּ אֵת חִיבֻלְךָ וְהַמְּבֹרָחוֹת
 אֵת מְקוֹלְשֶׁךָ וְהַדְּלִיקוּ מְרוֹת בְּחַצְרוֹת קִדְשֶׁךָ וְקָבְעוּ שְׁמֵנוּ
 יְמֵי תְּנַבָּה אֵלֵינוּ לְהוֹדוֹת וְלַהֲלֵל לְשִׁמְךָ הַגְּדוֹל :

וְעַל כָּלֵם יְהַבְרַךְ וְיַתְרוֹמֵם וְיַתְנַשְׂא שְׁמֵךָ
 מְלַכְּנוּ תְּמִיד לְעוֹלָם וָעַד :

(נעשה סוכה) וכתוב לחיים טובים כל בני ברייתך :

וְכָל הַחַיִּים יוֹדֵךָ סֵלָה. וְיַחֲלָלוּ וְיִבְרְכוּ אֵת שְׁמֵךָ
 הַגְּדוֹל בְּאֵמֶת לְעוֹלָם בִּי מוֹב. הַיּוֹם וְשׁוֹעֲתֵנוּ
 וְעוֹרְחֵנוּ סֵלָה הַגָּדוֹל הַמְּטוֹב : בְּרוּךְ אַתָּה יי הַמְּטוֹב
 שְׁמֵךָ וְלֵךְ גָּאֻרָה לְהוֹדוֹת :

אֲלֹהֵינוּ וְאֵלֵינוּ אֲבוֹתֵינוּ בְּרַכְנוּ בְּבִרְכָה הַמְּשַׁלְּשֶׁת בְּתוֹרָה
 הַמְּבֹרָכָה עַל יְדֵי מִשְׁחַת עֲבָדֶיךָ הַמְּבֹרָכָה כִּי אֲנִי

תמיזי לתמים. עם קדושך קאמרו: עבדך יהוה וישמרה: יצא
יעה פני אליך וידבר: ישא ידך פני אליך וישם לוי שלום.
ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם:

שים שלום טובה וברכה תיים חן וחסד ורחמים
עלינו ועל כל ישראל עמך וברכבנו אבינו
כלנו וחד באור פניך כי באור פניך נתת לנו
אלהינו תודה ורחמים. אהבה וחסד צדקה
ורחמים ברכה ושלום וטוב בעיניך לברכנו
ולברך את כל עמך ישראל ברוב עז ושלום:
(בצ"ט) ובספר תיים ברכה ושלום ופרנסה טובה וישועה
ונחמה ונורחות טובות ונכתב לפניך אנהנו וכל עמך
ישראל לתמים טובים ולשלום:

ברוך אתה יי המברך את עמו ישראל בשלום אמון
חיוי לרצון אמי סי ותניין לבי לפניך יהוה צורי ונוצלי:

אלהינו נצור לשוני מרע ושפתותי מדבר טרפה ולמקללי
נפשי תדום. ונשמי בעקר לכל תורה. פתח לבי
בתורתך. ואתרי מצותיך תרדוף נפשי. וכל הקמים עלי
לרעה סתרה הסר עצתם וקלקל מחשבותם. עשה למען
שמיך. עשה למען יסודי. עשה למען תורתך. עשה למען
ברשתיך. למען תלצוני ביריך. הושיעה יסודי וענני: יהו
לציון אמי י ותניין לבי לפניך יהוה צורי ונוצלי:

עשה שלום במחצית. הוא עשה שלום עלינו
כל ישראל ואמרו אמן:

יש רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שיכנה בית
המקדש במטרה בימינו ותן חלקנו בתורתך: ושם
עבדך בידאה כימי עולם וכשנים קדמוניות: וערבה ליי
מנחת יהודה וירושלים כימי עולם וכשנים קדמוניות:

מנצח כלם מודם ובצבם שמכם למועדים כמן סגל:

מדר הלל

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר

קדשנו במצותיו וצונו לקרוא את ההלל:

הללויה הללו עבדי יי הללו את שם יי: יהי שם

יי מברך מעתה בעד עולם: ממזרח

שמש עד מבואו מהלל שם יי: רם על כל

גוים יי על השמים כבודו: מי ביי אלהינו המפגינהו

לשבת המשפילי לראות בשמים ובארץ: מקני

טעפר דל מאשפת ירים אביזן: להושיבי ע

גדיבים עם גדיבי עמו: מושיבי עקרת הבית:

הפגים שמחה הללויה:

בצאת ישראל ממצרים בית יעקב מעם לעז:

היתה יהודה לקדשו ישראל ממשלותיו

סיך נאה בגם הירדן יסב לאתור: יהרים

